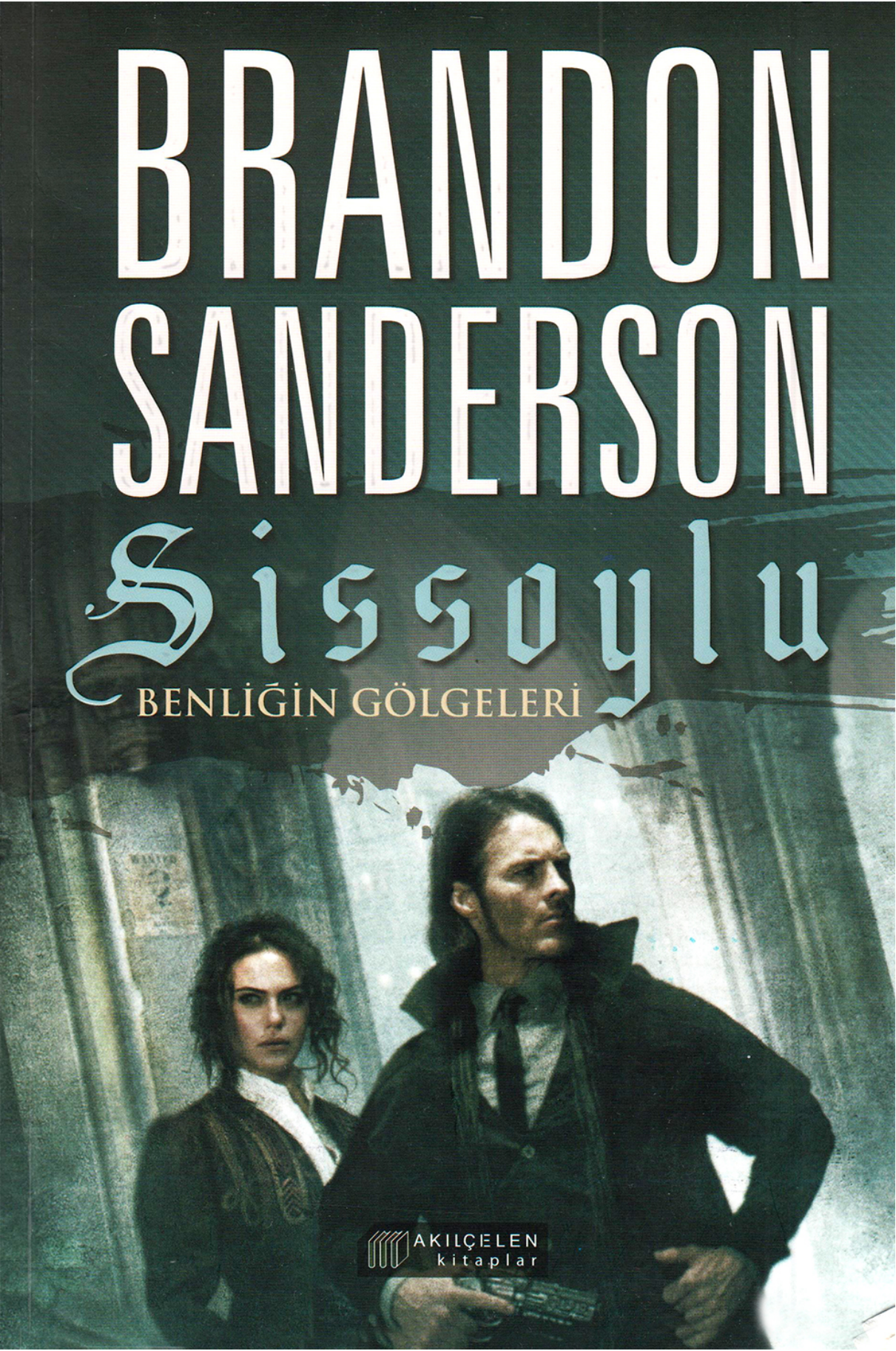
BRANDON SANDERSON

Sissoylu

BENLİĞİN GÖLGELERİ

AKILÇELEN kitaplar

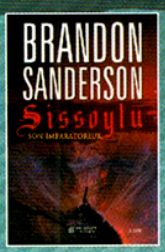
The New York Times ve USA Today Çok Satanlar Listesi'nden

New York Times Çok Satanlar Listelerinin gediklisi Brandon Sanderson'dan politik entrikalar, büyü ve dövüş sanatlarıyla bezeli bir soygun hikâyesi!

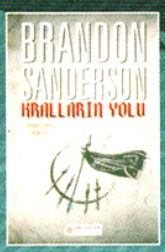
Sissoylu Üçlemesi'nde yaşanan olayların ardından üç yüz yıl geride kaldı ve Scadrial modern zamanların eşiğinde. Bir Çiftsoylu olan ve soylu Ev'inin başına geçen Waxillium Ladrian, Yabanlar'da edindiği şeriflik deneyiminin büyük şehirde de işine yarayacağını artık biliyor.

Sürekli devinen, geleceğe umutla bakan ancak hâlâ dengeleri oturmamış Scadrial toplumu, ilk sınavını iş dünyasına kaos getirmeyi ve dinsel çatışmaları körüklemeyi hedefleyen bir dizi suikast ve terör eylemi karşısında verecek. Artık polis teşkilatının resmen üyesi hâline gelen Wax, eksantrik ortağı,Wayne ve zeki bir genç olan Marasi, Scadrial'da her şeyi allak bullak edebilecek bir iç kargaşaya mani olmak zorunda.

Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanmış diğer Brandon Sanderson kitapları

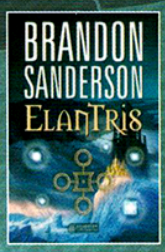
Sissoylu (5 Kitap)

Fırtınaışığı Arşivi (2 Kitap)

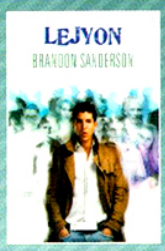
Beyaz Kum

Elantris

Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (5 Kitap)

Lejyon (2 Kitap)

www.akilcelenkitaplar.com

ISBN 978-605-9800-73-0

/akilcelenkitaplar
/akilcelenkitaplar

₺28

BENLİĞİN GÖLGELERİ

BİR SİSSOYLU ROMANI

BRANDON SANDERSON

Çeviri: Can Sevinç

AKILÇELEN
kitaplar

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR
ix

HARİTALAR
xi

ÖNDEYİŞ
1

BİRİNCİ BÖLÜM
17

İKİNCİ BÖLÜM
59

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
291

GAZETE: *Ev Tutanağı*
1. Bölüm 85
2. Bölüm 151
3. Bölüm 221
4. Bölüm 279

SONDEYİŞ
323

ARS ARCANUM
1. Metal Referans Tablosu 333
2. Metaller Listesi 334
3. Üç Metal Sanatı Üzerine 338

TEŞEKKÜR

Bu kitabın nispeten ilginç bir geçmişi var, çünkü üçte birini başka bir kitabı yazdığım sırada yazmıştım. (Yanlış hatırlamıyorsam son Zaman Çarkı kitabını tamamlamıştım ve editör notlarının geri dönmesini bekliyordum.) Bu kitabın üzerinde çalışmayı bırakıp diğerine geçmem gerekmişti.

Geri dönene kadar Wax, Wayne ve Marasi hakkındaki yeni bir üçleme konusunda düşüncelerim değişmişti; o yüzden yazdığım sırada ilk üçte birlik kısmın şekle sokulması ve son üçte ikisine uygun hâle gelmesi için epey ciddi çalışma gerekmişti. Editörüm Moshe Feder'in kusursuz editörlük vizyonunun, temsilcim Joshua Bilmes'in ve yardımcım Peter Ahlstrom'un çok büyük faydaları oldu. BK'taki editörüm Simon Spanton'a ise özellikle teşekkür ediyorum.

Dahası, her zaman olduğu gibi yazım grubum da paha biçilmez: Emily Sanderson, Karen ile Peter Ahlstrom, Darci ile Eric James Stone, Alan Leyton, Ben "Lütfen bu sefer ismimi düzgün yaz." Olsen, Danielle Olsen, Kathleen Dorsey Sanderson, Kaylynn ZoBell, Ethan ve Isaac Skarstedt ve Kara ile Īsaac Stewart'ı içeriyor.

Beta okumasını süratle hallettik ve bazı dikkatli kişiler mükemmel yorumlarla katkı sağladılar. Onlar Jory Phillips, Joel Phillips, Bob Kluttz, Alice Arneson, Trae Cooper, Gary Singer, Lyndsey Luther, Brian T. Hill, Jakob Remick, Eric James Stone, Bao Pham, Aubree Pham, Steve Godecke, Kristina Kugler, Ben Olsen, Samuel Lund, Megan Kanne, Nate Hatfield, Layne Garrett, Kim Garrett, Eric Lake, Karen Ahlstrom, Isaac Skarstedt, Darci Stone, Īsaac Stewart, Kalyani Poluri, Josh Walker, Donald Mustard III, Cory Aitchison ve Christi Jacobsen'di.

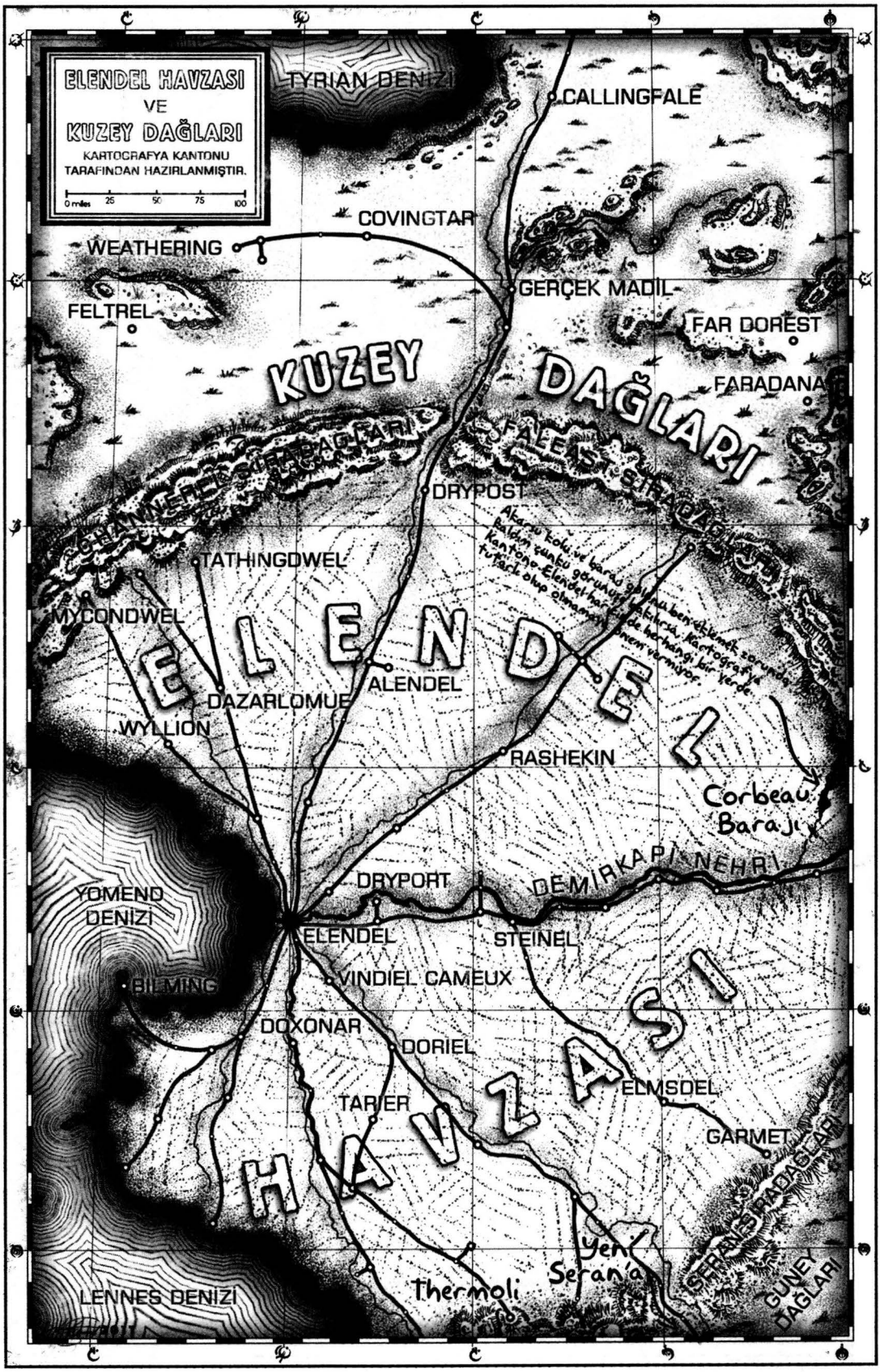
Yıllar içinde, romanlarım için yapılan resimleri görmek inanılmayacak kadar tatmin verici olmuştur. Her zaman normalden çok daha fazla çizim içermeye yönelik çılgın bir vizyonum vardı; yani ne kadar çok sıkıştırmayı başarabilirsem sıkıştırırım. Bu kitapta bunun gerçekleşmesini sağlayan üç harika sanatçı var. Chris McGrath kapağı hazırladı ve yaptığı karakter betimlemelerinin resmen *hayranıyım.* İyi dostum ve şimdi tam zamanlı sanat

direktörüm Īsaac Stewart, gazetenin tasarımında işin büyük kısmının yanında haritaları ve sembolleri de yaptı. Gazetenin çizimleriyse her zaman mükemmel işler çıkaran Ben McSweeney'e ait.

Ajansım JABberwocky'de, teşekkürler Eddie Schneider, Sam Morgan, Krystyna Lopez ve Christa Atkinson'a gidiyor. BK'taki Zeno Ajans'ta alkışı hak eden ise John Berlyne.

Tor Yayınları'ndan teşekkürler Tom Doherty, Linda Quinton, Marco Palmieri, Karl Gold, Diana Pho, Nathan Weaver, Edward Allen ve Rafal Gibek'e gidiyor. Düzeltmen Ingrid Powell'di. Kopya editörlüğü Terry McGarry ve sesli kitap da benim kişisel favori okuyucum Michael Kramer tarafından yapıldı. Teşekkürü hak eden diğer sesli kitap uzmanları Robert Allen, Samantha Edelson ve Mitali Dave. Yeni yönetici yardımcım Adam Horne'un ismi ilk kez bu kitapta geçiyor. Bravo Adam!

Son olarak, her zaman olduğu gibi büyük teşekkürler aileme gidiyor. Harika bir eşe ve hâlâ babalarının yazdığı kitaplarda neden bu kadar az resim olduğuna anlam veremeyen üç küçük oğlana.

ELENDEL HAVZASI
VE
KUZEY DAĞLARI
KARTOGRAFYA KANTONU
TARAFINDAN HAZIRLANMIŞTIR.
0 miles 25 50 75 100
TYRIAN DENİZİ
CALLINGFALE
COVINGTAR
WEATHERING
GERÇEK MADIL
FELTREL
FAR DOREST
FARADANA
KUZEY DAĞLARI
DRYPOST
TATHINGDWEL
MYCONDWEL
ELENDEL
ALENDEL
DAZARLOMUE
WYLLION
RASHEKIN
Corbeau Barajı
DEMİRKAPI NEHRİ
DRYPORT
YOMEND DENİZİ
ELENDEL
STEINEL
VINDIEL CAMEUX
BILMING
DOXONAR
DORIEL
ELMSDEL
TARIER
GARMET
HAVZASI
Yeni Serania
Thermoli
LENNES DENİZİ
GÜNEY DAĞLARI

ÖNDEYİŞ

Kiralık kanun adamı Waxillium Ladrian atından indi ve salona bakmak için döndü.

"Vay," dedi oğlan kendi atından aşağı atlayarak. "Mahmuzunu üzengiye takıp yere düşmedin."

"O *bir kere* oldu," dedi Waxillium.

"Evet, ama *müthiş* komediydi."

Waxillium oğlana dizginlerini fırlatarak, "Atların yanında kal," dedi. "Katil'i bağlama. Ona ihtiyacım olabilir."

"Peki."

"Ve *bir şey* çalma."

Yuvarlak yüzlü oğlan ciddi bir ifadeyle başını sallayarak onayladı; on yedi yaşındaydı ve yüzünde, haftalardır uğraşıyor olmasına karşın, sakalın sadece azıcık bir izi vardı. "Senin hiçbir şeyini yürütmeyeceğim, Wax."

Waxillium iç çekti. "Ben öyle demedim."

"Ama..."

"Sadece atların yanında kal. Kimseyle de konuşmamaya çalış." Waxillium başını iki yana salladı, adımlarında bir canlılık hissederek kapıyı itip salona girdi. Metalaklını bir parça doldurmuş, ağırlığını yaklaşık yüzde on kadar azaltmıştı. Birkaç ay önceki ilk ödül avlarından biri sırasında depolanmış ağırlığı tükendiğinden beri, bu durum onun için sıradanlaşmıştı.

Salon elbette pisti. Burada, Yabanlar'da neredeyse her şey tozlu, aşınmış ya da bozuktu. Beş yıldır buralardaydı ama buna hâlâ alışamamıştı. Doğru, bu beş yılın büyük bir kısmını kâtiplik yaparak yaşamaya çalışmakla geçirmiş, tanınmaktan kaçınmak için büyük şehirlerden giderek daha da uzaklaşmıştı. Ama Yabanlar'daki daha büyük nüfus merkezleri bile Elendel'dekilerden daha pisti.

Bu durum burada, yaşanılabilir arazilerin sınırlarında, pis hayatı tarif etmenin *yanından dahi geçemezdi*. Barda yanlarından geçtiği adamlar masalarında kamburlarını çıkartarak oturuyor, neredeyse başlarını bile kaldırmıyorlardı. Yabanlar'daki bir diğer şey de buydu. Hem bitkiler hem de insanlar daha dikenliydi ve yere daha yakın yetişiyorlardı. Yer yer yukarılara uzanan yelpaze benzeri akasyalarda bile bu dayanıklılık havası vardı.

Dikkatleri üzerine çekmeyi umarak elleri belinde, gözleriyle salonu taradı. Çekememesine biraz bozulmuştu. Eğer kimse fark etmeyecekse lavanta renkli kravatıyla birlikte şehir usulü kaliteli takım elbise giymenin ne anlamı vardı? En azından bunlar bir önceki bardakiler gibi kıkırdamıyorlardı.

Waxillium, eli tabancasının üzerinde ağır ağır bara yaklaştı. Barmen fidan gibi yapısıyla biraz Terris kanı varmış gibi görünen uzun boylu bir adamdı, gerçi Havza'daki kibar kuzenleri onun bir elindeki yağlı bir tavuk budunu kemirirken, öbürüyle de bir kupa servis eden hâlini görseler dehşete düşerlerdi. Waxillium iğrenmemeye çalıştı, daha alışamadığı şeylerden birisi de yerel hijyen anlayışıydı. Buralarda burnunu karıştırmakla tokalaşma arasında elini pantolonuna silmeyi hatırlayabilen kişilere titiz insan deniliyordu.

Waxillium bekledi. Sonra biraz daha bekledi. Sonra boğazını temizledi. En sonunda barmen ona doğru yaklaştı.

"Evet?"

"Bir adamı arıyorum," dedi Waxillium alçak sesle. "Granit Joe diye biliniyor."

"Tanımıyorum," dedi barmen.

"Tanımıyor musun? Bu bölgedeki *en* namlı kanun kaçağı."

"Tanımıyorum."

"Ama..."

"Joe gibi adamları tanımamak daha güvenli," dedi barmen, sonra tavuk budundan bir ısırık aldı. "Ama bir arkadaşım var."

"Şaşırtıcı."

Barmen ona ters ters baktı.

"Öhöm. Pardon," dedi Waxillium. "Devam et."

"Arkadaşım başkalarının tanımadığı kişileri tanıdığını kabul edebilir. Onu getirmek biraz zaman alacak. Paran var mı?"

"Ben bir kanun adamıyım," dedi Waxillium. "Ben yaptığım her şeyi adalet adına yapıyorum."

Barmen gözlerini kırptı. Yavaş, temkinli, sanki özel çaba gerektirirmiş gibi hareket ediyordu. "Yani... Paran var mı?"

"Evet. Param var," dedi Waxillium bir iç çekmeyle. Bir yandan da o ana kadar Granit Joe'yu kovalarken harcadıklarını hesaplamakla meşguldü. Bir kere daha sıfırı tüketmeyi göze alamazdı. Katil'in yeni bir eyere ihtiyacı vardı ve Waxillium da takım elbiselerini korkunç derecede hızlı eskitiyordu.

"İyi," dedi barmen Waxillium'a takip etmesi için eliyle işaret ederek. Barın içinden yürüdüler, masaların etrafından dolanıp sütunlardan birinin yanında, iki masanın arasında duran piyanonun yanından geçtiler. Yıllardır çalınmamış gibi görünüyordu ve birileri üzerine bir dizi pis kupa yerleştirmişti. Merdivenlerin yanındaki küçük bir odaya girdiler. Toz kokuyordu.

"Bekle," dedi barmen, sonra kapıyı kapattı ve gitti.

Waxillium kollarını kavuşturarak odadaki tek sandalyeye dik dik baktı. Beyaz boyası pul pul olmuştu ve dökülüyordu, eğer oturacak olursa yarısının pantolonuna yapışacağından emindi.

Özel âdetlerine olmasa da, Yabanlar'ın halkına giderek daha fazla alışıyordu. Ödül peşinde geçen bu birkaç ay, Waxillium'a buralarda diğerlerinin arasına karışmış iyi adam ve kadınların da *olduğunu* göstermişti. Ama hepsinde inatçı bir *kadercilik* havası vardı. Bu durum Granit Joe gibi adamların yakıp yıkıp yağmalamaya devam etmesine izin vermek anlamına gelse bile, otoriteye güvenmiyorlardı ve çoğu zaman kanun adamlarından uzak duruyorlardı. Demiryolu ve maden şirketlerinin koyduğu ödüller olmasa, buralarda hiçbir şey...

Pencere sallandı. Waxillium durdu, sonra belindeki tabancayı kavradı ve çelik yaktı. Metal içinde keskin bir sıcaklık yarattı, fazla sıcak bir şeyler içtikten sonra oluşan hisse benziyordu. Mavi çizgiler belirerek göğsünden yakınlardaki metal kaynaklarına doğru uzandı, birkaç tanesi kepenkli pencerenin hemen dışındaydı. Diğerleri aşağıya doğru işaret ediyordu. Bu barın bir bodrumu vardı, bu da Yabanlar'da sıra dışı bir durumdu.

Waxillium eğer isterse o çizgileri İtebilir, bağlandıkları metale bastırabi-

lirdi. Şu an için ise sadece izliyordu. Küçük bir çubuk pencerenin kanatlarının arasından içeri girdi, sonra yükselerek kanatları kapalı tutan mandalı açtı. Pencere sallandı, sonra savrularak açıldı.

Koyu renk pantolonlu genç bir kadın içeri atladı, bir elinde tüfek vardı. Zayıftı, kareyi andıran bir yüzü vardı, dişlerinin arasında yakılmamış bir puro tutuyordu ve Waxillium'a sanki bir yerden tanıdık geliyordu. Ayağa kalktı, görünüşe göre tatmin olmuştu, sonra pencereyi kapatmak için döndü. Bunu yaparken Waxillium'u ilk kez gördü.

"Kahretsin!" dedi geriye atılarak, purosunu düşürüp tüfeğini kaldırdı.

Waxillium da kendi silahını doğrulttu ve kendisini mermilerden korumanın bir yolunu bulamadığına hayıflanarak Allomansisini hazırladı. Metalleri İtebiliyordu, evet, ama silahı tetik çekilmeden önce İtmediği sürece ateşli silahları durduracak kadar hızlı tepki veremezdi.

"Hey," dedi kadın tüfeğin namlusunun arkasından ona doğru bakarken. "Sen şu adam değil misin? Kara Peret'yi öldüren?"

"Waxillium Ladrian," dedi Waxillium. "Kiralık kanun adamı."

"Ciddi misin? Kendini böyle mi tanıtıyorsun?"

"Tabii. Ne var bunda?"

Kadın cevap vermedi, onun yerine tüfeğiyle nişan almayı bırakıp birkaç saniye boyunca Waxillium'u inceledi. En sonunda, "Bir de kravat takmış," dedi. "Şaka mısın sen?"

"Bu biraz benim şeyim," dedi Waxillium. "Centilmen ödül avcısı görüntüm için."

"Bir ödül avcısının neden bir 'şeye' ihtiyacı olsun ki?"

"Namının olması önemlidir," dedi Waxillium çenesini kaldırarak. "Bütün kanun kaçaklarının namı var; insanlar Granit Joe gibi adamların adını Yabanlar'ın bir ucundan öbürüne kadar biliyor. Neden ben de aynısını yapmayayım?"

"Çünkü seni hedef tahtası hâline getiriyor."

"Tehlikeye değer," dedi Waxillium. "Hedef tahtalarından bahsetmişken..." Silahını salladı, sonra kadınınkine doğru başıyla işaret etti.

"Sen Joe'nun başına konulan ödülün peşindesin," dedi kadın.

"Öyleyim elbette. Sen de mi?"

Kadın başıyla onayladı.

"Bölüşelim mi?" dedi Waxillium.

Kadın iç çekti ama tüfeğini indirdi. "Peki. Ama onu vuran iki kat pay alacak."

"Ben onu canlı yakalamayı düşünüyordum..."

"İyi. Bu, bana onu ilk önce öldürme fırsatı verir." Waxillium'a sırıttı, kapıya doğru süzüldü. "Adım Lessie. Granit *gerçekten* buralarda bir yerlerde mi peki? Sen onu gördün mü?"

"Hayır, görmedim," dedi Waxillium kapıda ona katılarak. "Barmene sordum, o da beni buraya gönderdi."

Lessie ona doğru döndü. "Barmene sordun demek."

"Evet," dedi Waxillium. "Hikâyeleri okudum. Barmenler her şeyi bilirmiş ve... Sen başını neden sallıyorsun?"

"Bu salondaki *herkes* Joe'nun emrinde, Bay Kravat," dedi Lessie. "Bırak salonu, kasabadaki insanların yarısı onun emrinde. Sen de gidip *barmene sordun*, öyle mi?"

"Öyle görünüyor."

"Hay pas!" Kapıyı araladı ve dışarıya baktı. "Harap adına, *sen* Kara Peret'yi nasıl hakladın?"

"O kadar da kötü olamaz. Bardaki *herkesin* birden..."

Kapıdan dışarıya bir göz atarken sesi giderek azaldı ve sonunda sustu. Uzun boylu barmen kimseyi getirmek için gitmemişti. Hayır, barmen salonun ortasında duruyor, küçük yan odanın kapısına doğru işaret ederek oturan haydutlar ve serserileri ayağa kalkıp silahlanmaları için kışkırtıyordu. Onlar ise tereddütlü görünüyordu ve bazıları da kızgınlıkla el kol hareketleri yapıyordu, ama çoğu silahını çekmişti.

"Senin geldiğin yoldan çıkalım mı?" diye sordu Waxillium.

Kadının cevabı kapıyı çok büyük bir özenle kapatmak oldu, sonra Waxillium'u kenara itti ve hızla pencereye doğru atıldı. Dışarı atlamak için pencere pervazını kavradı ama yakınlardan silah sesleri geldi ve pervazdan tahta kıymıkları patladı.

Lessie küfretti ve yere yattı. Waxillium da atlayarak yanına çöktü.

"Ateş ediyorlar!" diye tısladı.

"Gözlem becerilerin her zaman bu kadar keskin mi, Bay Kravat?"

"Hayır, sadece üzerime ateş ediliyorken." Pencere pervazının kenarından dışarıya göz attı ama yakınlarda ateş edenin saklanıyor olabileceği bir düzine yer vardı. "Başımız belada."

"İşte ustura gibi keskin bir gözlem daha." Lessie yerden sürünerek kapıya doğru gitti.

"Birden fazla açıdan demek istemiştim," dedi Waxillium eğilmiş hâlde zeminde ilerlerken. "Ateş edenin yerleşecek yer bulmaya nasıl zamanı

oldu? Benim bugün geleceğimi önceden *biliyor* olmaları gerekir. Burası tamamen bir tuzak olabilir."

Waxillium kapıya ulaşarak tekrar aralayıp açarken, Lessie alçak sesle küfretti. Haydutlar sessizce tartışıyor ve kapıya doğru işaret ediyorlardı.

"Beni ciddiye alıyorlar," dedi Waxillium. "Hah! Namım işe yarıyor. Gördün mü? Benden korkuyorlar!"

"Tebrikler," dedi Lessie. "Sence seni vurursam bana ödül verirler mi?"

"Yukarı çıkmamız gerek," dedi Waxillium kapılarının hemen dışındaki merdiven boşluğuna gözlerini dikerek.

"Bunun ne faydası olacak?"

"Eh, bir kere bizi öldürmek isteyen bütün silahlı adamlar aşağıdalar. Ben başka bir yerde olmayı tercih ederim ve o merdivenleri korumak, bu odayı korumaktan daha kolay. Dahası, belki binanın diğer tarafında bir pencere bulabilir ve kaçabiliriz."

"Ya iki kat aşağı atlamayı istiyorsan eğer."

Atlamak bir Sikkeci için sorun değildi; Waxillium düşerlerken attığı bir metal parçasını İterek kendisini yavaşlatabilir ve güvenle yere inebilirdi. Ayrıca bir Ferusimyacıydı da ve metalakıllar sayesinde ağırlığını o anda yaptığından çok daha fazla azaltabilir, neredeyse havada süzüleceği kadar hafifleyebilirdi.

Ancak Waxillium'un becerileri genel olarak bilinmiyordu ve o da bunun böyle kalmasını istiyordu. Kendi mucizevi kurtuluşlarının hikâyelerini duymuş ve bunların etrafındaki gizem havasından hoşlanmıştı. Onun Metalsoylu olduğu konusunda tahminler vardı elbette, ama insanlar onun tam olarak neler yapabileceğini bilmediği sürece Waxillium avantajlı olacaktı.

"Bak, ben koşarak merdivenleri çıkacağım," dedi kadına. "Eğer sen burada kalıp, çatışarak yolunu açmayı denemek istiyorsan çok güzel. Benim için kusursuz bir paravan olursun."

Lessie ona bir bakış attı, sonra sırıttı. "Peki. Senin yönteminle yapalım. Ama eğer vurulursak bana içki ısmarlarsın."

Onda tanıdık bir şeyler var, diye düşündü Waxillium. Başıyla onayladı, hafifçe üçe kadar saydı, sonra kapıdan dışarıya fırladı ve silahını en yakındaki hayduda doğrulttu. Adam geriye doğru sıçrarken Waxillium üç el ateş etti ve ıskaladı. Mermileri piyanoyu vurdu, her darbeyle başka bir akortsuz nota duyuldu.

Lessie arkasından fırlayarak çıktı ve merdivenlere doğru gitti. Uyumsuz haydutlar grubu şaşkınlık nidalarıyla silahlarını doğrulttu. Waxillium sila-

hını geriye savurarak Allomansisinin önünden çekti ve kendisinden salondaki adamlara doğru uzanan mavi çizgileri hafifçe İtti. Ateş açtılar ama İtişi silahlarını ıskalamalarına yetecek kadar saptırmıştı.

Waxillium Lessie'yi merdivenlerden yukarı doğru takip etti, arkasındaki mermi fırtınasından kaçıyordu.

"Vay anasını be," dedi Lessie ilk sahanlığa ulaşırlarken. "Hayattayız." Waxillium'a doğru baktı, yanakları kızarmıştı.

Waxillium'un aklında bir şeyler kilit gibi yerine oturdu. "Ben seni daha önce de *görmüştüm*," dedi.

"Hayır görmedin," dedi Lessie başını çevirerek. "Devam..."

"Ağlayan Boğa!" dedi Waxillium. "Dansçı kız!"

"Öf, Ötedeki Tanrı," dedi kadın merdivenlerden yukarı devam ederken. "Demek hatırlıyorsun."

"Rol yaptığını *biliyordum*. Rusko bile bacakları ne kadar güzel olursa olsun o kadar beceriksiz birini kiralamazdı."

"Şimdi bir pencereden aşağı atlayabilir miyiz?" dedi Lessie haydutların izlerini arayarak üst katı kontrol ederken.

"Neden ordaydın? Birini mi avlıyordun?"

"Eh, öyle sayılır."

"Ve gerçekten de seni orada..."

"Bu konuşma bitmiştir."

Üst kata çıktılar ve Waxillium duvardaki bir gölge, birilerinin onları takip ettiğini ilan edene kadar bir an bekledi. Orada beliren hayduda bir el ateş etti, yine ıskalamıştı ama adam geri gitti. Aşağıdan küfür ve tartışma sesleri duydu. Bu salondaki adamlar Granit Joe'nun cebinde olabilirdi ama fazla sadık değillerdi. Merdivenlerden yukarıya çıkan ilk birkaç kişinin vurulacağı neredeyse kesindi ve hiçbirisi riski almaya fazla hevesli değildi.

Bu, Waxillium'a biraz zaman kazandıracaktı. Lessie bir odaya girdi, yanında bir çift çizmenin durduğu boş bir yatağın yanından geçti. Pencereyi savurup açtı, dışarıdan açılan ateşin yönü binanın öbür tarafında kalıyordu.

Weathering kasabası önlerinde uzanıyordu, sanki çömelmiş, demir yolunun parmaklarını bu kadar uzaklara uzatacağı günü (boş yere) bekliyormuş gibi duran yalnız bir dükkânlar ve evler yığınıydı. Daha uzakta, mütevazi binaların ötesinde, birkaç zürafa tembel tembel otlanıyordu. Geniş ovada hayvanların da yaşadığına dair tek iz buydu.

Pencerenin dışında dümdüz bir düşüş vardı, çıkılabilecek bir çatı yoktu.

Lessie zemine temkinli bir şekilde baktı. Waxillium parmaklarını ağzına soktu ve keskin bir ıslık çaldı.

Hiçbir şey olmadı.

Bir kere daha ıslık çaldı.

"Ne yapıyorsun be?" diye hesap sordu Lessie.

"Atımı çağırıyorum," dedi Waxillium, sonra tekrar ıslık çaldı. "Eyerin üzerine atlayıp uzaklaşabiliriz."

Lessie gözlerini ona dikti. "Sen ciddisin."

"Tabii. Antrenmanını yaptık."

Yürüyerek aşağıdaki sokağa bir şekil çıktı, Waxillium'u takip eden oğlandı. "Iı, Wax?" diye seslendi oğlan yukarı doğru. "Katil orada öylece duruyor, su içiyor."

Waxillium küfretti.

Lessie ona baktı. "Sen atının adını..."

"Biraz fazla uysal, tamam mı?" diye tersledi Waxillium pencere pervazının üzerine çıkarken. "İsmin ona ilham verebileceğini düşünmüştüm." Ellerini ağzına koyarak aşağıdaki oğlana seslendi. "Wayne! Onu buraya getir. Aşağı atlayacağız!"

"Nah atlayacağız," dedi Lessie. "Bir eyerde üstüne düştüğümüz zaman belimizi kırmamızı engelleyecek büyülü bir şeyler olduğunu mu zannediyorsun?"

Waxillium tereddüt etti. "Ee, insanların bunu yaptıklarını okumuştum..."

"Bir fikrim var," dedi Lessie. "Bundan sonra neden Granit Joe'ya meydan okuyup, sokağın ortasında bekleyerek, eski usul öğlen vakti düellosu yapmıyorsunuz?"

"Sence bu işe yarar mı? Hiç..."

"Hayır, işe yaramaz," diye tersledi kadın. "Bunu kimse yapmaz. Salaklık bu. Hay Harabet! Sen Kara Peret'yi *nasıl* öldürdün?"

Bir an için birbirlerine baktılar.

"Ee..." diye başladı Waxillium.

"Lanet olsun. Tuvalette yakaladın, değil mi?"

Waxillium ona sırıttı. "Evet."

"Sırtından da vurdun mu?"

"Tarihte bu kadar cesurca bir sırtından vurma görülmemiştir."

"Hmm. Belki senin için biraz umut vardır."

Waxillium pencereye doğru başıyla işaret etti. "Atlıyor muyuz?"

"Tabii. Vurulmadan önce bacaklarımı neden kırmayayım? Buraya kadar gelmişken rest de çekelim, Bay Kravat."

"Sanırım bir şey olmayacak Bayan Pembe Jartiyer."

Kadın bir kaşını kaldırdı.

"Beni giydiğim şeyleri kullanarak tanımlıyorsan, o zaman aynısını ben de yapabilirim."

"Bunu bir daha duymayayım," dedi Lessie, sonra derin bir nefes aldı. "Ee?"

Waxillium metalini harlayarak başını salladı, Lessie'yi kucaklayıp düşüşlerini, sanki mucizevi bir şekilde kurtulmuşlar gibi görünecekleri kadar yavaşlatmaya hazırlanıyordu. Ancak bunu yaparken mavi çizgilerinden birisinin hareket ettiğini fark etti, zayıf ama kalın bir çizgiydi, sokağın karşısına doğru uzanıyordu.

Değirmenin penceresi. Güneş ışığı içerideki bir şeyden yansıdı.

Waxillium anında Lessie'yi kavradı ve yere doğru çekti. Bir saniyeden daha kısa bir süre sonra başlarının üzerinden bir kurşun vızıldadı ve odanın diğer ucundaki kapıya isabet etti.

"Yine ateş ediyorlar," diye tısladı Lessie.

"Gözlem becerilerin her zaman..."

"Kes be," dedi kadın. "Şimdi ne olacak?"

Waxillium kaşlarını çatarak soruyu düşündü. Mermi deliğine doğru bir göz attı, merminin yolunu kestirmeye çalıştı. Ateş eden fazla yukarıya nişan almıştı; Waxillium eğilmiş olmasaydı bile muhtemelen vurulmayacaktı.

Neden yukarıya nişan almıştı? Silaha doğru uzanan mavi çizginin hareket etmesi, ateş etmeden önce adamın oraya koşarak geldiğine işaret ediyordu. Sadece iyi nişan almadan mı ateş etmişti? Ya da daha beter bir sebebi mi vardı? *Pencereden dışarıya doğru uçtuğum zaman beni havada vurmak için miydi?*

Merdivenlerden ayak sesleri duydu ama hiç mavi çizgi yoktu. Küfrederek aceleyle kapıya doğru gitti ve dışarı göz attı. Bir grup adam sürünerek merdivenlerden yukarıya çıkıyordu ve aşağıdaki sıradan haydutlardan değillerdi. Bu adamların dar beyaz gömlekleri ve ince bıyıkları vardı, arbaletlerle silahlanmışlardı. Üzerlerinde bir metal zerresi bile yoktu.

Hay pas tutası! Sikkeci olduğunu biliyorlardı ve anlaşılan Granit Joe'nun onu öldürmek için hazır bekleyen bir ekibi vardı.

Tekrar odaya döndü ve Lessie'yi kolundan kavradı. "Senin muhbirin Granit Joe'nun bu binada olduğunu mu söylemişti?"

"Evet," dedi Lessie. "Kesinlikle öyle. Bir çete toplanırken yakınlarda olmayı seviyor, bir gözünü adamlarının üzerinde tutmaktan hoşlanır."

"Bu binanın bir bodrumu var."

"Ee?"

"E'si, sıkı tutun."

Waxillium önce haykırmasına, sonra da küfretmesine neden olarak iki eliyle birden kadını kavradı ve yuvarlanarak yere yattı. Lessie'yi üstünde tutarken ağırlığını artırdı.

Ağırlığını haftalar boyunca azalttığı için, şimdiye kadar epey bir metalakıl depolamıştı. Şimdi bunun hepsini birden çekiyor, bir an içinde ağırlığını pek çok katına çıkarıyordu. Tahta zemin çatladı, sonra *parçalanarak* altlarında açıldı.

Waxillium, kaliteli giysilerini yırtarak aşağı düştü ve Lessie'yi arkasından çekerek havayı yardı. Gözlerini sıkı sıkı kapatarak, aşağıdaki zeminin çivilerine doğru uzanan arkasındaki yüzlerce mavi çizgiyi İtti. Onları aşağıya doğru bastırarak zemin katın tahtalarını da paramparça etti ve bodruma inen bir yol açtı.

Toz ve kıymık yağmuru eşliğinde zemin kattan aşağı düştüler. Waxillium, bir Çelikitme ile inişlerini yavaşlatmayı başardı ama yine de sert bir iniş oldu ve bodrum kattaki bir masanın üstüne düşerek kırdılar.

Waxillium inleyerek pufladı ve kendisini dönerek parçalanmış tahtalardan kurtulmaya zorladı. Bodrum, şaşırtıcı bir şekilde, kaliteli ahşap döşemelerle kaplanmıştı ve kadın vücutları şeklinde yapılmış lambalarla aydınlatılıyordu. Düştükleri masanın üzerinde şimdi buruşarak tomara dönüşmüş pahalı bir örtü vardı. Masanın bacakları parçalanmıştı ve artık bir rampa gibi duruyordu.

Masanın başında bir adam oturuyordu. Waxillium enkazın içinde ayağa kalkarak, tabancasını tıknaz bir yüzü ve koyu mavi-gri derisi olan herife doğrultmayı başardı. Koloss soyundan gelen bir adama benziyordu. Granit Joe. Yakasına takılı mendile ve önündeki harap masanın üstüne dökülmüş olan çorbaya bakılırsa, Waxillium onun yemeğini bölmüş gibiydi.

Lessie inleyerek yuvarlandı ve kıyafetindeki kıymıkları silkeledi. Görünüşe göre tüfeği yukarıda kalmıştı. Waxillium, Granit Joe'nun arkasındaki paltolu iki korumaya dik dik bakarken silahını elinde sıkı sıkı tutuyordu. Biri adam, diğeri kadındı; kardeşler diye duymuştu ve ikisi de usta nişancıydı. Waxillium'un düşüşüyle şaşırmış oldukları belliydi çünkü her ne kadar elleri silahlarının üzerinde de olsa, çekmemişlerdi.

Tabancası Joe'ya doğrultulmuşken avantaj Waxillium'daydı ama eğer ateş *edecek* olursa, kardeşler göz açıp kapayıncaya kadar onu öldürürdü. Belki de bu saldırı yöntemini yapması gerektiği kadar dikkatli bir şekilde değerlendirmemişti.

Joe, masa örtüsünün üzerindeki kırmızı çorba lekeleriyle çevrelenmiş kırık kâsesinden kalanları didikledi. Birazını kaşığıyla almayı başardı ve dudaklarına götürdü. "Senin ölmüş olman gerekirdi," dedi çorbasını yudumladıktan sonra.

"Yeni bir grup haydut kiralamayı düşünebilirsin," dedi Waxillium. "Yukarıdakiler pek para etmiyor."

"Onlardan bahsetmiyordum," dedi Joe. "Sen ne kadar zamandır burada, Yabanlar'da sorun çıkarıyorsun? İki yıldır mı?"

"Bir," dedi Waxillium. Daha uzun bir süredir buradaydı ama sadece yakın zamanlarda Joe'nun deyimiyle "sorun çıkarmaya" başlamıştı.

Granit Joe dilini şaklattı. "Buralarda türünün yeni olduğunu mu sanıyorsun, oğlum? Belinde silah kemeri, mahmuzları ışıltılı, delikanlı bir silahşor? Bizi barbar âdetlerimizden kurtarmaya gelmiş. Senin gibilerin her yıl düzinelercesini görüyoruz. Öbürlerinin çok fazla şeyi harap etmeden önce ya rüşvet almayı öğrenecek ya da ölecek terbiyesi oluyor. Ama senin değil."

Oyalanıyor, diye düşündü Waxillium. Yukarıdaki adamların aşağı gelmelerini bekliyordu.

"Silahlarınızı atın!" dedi Waxillium tabancasını Joe'ya doğru tutmaya devam ederek. "Atın, yoksa vururum!"

İki koruma hareket etmedi. Sağdaki korumanın üzerinde hiç metal çizgisi yok, diye düşündü Waxillium. Ya da Joe'nun kendisinde. Soldakinin bir tabancası vardı, belki bir Sikkeci'ye karşı elinin çabukluğuna güveniyordu. Öbür ikisinin kılıflarında duran süslü el arbaletleri olduğuna bahse girerdi. Tek atışlık, tahta ve seramikten yapılmış arbaletler. Sikkecileri öldürmek için tasarlanmışlardı.

Waxillium Allomansiyle bile kendisi de vurulmadan üçünü birden öldürmeyi asla başaramazdı. Şakağından aşağı ter süzüldü. Basitçe tetiği çekerek ateş etmek istiyordu ama bunu yaparsa öldürülecekti. Bunu onlar da biliyordu. Çıkmaza girmişlerdi ama *onların* desteği yoldaydı.

"Sen buraya ait değilsin," dedi Joe dirseklerini kırık masasının üstüne koyup öne doğru eğilerek. "Biz buraya senin gibi tiplerden kaçmak için geldik. Kurallarınızdan. Kibir dolu tavırlarınızdan. Sizi istemiyoruz."

"Eğer bu doğru olsaydı, o zaman insanlar oğullarını öldürdüğün için ağlayarak bana gelmezlerdi," dedi Waxillium, sesinin ne kadar sakin olduğuna şaşırarak. "Buralarda Elendel'in kanunlarına ihtiyacınız olmayabilir ama bu hiçbir kanuna ihtiyacınız olmadığı anlamına gelmiyor. Ayrıca bu, senin gibi adamların ne isterlerse yapabilecekleri anlamına da gelmiyor."

Granit Joe başını olumsuzca salladı, eli silah kılıfının üstünde ayağa kalktı. "Burası senin ortamın değil, oğlum. Buralarda herkesin bir fiyatı var. Eğer yoksa, uyum sağlayamıyorlar. Sen öleceksin, yavaş ve acılı bir şekilde, tıpkı bir aslanın şehrinizde öleceği gibi. Benim bugün yaptığım şeyin adı merhamet."

Silahına davrandı.

Waxillium hızla tepki verip, sağ tarafındaki lambaları İtti. Yerlerine sıkı sıkı sabitlenmişlerdi, o yüzden Allomantik İtişi onu sola doğru fırlattı. Silahını çevirdi ve ateş etti.

Joe arbaletini çekti ve okunu sıktı ama Waxillium'un demin durduğu yerdeki havayı delip geçerek ıskaladı. Waxillium'un kendi mermisi bir kez olsun isabetliydi, arbaletini çekmiş olan kadın korumayı vurdu. Kadın yere yıkıldı ve Waxillium da duvara çarparken İtti ve diğer korumanın tabancasını tam ateş ederken elinden savurdu.

Waxillium duvara çarptığında ne yazık ki kendi silahı da elinden kurtulmuştu. Ama silahını İtip, havada döndüre döndüre ikinci korumaya doğru fırlattı. Tabancası adamı tam suratının ortasından vurdu ve yere yıktı.

Waxillium kendisini toparlayarak odanın karşısındaki Joe'ya baktı, iki korumasının da yerde olması yüzünden afallamış gibi görünüyordu. Düşünmeye vakit yoktu. Waxillium, iri, koloss soylu adama doğru atıldı. Eğer silah olarak kullanabileceği bir parça metale ulaşabilirse, belki...

Arkasından bir silah emniyetinin tıkırtısı geldi. Waxillium durdu ve omzunun üzerinden küçük bir el arbaletini tam kafasına doğrulmuş olan Lessie'ye baktı.

"Buralarda herkesin bir fiyatı var," dedi Granit Joe.

Waxillium gözlerini obsidiyen uçlu arbalet okuna dikti. Onu nerede saklıyordu? Yavaşça yutkundu.

Birlikte merdivenlerden yukarıya çıkarken kendisini tehlikeye attı ama, diye düşündü. *Nasıl Joe'nun emrinde...*

Ama Joe'nun Allomansiden haberi vardı. Öyleyse onun da olmalıydı. Lessie merdivenlerden yukarı kaçarlarken ona katıldığı zaman, Waxillium'un haydutların nişanını bozabileceğini *biliyordu.*

"Nihayet," dedi Joe. "Neden onu salondaki odada, barmenin koyduğu yerde *vurmadığın* konusunda bir açıklaman var mı?"

Lessie cevap vermedi, bunun yerine Waxillium'u inceliyordu. "Seni salondaki herkesin Joe'nun emrinde olduğu konusunda uyarmıştım," diye belirtti.

"Ben..." Waxillium yutkundu. "Hâlâ bacaklarının güzel olduğunu düşünüyorum."

Kadın gözlerinin içine baktı. Sonra iç çekti, arbaleti çevirdi ve Granit Joe'yu boynundan vurdu.

Devasa adam kanlar içinde guruldayarak yere yıkılırken Waxillium gözlerini kırpıştırdı.

"Bu mu?" dedi Lessie Waxillium'a ateş püsküren gözlerle bakarak. "Beni ikna etmek için söylemeyi akıl edebildiğin tek şey bu mu? 'Bacakların güzel', öyle mi? Cidden mi? Senin beynin *çoktan* ölmüş, Kravat."

Waxillium rahatlamayla nefesini bıraktı. "Ah, *Ahenk*. Beni kesin vuracaksın diye düşünmüştüm."

"Vurmalıydım," diye homurdandı Lessie. "Olacak şey..."

Merdivenlerden takırtı sesleri gelirken aniden sustu, yukarıdaki serseriler sürüsü en sonunda bodruma inecek kadar cesareti toplamış olmalıydı. En az yarım düzinesi, ellerinde silahlarıyla odadan içeri daldı.

Lessie yerdeki korumanın tabancasına doğru atladı.

Waxillium hızla düşündü, sonra ona en doğal gelen şeyi yaptı. Bir ayağını yanındaki ölü Granit Joe'nun üzerine koyarak enkazın içince dramatik bir poz verdi, iki koruma da yerdeydi. Tavandaki delikten hâlâ aşağı tozlar dökülüyor, üst kattaki bir pencereden içeri akan güneş ışığıyla aydınlanıyorlardı.

Haydutlar tökezleyerek durdu. Patronlarının yerdeki cesedini gördüler, sonra aval aval Waxillium'a doğru baktılar.

En sonunda, kilerde kurabiye kavanozunu açmaya çalışırken yakalanmış çocuklar gibi görünerek silahlarını indirdiler. Öndekiler arkadakileri itip geçerek uzaklaşmaya çalıştı ve bütün yaygaracı güruh merdivenlerden yukarı doğru koşturup giderek mahzun barmeni tek başına bıraktılar, en son kaçan o olmuştu.

Waxillium döndü ve Lessie'ye elini uzattı, o da Waxillium'un onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Uzaklaşan haydutların arkasından baktı, kaçmak için aceleleri yüzünden botları tahtaların üzerinde gümbürdüyordu. Saniyeler içinde bina sessizleşti.

"Hım," dedi. "Sen dans edebilen bir eşek kadar şaşırtıcısın, Bay Kravat."

"Bir şeyinin olması iyi bir şey," dedi Waxillium.

"Ya. Sence benim de bir şeyim olmalı mı?"

"Bir şeyimin olması, Yabanlar'a geldiğimden beri verdiğim en başarılı kararlardan biri oldu."

Lessie yavaşça başını sallayarak onayladı. "Neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa müstehcen geliyor." Waxillium'un arkasındaki Granit Joe'nun cesedine baktı, kendi kanından bir havuzun içinde cansız gözlerle yukarı bakıyordu.

"Teşekkürler," dedi Waxillium. "Beni öldürmediğin için."

"Eh. Onu önünde sonunda öldürüp başına konulan ödülü alacaktım."

"Evet ama bunu bütün çetesinin önünde, kaçacak hiç yer yokken ve bir bodruma sıkışmış olduğun bir zamanda yapmayı planladığını düşünmemiştim."

"Doğru. Gerçekten büyük salaklık ettim."

"Peki neden yaptın?"

Lessie cesede bakmaya devam ediyordu. "Joe'nun adına yapmamış olmayı dileyeceğim pek çok şey yaptım ama bildiğim kadarıyla, hak etmeyen kimseyi vurmadım. Seni öldürmek... Temsil ettiğin şeyi öldürmek gibi olurdu. Anladın mı?"

"Sanırım ana fikri kavrayabiliyorum."

Kadın boynundaki kanayan bir çiziği ovuşturdu, düşerlerken kırık tahtalar sıyırmıştı. "Umarım bir dahaki sefere ortalık bu kadar yıkılıp dökülmez. Bu barı *seviyordum*."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Waxillium. "Buralarda işleri değiştirmeye niyetliyim. Bütün Yabanlar'ı değilse bile, en azından bu kasabayı."

"Eh," dedi Lessie Granit Joe'nun cesedine doğru yürürken. "O tabancayla olan yeteneğine bakılırsa kasabaya saldırmayı planlayan piyano çetelerinin bunu bir daha düşüneceklerine eminim."

Waxillium yüzünü buruşturdu. "Sen... gördün demek."

"Böylesi bir marifet ender görülür," dedi eğilip Joe'nun ceplerini karıştırmaya başlarken. "Üç atış, üç nota, tek bir haydut yok. Bu yetenek işi. Belki de şeyinle daha az, tabancanla daha çok zaman geçirmen gerek."

"Bak işte *bu* müstehcen oldu."

"İyi. Kazara edepsizlik yapmaktan hiç hoşlanmam." Joe'nun cüzdanını buldu ve gülümsedi, havaya attı ve yakaladı. Yukarıda, Waxillium'un açtığı delikte bir at kafası belirdi, sonra aşırı büyük gelen bir melon şapkanın altındaki daha küçük bir oğlan kafası da göründü. Onu nereden bulmuştu?

Katil selamlarcasına kişnedi.

"Evet, *şimdi* gelirsin tabii," dedi Waxillium. "Aptal at."

"Aslında bir çatışma sırasında senden uzak durması *epey* akıllı bir at olduğunu gösteriyor," dedi Lessie.

Waxillium gülümsedi ve elini Lessie'ye uzattı. O da elini tuttu ve yaklaştı. Sonra Waxillium mavi bir çizgiyi kullanarak ikisini de enkazdan dışarıya çıkardı.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

ON YEDİ YIL SONRA

Winsting batan güneşi izlerken kendi kendine gülümsedi. Kendini satmak için harika bir akşamdı.

Balkonun korkuluğunu hafifçe kavrarken, "Sığınağım hazırlandı mı?" diye sordu. "Her ihtimale karşı."

"Evet, lordum." Hayatı boyunca Elendel Havzası'nın dışına çıkmamış olan Flog, bir paltoyla birlikte o aptal Yabanlar şapkasını da giymişti. Flog, berbat moda anlayışına rağmen kusursuz bir korumaydı ama Winsting yine de onun duygularını Çekerek, sadakat hissini hafifçe güçlendirdi. Fazla dikkatten zarar gelmezdi. "Lordum?" diye sordu Flog arkalarındaki odaya doğru bir göz atarken. "Hepsi buradalar, lordum. Hazır mısınız?"

Winsting batan güneşe arkasını dönmeden korumayı susturmak için bir parmağını kaldırdı. Balkon Elendel'in Dördüncü Oktant'ındaydı, kanala ve Mihrak'a tepeden bakıyordu ve bu sayede Yenidoğum Parkı'nın güzel bir manzarasına sahipti. Yeşil parktaki Miraç Savaşçısı ile Son İmparator'un heykellerinin uzun gölgeleri uzanıyordu; efsanelere göre Büyük Külkıyamet ve Son Miraç'ın ardından naaşları orada bulunmuştu.

Hava bunaltıcıydı, birkaç kilometre batıdaki Hammondar Koyu'ndan gelen serin bir meltem havayı hafifçe yumuşatıyordu. Winsting parmaklarıyla balkonun tırabzanında tempo tuttu, sabırla arkasındaki odadakilerin

duygularını şekillendirmek için Allomantik titreşimler gönderiyordu. Ya da en azından alüminyum astarlı şapkalarını takmayacak kadar aptal olanlarının.

Hadi artık...

İlk başta havanın içinde iğne deliği gibi nokta nokta beliren sisler önünde filizlendi, bir pencerenin üzerindeki kırağı gibi yayılıyorlardı. Filizler uzandı ve birbirlerinin etrafında döndü, kurdelelere dönüştü; sonra da akan nehirlere, girdaplara ve dönen akıntılara dönüşerek şehri kapladı. Örttü. Yuttu.

"Sisli gece," dedi Flog. "Bu kötü şans demek."

"Aptal olma," dedi Winsting kravatını düzelterek.

"Bizi izliyor," dedi Flog. "Sisler O'nun gözleri, lordum. Harap olayım ki öyle."

"Batıl saçmalıklar." Winsting döndü ve uzun adımlarla odaya girdi. Flog sisler içerideki partiye sızamadan önce arkasından kapıları kapattı.

Buradakiler, yanlarındaki amansız korumalarıyla birlikte toplanmış, aralarında konuşmakla meşgul iki düzine kişiden oluşan seçkin bir gruptu. Sadece önemli kişiler değillerdi, ayrıca maksatlı gülümsemeleri ve boş konuşmalarına rağmen araları da son derece bozuktu. Winsting rakipleri bunun gibi toplantılara getirmeyi tercih ediyordu. Hepsinin birbirlerini görmelerini ve Winsting'in lütfu için olan yarışmayı kaybetmenin bedelini hatırlamalarını istiyordu.

Aralarına girdi. Ne yazık ki, Winsting'in katılan herkesi başka kimsenin yanlarında Teskinci ya da Körükçü getirmeyeceğine dair tek tek temin etmesine rağmen, pek çoğu şapkalarını takıyordu. Alüminyum astarları, onları duygusal Allomansiye karşı koruyacaktı. Elbette ki kendi becerileri hakkında bir şey söylememişti. Onların bildiği kadarıyla, Winsting bir Allomanser değildi.

Odanın karşısında Blome'un barmenlik yaptığı yere doğru bir göz attı. Adam başını olumsuzca salladı. Odadaki başka hiç kimse herhangi bir metal yakmıyordu. Harika.

Winsting yürüyerek barın yanına geldi, sonra döndü ve herkesin dikkatini çekmek için ellerini kaldırdı. Hareketi, katı beyaz gömleğindeki ışıldayan elmas kol düğmelerini açığa çıkarmıştı. Taşların yuvaları elbette tahtaydı.

"Bayanlar ve baylar, küçük mezadımıza hoş geldiniz," dedi. "Teklifler şimdi başlıyor ve ben hoşuma giden teklifi duyana kadar devam edecek."

Başka bir şey söylemedi çünkü çok fazla konuşmak işin havasını yok ederdi. Garsonlardan birinin sunduğu içkiyi aldı ve aralarına karışmak için kalabalığa doğru bir adım attı, sonra onları incelerken tereddüt etti. "Edwarn Ladrian burada değil," dedi alçak sesle. Adama aptal lakabını kullanarak Smokin Bey demeyi reddediyordu.

"Evet," dedi Flog.

"Herkesin geldiğini söylemiştin!"

"Geleceğini söyleyen herkes geldi," dedi Flog. Kımıldandı, rahatsızdı.

Winsting dudaklarını büzdü ama genel itibarıyla yaşadığı hayal kırıklığını gizledi. Önerisinin Edwarn'ın ilgisini çektiğinden *çok emindi*. Belki de odadaki diğer patronlardan bir tanesini satın almıştı. Dikkate alınması gereken bir ihtimaldi.

Winsting ortadaki masaya doğru gitti, akşamın görünürdeki odağı masanın üstündeydi. Bu oturan bir kadının portresiydi; Winsting kendisi yapmıştı ve gittikçe iyiye gidiyordu.

Resim değersizdi ama bu odadaki adamlar ve kadınlar yine de onun için Winsting'e müthiş paralar önereceklerdi.

Winsting'e ilk yaklaşan Dowser oldu, Beşinci Oktant'taki kaçakçılık işlerinin büyük bir kısmını o yönetiyordu. Yanaklarındaki üç günlük pis sakal, vestiyerde özellikle bırakmadığı melon şapkasının gölgesi altındaydı. Kolunda güzel bir kadın ve üstünde şık bir takım, Dowser gibi bir adamı bir beyefendiye benzetmek için hiç de yeterli değildi. Winsting burnunu kırıştırdı. Odadaki neredeyse herkes iğrenç bir çöp parçası olabilirdi ama öbürlerinin öyleymiş gibi görünmeyecek kadar edebi vardı.

"Berbat," dedi Dowser resme şöyle bir bakarak. "Bizden 'teklif vermemizi' istediğin şeyin bu olduğuna inanamıyorum. Biraz yüzsüzce değil mi?"

"Daha açık sözlü olmamı mı tercih ederdiniz, Bay Dowser? Sokaklarda mı ilan etseydim? 'Bana para verin ve karşılığında önümüzdeki yıl boyunca Senato'daki oyum sizin olacak' diye mi bağırsaydım?"

Dowser sağa sola bakındı, sanki her an polislerin odaya dalmasını bekliyormuş gibiydi.

Winsting gülümsedi. "Yanaklarındaki gri tonları fark edeceksiniz. Külkıyamet öncesi dünyadaki hayatın küllü doğasının bir tasviri, hmm? Şimdiye kadarki en iyi çalışmam. Açık artırmayı başlatmak için bir teklifiniz var mı?"

Dowser bir şey söylemedi. Önünde sonunda bir teklif yapacaktı. Bu odadaki herkes sonunda toplantıya gelmeyi kabul etmeden önce Winsting'e

hava atarak haftalarca zaman harcamıştı. Yarısı Dowser gibi suçlulardı. Diğerleri ise Winsting'in kendi akranları, önemli soylu hanelerin yüksek lord ve leydileriydi. Ama yozlaşmışlık açısından suçlulardan hiç geri kalmıyorlardı.

"Hiç mi korkmuyorsun, Winsting?" diye sordu Dowser'ın kolundaki kadın.

Winsting kaşlarını çattı. Onu tanımıyordu. İnceydi, kısa altın saçları ve kocaman masum görünüşlü gözleri vardı, alışılmadık derecede uzun boyluydu.

"Korkmak mı, güzelim?" diye sordu Winsting. "Bu odadakilerden mi?"

"Hayır," dedi kadın. "Yaptıklarını kardeşinin keşfetmesinden?"

"Seni temin ederim, Replar benim ne olduğumu gayet iyi biliyor," dedi Winsting.

"Valinin öz kardeşi rüşvet istiyor."

"Eğer bu seni gerçekten de şaşırtıyorsa güzelim, fazlasıyla korumalı bir hayat yaşamışsın demektir," dedi Winsting. "Bu pazarda benden çok daha büyük balıklar satıldı. Bir sonraki av mevsimi geldiğinde, belki sen de görürsün."

Bu yorum Dowser'ın dikkatini çekti. Winsting, Dowser'ın kafasının içindeki çarkların dönmeye başladığını görünce gülümsedi. *Evet*, diye düşündü Winsting. *Biraz önce bizzat kardeşimin senden rüşvet almaya açık olabileceğini ima ettim.* Belki bu adamın yapacağı teklifi yükseltirdi.

Bir garsonun tepsisinden biraz karides ve kiş almak için ilerledi. "Dowser'ın yanındaki kadın bir ajan," dedi Winsting alçak sesle her zaman elinin altında duran Flog'a. "Belki polisler için çalışıyordur."

Flog irkildi. "Lordum! Katılan her kişiyi tekrar tekrar kontrol ettik."

"Eh, bir tanesini kaçırmışsınız," diye fısıldadı Winsting. "Tüm servetimle bahse girerim. Toplantıdan sonra onu takip et. Dowser'dan herhangi bir sebep için ayrılacak olursa, başına bir kaza geleceğinden emin ol."

"Emredersiniz lordum."

"Ve Flog, işi karmaşık hâle getirme," dedi Winsting. "Sislerin göremeyeceği bir yerler bulmaya çalışarak oyalanmanı istemiyorum. Anladın mı?"

"Evet, lordum."

"Harika," dedi Winsting genişçe gülümseyerek Lord Hughes Entrone'a doğru yürürken. O, Entrone Hanesi'nin liderinin kuzeni ve sır ortağıydı.

Winsting partide oyalanarak bir saat geçirdi ve teklifler yavaş yavaş gelmeye başladı. Katılımcıların bazıları gönülsüzdü. Onlar Winsting'le birebir

görüşmeyi, tekliflerini gizlice yapmayı ve sonra Elendel'in yeraltı dünyasına tüyerek ortadan kaybolmayı tercih ederlerdi. İster suçlu, ister soylu, bunlar bir konunun etrafında dönüp durmayı, açıkça konuşmamayı istiyorlardı. Ama teklifler geldi ve iyi tekliflerdi de. Odada attığı ilk turdan sonra, Winsting heyecanını bastırmakta zorlanmaya başlamıştı. Artık harcamalarını sınırlandırmak zorunda kalmayacaktı. Eğer kardeşi onu...

Silah sesi o kadar beklenmedikti ki, ilk önce garsonlardan bir tanesinin bir şeyi kırdığını zannetti. Ama hayır. O patlama o kadar keskin, o kadar sağır ediciydi ki. Daha önce hiç bir silahın kapalı alanda ateşlendiğini duymamıştı, ne kadar sersemletici olabileceğinden hiç haberi yoktu.

Ağzı açık kaldı, atışın kaynağını bulmaya çalışırken içkisi parmaklarından kayıp gitti. Bir tane daha patladı, sonra bir tane daha. Farklı taraflar birbirlerine ölümden bir kakafoni hâlinde ateş ederlerken patlamalar bir fırtınaya dönüştü.

Winsting yardım için haykıramadan Flog önce onu kolundan yakaladı, merdivenlere ve aşağıdaki sığınak odasına doğru sürükledi. Diğer korumalarından bir tanesi kapının ağzında tökezledi, kocaman açılmış gözleriyle gömleğindeki kana bakıyordu. Flog onu oradan koparıp merdiven boşluğuna tıkıştıramadan önce Winsting ölen adama fazlasıyla uzun bir süre gözünü dikip kalmıştı.

"Ne oluyor?" diye en sonunda hesap sordu Winsting adamlarından bir tanesi kapıyı arkalarından çarpıp kapatarak kilitlerken. Korumaları Winsting'i düzenli elektrik lambalarıyla zayıfça aydınlanan loş merdivenlerden aceleyle aşağı indirdiler. "Kim ateş etti? *Ne oldu!*"

"Bilmenin yolu yok," dedi Flog. Yukarıdan hâlâ silah sesleri geliyordu. "Fazla hızlı oldu."

"Birileri birden ateş etmeye başladı," dedi bir diğer koruma. "Dowser olabilir."

"Hayır, Darm'dı," dedi bir diğeri. "İlk atışı onun grubundan duydum."

Ne olursa olsun, bu bir felaketti. Winsting, servetinin bir üst katta kanlar içinde öldüğünü gördü ve nihayetinde merdivenlerin sonuna ve Flog'un onu iterek içeri soktuğu kasaya benzer kapıya geldiklerinde kendisini korkunç hissediyordu.

"Ben yukarı geri gidiyorum," dedi Flog. "Bir şeyler kurtarabilir miyim, bakacağım. Bunu kimin yaptığını öğrenirim."

Winsting başını sallayarak onayladı ve kapıyı kapatıp içeriden kilitledi. Beklemek için bir koltuğa oturdu, diken üstündeydi. Küçük bir ambar gibi

odada şarap ve diğer konfor unsurları vardı ama Winsting'in gözü onları görmüyordu. Ellerini sıktı. Kardeşi ne diyecekti? Pas tutsun! Gazeteler ne diyecekti? Bunu bir şekilde gizli tutmak zorundaydı.

Neden sonra kapıdan bir tıklatma geldi ve Winsting gözetleme deliğinden bakınca Flog'u gördü. Arkasında küçük bir koruma grubu merdivenleri izliyordu. Görünüşe göre silah sesleri kesilmişti, gerçi aşağıda sadece hafif mantar sesleri gibi geliyorlardı.

Winsting kapıyı açtı. "Ee?"

"Hepsi öldü."

"*Hepsi* mi?"

"Hepsi," dedi Flog yürüyerek odaya girerken.

Winsting kendini koltuğuna attı. "Belki böylesi daha iyi," dedi bu karanlık felaketin içinde bir ışık pırıltısı arayarak. "Bizi suçlayabilecek kimse yok. Belki de çıkıp uzaklaşabiliriz. Bir şekilde burada olduğumuza dair izleri silebilir miyiz?"

Çok zor işti. Bu binanın sahibi Winsting'di. Bu ölümlerle bağlantısı kurulabilirdi. Bir şahide ihtiyacı olacaktı. Pas ve Harap, kardeşine gitmek *zorunda* kalacaktı. Bu, olaylar halktan tamamıyla gizlenebilirse bile Winsting'in makamına mal olabilirdi. Koltuğunda arkasına yığıldı, hüsran içindeydi. "Ee?" diye hesap sordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Karşılık olarak, bir çift el Winsting'i saçından yakalayıp başını geriye çekti ve savunmasız boğazını ustalıkla kesti.

2

Sanırım bu şeylerden bir tane de ben yazmalıyım, diye yazıyordu küçük kitapta. *Kendi açımdan anlatmak için. Tarihçilerin benim adıma anlatacakları açıyla gerçeği yakalayabileceklerini sanmıyorum. Zaten bunu yapmalarının beni memnun edeceğinden de emin değilim.*

Wax, kaleminin ucuyla kitaba vurdu, sonra başka bir kâğıda kendisi için bir not karaladı.

"Boris kardeşleri düğüne davet etmeyi düşünüyorum," dedi Steris Wax'in oturduğu kanepenin karşısındaki diğerinden.

Wax homurdandı, hâlâ okuyordu.

Saze yaptıklarımı onaylamıyor, biliyorum, diye devam etti kitap. *Ama benden ne yapmamı bekliyordu ki? Bildiklerim düşünülürse...*

"Boris kardeşler," diye devam etti Steris. "Onları tanıyorsun, değil mi?"

"Babalarını vurdum," dedi Wax başını kaldırmadan. "İki kere."

Ölmesine izin veremezdim, diye yazıyordu kitap. *Bu doğru olmaz. Hemalurji artık iyi, bence. Artık iki taraf da Saze, değil mi? Artık ortada Harap yok.*

"Peki seni öldürmeye çalışmaları olası mı?" diye sordu Steris.

"Küçük Boris benim kanımı içmeye yemin etmişti," dedi Wax. "Evet, Üçüncü Boris'in kardeşi o. Neden diye sorma. Ne demişti? Benim parmaklarımı yemeye mi yemin etmişti? Ne de olsa pek zeki bir adam değil."

Kullanabiliriz. Kullanmalıyız. Değil mi?

"O zaman onları da listeye ekliyorum, oldu mu?" dedi Steris.

Wax içini çekerek başını kitaptan kaldırdı. "Demek düğünümüze beni öldürmeye yeminli düşmanlarımı davet ediyorsun," dedi kuru kuru.

"Sonuçta *birilerini* davet etmemiz gerekiyor," dedi Steris. Sarı saçları topuz yapılmıştı, etrafında bir kralın maiyetindekiler gibi dizilmiş duran düğün hazırlıklarıyla ilgili kâğıt yığınlarıyla birlikte oturuyordu. Çiçekli mavi elbisesi bir zerre bile cüretkârlık içermeden şıktı ve fazla resmî şapkası saçlarına o kadar sıkı yapışmıştı ki, yerine çivilenmiş bile olabilirdi. Beni öldürmek isteyen kişiler dışında davet edebileceğimiz daha uygun seçenekler olduğuna eminim," dedi Wax. "Akrabaları çağırmak gelenekseldir diye duymuştum."

"Bildiğim kadarıyla geri kalan akrabaların da seni öldürmek istiyor," dedi Steris.

İşte orada haklıydı. "Eh, seninkiler istemiyor. En azından duyduğum kadarıyla. Düğün salonunu doldurman gerekiyorsa, seninkilerden daha fazlasını çağır."

"Uygun olan bütün akrabalarımı davet ettim," dedi Steris. "Ve bu ilgiyi hak eden tanıdıklarımın hepsini de." Yan tarafa doğru uzanarak bir sayfa kâğıt aldı. "Ancak sen, bana davet etmem için sadece *iki* kişinin ismini verdin. Wayne ve belirttiğin kadarıyla, seni kendi düğününde vurmaya *büyük olasılıkla* kalkışmayacak olan Ranette adındaki bir kadın."

"Hiç olası değil," diyerek katıldı Wax. "Yıllardır beni öldürmeye çalışmadı. En azından ciddi olarak."

Steris iç çekerek kâğıdı geri koydu.

"Steris..." dedi Wax. "Affedersin. Lakayt olmaya çalışmıyordum. Ranette sorun çıkarmayacak. Onun hakkında atıp tutarız ama iyi arkadaşımızdır. Düğünde olay çıkarmayacak. Söz veririm."

"O zaman kim çıkaracak?"

"Pardon?"

"Seni tam bir yıldır tanıyorum, Lord Waxillium," dedi Steris. "Seni olduğun kişi olarak kabul edebilirim ama hiçbir yanılsamaya kapılmıyorum. Düğünümüzde *bir şeyler* olacak. Kötü adamın teki elinde silahıyla salonu basacak. Ya da sunağın altında bomba bulacağız. Ya da Peder Bin'in izah edilemez bir şekilde aslında senin eski bir düşmanın olduğu ortaya çıkacak ve nikâhı kıymak yerine seni öldürmeyi deneyecek. Mutlaka bir sorun *çıkacak*. Ben sadece bunun için hazırlık yapmaya çalışıyorum."

"Sen ciddisin, değil mi?" dedi Wax gülümseyerek. "Sen gerçekten de

çıkarabilecekleri sorunlara karşı *plan yapmak* istediğin için düşmanlarımdan bir tanesini davet etmek istiyorsun."

"Onları tehlike seviyesi ve erişim kolaylığı açısından sınıflandırdım," dedi Steris kâğıtlarını karıştırarak.

"Dur," dedi Wax ayağa kalkıp yürüyerek yanına giderken. Yanından uzanarak Steris'in omzunun üzerinden kâğıtlarına baktı. Her sayfada ayrıntılı bir biyografi vardı. "Ape Manton... Dashir çetesi... Hay Harabet! Rick Stranger. Onu unutmuştum. Sen bunları nereden buldun?"

"Yaptıkların kamuya açık kayıtlarda var," dedi Steris. "Toplumun onlara olan ilgisi her geçen gün artıyor."

"Bunun için ne kadar zaman harcadın?" diye sordu Wax yığındaki sayfaları çevirirken.

"Hiçbir şeyi atlamak istemedim. Bu tür şeyler benim düşünmeme yardım ediyor. Dahası, hayatını neler yaparak geçirdiğini öğrenmek istiyordum."

Bu aslında nispeten şirin bir şeydi. Acayip, tam Steris'e göre.

"Douglas Venture'yı davet et," dedi. "Arkadaşın sayılır ama içince sapıtıyor. Düğünden sonraki kokteylde olay çıkaracağından emin olabilirsin."

"Mükemmel," dedi Steris. "Peki ya senin tarafındaki geri kalan otuz yedi kişi?"

"Evimin demirhane çalışanları ve dokumacılarının arasındaki liderleri davet et," dedi Wax. "Ve çeşitli oktantların polis müdürlerini. Hoş bir jest olacaktır."

"Pekâlâ."

"Düğün hazırlıklarında daha fazla yardımcı olmamı istiyorsan..."

"Hayır, protokol icabı yapman gereken tek şey Peder Bin'e töreni yapması için gönderdiğin resmî talepti. Diğerlerini ben halledebilirim; bu beni meşgul etmek için harika bir fırsat. Öte yandan, bir gün o kadar sıklıkla incelediğin şu küçük kitabın içinde neler olduğunu öğrenmeyi *isterdim*."

"Ben..."

Malikânenin ön kapısı aşağıda çarpılarak açıldı ve çizmeli ayaklar patırtıyla merdivenlerden yukarı çıktı. Bir an sonra, çalışma odasının kapısı çarpılarak açıldı ve Wayne neredeyse devrilerek içeri girdi. Evin uşağı Darriance özür diler gibi bir havayla onun hemen arkasında duruyordu.

İnce ve orta boylu Wayne'in yuvarlak, temiz tıraşlı bir yüzü vardı ve çoğu zaman olduğu gibi eski Yabanlar kıyafetini giyiyordu. Gerçi Steris ona en azından üç kere üstüne bastıra bastıra yeni giysiler ayarlamıştı.

"Wayne, bir ara kapı zilini deneyebilirsin," dedi Wax.

"I ıh, o uşağa haber veriyor," dedi Wayne.

"Amaç da *bu* sayılır."

"Pis herifler," dedi Wayne kapıyı Darriance'ın yüzüne kapatarak. "Onlara güven olmaz. Bak, Wax. Gitmemiz gerek! Marksman harekete geçti!"

Nihayet, diye düşündü Wax. "Paltomu alayım."

Wayne Steris'e doğru bir göz attı. "Merhaba Manyak," dedi ona başını sallayarak.

"Merhaba, Aptal," dedi o da başını sallayarak karşılık verirken.

Wax şehir usulü yelekli, kravatlı, şık takım elbisesinin beline silah kemerini taktı, sonra sispaltosunu sırtına geçirdi. "Gidelim," dedi mermilerini kontrol ederken.

Wayne kapıyı itip açtı ve merdivenlerden aşağı fırlayıp gitti. Wax Steris'in kanepesinin yanında durakladı. "Ee..."

"Bir adamın hobileri olmalıdır," dedi Steris başka bir kâğıt sayfasını alarak incelerken. "Ben seninkini kabul ediyorum, Lord Waxillium. Ama yüzünden vurulmaktan kaçınmaya *çalış* çünkü bu akşam düğün portreleri için poz vermeye gideceğiz."

"Bunu aklımda tutarım."

"Oradayken kardeşime de dikkat et," dedi Steris.

"Bu tehlikeli bir kovalamaca," dedi Wax aceleyle kapıya doğru ilerlerken. "Marasi'nin karışacağını sanmıyorum."

"Eğer böyle düşünüyorsan, o zaman mesleki algıların paslanmış demektir. Bu tehlikeli bir kovalamaca, o nedenle karışmanın bir yolunu *bulacak*."

Wax kapının ağzında tereddüt etti. Arkasındaki Steris'e doğru bir baktı ve o da başını kaldırarak bakışlarına karşılık verdi. Sanki ayrılmalarında daha fazla bir şeylerin olması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Bir tür vedalaşma. Sıcaklık.

Steris de bunu hissetmiş gibi görünüyordu ama ikisi de bir şey söylemedi.

Wax başını geriye atarak bir yudum viski ile metal tozları yuttu, sonra da kapıdan dışarıya atıldı ve kendini korkuluğun üzerinden attı. Giriş holündeki mermer zeminin gümüş işlemelerini İterek kendini yavaşlatıp, taşın üzerinde gümleyen çizmelerinin sesiyle indi. Wax koşarak öne atılırken Darriance ilerisinde dış kapıyı açtı, Wayne ile arabaya binecekler ve birlikte...

Sokağa inen basamakların üzerinde donup kaldı. "Bu ne be?"

"Otomobil!" dedi Wayne aracın arka koltuğundan.

Wax basamaklardan aşağıya hızla inerek makineye yaklaşırken inledi. Şık bir dantelli lavanta elbise giyen Marasi dümen mekanizmasının önünde oturuyordu. Aralarında sadece beş yaş olmasına rağmen, üvey kardeşi Steris'ten çok daha genç görünüyordu.

Artık, o teknik açıdan bir polisti. Bu oktantın polis komutanının yaverlerinden biriydi. Wax'e neden polislere katılmak için savcılık kariyerini bir kenara bıraktığını tam olarak açıklamamıştı ama en azından bir sokak polisi olarak değil, bir analiz uzmanı ve idari yardımcı olarak işe alınmıştı. Bu rolde tehlikeyle karşı karşıya kalmaması gerekirdi.

Ama işte buradaydı. Dönüp Wax'e bakarken gözlerinde bir heves pırıltısı vardı. "Binecek misin?"

"Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordu Wax biraz gönülsüzlükle kapıyı açarken.

"Otomobil sürüyorum. Wayne'in sürmesini mi isterdin?"

"Bir arabamın ve iyi bir grup atımın olmasını isterdim." Wax koltuklardan bir tanesine yerleşti.

"Eski kafalı olmayı bırak," dedi Marasi, ayağını kımıldatarak lanet aparatın ileriye doğru atılmasına neden oldu. "Marksman Birinci Sendika'yı soydu, tahmin ettiğin gibi."

Wax sıkıca tutunuyordu. Marksman'ın bankayı üç gün önce soyacağını tahmin etmişti. Bu olmayınca ise adamın Yabanlar'a kaçtığını düşünmüştü.

"Yüzbaşı Reddi, Marksman'ın Yedinci Oktant'taki sığınağına kaçacağını düşünüyor," diye belirtti Marasi bir at arabasının etrafından dolanırken.

"Reddi yanılıyor," dedi Wax. "Kaçaklar'a doğru git."

Marasi karşılık vermedi. Otomobil, kaldırım taşlarının yeni döşendiği yola varana dek sarsıldı ve zangırdadı ama yolun düzeldiği yerde hız kazanmaya başladılar. Bu en yeni otomobillerden biriydi, gazetelerin övmeye doyamadığı şu lastik tekerleklerden takılıydı ve benzinli bir motoru vardı.

Bütün şehir onlara ayak uydurmak için dönüşüyordu. İnsanların sırf bu zımbırtıları kullanabilmesi için ne çok zahmete giriliyor, diye düşündü Wax tatsızca. Atların bu kadar düzgün zemine ihtiyacı yoktu; gerçi Marasi hızla bir köşeden dönerken otomobilin dikkate değer derecede iyi dönüş yapabildiğini itiraf etmesi gerekti.

Yine de korkunç, cansız bir yıkım aparatından başka bir şey değildi.

Marasi diğer bir köşeyi daha dönerken, "Senin burada olmaman gerekirdi," dedi Wax.

Marasi gözlerini ileride tutmaya devam etti. Arkalarında Wayne pen-

cerelerin birinden beline kadar dışarıya sarkmış, şapkasını başında tutarak sırıtıyordu.

"Sen bir avukat olarak eğitim aldın," dedi Wax. "Senin katil peşinde koşman değil bir mahkeme salonunda olman gerekir."

"Geçmişte kendimi korumakta iyi iş çıkarıyordum. O zamanlar hiç şikâyet etmiyordun."

"Her seferinde bir istisna gibi gelmişti. Ama şimdi yine buradasın."

Marasi sağ tarafındaki çubukla bir şeyler yaparak motorun hızını değiştirdi. Wax olayı bir türlü kavrayamamıştı. Birkaç atın yanından hızla dolanarak, sürücülerden birinin arkalarından bağırmasına neden oldu. Sapmalı hareket Wax'i otomobilin yan tarafına doğru itti ve o da homurdandı.

"Senin derdin ne bu aralar?" diye hesap sordu Marasi. "Otomobil hakkında şikâyet ediyorsun, benim burada olmam hakkında şikâyet ediyorsun, sabahları çayının çok sıcak olması hakkında şikâyet ediyorsun. İnsan sanki hayatında içten içten pişmanlık duyduğun korkunç bir karar vermiş olduğunu düşünecek. Acaba bu ne olabilir?"

Wax gözlerini ileride tuttu. Aynada Wayne'in arkasına yaslanarak bir kaşını kaldırdığını gördü. "Haklı olabilir, birader."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Olmaya çalışmıyordum zaten," dedi Wayne. "Neyse ki, ben onun hangi karardan bahsettiğini biliyorum. Geçen hafta gördüğümüz o şapkayı alacaktın. Şanslıydı o. Benim böyle şeylerde beşinci hissim güçlüdür."

"Beşinci mi?" diye sordu Marasi.

"Aynen, en ufak bir koku bile alamıyorum. Ben..."

"Orada," dedi Wax ileri uzanarak ön camdan bakarken. Bir yan sokaktan havada uçan bir silüet fırladı, sokağa kondu, sonra kendini yukarı fırlatarak önlerindeki cadde boyunca ilerlemeye başladı.

"Haklıymışsın," dedi Marasi. "Nasıl bildin?"

"Marksman görülmekten hoşlanıyor," dedi Wax Vindication'ı belindeki kılıfından çıkarırken. "Kendisini sıradan insanların kahramanı olarak görüyor. Eğer yapabiliyorsan bu aletin sabit gitmesini sağla."

Wax kapıyı açarak dışarıya atlarken Marasi'nin verdiği cevabı yarıda kesti. Aşağıya ateş etti ve mermiyi İterek kendisini yukarıya doğru savurdu. Yanlarından geçen bir at arabasını şöyle bir İterek salladığında da yana doğru savrularak, Marasi'nin otomobilinin tahta tavanına konmuş oldu.

Tavanın ön kenarını bir eliyle kavradı, tabancası başının yanındaydı, rüzgâr, sispaltosunu dalgalandırıyordu. Önlerinde Marksman bir dizi Çe-

likitme ile cadde boyunca ilerliyordu. Wax içinde yanan kendi metalinin rahatlatıcı sıcaklığını hissediyordu.

Kendisini otomobilin üzerinden havalandırarak yol boyunca İtti. Marksman her zaman soygunlarını gündüz yapar, her zaman bulabildiği en kalabalık yollardan kaçardı. Şöhretten hoşlanıyordu. Büyük ihtimalle kendisini yenilmez zannediyordu. Allomanser olmak insana bunu yapabilirdi.

Wax bir dizi atlamayla kendini otomobiller ve at arabalarının üzerinden gönderdi, iki tarafından apartmanlar geçiyordu. Uğuldayan rüzgâr, yüksek bakış açısı zihnini berraklaştırdı ve duygularını bir Teskinci'nin dokunuşu gibi sakinleştirdi. Endişeleri eriyip gitti. O an sadece kovalamaca vardı.

Marksman kırmızı giyiyordu, yüzünü kapatan eski bir aktör maskesi vardı. Beyaz dişli ve siyah, eski hikâyelerdeki Zifir'in bir iblisi gibiydi. Wax'in amcasından çaldığı ajandaya göre Küme'yle bağlantısı vardı. Bu kadar aydan sonra o defterin işlevselliği azalmıştı ama hâlâ çıkarılabilecek birkaç mücevher vardı.

Marksman kendini sanayi mahallesine doğru İtti. Wax takip etti, otomobilden otomobile atlıyordu. O korkunç motorlu kutuların içinde kısılı olmakla kıyaslandığında, kendisini havada savrulurken bu kadar daha güvende hissetmesi inanılmazdı.

Marksman havada döndü ve bir avuç dolusu nesne fırlattı. Wax bir sokak lambasını İterek kendisini kenara sertçe savurdu, sonra yanından geçerlerken Marksman'ın sikkelerini İterek uzaklaştırıp, rastlantı eseri oradan geçmekte olan bir otomobili vurmalarını engelledi. Otomobil yine de saparak kanala doğru gitmeye başladı; sürücü kontrolünü kaybetmişti.

Pas ve Harap, diye düşündü Wax kızgınlıkla kendisini tekrar otomobile doğru İterken. Metalaklına erişerek ağırlığını yirmi katına çıkardı ve otomobilin motor kapağının üstüne indi.

Kuvvetle.

İnişi otomobilin ön tarafını ezerek yere bindirmiş, taşlara sürtünerek yavaşlamasını, sonra da kanala düşmeden önce tamamen durmasını sağlamıştı. Wax içerideki afallamış insanları bir an için gördü, sonra metalaklını bıraktı ve kendisini İterek Marksman'ın peşine düştü. Adamı neredeyse kaybedecekti ama neyse ki kırmızı kıyafeti dikkat çekiciydi. Wax onu alçak bir binanın üzerinden atlarken gördü, sonra İterek şehirdeki daha kısa gökdelenlerden bir tanesine tırmanmaya başladı. Peşine düştü, Marksman'ın en üstteki katın bir penceresinden içeri girmesini izledi, on iki ya da on dördüncü kat olmalıydı.

Wax gökyüzüne doğru fırladı, pencereler bir bulanıklık şeklinde yanından geçip gitti. Elendel şehri her tarafında uzanıp gidiyordu, kömür santralleri, fabrikalar ve evlerden sayısız lüleler hâlinde dumanlar yükseliyordu. En üst kata yaklaştı, Marksman'ın içeri girdiği pencerenin solundakine geldi ve taş pervaza hafifçe kondu. Marksman'ın penceresine doğru bir sikke fırlattı.

Sikke camdan sekti. Pencereden dışarıya mermiler uçtu. Wax, aynı anda ağırlığını artırdı ve yaslanarak kendi penceresini kırıp binaya girdi. Cam kırıklarının üzerinde sekerek Vindication'ı Marksman'la aralarındaki alçı duvara doğru uzattı.

Wax'in etrafında şeffaf mavi çizgiler uzanıyor, bin tane farklı yöne ve metal parçalarına doğru işaret ediyorlardı. Takım elbiseli korkmuş bir adamın arkasında saklandığı masanın çivileri. Duvarların içindeki elektrik lambalarına doğru giden metal kablolar. En önemlisi, çizgilerin birkaç tanesi duvarın *ötesindeki* diğer odaya doğru uzanıyordu. Bunlar solgundu, engeller Allomantik hislerini zayıflatıyordu.

Bu çizgilerden bir tanesi silahı doğrulturken titreşti. Wax Vindication'ın silindirini çevirdi ve bir hazneye kilitledi.

Siskıran mermisi.

Ateş etti, sonra metalini harlayarak *İtti* ve o mermiyi yapabildiği kadar büyük bir güçle gönderdi. Duvarı sanki kâğıttan yapılmış gibi delip geçmişti.

Yan odadaki metal yere düştü. Wax kendisini duvara doğru fırlatarak ağırlığını artırdı, sıvayı çatlattı. Omzuyla ikinci bir darbe duvarı kırıp geçti ve Wax silahı yukarıda yan odaya daldı, hedefini arıyordu.

Sadece halının içine işlemeye başlamış bir kan havuzu ve terk edilmiş hafif makineli bir tüfek bulabildi. Bu oda bir tür memur ofisiydi. Birkaç adam ve kadın yere sinmiş yatıyorlardı. Bir kadın bir parmağını kaldırarak bir kapıdan dışarıya işaret etti. Wax ona başını salladı ve kapı ağzının yanında sırtını duvara dayadı, sonra dikkatli bir şekilde dışarıya bir göz attı.

Rahatsız edici bir gıcırtı sesiyle koridor boyunca bir dosya dolabı ona doğru kaydı. Wax dolap geçerken içeri geri çekildi, sonra dışarı atladı ve nişan aldı.

Silahı anında geriye doğru yalpaladı. Wax iki eliyle birden kavrayarak tabancayı sıkıca tuttu ama ikinci bir İtme diğer tabancasını kılıfından dışarı uçurdu. Tabancası Wax'i geriye doğru sürüklerken ayakları kaymaya başladı ve hırladı. Ama en sonunda Vindication'ı bıraktı. Tabanca korido-

run sonundaki duvara çarparak harap olmuş dolaba kadar yuvarlanıp gitti. Wax'in daha sonra Vindication için geri gelmesi gerekecekti.

Marksman, yumuşak elektrikli lambaların aydınlattığı koridorun öbür ucunda duruyordu. Omzundan yaralanmıştı ve kan kaybediyordu. Yüzü, siyah beyaz maske tarafından gizlenmişti.

"Bu şehirde benden çok daha beter olan bin tane suçlu var," dedi boğuk bir ses maskenin arkasından. "Ama sen *beni* avlıyorsun, kanun adamı. Neden? Ben bir halk kahramanıyım."

"Sen haftalar önce kahraman olmayı bıraktın," dedi Wax sispaltosu hışırdayarak ilerlerken. "Çocuğu öldürdüğün zaman."

"Benim suçum değildi."

"Silahı sen ateşledin, Marks. Kıza nişan almamış olabilirsin ama *tetiği sen çektin*."

Hırsız geriye çekildi. Omzuna attığı çuval ya Wax'in kurşunu ya da bir taş parçası yüzünden yırtılmıştı. Banknotlar dökülüyordu.

Marksman maskenin arkasından Wax'e hiddetle baktı, gözleri elektrik ışığı altında zar zor görünüyordu. Sonra yana doğru atıldı, başka bir odadan içeri dalarken omzunu tutuyordu. Wax dosya dolabını İterek kendisini koridor boyunca hızla uçurdu. Marksman'ın girdiği kapının önünde kayarak durdu, sonra arkasındaki bir lambayı İtip duvara doğru eğerek odaya daldı.

Pencere açıktı. Wax on küsur kat yüksekteki pencereden dışarıya atlamadan önce bir masanın üzerinden bir avuç kalem kaptı. Banknotlar havada süzülüyor, düşen Marksman'ı takip ediyorlardı. Wax daha hızlı düşmeye çalışarak ağırlığını artırdı ama İtecek hiçbir şeyi yoktu ve artan ağırlığın hava direncine karşı faydası çok azdı. Marksman yere ondan önce indi, sonra kendini yavaşlatmak için kullandığı bir sikkeyi İterek uzaklaştı.

Önünden yere doğru attığı bir çift metal uçlu kalem Wax'i yavaşlatmak için güç bela yeterli olmuştu.

Marksman sokak lambalarının üzerinden seke seke uzaklaşıyordu. Üzerinde Wax'in görebildiği hiçbir metal yoktu ama daha önce olduğundan çok daha yavaş hareket ediyor ve arkasında kan izleri bırakıyordu.

Wax onu takip etti. Marksman insanların hâlâ onu kolladığı bir kenar mahalle olan Kaçaklar'a gidiyor olmalıydı. Onlar Marksman'ın soygunlarının şiddete dökülmüş olmasını umursamıyor, hak edenleri soymasına seviniyorlardı.

Bir sokak lambasının üzerinden atlarken, *oradaki güvenli bölgeye varmasına izin veremem*, diye düşündü Wax, sonra da lamba arkasında kalın-

ca hız kazanmak için kendini İtti. Omzunun üzerinden telaşlı bir bakışla Wax'i kontrol eden avına yaklaşıyordu. Wax kalemlerin bir tanesini kaldırdı, Marksman'ı bacağından vurmaya çalışmanın ne kadar riskli olacağını kestirmeye çalışıyordu. Öldürücü bir darbe indirmek istemiyordu. Bu adamın bildiği bir şeyler vardı.

Kenar mahalle hemen önlerindeydi.

Sonraki sıçramada, diye düşündü Wax kalemi sıkıca kavrayarak. Kaldırımlardaki yayalar başlarını kaldırıp bakıyor, Allomantik kovalamacayı izliyorlardı. Wax onlardan birini vurma riskine giremezdi. Marksman'ın ona...

O yüzlerden bir tanesi tanıdıktı.

Wax İtişinin kontrolünü kaybetti. Gördüğü şeye afallayıp kaldığından, sokağa düşüp taşların üzerinde yuvarlanırken kemiklerini kırmaktan zor kurtuldu. Yerde durdu, sispaltosunun püskülleri vücudunun etrafına dolanmıştı.

El ve dizlerinin üzerinde doğruldu.

Olamaz. İmkânsız. HAYIR.

Sokaktan karşıya koşarak geçti, irkilen siyah bir at ve küfreden binicisini görmezden geldi. O yüz. O *yüz*.

O yüzü son gördüğü seferde, alnından vurmuştu. Kanlı Tan.

Lessie'yi öldüren adam.

"Burada bir adam vardı!" diye bağırdı Wax kalabalığın arasından ite kaka geçerken. "Uzun parmaklı, saçları seyrelmiş. Yüzü neredeyse kurukafa gibi. Onu gördünüz mü? Onu gören var mı?" İnsanlar ona aptalmış gibi baktılar. Belki de öyleydi. Wax elini başının yanına bastırdı.

"Lord Waxillium?"

Hızla döndü. Marasi otomobilini yakınlarda durdurmuştu ve onunla Wayne dışarı çıkıyorlardı. Kovalamaca sırasında Wax'i takip etmeyi gerçekten de başarmış mıydı? Hayır... hayır, Wax ona Marksman'ın nereye gideceğini düşündüğünü söylemişti.

"Wax, birader? Sen iyi misin?" diye sordu Wayne. "Ne yaptı, seni havadan mı düşürdü?"

"Öyle bir şey," diye mırıldandı Wax son bir kez daha etrafına bakınırken.

Pas tutası, diye düşündü. *Stres zihnimi köreltiyor.*

"O zaman kaçtı," dedi Marasi kollarını kavuşturarak, memnuniyetsiz görünüyordu.

"Daha değil, kaçmadı," dedi Wax. "Kan kaybediyor ve para döküyor. Arkasında bir iz bırakacak. Gelin."

3

Wayne, ciddiyetinin sesinden de belli olmasını sağlamaya kararlı bir şekilde," Biz bu kenar mahalleye girerken senin geride kalman gerekli," dedi. "Senin yardımını istemediğimden değil. İstiyorum. Ama bu senin için çok tehlikeli olur. Güvende olacağını bildiğim bir yerde kalmana ihtiyacım var. Lütfen tartışmayalım. Üzgünüm."

"Wayne, şapkanla konuşmayı kes de yürü," dedi yanından geçen Wax.

Wayne içini çekti, şapkasını okşadı ve sonra kendisini şapkayı otomobilin içine koyarak orada bırakmaya zorladı. Wax çok iyi herifti ama anlamadığı bir sürü şey vardı. Mesela kadınlar. Bir de şapkalar.

Wayne hızla Wax ve Marasi'nin Kaçaklar'a doğru baktığı yere doğru yürüdü. Orası başka bir dünyaymış gibi görünüyordu. İçerideki gökyüzü çamaşır ipleriyle kaplıydı, eskimiş kumaş parçaları, asılmış adamlar gibi havada sallanıyordu. Kaçmaktan memnun olan rüzgâr dışarıya doğru esiyor, yanında ise ne idüğü belirsiz kokular taşıyordu. Yarım yamalak pişirilmiş yemekler. Yarım yamalak yıkanmış insanlar. Yarım yamalak temizlenmiş sokaklar.

Yüksek, sıkışık apartmanlar öğleden sonra bile derin gölgeler yaratıyordu. Sanki burası alacakaranlığın, akşam mesaisine çıkmadan önce iki tek atmak için geldiği bir yerdi.

Üçlü içeriye girerken, "Lord Sissoylu şehirde kenar mahallelerin olma-

sını istemiyordu, biliyor musunuz?" dedi Marasi. "Böyle yerlerin oluşmasını engellemek için çok uğraştı. Fakirler için güzel binalar inşa ettirdi, uzun süre dayanmalarını sağlamaya çalıştı..."

Wax aklı başka yerde başını salladı, yürürken parmaklarının arasında bir sikke çeviriyordu. Silahlarını bir yerlerde kaybetmiş gibi görünüyordu. Sikkeleri Marasi'den mi otlanmıştı? Hakkı yenen yine Wayne'di. O, ne zaman birilerinin parasını ödünç alsa fırça yiyordu. Bazen sormayı unutuyor olabilirdi ama her zaman yerine güzel bir şeyler bırakıyordu.

Kaçaklar'ın daha da içlerine doğru ilerlerlerken, Wayne diğer ikisinin gerisinde kaldı. *İyi bir şapka lazım...* diye düşündü. Şapka önemliydi.

O yüzden kulak kabartarak öksüren var mı diye baktı.

Hah...

Dizlerinin üzerine pejmürde bir battaniye serili elemanı bir kapı ağzının yanına yerleşmiş hâlde buldu. Bir kenar mahallede onun gibi birilerini her zaman bulabilirdin. Yaşlı, hayata uçurum kenarından sallanan bir adam gibi yapışmış, akciğerleri çeşitli sağlıksız sıvılarla yarıya kadar dolmuş biri. Wayne yanındaki basamaklara kurulurken yaşlı adam eldivenle kaplı elinin içine öksürdü.

"Ha, ne?" dedi adam. "Sen kimsin?"

"Ha, ne?" diye tekrar etti Wayne. "Sen kimsin?"

"Kimse diylim," dedi adam, sonra yan tarafa doğru tükürdü. "Pis dışarıklı. Ben bişiy yapmadım."

"Kimse diylim," diye tekrar etti Wayne paltosunun cebinden şişesini çıkarırken. "Pis dışarıklı. Ben bişiy yapmadım."

Güzel aksandı bu. Harbi mırıltılıydı, klasik bir mahsuldü, tarihten bir battaniyeye sarmalanmıştı. Gözlerini kapatıp dinlediğinde, Wayne insanların yıllar önce nasıl konuştuklarını duyabildiğini düşünü. Viski şişesini öne uzattı.

"Beni zehirlemeye mi çalışıyosun?" diye sordu adam. Kelimelerin sonlarını kesiyor, yarısını mırıldanıyordu.

"Beni zehirlemeye mi çalışıyosun?" diye tekrar etti Wayne, çenesini sanki ağzı çiğnemeye çalıştığı taş parçalarıyla doluymuş gibi hareket ettirerek. Bunun içinde birkaç damla kuzey tarlaları da vardı, kesin. Gözlerini açtı ve viskiyi adama doğru eğdi, o da kokladı, sonra bir yudum aldı. Sonra bir lokma. Sonra başına dikti.

"O zaman, sen aptal mısın?" diye sordu adam. "Benim aptal olan bir oğlum var. Gerçeğinden, doğuştan öyle. Eh, sen o kadar kötü diyil gibisin."

"Eh, sen o kadar kötü diyil gibisin," dedi Wayne ayağa kalkarak. Uzanıp adamın başındaki eski pamuklu kepi aldı, sonra viski şişesine doğru işaret etti.

"Takas olarak mı?" diye sordu adam. "Oğlum, sen *harbi* aptalmışın."

Wayne kepi başına geçirdi. "Bana 'h' ile başlayan bir kelime daha söyleyebilir misin?"

"Ha?"

"Tamam, sağ ol," dedi Wayne. Basamaklardan aşağı atlayıp sokağa indi ve paltosunu bir girintiye sıkıştırdı. Ne yazık ki, yanında düello değneklerini de bırakmıştı. Tahta muştası duruyordu ama.

Paltosunun altındaki giysiler Yabanlar usulüydü, bu kenar mahallelerde giyilen şeylerden o kadar da farklı değildi. Düğmeli gömlek, pantolon, askı. Yürürken kollarını sıvadı. Giysileri yıpranmış, birkaç yerinden yamalıydı. Dünyayı verseler takas etmezdi. Giysilerin düzgün görünmesini sağlamak yıllar sürüyordu. Kullanılmış, içinde yaşanmışlardı.

Giysileri fazla yeni olan adama kolay güvenmeyecektin. Dürüst işlerle geçiniyorsan yeni, temiz giysiler giyemezdin.

Wax ve Marasi ileride durmuş, başlarında örtüler ve kollarında bohçalar olan birkaç yaşlı kadınla konuşuyorlardı. Wayne onların ne dediklerini neredeyse duyabiliyordu.

Biz bişiy görmedik.

Daha birkaç saniye önce buradan koşarak geçti, diyecekti Wax. *Mutlaka sizin...*

Biz bişiy görmedik. Biz bişiy bilmiyoruz.

Wayne bir grup adamın pis kumaştan bir gölgeliğin altında oturmuş, ezik meyveler yediği yere doğru gitti. "Kim bu dışarlıklılar?" diye sordu Wayne otururken, az önceki yaşlı adamdan kaptığı aksanla.

Onu sorgulamadılar bile. Bunun gibi bir mahallede pek çok kişi yaşardı, herkesi tanımak mümkün değildi, ama bir kişinin oraya ait olup olmadığını kolaylıkla anlayabilirdin. Ve Wayne buraya aitti.

"Kesin aynasızlardır," dedi adamlardan bir tanesi. Kafası, ters çevrilmiş bir kâseye benziyordu, saçsız ve fazla düzdü.

"Birilerini soruyorlar" dedi başka bir adam. Pas ve Harap, herifin suratı o kadar çıkıntılıydı ki, tarlada saban olarak kullanılabilirdi. "Aynasızlar buraya sadece birilerini tutuklamak için gelirler. Bizi hiç umursamadılar ve hiç umursamıycaklar."

"Eğer umursasalar, bütün o fabrika ve santrallarin kafamıza döktüğü

küller için bişiy yaparlardı," dedi kâse kafa. "Biz artık kül içinde yaşamıycaktık. Ahenk'in kendisi öyle emretmişti hani?"

Wayne başını sallayarak onayladı. Adam bu konuda haklıydı. Bu binaların duvarları küle *dönmüştü*. Dışarıdaki insanlar bunu umursuyor muydu? Hayır. Burada yaşamak zorunda olan *kendileri* olmadığı sürece değil. Wax ve Marasi'nin üzerlerinde toplanan öfkeli bakışları kaçırmamıştı, arkalarından geçen insanlar ya da yukarılarında pencerelerini kapatanlardan geliyorlardı.

Durum kötü, diye düşündü Wayne. *Normalden daha kötü*. Wax'le bu konuda konuşması gerekecekti. Ama şu an için yapılması gereken bir iş vardı. "Bişiy *arıyorlar*."

"Sen karışma," dedi kâse kafa.

Wayne homurdandı. "Belki ödül vardır."

"Bizden birini mi ihbar ediceksin?" dedi kâse kafa kaşlarını çatarak. "Seni tanıdım. Edip'in oğlusun, değil mi?"

Wayne yorum yapmadı, bakışlarını kaçırdı.

"Beni dinle, evlat," dedi kâse kafa parmağını sallayarak. "Aynasızlara güven olmaz, gammazlık etmeye çalışma sakın."

"Ben gammaz diyilim," dedi Wayne hırçınca. *Değildi* tabii. Ama bazen bir adamın biraz paraya ihtiyacı olabiliyordu. "Marksman'ın peşindeler. Duydum. Onun başına bin kâğıt ödül koyulmuş hani."

"O burada büyüdü," dedi saban surat. "Bizden biri."

"Bir kızı öldürmüş," dedi Wayne.

"Yalan," dedi kâse kafa. "Aynasızlarla konuşmaya kalkma sakın, evlat. Ciddi diyorum."

"Tamam tamam," dedi Wayne ayağa kalkmak için hareketlenerek. "O zaman gidip..."

"Yerine oturacaksın," dedi kâse kafa. "Yoksa kafanı kırarım, duydun mu?"

Wayne içini çekerek geri oturdu. "Siz ihtiyarlar hep bizim hakkımızda atıp tutuyosunuz ama bugünlerde işlerin nasıl olduğundan haberiniz yok. Fabrikalarda çalışmak nasıl bişiy bilmiyosunuz."

"Biz senin sandığından çok şey biliyoruz," dedi kâse kafa Wayne'e ezik bir elma uzatarak. "Bunu ye, başına iş açma ve seni göremiyceğim bir yere gitme."

Wayne homurdandı ama arkasına yaslandı ve elmayı ısırdı. Hiç fena değildi. Yiyip bitirdi, sonra bir iki tane daha aldı.

Beklediği, oldukça kısa süre içinde gerçekleşti. Meyve yiyen gruptaki adamlar Wayne'i koçanlarla dolu bir sepetin başında bırakarak dağıldı. Birkaç dostça takılmayla birbirlerinden ayrıldılar, dört adamın hepsi de yapmaları gereken önemli bir işlerinin olduğunu iddia etmişti.

Wayne tüm ceplerine birer elma daha tıkıştırdı, sonra ayağa kalktı ve kâse kafanın arkasından ilerledi. Adamı kolaylıkla takip edebiliyordu, arada bir insanlara başıyla selam veriyor, onlar da sanki onu tanıyormuş gibi başlarıyla karşılık veriyorlardı. İşin sırrı şapkaydı. Bir adamın şapkasını takmak, zihnini onun düşünce tarzıyla çevrelemek, insanı değiştiriyordu. Liman işçisi giysileri olan bir adam yanından geçti, omuzları düşüktü, ıslıkla hüzünlü bir ezgi çalıyordu. Wayne melodiyi tanıdı. Limanda çalışmak zorlu bir hayattı. İşe her gün kanal kayıklarıyla gitmen gerekiyordu; ya bu ya da körfezdeki rıhtımın yakınlarında kalacak bir yer bulacaktın. Bıçaklanmakla, sabahları kahvaltı yapma olasılıkları eşitti.

Gençliğinde o hayatı yaşamıştı. Bunu kanıtlayacak yara izleri de vardı hani. Ama insan büyüdükçe, hayatında her köşe başında bir kavga ve ertesi gün ismini hatırlayamayan kadınlardan daha fazla bir şeylerin olmasını ister hâle geliyordu.

Kâse kafa bir ara sokağa daldı. Gerçi buradaki her pas tutası sokak bir ara sokakmış gibi geliyordu. Kâse kafanın girdiği ara sokağın ara sokağıydı. Wayne minicik köşenin yan tarafına yaklaştı, sonra serobent yaktı. Allomansi güzel numaraydı. Metali yakmak etrafında küçük ve hoş bir hızlandırılmış zaman baloncuğu yaratıyordu. Baloncuğun içinde kalarak köşeyi döndü; Wayne hareket ettiği zaman baloncuk hareket etmiyordu ama içinde kendisi hareket edebilirdi.

Hı hı. İşte kâse kafa buradaydı, bir çöp yığınının yanında çömelmişti, onu takip eden birileri var mı görmek için bekliyordu. Wayne baloncuğunu *az kalsın* gereğinden büyük yapacak ve adam da içinde kalacaktı.

Beceriksiz, beceriksiz, diye düşündü Wayne. Limanda böyle bir hata insanın hayatına mal olabilirdi. Baloncuğun içinde kalan çöp yığınından perişan bir battaniye çıkardı, sonra tekrar köşeyi geri döndü ve baloncuğu yok etti.

Hız baloncuğunun içindeki hareketleri o kadar çabuk olacaktı ki, kâse kafanın bir bulanıklıktan başka bir şey görmesi mümkün olamazdı. Tabii onu da görebilirse. Hiçbir şeyden şüphelenmeyecekti, Wayne bundan emindi. Eğer haksızsa şapkasını yerdi. Ee, en azından Wax'in şapkalarından birini.

Wayne bir dizi basamak buldu ve oturdu. Kepini gözlerini yarı yarıya kapatacak kadar aşağı çekti, duvarın dibine rahat bir konumla yerleşti ve battaniyeyi etrafına yaydı. Sadece bir diğer evsiz ayyaştı.

Kâse kafa dikkatli adamdı. Dışarı süzülmeden önce ara sokağın içinde tam beş dakika bekledi, sağa sola baktı, sonra hızlı adımlarla sokağın karşısındaki bir binaya doğru gitti. Kapıyı çaldı, bir şeyler fısıldadı ve içeri alındı.

Wayne esnedi, gerindi ve battaniyeyi bir kenara fırlattı. Sokağı geçerek kâse kafanın girdiği binaya geldi, sonra kepenkli pencereleri kontrol etmeye başladı. Antika kepenkler o kadar eskiydi ki, Wayne şöyle bir hapşırsa yıkabilirdi. Sırayla her pencereyi dinlerken yanağına kıymık batmasın diye dikkat etmesi gerekiyordu.

Kenar mahalle halkının garip bir ahlak anlayışı vardı. Kendi içlerinden birini polislere teslim etmezlerdi. Ödül için bile. Ama öte yandan, insanın karnını da doyurması gerekiyordu. Marksman gibi bir adam, arkadaşlarının ne kadar sadık olduklarını bilmek istemez miydi?

Bir pencereden gelen konuşmalara kulak kabarttı Wayne. "... kesin bir çift aynasızdı," diyordu birileri. "Bin kâğıt büyük para, Marks. Epey büyük para. Şimdi ben oğlanlara güvenemezsin demiyorum, içlerinde bir tane bile kötü alaşım yok. Ama bir parça *teşvik* onların sadakatleri hakkında daha iyi hissetmelerini sağlardı diyorum."

Bir arkadaşını gammazlamak hayatta olmayacak şeydi.

Bir arkadaşına şantaj yapmak ise bir ticari zekâ örneği olabilirdi.

Ve eğer Marksman müteşekkirmiş gibi davranmıyorsa, belki o zaman aslında zaten bir arkadaş sayılmazdı. Wayne sırıttı, tahta muştasını yumruğuna geçirdi. Geriye çekildi, sonra binaya doğru atıldı.

Kepenklere bir omzuyla vurarak kırıp geçti, sonra yere düştüğü anda bir hız baloncuğu oluşturdu. Yuvarlandı ve hız baloncuğunun içinde kalmış olan Marksman'ın hemen önünde ayağa kalktı. Adam hâlâ kırmızı pantolonunu giyiyordu ve omzunu bandajlıyordu, gerçi maskesini çıkarmıştı. Hızla başını kaldırdığı zaman gür kaşları ve büyük dudakları olan şaşkın bir yüz ortaya çıktı.

Pas tutsun. Herifin sürekli maske takmasına şaşmamak gerekirdi.

Wayne çenesine bir tane patlatarak, tek yumrukta yere serdi. Sonra hızla dönerek yumruklarını kaldırdı ama kâse kafanın da aralarında olduğu odadaki diğer yarım düzine kişi, hız baloncuğunun sınırının ötesinde donup kalmışlardı. Bak işte buna şans denirdi.

Wayne sırıttı, Marksman'ı kaldırarak omzuna attı. Muştasını çıkarıp cebine koydu ve bir elma çıkardı. Sulu bir ısırık aldı, cam gibi gözlerle önüne bakan donmuş kâse kafaya elini sallayarak veda etti, sonra Marksman'ı pencereden dışarı atıp arkasından çıktı.

Wayne sınırını geçtiği zaman hız baloncuğu kendi kendine yok oldu.

"O neydi be!" diye bağırdı kâse kafa içeriden.

Wayne kendinden geçmiş Marksman'ı tekrar omzuna attı, sonra elmasını yiyerek sokaktan aşağı ilerlemeye başladı.

* * *

"Sonrakilerle ben konuşayım," dedi Marasi. "Belki ben onlara bir şeyler söyletebilirim."

Waxillium'un gözlerini üzerinde hissetti. Marasi'nin kendini ona kanıtlamaya çalıştığını düşünüyordu. Eskiden olsa haklı olurdu. Ama Marasi artık bir polisti, şehrin belgeli bir memuresiydi. Bu onun *işiydi*. Waxillium onun kararını onaylamıyordu ama Marasi'nin hareketleri onun onayına bağlı değildi.

Birlikte kenar mahalledeki bir grup sokak çocuğunun basamaklarda oturdukları yere doğru yürüdüler. Üç oğlan onları şüpheyle izliyordu, fazla büyük pantolonları bellerinden ve bileklerinden bağlanmıştı. Görünüşe göre sokaklarda yaşayan gençlerin modası böyleydi. Üzerlerinde pipolarında tüttürdükleri tütsünün kokusu vardı.

Marasi yanlarına yaklaştı. "Bir adamı arıyoruz."

"Eğer adam lazımsa ben burdayım," dedi oğlanlardan bir tanesi Marasi'yi aşağıdan yukarıya inceleyerek.

"Hadi ama," dedi Marasi. "Sen en fazla dokuz filansın."

"Vay, boyunu da biliyormuş!" dedi oğlan gülerek pantolonunun önünü kavrarken. "Beni mi gözlüyordun?"

Eh, bu birinci kızarma, diye düşündü Marasi. *Korkunç derecede profesyonellik dışıydı.*

Neyse ki, Marasi Wayne'in ve arada bir fazla renkli olabilen benzetmelerinin etrafında zaman geçirmişti. Kızarmalar olacaktı. Bastırdı. "Bir saatten daha kısa süre önce buraya geldi. Yaralı, kırmızı giysili, arkasında kan izi bırakıyor. Eminim kimden bahsettiğimi biliyorsunuz."

"Evet, saat adamı!" dedi oğlanlardan biri gülerek, eski bir çocuk masalındaki bir karaktere gönderme yapıyordu. "Onu tanıyorum!"

Onlara tanık muamelesi yap, diye düşündü. *Mahkemedeki gibi. Konuş-*

turmaya devam et. Sadece steril duruşma salonlarında değil gerçek dünyada da bu oğlanlar gibi insanlarla uğraşmayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Evet, saat adamı," dedi Marasi. "Nereye gitti?"

"Akşamın kıyısına," dedi oğlan. "Sen hikâyeleri dinlemedin mi?"

"Ben hikâyeleri çok severim," dedi Marasi cüzdanından birkaç sikke çıkararak. Yukarı kaldırdı. Rüşvet vermek hile yapmak gibiydi ama... Eh, duruşma salonunda *değillerdi.*

Üç oğlan gözlerini sikkelere diktiler, gözlerinde ani bir açlık parlamıştı. Hızla sakladılar ama belki buralarda para göstermek çok akıllıca değildi.

"Hadi bana bu... saat adamının nerede olabileceği hakkında bir hikâye anlatın," dedi Marasi. "Akşamın kıyısının yeri de diyebilirsiniz. Buralarda, bu mahallede."

"Onu biliyor olabiliriz," dedi oğlanlardan bir tanesi. "Ama hikâyeler daha pahalı olur. Elindekinden de çok."

Marasi'nin arkasından bir şeyler tıngırdadı. Waxillium da birkaç sikke çıkarmıştı. Oğlanlar hevesle onlara baktılar, ta ki Waxillium bir tanesini havaya atıp, gözden kaybolana kadar İtinceye dek.

Oğlanlar anında sessizleşti.

"Hanımefendiyle konuşun," dedi Waxillium alçak sesle, sesinde bir keskinlik vardı. "Zamanımızı boşa harcamayı kesin."

Marasi ona doğru döndü ve arkasında oğlanlar kararlarını verdiler. Dağıldılar, belli ki bir Allomanserle uğraşmak istemiyorlardı.

"Bu çok faydalı oldu," dedi Marasi kollarını kavuşturarak. "Çok teşekkür ederim."

"Sana yalan söyleyeceklerdi," dedi Waxillium omzunun üzerinden arkasını kontrol ederek. "Ayrıca, boş yere dikkat çekiyoruz."

"Yalan söyleyeceklerinin farkındayım," dedi Marasi. "Onların yalanını yakalayacaktım. Birisini sahte hikâyesindeki boşluklardan vurmak çoğu zaman en iyi sorgulama yöntemlerinden birisidir."

"Aslında en iyi sorgulama yöntemi bir çekmece ve birilerinin parmaklarını içerir," dedi Waxillium.

"*Aslında* değil," diye karşılık verdi Marasi. "Araştırmalar zorla yapılan sorgulamaların neredeyse her zaman yanlış bilgi verildiğini gösteriyor. Neyse, bugün senin derdin ne Waxillium? Son zamanlarda 'Yabanlar'dan sert kanun adamı' rolünü herkesin gözüne soktuğunu görüyorum..."

"Öyle bir şey yok."

"*Bal gibi var,*" dedi. "Ve bunun nedenini de anlayabiliyorum.

Yabanlar'da olduğun zaman, centilmen kanun adamını oynuyordun. Sen medeniyete tutunduğunu, medeniyeti yanında götürdüğünü bana kendin söylemiştin. Eh, burada ise sürekli olarak lordların arasındasın. Medeniyetin içinde *boğuluyor* sayılırsın. Onun yerine Yabanlar'dan gelmiş kanun adamı oluyor, şehre bir parça eski usul adalet getirmeye çalışıyorsun."

"Bu konuyu epey bir düşünmüşsün," dedi Waxillium, ona arkasını dönerek sokağı taradı.

Pas ve Harap. Marasi'nin hâlâ ona kapılmış olduğunu düşünüyordu. *Küstah, kaba... salak!* Pufladı ve uzun adımlarla uzaklaştı.

Marasi kapılmış filan *değildi*. Waxillium, aralarında hiçbir şey olmayacağını açıkça belli etmişti ve Marasi'nin ablasıyla nişanlıydı. Durum bundan ibaretti. İkisinin arasında şimdi profesyonel bir ilişki olamaz mıydı?

Wayne yakınlardaki bir binanın basamaklarına yayılmış duruyordu, onları izliyor ve suyunu akıtarak bir elma yiyordu.

"Peki ya sen nerelerdeydin?" diye sordu Marasi onun yanına doğru yürüyerek.

"Elma?" dedi Wayne bir tanesini ona doğru uzatarak. "O kadar da çürük değil."

"Hayır, sağ ol. Bazılarımız yemek değil, bir katili arıyor."

"Ha, o mu?" Wayne basamakların gölgesinde gizlenmiş olarak yerde, yanında duran bir şeyi tekmeledi. "Evet, onu sizin için hallettim."

"Hallet... Wayne, ayağının altında bir insan var! Hay pas! Kan kaybediyor!"

"Öyle hakikaten," dedi Wayne. "Benim suçum değil o. Kafasına bir tane vurdum ama."

Marasi bir elini ağzına kapattı. Bu gerçekten *oydu*. "Wayne, nerede... Nasıl..."

Waxillium onu nazikçe kenara itti, Marasi onun yaklaşmasını duymamıştı. Diz çökerek Marksman'ın yarasını kontrol etti. Sonra başını kaldırıp Wayne'e baktı ve o da başını salladı, bu ikisinin sık sık yaptıkları bir bakışmaydı. Marasi'nin çıkarabildiği kadarıyla, en yakın anlamı "İyi iş çıkarmışsın" ile "Onu *ben* yapacaktım seni dallama" arasında bir şeydi.

"Onu polis karakoluna götürelim, hadi," dedi Waxillium baygın Marksman'ı kaldırırken.

"Tamam, iyi," dedi Marasi. "Ama ona bunu *nasıl* yaptığını sormayacak mısın? Nerede olduğunu?"

"Wayne'in kendi yöntemleri var," dedi Waxillium. "Bunun gibi bir yerde, benim yöntemlerimden çok daha iyiler."

"Biliyordun," dedi Marasi Waxillium'a doğru bir parmağını sallayarak. "Soru sorarak hiçbir yere varamayacağımızı biliyordun!"

"Şüphe ediyordum," dedi Waxillium. "Ama Wayne'e kendi metotlarını kullanması için imkân tanımam gerekiyordu..."

"Çünkü çok inanılmaz biriyim ben," diye ekledi Wayne.

"O yüzden ben de Marksman'ı bulmak için kendi başıma elimden gelenin en iyisini yapayım dedim..."

"Çünkü benim böyle işlerden ondan daha iyi olmamı hiç çekememiştir..."

"Wayne başaramazsa diye, her ihtimale karşı."

"Ki bu hiçbir zaman olmuyor." Wayne sırıttı ve elmasından bir ısırık aldı ve Waxillium'un yanında yürümek için basamaklardan atladı. "Bir sefer hariç. Bir de öbür sefer. Ama onlar sayılmaz çünkü olanları hatırlayamayacak kadar darbe almıştım kafama."

Marasi iç çekerek adımlarını ikiliye uydurdu. Beraber o kadar uzun bir geçmişleri vardı ki, otomatik olarak uyumlu şekilde hareket ediyorlardı. Tıpkı birlikte sayısız kereler sahneye çıkmış iki dansçı gibi. Bu da hayatı, sahnede onların yanına çıkmaya çalışan bir acemi için özellikle zor bir hâle getiriyordu.

"E, en azından *bana* ne yaptığını söyleyebilirsin," dedi Marasi Wayne'e. "Belki yöntemlerinden bir şeyler öğrenebilirim."

"I ıh," dedi Wayne. "Yapamazsın. Fazla güzelsin. Bana göre güzel değilsin ama, unutmayalım. O ağaca bir daha tırmanmanın gereği yok."

"Wayne, bazen söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

"Bazen mi?" diye sordu Waxillium.

"Bildiğim her şeyi ona öğretemem," dedi Wayne baş parmaklarını pantolon askılarına geçirerek. "Diğerleri için de saklamam gerek. Yeteneklerimi sınıf, ırk, cinsiyet ya da zihinsel kapasite ayrımı yapmaksızın eşit olarak dağıtıyorum. Var ya, evliya gibi adamım ben."

"Ama *nasıl*?" dedi Marasi. "Onu nasıl buldun? Bu insanların bazılarını konuşturmayı mı başardın?"

"I ıh," dedi Wayne. "Onları konuşturmadım. O işte daha iyiler. Daha antrenmanlılar herhâlde."

"Onlardan birkaç ders al," diye ekledi Waxillium.

Kaçaklar'ın girişine yaklaşırlarken Marasi iç çekti. Daha önce buradaki basamakları ve sokak ağızlarını dolduran ayaktakımı eriyip gitmişti, belki birkaç polisin ilgisini fazlasıyla rahatsız edici bulmuşlardı. Bu...

Waxillium durdu. Wayne de.

Marasi, "Ne?" diye başlarken Waxillium Marksman'ı yere bıraktı ve sis-paltosunun cebine uzandı. Bir şeyler yukarıdan vızıldayarak gelip üzerinde durdukları kaldırım taşlarına çarparken, Wayne Marasi'yi omzuyla iterek uzaklaştırdı. Daha da fazlası geldi ama Marasi bakmıyordu. Wayne'in onu sürükleyerek bir binanın yanında nispeten korunaklı bir yere götürmesine izin verdi, sonra ikisi de başlarını kaldırarak ateş edeni bulmak için gözleriyle çatıları taramaya başladılar. Waxillium yere attığı bir sikkeyle havaya fırladı, sispaltosu püsküllerinden karanlık bir buket hâline dönüştü sanki Bunun gibi zamanlarda daha kadim bir şey, efsanelerdeki Sissoylu'lardan birisi gibi görünüyordu. Bir kanun adamı değil de, gecenin bedel almaya gelmiş bir zerresi gibiydi.

"Öf ya," dedi Wayne Marksman'a doğru başıyla işaret ederek. Beden sokağın ortasına yığılıp kalmıştı ve şimdi de üstüne belirgin bir şekilde saplanmış olan tahta bir sap vardı.

"Ok mu?" diye sordu Marasi.

"Arbalet," dedi Wayne. "Yıllardır onlardan görmemiştim. Allomanserlerle kapışmak için lazım olurlar." Başını kaldırdı. Yukarıda Waxillium bir şeyleri kovalıyor, binalardan bir tanesinin tepesine doğru yükseliyordu.

"Burada bekle," dedi Wayne, sonra koşarak bir ara sokaktan aşağı gitti.

"Bekle..." dedi Marasi bir elini kaldırarak.

Ama gitmişti.

Şu ikisi, diye düşündü kızgınlıkla. Eh, belli ki birileri Marksman'ın yakalanmasını ve bildiklerini söylemesini istemiyordu. Belki Marasi arbalet okundan ya da cesedin kendisinden bir şeyler öğrenebilirdi.

Bedenin yanında eğilerek, ilk önce ölüp ölmediğini kontrol etti. Belki de arbalet okunun işini tamamlayamamış olmasını umuyordu. Ne yazık ki, Marksman ölmüştü. Ok kafasına sıkıca saplanmıştı. Bir arbalet okunun kafatasının böylesine derinlerine kadar girebileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Marasi başını iki yana salladı, cesedin düşme konumunu yazmak için defterini çıkarmak üzere çantasına uzandı.

Aslında suikastçı şanslıymış, diye düşündü. O *kadar hızla kaçtı ki, öldürücü bir darbe indirdiğinden emin olamazdı. Eğer ben Marksman'ın işinin bittiğinden emin olmak isteseydim, kesinlikle...*

Arkasından bir tıkırtı sesi geldi.

... geri dönüp kontrol ederdim.

Marasi yavaş yavaş döndüğünde bir ara sokaktan çıkan, perişan görü-

nüşlü bir adam gördü, elinde bir arbalet vardı. Marasi'yi karanlık gözlerle inceledi.

Sonraki kısım hızla olup bitti. Marasi daha bir adım atacak zaman bulamadan adam ona doğru atıldı. Omzunun üzerinden arbaleti ateşleyerek ara sokaktan Wayne'e benzer bir bağrışın gelmesine neden oldu, sonra Marasi'yi kaçmaya çalışırken omzundan kavradı.

Onu hızla döndürerek boynuna soğuk bir nesne dayadı. Camdan bir bıçaktı bu. Waxillium önlerinde yere indi, sispaltosu etrafında yayılıyordu.

İkili birbirlerine baktılar, Waxillium'un sağ elinde bir sikke vardı. Bunu başparmağıyla ovuşturuyordu.

Rehine eğitimini hatırla be kadın, diye düşündü Marasi. Çoğu kişi çaresizlik yüzünden rehine alır. Allomansisini kullanabilir miydi? Marasi etrafındaki zamanı yavaşlatabilir, hız baloncuğunun dışındaki herkesi hızlandırabilirdi. Wayne'in yaptığının tam tersiydi.

Ama hiç kadmiyum yutmamıştı. Salak! Bu öbür ikisinin hiçbir zaman yapmayacakları bir hataydı. Zayıf bile olsa, gücünden utanç duymayı bırakması gerekiyordu. Birçok kez faydalı bir şekilde kullanmıştı.

Adam zorlukla nefes alıp veriyordu, kafası Marasi'ninkinin hemen yanındaydı. Çenesindeki sakalın derisine battığını hissedebiliyordu.

Rehine alan insanların amacı öldürmek değildir, diye düşündü. *Bu planın bir parçası değil. Onunla konuşabilirsin, sakinleştirici sözler söyleyebilir, ortak noktalar arayarak iletişim kurmaya çalışabilirsin.*

Hiçbirini yapmadı. Onun yerine, elini hızla savurarak çantasında sakladığı tek atımlık tabancasını sıkı sıkı kavradı ve tabancayı çıkardı. Daha ne yaptığını bile düşünmeden namluyu adamın çenesine dayamış ve tetiği çekivermişti...

Adamın kafası patlayarak paramparça oldu.

4

Wax elini indirdi, Marasi'nin yanındaki cesede bakıyordu. Mermi, suratının büyük kısmını yok etmişti. Adamın kimliğini belirlemek neredeyse imkânsız olacaktı.

Zaten genellikle de öyle olurdu. Smokin'in adamlarını takip etmek inanılmaz derecede zor bir işti.

Şimdi bunu boş ver, diye düşündü bir mendil çıkararak. Yürüyerek yaklaştı ve gözleri kocaman açılmış, yüzüne saçılmış kan ve et parçalarıyla dikilen Marasi'ye uzattı. Gözleri doğrudan ileriye dikilmişti ve yere bakmıyordu. Tabancayı düşürmüştü.

"Bu..." dedi gözleri ileride. "Bu..." Derin bir nefes aldı. "Bu benden beklenmeyecek bir hareketti, değil mi?"

"İyi iş çıkardın," dedi Wax. "İnsanlar rehinelerin kendi kontrolleri altında olduğunu düşünür. Çoğu zaman kaçmanın en iyi yolu savaşmaktır."

"Ne?" dedi Marasi en sonunda mendili alırken.

"Kafanın hemen dibinde tabanca patlattın," dedi Wax. "Duyma güçlüğü çekeceksin. Pas tutsun... Büyük ihtimalle kulağına kalıcı bir zarar vermişsindir. Umalım ki çok kötü olmasın."

"Ne?"

Wax onun yüzüne doğru işaret etti ve Marasi de sanki ilk kez görüyormuş gibi elindeki mendile baktı. Gözlerini kırptı, sonra aşağıya doğru bir göz attı. Anında gözlerini cesetten ayırdı ve yüzünü silmeye başladı.

Wayne homurdanarak ve tökezleyerek ara sokaktan çıktı, kıyafetinin omzunda yeni bir delik ve elinde de bir arbalet oku vardı.

"Onu sorgulamak da buraya kadarmış," dedi Marasi yüzünü buruşturarak.

"Önemli değil," dedi Wax. "Hayatta kalmak daha önemli."

"Ne?"

Wayne, en sonunda olay yerine varmış ve mahalleden içeriye girmeye başlayan bazı diğer polislere elini sallarken, Wax de güven verici bir şekilde Marasi'ye gülümsedi.

"Bu neden hep benim başıma geliyor?" diye sordu Marasi. "Evet, cevap alamayacağımı biliyorum. Ama bu... kaç? Üçüncü sefer mi birileri beni rehin almaya çalışıyor? Benden yayılan bir savunmasızlık *bulutu* filan mı var?"

Evet var, diye düşündü Wax, ama bunu söylemedi. *Bu iyi bir şey. Onların seni hafife almasını sağlıyor.* Marasi güçlü bir insandı. Stres altındayken net düşünebiliyordu, nahoş zamanlarda bile yapılması gerekeni yapıyordu. Ama ayrıca güzel giysilere ve makyaja da son derece meraklıydı.

Lessie'nin öyle şeylerle hiç işi olmazdı. Wax'in onu elbise giyerken gördüğü yegâne zamanlar, arada bir oradaki Yolcu bahçelerini ziyaret etmek için Covingtar'a gittikleri zamanlardı. Gülümsedi. Bir keresinde elbisenin *altına* pantolon giydiği zamanı hatırlamıştı.

"Lord Ladrian!" Memur Reddi ona doğru hızla yaklaşıyordu, bir polis yüzbaşısı üniforması giymişti. İnce adamın şık kesilmiş, uzun bir bıyığı vardı.

"Reddi," dedi Wax ona başıyla selam vererek. "Aradel de burada mı?"

"Komutan başka bir soruşturmayla meşgul, lordum," dedi Reddi canlı bir sesle. Wax bu adamla konuştuktan sonra neden her defasında bir tane patlatmak istiyordu? Hiçbir zaman hakaret etmiyordu, her zaman kusursuz bir şekilde edepliydi. Belki de bu yeterli bir sebepti.

Wax binalara doğru işaret etti. "Eh, eğer memurların bölgede güvenliği sağlayabilirse, büyük ihtimalle yakınlardakileri sorgulamalı ve belki bir mucize eseri, Leydi Colms'ın demin öldürdüğü adamın kimliğini belirleyebilecek miyiz diye bakmalıyız."

Reddi selam verdi, gerçi bu teknik açıdan gerekli değildi. Wax'in polis teşkilatında özel görevlendirme belgesi vardı. Bu ise onun... eh, şehirde silahlı olarak uçuşmasına ve ateş edebilmesine izin veriyordu. Ama emir komuta zinciri içinde değildi.

Diğer polisler yine de onun dediğini yapmak için harekete geçtiler. Wax, Marksman'a bakarken öfkesini zorlukla kontrol edebiliyordu. Bu gidişle, amcası Edwarn'ın izini *asla* bulamayacaktı. Wax'in herifin ne yapmaya çalıştığı konusunda sadece belli belirsiz bir fikri vardı.

O *herhangi birini Allomansere çevirebilir... Eğer biz onu kullanmazsak, başka birileri kullanacak.*

Demirgöz'ün ona verdiği kitaptaki sözler.

"Mükemmel iş çıkarmışsınız lordum," dedi sakin bir sesle, yerdeki Marksman'a başıyla işaret ediyordu. "Bir diğer haydudun daha hesabı her zamanki ustalığınızla görüldü."

Wax hiçbir şey söylemedi. Bugünün "mükemmel işi" sadece bir diğer çıkmaz sokaktı.

"Hişt, bak!" dedi Wayne yakınlardan. "Galiba elemanın dişlerinden birini buldum! Bu iyi şans demek, değil mi?"

Marasi sarhoş gibi görünüyordu, yakınlardaki bir dizi basamağa oturdu. Wax yanına gidip onu teselli etmeyi düşündü ama yanlış şekilde algılar mıydı? Ona ümit vermek istemiyordu.

Reddi, daha da fazla polis bölgeye doluşmaya başlarken, "Lordum, konuşabilir miyiz?" dedi. "Komutan ve başka bir olaydan bahsetmiştim. Aslında burada olduğunuzu duymadan önce, sizi bulmaya geliyordum."

Wax ona doğru döndü, anında dikkat kesilmişti. "Ne oldu?"

Reddi yüzünü buruşturarak alışılmadık bir şekilde duygularını belli etti. "Kötü, lordum," dedi daha alçak sesle. "İşin içinde *politika* var."

O zaman Smokin de olabilirdi. "Anlat."

"Bu... ee, bu valiyle bağlantılı, lordum. Kardeşi dün gece bir açık artırma düzenliyordu ve... Bizzat görseniz iyi olacak..."

* * *

Marasi, Waxillium'un Wayne'i omzundan kavradığını ve bekleyen bir polis arabasına doğru işaret ettiğini kaçırmadı. Marasi'yi çağırmadı. Bu lanet adam kendisini bir dengi değilse bile, en azından bir iş arkadaşı olarak görmeye başlayana dek ne kadar zaman geçecekti?

Kızgınlıkla arabaya doğru ilerledi. Ne yazık ki, yolda Yüzbaşı Reddi ile karşılaştı. Bir şeyler söyledi ve Marasi'nin ne dediğini anlamak için çınlayan kulaklarını zorlaması ve biraz da tahminde bulunması gerekiyordu.

"Memure Colms. Üniformalı değilsin."

"Evet, amirim," dedi Marasi. "Bugün izinliyim, amirim."

"Ama yine de buradasın," dedi Reddi ellerini arkasında kavuşturarak. "Nasıl oluyor da, saha polisi olmadığın ve dolayısıyla bunların senin görevin olmadığı *açık olarak* söylendiği hâlde sürekli olarak kendini bunun gibi durumların içinde bulmayı başarıyorsun?

"Eminim ki tamamen şans eseri oluyor, amirim," dedi Marasi.

Bunun karşılığında küçümsemeyle dudaklarını büktü. Komik. Bu ifadeyi genelde onun bakmadığı zamanlar için Waxillium'a saklardı. Marasi'nin seçemediği bir şeyler söyledi, sonra başıyla teknik olarak polis teşkilatının malı olan geldikleri otomobile doğru işaret etti. Marasi'ye otomobil sürmekte tecrübe kazanmasını ve polis komutanına etkililikleri hakkında rapor vermesi emredilmişti. Komutan atlı arabaların yerine geçebilirler mi diye test etmek istiyordu.

"Amirim?" dedi Marasi.

"Bugün epey bir zorluk yaşadığın belli, memure," dedi Reddi daha yüksek sesle. "Bu konuda bana itiraz etme. Eve dön, dinlen ve yarın görev başına dön."

"Amirim, ben ayrıntıları unutmaya başlamadan önce Komutan Aradel'e Marksman'ı takibim ve ardından gerçekleşen ölümü hakkında rapor vermek isterim. Gelişmelerden haberdar olmak isteyecektir, davayı bizzat takip ediyordu."

Reddi'nin gözlerinin içine baktı. Evet, Reddi ondan yüksek rütbeliydi ama Marasi'nin amiri değildi. İkisinin de amiri Aradel'di.

"Komutan şu anda yerinde değil," dedi Reddi belirgin bir gönülsüzlükle.

"O zaman ben ona rapor vereyim, bana izni kendisi versin, amirim," dedi Marasi. "Tabii isterse."

Reddi dişlerini sıktı ve bir şeyler söylemeye başladı ama başka bir polisin seslenmesi dikkatini dağıtmıştı. Otomobile doğru elini salladı ve Marasi de bunu demin söylediği şeyi yapması yönünde bir izin olarak kabul etti. O yüzden Waxillium'un bindiği at arabası yola çıktığında, Marasi de otomobille takip etti.

Yolculukları şehrin Mihrak'ına tepeden bakan şık bir malikânede sona erene kadar, Marasi kendini toplamaya başlamıştı. Bunu belli etmediğini umut ediyor olsa da, hâlâ sarsılmış hissediyordu ve silahı ateşlediği taraf olan sağdaki kulağıyla duyamıyordu.

Otomobilden aşağı indiği esnada, kendini tekrar mendille yanağını silerken buldu, gerçi kanı çoktan temizlemişti. Elbisesi tamamıyla harap olmuştu. Otomobilin arka koltuğundan polis ceketini kaptı ve lekeleri giz-

lemek için üzerine geçirdi, sonra at arabasından inerlerken Waxillium ve diğerlerine katıldı.

Sadece bir polis arabası daha olduğunu fark etti Marasi yolu inceleyerek. Burada her ne olduysa, Aradel büyük bir tantana çıkarmak istemiyordu. Waxillium ön kapıya doğru yürürken etrafına bakındı ve Marasi'yi buldu, sonra elini sallayarak çağırdı.

"Olay ne olabilir, biliyor musun?" diye sordu alçak sesle Reddi ve birkaç diğer polis arabanın yakınında konuşurlarken.

"Hayır," dedi Marasi. "Sana anlatmadılar mı?"

Waxillium başını sallayarak reddetti. Marasi'nin sağlam kahverengi ceketinin altından ucu çıkan kanlı elbisesine doğru bir bakış attı. Ama bir yorum yapmadı, bunun yerine arkasında Wayne ile basamaklardan yukarı tırmandı.

Malikânenin kapısını iki polis koruyordu. Reddi, Waxillium'a yetişirken selam verdiler. Marasi'yi özellikle görmezden geliyorlardı. Kapıyı açarak yol verdiler. "Olayı çok sıkı kontrol altında tutmaya çalıştık," dedi Reddi. "Ama haber yayılacak, içinde Lord Winsting var. Pas ve Harap, bu iş kâbusa dönecek."

"*Valinin kardeşi* mi?" diye sordu Marasi. "Ne oldu burada?"

Reddi bir merdivene doğru işaret etti. "Komutan Aradel büyük balo salonunda olmalı. Sizi uyarayım, hassas midelere uygun bir görüntü değil." Marasi'ye doğru bakış attı.

Marasi bir kaşını kaldırdı. "Bir adamın kafasını patlatalı daha bir saat bile olmadı. Sanırım bir sıkıntım olmaz."

Reddi daha başka bir şey söylemeden merdivenlerden yukarı doğru yol gösterdi. Marasi Wayne'in geçerlerken küçük, dekoratif bir puro kutusunu cebine attığını gördü. Sivil Yargıç markaydı ve yerine çürük bir elma bırakmıştı. Wayne'e bir ara puro kutusunu geri koydurması gerekecekti.

Üst kattaki balo salonuna cesetler saçılmıştı. Marasi ve Waxillium kapıda durarak karmaşaya baktı. Ölü adam ve kadınların üzerlerinde kaliteli giysiler vardı, şık balo tuvaletleri ya da sıkı siyah takım elbiseler. Şapkalar başlardan düşmüştü, taba renkli halı ölenlerin etrafında geniş parçalar hâlinde kırmızıya boyanmıştı. Sanki birileri havaya bir sepet dolusu yumurta atmış ve yere düşmeye bırakmış, tüm zemini kaplamıştı.

Dördüncü Oktant'ın polis komutanı Claude Aradel olay yerini inceliyordu. Pek çok açıdan bir polisin olması gereken şekilde görünmüyordu. Dikdörtgen yüzünde birkaç günlük kızıl sakal birikmişti, aklına estiği za-

man tıraş olurdu. Kırışıklarla dolu kösele gibi derisi, bir masanın arkasında değil sahada çalışarak geçirdiği günlere işaret ediyordu. Büyük ihtimalle altmışına yaklaşmıştı, gerçi gerçek yaşını söylemezdi ve oktant kayıtlarında bile doğum tarihinin yanında bir soru işareti vardı. Kesin olan şey, Aradel'in damarlarında bir damla soylu kanı olmadığıydı.

Yaklaşık on yıl önce polis teşkilatından ayrılmış, gidişi için hiçbir resmî sebep göstermemişti. Söylentiler, soylu olmayan hiç kimsenin terfi edemeyeceği ve "sessiz tavan" olarak adlandırılan kademeye kadar yükseldiğini söylüyordu. Ama on yıl içinde çok şey değişebilirdi ve neredeyse bir yıl önce, Yüzcanlı Miles'ın idamından kısa süre sonra Brettin emekliye ayrıldığı zaman, yeni polis komutanı arayışı Aradel'i tutup getirmişti. Rütbeyi kabul etmek için emekliliğinden geri dönmüştü.

"Ladrian," dedi bir cesetten başını kaldırarak. "Güzel. Gelmişsin." Odayı geçti ve selam veren Marasi'ye bir bakış attı. Ona gitmesini söylemedi.

"Öf," dedi Wayne başını içeri uzatarak. "Eğlence zaten bitmiş."

Waxillium salondan içeri girdi ve Aradel'in uzattığı elini sıktı. "Şu Chip Erikell, değil mi?" diye sordu Waxillium en yakındaki cesede doğru işaret ederek. "Üçüncü Oktant'taki kaçakçılığı kontrol ettiği düşünülen."

"Evet," dedi Aradel.

"Ve İsabaline Frellia," dedi Marasi. "Pas tutası! Onun hakkında Wayne'in boyu kadar kalın bir dosyamız var ama savcılar onu suçlamayı hiçbir zaman başaramadı."

"Bu cesetlerin yedi tanesi ona denk nama sahipler," dedi Aradel yerdeki cesetlerin birkaçına işaret ederek. "Çoğu suç şebekelerinden, ama birkaçı ünü... şüpheli olan soylu evlerin üyeleri. Geri kalanları başka önemli grupların yüksek mertebeli temsilcileri. Burada neredeyse otuz tane meşhur ceset ve her birisi için de bir avuç koruma var."

"Bu şehirdeki suç dünyasının üst düzey yöneticilerinin yarısı," dedi Waxillium alçak sesle, bir cesedin yanında eğildi. "En azından."

"Hepsi bizim hiçbir zaman dokunmayı başaramadığımız kişiler," dedi Aradel. "Denemediğimizden değil tabii."

"O zaman niye herkes bu kadar üzgün?" diye sordu Wayne. "Kutlama yapmamız gerekmiyor mu? Birileri işimizi bizim yerimize yapmış! Bence bu ay izin alalım."

Marasi başını iki yana salladı. "Suç dünyasındaki vahşi bir güç değişikliği tehlikeli olabiliyor, Wayne. Bu çok hırslı bir saldırı, birileri rakiplerini toplu hâlde imha ediyor."

Aradel ona doğru bir baktı, sonra başıyla onayladı. Marasi içinde bir tatmin duygusunun kabardığını hissetti. Onu işe alan polis komutanıydı; başvurusunu düzinelerce başvuru arasından seçmişti. O yığının içindeki herkeste yılların polislik tecrübesi vardı. Komutan ise onlar yerine yeni mezun bir hukuk öğrencisini seçmişti. Belli ki Marasi'de umut vaat eden bir şeyler görmüştü ve Marasi de onu haklı çıkarmaya kararlıydı.

"Ben birilerinin bunu yapmasını kavrayamıyorum," dedi Waxillium. "Şehrin yeraltı dünyasının çoğunu aynı anda öldürmek, saldırıyı yapanların yararına olmaz; bu ucuz romanlardan bir efsane. Bu ölçekte bir katliam sadece dikkatleri üzerine çeker ve haber yayılır yayılmaz, sağ kalan bütün çete ve örgütlerin birleşerek ortak cephe oluşturmalarına neden olur."

"Tabii dışarıdan birisi tarafından yapılmıyorsa," dedi Marasi. "En baştan belirsiz olan, bütün sistemin çökmesi durumunda çıkar sağlayacak olan bir unsur."

Aradel homurdandı ve Waxillium da başını sallayarak onayladı.

"Ama nasıl," diye fısıldadı Waxillium. "Birileri bunu nasıl yapabilir? Onların güvenliği şehirdeki her şeyden daha sıkıydı." Salonda dolaşmaya başladı, uzaklıkları ölçüyor, önce bazı cesetlere, sonra daha başkalarına bakıyor, düzenli olarak yere eğilirken kendi kendine mırıldanıyordu.

"Reddi, valinin kardeşinin de dâhil olduğunu söylemişti amirim," dedi Marasi Aradel'e.

"Lord Winsting Innate."

Lord Winsting, Innate Hanesi'nin başıydı. Elendel Senatosu'nda, kardeşinin valiliğe yükselmesinden sonra elde ettiği bir oy hakkı vardı. Temiz biri değildi. Marasi ve polislerin geri kalanı da bunu biliyordu. Geçmişe bakınca, onu bunun gibi bir şeyin ortasında bulmak şaşırtıcı değildi. Sorun, Winsting'in Marasi'ye her zaman küçük balıkmış gibi görünmesiydi.

Ancak vali... Eh, belki de Marasi'nin masasındaki o tahminler, ipuçları ve işaretlerle dolu olan gizli dosya en sonunda bir işe yarayacaktı.

"Winsting mi?" diye sordu Aradel'e. "O da mı?"

"Öldü mü? Evet, Memure Colms. Bulduğumuz davetiyelere göre, bu grubu bir açık artırma görüntüsü altında toplayan oymuş. Cesedini bodrumdaki bir sığınak odasında bulduk."

Bu Waxillium'un dikkatini çekmişti. Ayağa kalktı, doğrudan onlara doğru baktı, sonra kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve başka bir cesede doğru adımlarını sayarak gitti. Ne arıyordu?

Wayne Marasi ve Aradel'in durduğu yere doğru yaklaştı. Üzeri başka

birilerinin isminin baş harfleriyle işlenmiş olan gümüş bir şişecikten bir yudum aldı. Marasi bunu cesetlerin hangisinden aldığını özellikle sormadı. "O zaman, bizim küçük ev liderimiz suçlularla içli dışlıymış, öyle mi?" dedi.

"Onun kirli olduğundan uzun zamandır şüpheleniyorduk," dedi Aradel. "Ama halk ailesini seviyor ve kardeşi de Winsting'in daha önceki kabahatlerini gözlerden uzak tutmak için büyük çaba harcadı."

"Haklıymışsın Aradel," dedi Waxillium odanın karşı tarafından. "Bu iş kötü olacak."

"Belli mi olur," dedi Wayne. "Belki de bütün bu çağırdıklarının kötü adamlar olduklarından haberi yoktu."

"Şüpheli," dedi Marasi. "Bu doğru olsaydı bile, bir önemi olmazdı. Gazeteler bunu bir duysunlar... Valinin kardeşi çok şüpheli koşullar altında, tanınmış suçlularla dolu bir evde ölü bulundu."

"Benim duyduğum şey," dedi Wayne bir yudum daha alarak, "yanıldığım. Anlaşılan eğlence daha *bitmemiş*."

"Bu insanların çoğu birbirlerini vurmuş," dedi Waxillium.

Hepsi ona doğru döndüler. Bir diğer cesedin daha yanında eğilmiş, yatma şeklini inceliyordu, sonra başını kaldırıp duvardaki bazı kurşun deliklerine baktı.

Bir kanun adamı olmak, özellikle de Yabanlar'ın ortasında, Waxillium'un kendi kendine geniş bir yetenekler dizisi geliştirmesini sağlamıştı. O kısmen dedektif, kısmen silahşor, kısmen lider, kısmen bilim adamıydı. Marasi, çeşitli âlimler tarafından onun hakkında yazılmış bir düzine farklı profili okumuştu, hepsi de yaşarken efsaneye dönüşen bir adamın akıl yapısını analiz ediyordu.

"Ne demek istiyorsunuz, Lord Ladrian?" diye sordu Aradel.

"Bu çatışmada çok sayıda cephe varmış," dedi Waxillium eliyle işaret ederek. Şayet bu dışarıdan birilerinden gelen beklenmedik bir saldırı olsaydı... Leydi Colms haklı, en mantıklısı bu olurdu; o zaman kurbanların içeriye dalan düşmanlardan gelen yaylım ateşinin sonucunda ölmüş olmaları gerekirdi. Cesetlerin anlattığı hikâye bu değil. Burada savaş çıkmış. Kargaşa. Rastgele insanlar birbirlerine ateş açmışlar. Her şeyin grubun *ortasındaki* birilerinin, dışarıya doğru ateş etmesiyle başladığını düşünüyorum."

"O zaman çatışmayı başlatan *katılanlardan* birisiydi," dedi Aradel.

"Olabilir," dedi Waxillium. "İnsan cesetlerin konumlarına ve kan izleri-

ne bakarak sadece bir yere kadar ilerleyebiliriz. Ama burada garip olan bir şeyler var; hem de çok garip... Hepsi vurulmuş mu?"

"Gariptir ki hayır. Toplananlardan bazıları sırtlarından bıçaklanmış."

"Odadaki herkesin kimliğini tespit edebildiniz mi?"

"Çoğunun," dedi Aradel. "Cesetleri fazla hareket ettirmek istemedik."

Waxillium ayağa kalkarak, "Lord Winsting'i de göreyim," dedi. Sispaltosu hışırdıyordu.

Aradel genç bir memureye başını salladı ve o da bir kapı ağzından yol göstererek grubu balo salonundan dışarı çıkardı. Bir tür gizli geçit miydi? Arkasındaki küflü merdiven boşluğu onları tek sıra yürümeye zorlayacak kadar dardı, önden giden polis lamba taşıyordu.

"Bayan Colms," dedi Waxillium alçak sesle. "İstatistikleriniz size bu türden bir şiddet hakkında neler söylüyor?"

Yaa, şimdi de soyadlara döndük, öyle mi? "Çok az şey. Buna benzer bir şeyin olduğu zamanlar bir elin parmaklarıyla sayılabilir. İlk bakacağım yer öldürülen insanların arasındaki bağlantılar. Hepsi de kaçakçılık işlerinde miydi, Komutan Aradel?"

"Hayır," diye cevap verdi Aradel arkadan. "Bazıları kaçakçıydı, bazıları haraççı, bazıları da kumarhane sahibiydi."

"O zaman bu belli bir suç türünde gücü bir elde toplamak için yapılmış kasıtlı bir saldırı değil," dedi Marasi, sesi nemli taş merdiven boşluğunda yankılanarak. "Bağlantıyı bulmamız gerekiyor, bu kişilerin özel olarak hedef alınmasını sağlayan şeyin ne olduğunu. Planlayan kişi de büyük ihtimalle ölmüştür."

"Lord Winsting'in," dedi Waxillium. "Onları katletmeyi planlayarak buraya topladığını ama işlerin beklediği gibi gitmediğini söylüyorsun."

"Bir teori."

"Bunu yapacak türden biri değil," dedi Wayne sıranın arkalarından.

"Winsting'i tanıyor musun?" diye sordu Marasi omzunun üzerinden bakarak.

"Bizzat değil," dedi Wayne. "Ama politikacıydı. Politikacı bir şerefsiz, sıradan bir şerefsizden farklı olur."

"Benim de görüşüm o yönde," dedi Komutan Aradel. "Gerçi ben bu kadar renkli bir şekilde ifade etmezdim. Winsting'in sicilinin temiz olmadığını biliyoruz ama geçmişte çoğunlukla küçük çaplı işlere bulaşmıştı. İşine geldiği zaman kaçakçılara depo kiralamak, orada burada birkaç şaibeli emlak işi. Büyük ölçüde, rüşvet karşılığında politik kıyaklar yapıyordu.

"Son zamanlarda, Senato'daki oyunu satılığa çıkaracağıyla ilgili söylentiler başlamıştı. İnceliyorduk ama şimdiye kadar hiçbir kanıt bulamamıştık. Ne olursa olsun, ona para yedirmeye hevesli olanları öldürmek, altın bulmak için gümüş madenini dinamitlemek gibi olur."

Merdivenlerin dibine ulaştıklarında dört ceset daha buldular. Korumalar, görünüşe göre hepsi de başlarından vurularak ölmüştü.

Waxillium yere eğildi. "Arkadan vurulmuşlar, sığınak odası tarafından," diye fısıldadı. "Dördü birden, sırayla."

"Birer birer mi?" diye sordu Marasi. "Katil öylece durup beklemelerini nasıl sağlamış?"

"Sağlamamış," dedi Waxillium. "Onların tepki veremeyecekleri kadar hızlı hareket ediyormuş."

"Ferusimyacı," dedi Wayne alçak sesle. "Lanet olsun."

Onlara Çelikadım deniyordu. Hız depolayabilen Ferusimyacılar. Bir süre için yavaş hareket etmek zorunda olurlar, daha sonra da depoladıkları rezervi kullanabilirlerdi. Waxillium başını kaldırdı. Marasi gözlerinin içinde bir şey gördü, bir açlık. İşin içinde amcasının olduğunu düşünüyordu. Bir Metalsoylu suç işlediği zaman *hep* böyle düşünürdü. Waxillium ne yöne dönse, omzunun üzerinde Smokin'in gölgesini görüyordu, Waxillium'un durdurmayı başaramadığı bir adamın hayaletiydi.

Bildikleri kadarıyla, Waxillium'un ablası hâlâ Smokin'in elindeydi. Marasi konuyu fazla bilmiyordu. Waxillium ayrıntılar hakkında konuşmuyordu.

Haşin bir yüz ifadesiyle ayağa kalktı ve ölü adamların arkasındaki kapıya doğru yürüdü. Savurarak açıp içeri girdi, Marasi ve Wayne de yakından takip ediyorlardı. Odanın ortasındaki rahat bir koltuğa yığılmış tek bir ceset buldular. Boğazı kesilmişti, giysilerinin ön tarafındaki kanlar koyuydu, boya gibi kurumuştu.

"Bir tür uzun bıçak ya da kısa kılıçla öldürülmüş," dedi Aradel. "Daha da garibi, *dili* kesilmiş. Bize yara hakkında daha fazla şey anlatmaya çalışması için bir cerrah çağırdık. Katil neden silah kullanmamış bilmiyoruz."

"Çünkü daha korumalar hayattaydı," dedi Waxilliurn alçak sesle.

"Ne?"

"Katilin geçmesine izin verdiler," dedi Waxillium kapıya doğru bakarak. "Güvendikleri birisiydi, belki de onlardan bir tanesiydi. Katilin sığınak odasına girmesine izin verdiler."

"Belki onları geçmek için hızla hareket etmiştir," dedi Marasi.

"Belki," diyerek onayladı Waxillium. "Ama o kapının kilidinin içeriden açılması gerekiyor ve zorlanmamış. Bir gözetleme deliği de var. Winsting katilin içeri girmesine izin vermiş, eğer korumalar öldürülmüş olsaydı bunu yapmazdı. Koltukta sakin sakin oturuyor. Mücadele izi yok, sadece arkadan hızla bir kesme. Ya odada başka birisinin daha olduğunu bilmiyordu ya da katile güveniyordu. Dışarıdaki korumaların nasıl yattığına bakılırsa, hâlâ merdivenlere odaklılarmış, tehlikenin gelmesini bekliyorlarmış. Onlar hâlâ bu odayı koruyormuş. İçgüdülerim katilin onlardan biri olduğunu, geçmesine izin verdikleri birinin Winsting'i öldürdüğünü söylüyor."

"Pas ve Harap," dedi Aradel alçak sesle. "Ama... bir Ferusimyacı mı? Emin misin?"

"Evet," dedi Wayne kapının ağzından. "Bu, hız baloncuğuyla olmaz. Onlardan dışarıya ateş edilemiyor, birader. Bu elemanlar *bir tanesi* bile arkasını dönemeden öldürülmüşler. Ya bu bir Ferusimyacı ya da birileri hız baloncuklarından dışarıya nasıl ateş edileceğini bulmuş. Bunu öğrenmeyi ben de çok isterdim."

"Ferusimyasal hızla hareket eden birisi yukarıdaki bıçaklamaları da açıklar," dedi Waxillium doğrularak. "Kargaşa sırasında, diğer herkes ateş etmekle meşgulken birkaç hızlı bıçak darbesi. Hızlı ve kesin ama silahlı çatışmaya rağmen katil güvende. Komutan Aradel, ben sizin Winsting'in tanıdıkları ve çalışanlarının isimlerini toplamanızı öneririm. Burada olması gereken ama olmayan ceset var mı, bakın. Ben Metalsoylu tarafını inceleyeceğim. Ferusimyacıların içinde bile Çelikadımlar enderdir."

"Ya basın?" diye sordu Marasi.

Waxillium omuzlarını silken Aradel'e doğru baktı. "Bunu örtbas edemem, Lord Ladrian," dedi Aradel. "Bu kadar çok kişiyi ilgilendirirken olmaz. Haber yayılacak."

"Bırakın yayılsın," dedi Waxillium iç çekerek. "Ama bütün bunların amacının o olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Pardon?" dedi Wayne. "Ben amacın milleti öldürmek olduğunu sanmıştım."

"Bir sürü milleti, Wayne," dedi Waxillium. "Şehirde bir güç değişikliği. Asıl hedef o üst kattakiler miydi? Yoksa bu valinin kendisine, dolaylı yoldan evine karşı yapılmış bir saldırı mıydı, bir tür mesaj mıydı? Vali Innate'e, onun bile dokunulamaz olmadığını söylemek için mi gönderildi..." Winsting'in başını geriye doğru yatırarak, dili koparılmış ağzına baktı. Marasi başını çevirdi.

"Dilini kesmişler," diye fısıldadı Waxillium. "Neden? Neyin peşindesin amca?"

"Pardon?" dedi Aradel.

"Bir şey yok," dedi Waxillium cesedin başını bırakarak. "Gidip bir portre için poz vermem gerekiyor. Sanırım bütün ayrıntıları çıkardıktan sonra bana da bir rapor göndermeyi kabul edersiniz?"

"Bunu yapabilirim," dedi Aradel.

"Güzel," dedi Waxillium kapıya doğru yürürken. "Bir de Komutan?"

"Evet, Lord Ladrian?"

"Fırtınaya hazırlanın. Bu iş sessizce yapılmamış, fark edilsin diye yapılmış. Bu bir meydan okuma. Bunu her kim yaptıysa, bununla yetinmesi mümkün değil."

İKİNCİ BÖLÜM

5

Wayne şanslı şapkasını çekiştirdi. Bu bir arabacı şapkasıydı, geniş siperli, melon benzeri bir şeydi ama bu diğerleri kadar havalı değildi. Aynada kendi kendine başını salladı, sonra burnunu sildi. Nezle. Önceki gün o cesetleri bulmalarından hemen sonra sağlık depolamaya başlamıştı.

Şimdiden metalakıl kolluklarında lazım olunca çekebileceği epey bir sağlık birikmişti. Son zamanlarda kullanmasına fazla gerek olmamıştı ve akşamdan kalma olduğu günleri her hâlükârda zaten berbat geçireceği için olabildiğince hasta bir şekilde, her zamanki gibi yatakta geçirirdi. Ama işlerin kokusu Wayne'i uyarıyordu. Bütün o önemli tipler ölmüştü. Yakında biraz sağlığa ihtiyacı olacaktı. Deposunu mümkün olduğu kadar çok doldurması en akıllıcasıydı.

Gerçi bugün fazla yüklenmiyordu. Çünkü gün bugündü, biraz şansa ihtiyacı olacağı gündü. Hayatının en kötü günü diyesi geliyordu ama abartılı bir ifade olacağı kesindi. Hayatının en kötü günü, öldüğü gün olacaktı.

Bugün ölebilirim gerçi, diye düşündü kemerini bağlar ve düello değneklerini yerlerine takarken, sonra yine burnunu sildi. *Şimdiden emin olmamak gerek*. Her insanın ölmesi gerekiyordu. Wayne pek çoğunun bunu yaşlandıklarında yapmalarını her zaman garip bulmuştu; mantık, hayatlarında ölmeme tecrübesine en çok sahip olacakları zamanın o olduğunu söylüyordu.

Wax'in malikânesindeki odasından dışarı çıktı ve mutfaktan gelen sabah ekmeğinin kokusunu aldı. Odaya itirazı yoktu ama aslında sadece beleş

yemek için burada kalıyordu. Eh, bir o, bir de Wax'in yüzünden. Herifin daha da acayipleşmemek için yanında birilerinin olmasına ihtiyacı vardı.

Wayne koridor boyunca yürüdü, cilalanmış ahşap ve çok fazla boş zamanı olan hizmetkârlar gibi kokuyordu. Malikâne iyiydi, güzeldi de ama insanın bu kadar büyük olan bir yerde yaşamaması gerekirdi; bu ona sadece kendisinin ne kadar küçük olduğunu hatırlatırdı. Wayne'e şöyle güzel, sıkışık bir oda verseler daha mutlu olurdu. İçeri tıkıştırılmış bir sürü şeyle birlikte kendini bir kral gibi hissederdi.

Wax'in çalışma odasının önünde durdu. Kapı ağzının yanındaki sehpanın üstündeki şey neydi? Yeni bir şamdan, saf altındandı ve beyaz dantelli bir örtünün üstünde duruyordu. Wayne'in *tam da* ihtiyacı olan şeydi.

Cebini karıştırdı. Zenginlerde hiç mantık yoktu. O şamdan büyük ihtimalle bir servet değerindeydi ama Wax onu öyle ortada bırakıyordu. Wayne öbür cebini karıştırdı, takas etmek için güzel bir şeyler arıyordu ve köstekli bir saat buldu.

Ha, bu, diye düşündü, sallayarak içindeki parçalarının tıngırdamasını dinlerken. *Bu zımbırtı saati en son ne zaman gerçekten söyledi?* Şamdanı aldı, altındaki örtüyü cebine attı, sonra şamdanı yerine geri koyarak köstekli saati üstüne astı. Adil bir takas gibi görünüyordu.

Kaç zamandır yeni bir mendil lazımdı, diye düşündü burnunu örtüyle silerken, sonra kapıyı itip açtı ve içeri girdi.

Wax bir şövalenin önünde ayakta durmuş, ince planlarıyla doldurduğu büyük bir ressam kâğıdına bakıyordu. Wayne esneyerek, "Bütün gece ayakta mıydın?" diye sordu. "Pas tutası, doğru düzgün ense yapmayı çok zorlaştırıyorsun be birader."

"Uykusuzluğumun senin tembelliğinle ne alakası olduğunu anlamıyorum, Wayne."

Wayne, Wax'in omzunun üzerinden bakarken, "Beni kötü gösteriyor, o kadar," dedi. "Düzgün ense yapmak ekip işi. Yan gelip yatan bir adama tembel denir, yan gelip yatan iki adama ise öğle molası."

Wax başını iki yana salladı, gazetelere bakmak üzere yürüyüp gitti. Wayne öne eğilerek Wax'in kâğıdını inceledi. Uzun fikir listeleri vardı, bazıları oklarla birbirine bağlanmıştı, bir de balo salonunda ve sığınak odasındaki cesetlerin yatış şekillerinin bir çizimi vardı.

"Ee, ne bunlar böyle?" diye sordu Wayne bir kalem alıp bütün o cesetlere doğru ateş eden bir çöp adam çizerek. Çöp tabancayı çizerken eli titremişti ama onun dışında gayet güzel bir çöp adamdı.

"Bana göre işin içinde bir Çelikadım olduğunun kanıtı," dedi Wax. "Balo salonundaki ölümlerin düzenine bak. Salondaki kişilerin en güçlü dört tanesi aynı tabancayla öldürülmüş ve yukarıda o silahla öldürülenler de sadece onlar; ama sığınak odasının dışındaki korumaları öldüren de aynı tabanca. Bahse varım ilk önce o yukarıdaki dördü vuruldu, o kadar hızlıydı ki tek bir uzun silah sesi gibi gelmiş olmalı, göz açıp kapayana kadar ölmüş olmalılar. Yaralarına bakılırsa, atışların hepsi farklı bir yerden gelmiş."

Wayne, eli bozuk yolda giden araba taklidi yapmadan bir tanesini dahi kullanmayı başaramadığından tabancalardan pek anlamıyordu ama Wax büyük ihtimalle haklıydı. Wayne aşağı inerek resmin ortasına üstsüz çöp kadınlar çizmeye başladı ama Wax yanına gelerek kalemi parmaklarının arasından aldı.

Wayne, şövalenin ortasında Wax'in bir dizi düz çizgi çektiği yeri işaret ederek, "Şu ne?" diye sordu.

"Katilin saldırı şeklindeki bir şeyi anlamıyorum," dedi Wax. "Partide vurduğu dört kişinin hepsi rastgele birileriyle konuşurken ölmüş, yatma şekillerine bak. Diğerleri büyük çatışmanın bir parçasıymış ama o bu dördü parti hâlâ devam ederken ölmüş. Peki onları neden farklı yönlerden vurmuş? Bak, tahmin edebildiğim kadarıyla, ilk önce buradan ateş edip Leydi Lentin'i öldürmüş. Elinden düşen içkinin üzerine sonraki birkaç dakika boyunca pek çok kereler basılmış. Ama katil sonra hızını hemen şuraya giderek başka bir yöne ateş etmek için kullanıyor. Ondan sonra tekrar hareket ediyor, sonra tekrar. Neden dört farklı yerden ateş etti?"

"Ateş ettiği yerde kim varmış?"

"Öldürdükleri elbette."

"Hayır, silahıyla ateş ettiği zaman yanında kim vardı? Kime ateş ettiği değil, ateş ederken yanında kimin olduğunu soruyorum."

"Ha..." dedi Wax.

"Hı hı. Bana hepsini birden ateşlemeye çalışıyormuş gibi görünüyor," dedi Wayne burnunu çekerek. "Salondaki herkesi birbirine sokuyor. Var ya? Barda kavga çıkarmak için nasıl elemanın birine şişe fırlatıp, sonra yanındaki adama dönüp 'Hop, niye adamcağızın kafasına o şişeyi attın? Vay, iriymiş be. Şimdi de buraya geliyor' diye bağırıyorsun ya, sonra o da..."

"Demek istediğini anlıyorum," dedi Wax kuru kuru. Şövalesine hafifçe vurdu. "Bir şeyler yakalamış olabilirsin."

"Sonra sıkıca bağladım."

Wax kâğıdın yan tarafına birkaç not yazarken gülümsedi. "O zaman katil kargaşa çıkarmak istiyormuş... Salonda farklı yerlere koşturarak, farklı gruplar birbirlerine saldırıyormuş gibi göstererek bir çatışma çıkardı. Herkes zaten gergin, hepsi birbirinden şüphe edecekti..."

"Hı hı. Ben bir dâhiyim."

"Bunu sadece katil kendi işini başkalarına yaptırdığı için fark ettin, senin uzmanlık alanlarından biri."

"Dediğim gibi. Dâhi. O zaman katili nasıl bulacaksın?"

"Eh, seni Köy'e göndermeyi düşünüyordum..."

"Bugün olmaz," dedi Wayne.

Wax ona doğru dönerek bir kaşını kaldırdı.

"Bugün ayın biri," dedi Wayne.

"Ha. Unutmuşum. *Her* ay gitmene gerek yok."

"Var."

Wax onu inceledi, sanki başka bir şey daha söylemesini bekliyordu. Wayne hiçbir şey söylemedi. Bu seferki ciddiydi. Wax yavaş yavaş başını salladı. "Anlıyorum. Peki neden hâlâ gitmedin?"

"Eh, her zaman ne derim, bilirsin..." dedi Wayne.

"'Her sabahı bir gülümsemeyle karşıla, o zaman ona ne yapmayı planladığını tahmin edemez.' mi?"

"Hayır, o değil."

" 'Doğru olmadığını öğrenene kadar, her kadına senden güçlü bir abisi varmış gibi davran' mı?"

"Hayır, o da... Dur. Ben öyle mi demişim?"

"Evet," dedi Wax notlarına geri dönerek. "Hayatının en centilmen anlarından biriydi."

"Pas tutası. Bunları hakikaten bir yerlere yazmam gerek."

"İnanıyorum ki, bu da senin sık sık söylediğin bir şey." Wax bir not aldı. "Ne yazık ki, önce yazmayı öğrenmen gerekirdi."

Wayne, Wax'in masasına doğru giderek "İşte şimdi hakkımı yedin," dedi ve çekmecelerini karıştırmaya başladı. "Ben yazmayı biliyorum. Tam dört tane harf biliyorum ve bir tanesi ismimin içinde bile değil!"

Wax gülümsedi. "Bana her zaman dediğin şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?"

Wayne alt çekmecede bir şişe buldu ve çıkardı, yerine takas olarak dışarıdan aldığı dantelli örtüyü bıraktı. "Eğer berbat bir şeyler yapman gerekecekse önce Wax'in odasına uğrayıp romundan biraz alacaksın."

"Bunu daha önce söylediğini sanmıyorum."

"Demin söyledim ya." Wayne romdan ağız dolusu bir yudum aldı.

Wax kaşlarını çattı. "Buna... Buna verecek bir cevabım yok." İçini çekti, kalemini bıraktı. "Ama sen müsait olmadığına göre, o zaman sanırım Köy'ü *benim* ziyaret etmem gerekecek."

"Kusura bakma. Oradan nefret ettiğini biliyorum."

"Merak etme, ölmem," dedi Wax yüzünü buruşturarak.

"Bir öğüt ister misin?"

"Senden mi? Büyük ihtimalle hayır. Ama söyle bakalım."

"Gitmeden önce Wax'in odasına bir uğramalısın," dedi Wayne kapıya doğru yürürken. "Ve romundan biraz götür."

"Senin demin cebine attığın romdan mı?"

Wayne tereddüt etti, sonra romu cebinden çıkardı. "Ah. Pardon birader. Şansına küs." Başını olumsuzca salladı. Bahtsız adamdı bu Wax. Wayne kapıyı arkasından kapattı, romdan bir yudum aldı ve merdivenlerden aşağıya doğru devam ederek malikâneden dışarı çıktı.

* * *

Marasi ceketinin yakasını çekiştirdi, denizden esen rüzgârdan memnundu. Üniforması sıcak olabiliyordu. Bugün günlük üniformasını giyiyordu, düğmeli beyaz bir gömleği ve kahverengi ceketiyle uyumlu kahverengi bir eteği vardı.

Yanındaki gazeteci ise rüzgârdan o kadar da memnun değildi. Küfretti, eski bir dingilin bir parçasıymış gibi görünen ağır bir demir parçasını gazete yığınının üzerine attı. Sokakta trafik bir an için sıkışarak yavaşlamıştı. Otomobil ve at arabası sürücüleri birbirlerine bağırıyorlardı.

"O Tim Vashin'i Harap kırsın," diye homurdandı gazeteci trafiğe bakarak. "Makinelerini de."

"Bu, hiç de onun suçu sayılmaz," dedi Marasi cüzdanını karıştırarak.

"Öyle," dedi gazeteci. "Otomobiller iyiydi, açık arazide sürmek ya da yaz akşamlarında dolaşmaya çıkmakta bir yanlışlık yoktu. Ama artık o kadar ucuzladılar ki, herkesin pas tutası şeylerden illa bir tane alması gerek! İnsan atıyla ezilmeden etrafta dolaşamıyor bile."

Marasi, sikkeleri vererek bir gazete aldı. Trafikteki düğüm gevşerken bağrışlar azaldı, atlar ve arabalar bir kere daha kaldırım taşlarının üzerinden akmaya başladı. Marasi gazeteyi kaldırarak ön sayfadaki haberleri taradı.

"Siz daha demin de burada değil miydiniz?" diye sordu gazeteci.

Aklı başka yerde olan Marasi yürüyerek uzaklaşırken, "İkindi baskısına ihtiyacım vardı," dedi. "Sokaklarda Öfke Çığlıkları!" diye yazıyordu manşet.

> "Hükûmetteki yolsuzluklar karşısında halk sokaklara dökülürken, çığlıkları Elendel'de bükülen metal gibi bir yankılanıyor. Valinin, işçi hakları manifestosu da denilen 775. kanun tasarısını veto etmesinden bir hafta sonra kardeşi Winsting Innate, tanınmış suçlularla yaptığı bir alışveriş sonrasında ölü olarak bulundu.
>
> Winsting, belki de polis tarafından bu suçlulara karşı yapılan bir müdahale sırasında malikânesinde öldürüldü. Ölenlerin arasında, uzun süredir şehirdeki dürüst insanların haklarını sömüren, cevher kaçakçılığı şebekesini yönettiğinden şüphe edilen meşhur Dowser Maline de var. Polis, ölümlerle herhangi bir şekilde ilgileri olduğunu reddediyor ancak gizemli durum hakkındaki şüpheler büyük çaplı protestolara neden oldu.

Marasi çantasına uzandı ve aynı gazetenin sabah baskısını çıkardı. "Lord Winsting'in Malikânesinde Gizem!" diyordu manşet.

> "Polis, valinin kardeşi Lord Winsting'in dün gece malikânesinde ölü bulunduğunu açıkladı. Ölümü çevreleyen sır perdesi hakkında çok az şey biliniyor ancak söylentiler yüksek sosyetenin birkaç üyesinin de olay yerinde olduğu yönünde."

Gazetedeki diğer haberlerin hepsi iki baskıda da aynıydı, sadece doğudaki seller hakkındaki bir tanesinde ölü sayısını güncelleyen fazladan bir satır vardı. Winsting haberi, biraz da manşetinin büyüklüğü yüzünden, diğer ikisini arka sayfalara itmişti. *Günlük Elendel*, Havza'daki en itibarlı haber kaynağı sayılmazdı ama hedef kitlesini tanıyordu. En fazla gazete sattıran haberler, halkın korktuğu ya da hemfikir olduklarıydı.

Marasi, Dördüncü Oktant Polis Teşkilatı Merkezi'nin basamaklarında durakladı. İnsanlar kaldırımlardan akıyordu, endişeliydiler, acele ediyorlardı ve başları eğikti. Başkaları yakınlarda boş boş dikiliyordu. Arabacıların koyu renk ceketlerini giymişlerdi, elleri ceplerinde, gözleri şapkaların siperleri tarafından gölgeleniyordu.

İşsizler, diye düşündü Marasi. *Çok fazla işsiz kalmış insan var.* Otomobiller ve elektrikli ışıklar Elendel'deki hayatı o kadar hızlı değiştiriyordu ki, görünüşe göre sıradan insanların ayak uydurma umudu hiç yoktu. Aileleri

üç nesildir aynı işte çalışmış insanlar kendilerini bir anda işsiz bulmuşlardı. Çelik fabrikalarındaki işçi hakları çekişmeleri de düşünülünce...

Vali kısa süre önce bu insanlarla politik konuşmalar yapmış, vaatlerde bulunmuştu. Tren yollarıyla rekabet edecek daha fazla araba güzergâhı kurulacaktı, trenlerin gidemediği yerlere gidilecekti. Bilming'den ithal edilen mallara daha yüksek vergi konulacaktı. Bu sözlerin büyük çoğunluğunun içi boştu ama umudunu kaybetmiş insanlar böylesi sözlere sarılırdı. Winsting'in ölümü ise bu sözleri paramparça edebilirdi. İnsanlar, "Vali Replar Innate de kardeşi kadar yolsuzluk yaptı mı?" diye merak etmeye başlarlarsa nasıl tepki verirlerdi?

Bu şehirde çıralar birikiyor, diye düşündü Marasi. Elindeki gazeteden yükselen ısıyı neredeyse hissedebiliyordu.

Döndü ve polis merkezine girdi. Lord Winsting'in ölüsünün Elendel'e dirisinden daha fazla zarar vermeyi başarabileceğinden endişe ediyordu ve bu da aklına bir şeyler getirmişti.

* * *

Wax arabasından aşağı indi, arabacısına başını sallayarak beklemek yerine eve dönmesini işaret etti.

Alüminyum astarlı şapkasını taktı. Yabanlar tarzı geniş siperlikliydi, paltosuna uyuyordu ama içinde kaliteli bir gömlek ve kravat vardı. Şapka ve sispaltosu, onun bıçak dövüşüne tüfekle gelmiş bir adam gibi göze batmasına neden oluyordu. Geçen işçilerin kepleri ve askıları vardı, bankacılar yelekliydi ve tek mercekli gözlükler kullanıyorlardı, polisler ise miğfer ya da melon şapka ile askerî ceketlerini giyiyordu.

Kimse Yabanlar şapkası takmıyordu. Belki de Wayne bu konuda haklıydı, şapkanın önemi konusunda susmak bilmezdi. Wax derin bir nefes aldı, sonra Köy'e girdi.

Bir zamanlar büyük ihtimalle sıradan bir şehir sokağıydı. Geniş ve basit, sıradan bir sokak. Bu ağaçlardan önceydi. Burada kaldırım taşlarını itip atarak dışarı fışkırmışlar, caddede boylu boyunca uzayıp giden kalın bir örtü oluşturmuşlardı.

Var olmaması gereken bir yermiş gibi bir his yaratıyordu. Sıradan bir park değildi, bu bir ormandı; ehlileştirilmemiş, düzenlenmemiş, taze ve ilkeldi. Köy'den içeriye araba ya da otomobil giremezdi. Ağaçlar olmasaydı bile zemin artık fazla engebeli, pürüzlü ve çıkıntılıydı. Sokağın binaları da kaplanmış ve Köy'ün malı olmuşlardı. Wax, insan eli olmasaydı Elendel'in

tamamın da böyle olup olmayacağını merak etmeden duramıyordu. Ahenk, Havza'ya yırtıcı bir verimlilik bahşetmişti; insanlar burada tarım yapmıyordu, daha çok yeterince hızlı hasat yapabilmek adına mücadele veriyorlardı.

Wax uzun adımlarla ilerledi, sanki savaşa gider gibi hazırlıklıydı. Vindication ve Sterrion'u belindeydi, kısa namlulu pompalı tüfeği baldırındaki kılıfındaydı, içinde metali yanıyordu. Şapkasının siperliğini öne çekti ve başka bir dünyaya girdi.

Sade, beyaz önlükler giymiş çocuklar ağaçların arasında oynuyordu. Daha büyük gençler ise tinningdar adı verilen ve ön taraflarında aşağı doğru uzanan V desenleri olan Terris cübbeleri giymişlerdi. Bunlar binaların basamaklarından başlarını kaldırarak Wax'in geçmesini izlediler. Burada havanın kokusu bile *yumuşaktı*. Yumuşak hava. Aptal bir benzetmeydi ama yine de öyleydi. Koku ona annesini hatırlatıyordu.

Wax'in etrafındaki fısıltılar bahardaki filizler gibi yükseldi. Dikkatle önüne bakmaya devam etti çünkü fazlaca yumuşak zeminde güçlükle ilerliyordu. Köy'ün giriş ya da çıkışlarında kapılar yoktu ama fark edilmeden girilemez ya da çıkılamazdı. Gerçekten de gelişini, içeri girmesinden saniyeler sonra haber vermesi için uzun saçlı, sarışın ve genç bir kadın koşarak gönderilmişti bile.

Burada huzuru bulmuşlar, diye düşündü Wax. *Kendi huzurlarını* yaratmışlar. *Bu kadar fazla içerlememelisin.*

Kısa bir yürüyüşten sonra bir ağaç grubunun arasından çıktığında kollarını kavuşturmuş onu bekleyen üç Terrisli buldu, Yaban cübbeleri giyiyorlardı. Güçlerini artırabilen Ferusimyacılardı. Yüz hatları insanın onların akraba olduklarını düşünmelerine neden olacak kadar benzer değildi. İki tanesi, çoğu zaman Terris ırkının tipik özelliklerinden olan uzun boya sahipti ve birinin teni koyu renkliydi. Antik Terris'ten olan bazı Kökendaşlar'ın tenleri koyu olurdu; Wax'in esmerliği de büyük ihtimalle bu soydan geliyordu. Buradaki adamların hiçbirinde antik resimlerde görülen uzun yüz hatlarından yoktu. Bu sadece, mitolojik bir anlatıydı.

"Ne istiyorsun, yabancı?" dedi adamlardan biri.

"Synod'la konuşmak istiyorum," dedi Wax.

"Polis misin?" dedi adam Wax'i baştan aşağı süzerek. Yakınlardaki ağaçların arkasından kafasını uzatan çocuklar onu izliyordu.

"Sayılır," dedi Wax.

"Terrisliler kendi polisliklerini kendileri yapar," dedi adamların bir diğeri. "Bir anlaşmamız var."

"Sözleşmeden haberim var," dedi Wax. "Synod'la konuşacağım o kadar, ya da en azından İhtiyar Vwafendal ile."

"Burada olmaman gerekir, kanun adamı," dedi öndeki Terrisli. "Senin..."

"Sorun değil Razal," dedi yakınlardaki bir ağacın gölgesinden yorgun bir ses.

Üç Terrisli döndü, sonra Terrisli yaşlı bir kadın yaklaşırken hızla eğildiler. Görkemli ve beyaz saçlıydı, teni Wax'inkinden daha koyuydu ve aslında ihtiyaç duymadığı bir bastonla yürüyordu. Vwafendal, Wax'i inceledi. Wax kendisini terlerken buldu.

Hâlâ eğilmiş duran Razal inatçı bir tonla, "Onu geri çevirmeye çalıştık, İhtiyar," dedi.

"Burada olmaya hakkı var," dedi Vwafendal. "Onda da sendeki kadar Terris kanı var, hatta çoğunuzdan daha fazla."

Terrisli Yabani irkildi, sonra doğrulup Wax'e tekrar gözlerini kısarak baktı. "Yani o..."

"Evet," dedi Vwafendal, çok yorgun görünüyordu. "Bu, o. Torunum."

* * *

Wayne, rom şişesini başına dikti ve kalan son birkaç damlayı da ağzına damlattı. Sonra şişeyi paltosunun cebine sıkıştırdı. Bu iyi bir şişeydi. Bir şeylerle takas edebilirdi.

Kanal kayığından aşağı atladı, kayıkçı Red'e el salladı. İyi elemandı. Wayne'in bir hikâye karşılığında binmesine izin verirdi. Wayne ağzındaki bir sikkeyi çıkardı, yanağında tutuyordu ve Red'e doğru fırlattı.

Red sikkeyi yakaladı. "Bu neden ıslak? Ağzından mı çıkardın?"

"Allomanserler ağzımdayken paramı İtemez," diye seslendi Wayne.

"Sen sarhoşsun, Wayne!" dedi Red bir kahkahayla, sırığıyla iskeleyi iterek uzaklaştı.

"Yeteri kadar değil," diye seslenerek karşılık verdi Wayne. "O cimri Wax'in şişeyi tam dolu bırakacak kadar bile nezaketi yoktu!"

Rüzgâr, pelerinini dalgalandırırken Red kanal kayığını çevirdi, sırığıyla suların ortasına doğru itiyordu. Wayne buranın kanal iskelesi olduğunu gösteren palamar babasından yürüyerek uzaklaştı ve insanın hayatında görebileceği en göz korkutucu manzarayla karşı karşıya geldi. Elendel Üniversitesi.

Wayne'in üç sınamasının zamanı gelmişti.

Roma doğru uzandı, sonra hayal meyal de olsa hepsini bitirdiğini hatırladı. "Pas ve Harap," diye mırıldandı. "Belki de hepsini kafaya dikmemesi

gerekirdi. Ama öte yandan, bu nezlesini görmezden gelmesini kolaylaştırıyordu. Şöyle iyice bir kafayı çektiği zamanlarda suratına bir iki yumruk yiyip, farkına bile varmadığı oluyordu. Bu yöntemde bir tür ölümsüzlük vardı. Aptalca bir türdü ama söz konusu ölümsüzlük olduğunda seçici davranmak akıllıca değildi.

Elleri paltosunun ceplerinde üniversite kapılarına doğru ilerledi. Yukarıya kazınmış harfler Yüce İmparatorluk dilinde "ASLOLAN BİLGİYE DUYULAN AÇLIKTIR" diye ilan ediyordu. Derin sözlerdi. Bu sözün "Aç bir ruhun ebedi arzusu, bilgidir" diye yorumlandığını da duymuştu. Ruhu aç olduğunda Wayne çörekle idare ediyordu ama burası zeki çocuklarla doluydu ve onlar acayip bir cinsti.

Siyah ceketli iki adam kapılara rahat bir havayla yaslanmış duruyordu. Wayne tereddüt etti. Demek bu sefer ön tarafta onu bekliyorlardı, öyle mi? Üç sınamadan ilki karşısına çıkmıştı. Hay pas tutası.

Eh, hikâyelerdeki bütün büyük kahramanlar gibi Wayne de bu sınamadan kaytarmanın bir yolunu bulmak için elinden geleni yapacaktı. İki adam onu göremeden önce kenara sindi, sonra duvarı takip etti. Üniversitenin etrafını tamamen bununla çevirmişlerdi, sanki bir tür ambarmış gibi. Bir yüzücünün kulaklarındaki su gibi, kafalarındaki bütün bilginin de akıp gideceğinden mi korkuyorlardı?

Wayne başını kaldırarak içeri girecek bir yol aradı. Geçen sefer kullandığı kırık kısmı tamir etmişlerdi. Ondan önceki sefer tırmandığı ağaç da kesilmişti. Pas tutasılar. Sınamalarla karşılaşan kahramanların bir diğer meşhur geleneğinden faydalanmaya karar verdi. Hile yapmak üzere uzaklaştı.

Dims'i yakınlardaki bir köşede buldu. Genç adam bir melon şapka ve papyon takıyordu ama gömleğinin kolları yırtılıp atılmıştı. Bölgedeki önde gelen sokak çetelerinden birinin başıydı ama soyduğu insanları hiçbir zaman fazla derinden bıçaklamaz ve haraç kestiği insanlarla da kibarca konuşurdu. Örnek bir vatandaş sayılırdı.

"Merhaba Dims," dedi Wayne.

Dims ona dik dik baktı. "Bugün aynasız mısın, Wayne?"

"I ıh."

"Hah, iyi," dedi Dims basamaklara oturarak. Cebinden bir şey çıkardı, küçük metal bir kutuydu.

"Hop," dedi Wayne burnunu silerek. "O ne?"

"Ciklet."

"Ciklet mi?"

"Evet. Çiğniyosun." Wayne'e de malzemeden bir parça uzattı. Yuvarlanarak bir top yapılmıştı, dokununca yumuşak geliyordu ve üstü pudralanmıştı.

Wayne oğlana dik dik baktı ama denemeye karar verdi. Bir an için çiğnedi.

"Tadı güzelmiş," dedi, sonra yuttu.

Dims güldü. "*Yutmıycaksın* Wayne. Sadece çiğne!"

"Ne mantığı var onun?"

"Güzel oluyo işte." Wayne'e bir diğer top daha verdi.

Wayne bunu ağzına attı. "Ayakkabıcılarla aranızda işler nasıl?" dedi Wayne.

Ayakkabıcılar bölgedeki rakip çeteydi. Dims ve arkadaşları kol yenleri yırtık şekilde, ayakkabıcılar ise yalınayak geziyordu. Görünüşe göre bu, büyük bir kısmının aileleri hane üyesi olmayan sokak çocuklarına mükemmel derecede mantıklı geliyordu. Wayne bir gözünü onların üzerinde tutmayı severdi. İyi çocuklardı. Kendi de bir zamanlar onlar gibiydi.

Ondan sonra hayat onu yanlış yola itmişti. Bunlar gibi oğlanlara doğru yönü gösterecek birilerinin olması iyi olurdu.

"Eh işte, bildiğin gibi," dedi Dims. "Biraz ileri, biraz geri."

"Olay çıkmayacak, değil mi?" diye sordu Wayne.

"Hani sen bugün aynasız değilim demiştin?"

"Değilim," dedi Wayne içgüdüsel olarak Dims'inkine daha çok benzeyen bir aksana kayarak. "Arkadaşın olarak soruyorum Dims."

Dims yüzünü buruşturarak başka tarafa baktı ama mırıldandığı cevap içtendi. "Salak değiliz, Wayne. Sorun çıkarmıyacaz. Sen de biliyosun."

"İyi."

Wayne yere otururken Dims ona tekrar bir bakış attı. "Bana borcun olan o parayı getirdin mi?"

"Sana borcum mu var?" diye sordu Wayne.

"Kâğıt oynadık ya?" dedi Dims. "İki hafta önce? Hay Harabet, Wayne, sen sarhoş musun? Daha öğlen bile olmadı!"

"Sarhoş değilim," dedi Wayne burnunu çekerek. "Ayıklığın alternatif seviyelerini inceliyorum. Sana ne kadar borcum var?"

Dims durakladı. "Yirmilik."

"Şimdi dur," dedi Wayne cebini karıştırarak. "Senden beşlik borç aldığımı net bir şekilde hatırlıyorum." Bir banknot kaldırdı. Ellilikti.

Dims bir kaşını kaldırdı. "Bişey istiyosun sanırım?"

"Üniversiteye girmem gerek."

"Kapı açık," dedi Dims.

"Önden giremem. Beni tanıyorlar."

Dims başını sallayarak onayladı. Bu onun dünyasında alışıldık bir şikâyetti. "Benden ne istiyosun?"

Kısa bir süre sonra, üzerinde Wayne'in şapkası, paltosu ve düello değnekleri olan bir adam üniversitenin önünden geçmeye çalıştı. Siyahlı iki adamı gördü, sonra dönüp kaçtığı zaman adamlar onu kovaladı.

Wayne uzaklaşmalarını izlerken gözlüğünü düzeltti. Başını iki yana salladı. Serseriler üniversiteye girmeye çalışıyordu! Skandal. Kapılardan içeri girdi, papyonluydu ve bir kucak dolusu kitap taşıyordu. Daha korunaklı bir noktada o adamlardan bir tane daha gizlenmişti, arkadaşlarının Dims'i kovalamasını izliyordu. Wayne'e neredeyse hiç bakmadı bile.

Gözlük. O da zeki insanlar için bir tür şapka gibiydi. Wayne içeride kitapları bir kenara bıraktı, sonra yürüyerek yeteri kadar giyinmemiş bir hanımın heykelinin olduğu bir fıskiyenin yanından geçti, sadece kısa bir süre için oyalanmıştı ve Pashadon Yurdu'na doğru ilerledi. Kızların yatakhanesi. Bina âdeta bir hapishane gibiydi; küçük pencereli üç katı, taştan duvarları ve demir parmaklıklarıyla "Alt taraflarınız sizin için kıymetliyse uzak dursanız iyi olur, haylaz oğlanlar," der gibi bir görüntüsü vardı.

Ön kapıları açarak içeri girdi, üç sınamanın ikincisi için kendini hazırlıyordu: Pashadon Despotu. Masasında oturmuştu, bir öküz gibi yapılıydı ve ona uyan bir yüzü vardı. Hatta saçları bile boynuz gibi kıvrılıyordu. Üniversitenin demirbaşı sayılırdı ya da Wayne'e öyle söylenmişti. Belki de kanepelerin ve avizelerin yanında vermişlerdi.

Girişteki masasından başını kaldırdı, sonra meydan okuyarak ayağa fırladı. "Sen!"

"Merhaba," dedi Wayne.

"Kampüs güvenliğini nasıl geçtin?"

"Onlara bir top attım," dedi Wayne gözlüğünü cebine koyarken. "Çoğu köpek kovalayacak bir şeyin olmasını sever."

Despot, masasının etrafından gümbür gümbür dolaştı. Şehir kanallarına girmeye çalışan bir okyanus gemisini izlemek gibi bir şeydi. Minicik bir şapka takmıştı, bir tür modaya uyma çabasıydı. Kadın, kendisini Elendel'in yüksek sosyetesinin bir parçası olarak görmekten hoşlanıyordu ve bir açıdan öyleydi de. Valinin konağının basamaklarını oluşturan granit bloklarının da hükûmetin bir parçası olmasıyla aynı açıdan.

"Sen," dedi parmağını Wayne'in göğsüne saplayarak. "Sana geri gelmemeni söylediğimi sanıyordum."

"Ben de seni duymazdan geldiğimi sanıyordum."

"Sarhoş musun?" Wayne'in nefesini kokladı.

"Hayır," dedi Wayne. "Sarhoş olsaydım gözüme bu kadar çirkin görünmezdin."

Despot burun kıvırarak sırtını döndü. "Edepsizliğine inanamıyorum."

"Öyle mi? Çünkü daha önce de bu kadar edepsiz olduğumdan eminim. Hatta her ay. O yüzden bu benim yapmamın gayet inanılır olacağı bir şeymiş gibi görünüyor."

"İçeri girmene izin vermeyeceğim. Bu sefer olmaz. Sen hergelenin birisin."

Wayne içini çekti. Hikâyelerdeki kahramanlar hiçbir zaman aynı canavarla iki kere savaşmak zorunda kalmıyordu. Kendisinin ise bununla her ay karşılaşmak zorunda olması adil değildi. "Ne durumda olduğunu görmek istiyorum, hepsi bu."

"Durumu iyi."

"Para getirdim," dedi Wayne. "Ona vermek için."

"Buraya bırakabilirsin. Kızı rahatsız ediyorsun, serseri."

Wayne öne doğru adım atarak despotu omzundan kavradı. "Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyordum."

Despot, Wayne'e baktı ve şaşırtıcı bir şekilde ellerini yumruk yapıp parmaklarını çıtırdattı. *Vay anasını.* Wayne hızla cebine uzandı ve ufak bir parça karton çıkardı.

"Valinin bahar yemeğine iki kişilik bir bilet," dedi Wayne hızla. "Bu gece Leydi ZoBell'in terasındaki partide olacak. Bu biletin üstünde bir isim yazmıyor. Biletin sahibi içeriye girebilir."

Despotun gözleri kocaman açıldı. "Onu kimden çaldın?"

"Lütfen," dedi Wayne. "Evime özel haberciyle gönderildi."

Bu doğruydu. Wax ve Steris'e gelmişti. Ama onlar gönderilen davetiyelerin üzerine isim yazılmayacak kadar önemli kişilerdi, böylece eğer isterlerse yerlerine bir temsilci gönderebilirlerdi. Konu Wax gibi afili biri olduğunda, bir akrabasını ya da arkadaşını bile verdiğin partiye getirmen faydalı olabilirdi.

Despot bunların ikisi de sayılmazdı. Ama Wayne'in tahminine göre, Wax zaten lanet partiye gitmek zorunda kalmayacağı için memnun olacaktı. Dahası, Wayne bunun yerine bulduğu oldukça güzel bir yaprağı bırakmıştı. O yaprak var ya, tıpkı bir resim gibiydi.

Despot tereddüt etti, o yüzden Wayne bileti yüzünün önünde salladı.

"Sanırım..." dedi despot. "Son bir kere daha içeri girmene izin verebilirim. Ama akrabalık bağı olmayan erkeklerin ziyaret odasına girmelerine izin vermememem gerekiyor."

"Ben aileden sayılırım," dedi Wayne. Burada genç kadınlarla genç erkekleri birbirlerinden uzak tutmak için epey bir tantana yapıyorlardı, Wayne ise bunu garip buluyordu. Burada bunca zeki insan bir aradayken, içlerinden en azından biri kızlarla ve erkeklerin bir araya geldiklerinde ne yapacağını şimdiye kadar mutlaka fark etmiş olmalıydı.

Despot, Wayne'in ziyaret odasına geçmesine izin verdi, sonra masadaki kızlardan birini Allriandre'yi çağırması için gönderdi. Wayne oturdu ama ayağının yere vurmasını engelleyemiyordu. Silahları, rüşvetleri ve hatta şapkası bile gitmişti. Resmen çıplak sayılırdı ama son sınamaya ulaşmıştı.

Allriandre birkaç saniye sonra geldi. Destek kuvvetleriyle, yaşıtı olan ve yirmi yaşın eşiğindeki iki genç leydi ile birlikte gelmişti. *Zeki kız*, diye düşündü Wayne gururla. Ayağa kalktı.

"Penfor Hanım senin sarhoş olduğunu söyledi," dedi Allriandre kapının ağzında kalarak.

Wayne metalaklına erişerek sağlık çekti. Bir an içinde vücudu kendini iyileştirdi ve içindeki yabancı maddeleri ve alkolü yakarak yok etti. Alkolün bir zehir olduğunu düşünüyordu, bu da insanın kendi vücuduna bile her zaman güvenemeyeceğinin kanıtıydı ama Wayne bugün bundan şikâyetçi değildi. Şu an için nezlesini de ortadan kaldırmıştı ama geri gelecekti. Metalakıllarla hastalıkları iyileştirmek her nedense zor oluyordu.

Sebebi ne olursa olsun, ayıklık Wayne'i çenesine yediği bir tuğla gibi vurdu. Derin bir nefes aldı, kendini az öncekinden bile daha çıplak hissediyordu. "Onunla oynamayı seviyorum, o kadar," dedi Wayne, sesindeki bütün geveleme izleri gitmişti, gözleri odaklıydı.

Allriandre onu dikkatli bir şekilde inceledi, sonra başını salladı. Odadan içeri girmedi.

Wayne bir zarf çıkararak, "Bu ayın parasını getirdim," dedi ve yanındaki alçak, üstü camdan masaya koydu. Doğrularak durdu, sonra ağırlığını bir ayağından öbürüne verdi.

"Bu gerçekten o mu?" diye sordu kızlardan biri Allriandre'ye. "Seherkurşun'la geziyor diyorlar. Yabanlar'daki."

"Bu o," dedi Allriandre, gözleri hâlâ Wayne'in üzerindeydi. "Paranı istemiyorum."

"Annen sana getirmemi söyledi," dedi Wayne.

"Bizzat getirmen gerekmiyor."

"Gerekiyor," dedi Wayne alçak sesle.

Sessizlik içinde dikildiler, iki taraf da kımıldamıyordu. Wayne en sonunda boğazını temizledi. "Derslerin nasıl? Burada sana iyi davranıyorlar mı? İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Allriandre çantasının içine uzandı ve büyük bir madalyon aldı. Açarak geniş bir bıyığı ile gözlerinde bir pırıltı olan bir adamın net bir evanotipini* gösterdi. Uzun, arkadaş canlısı bir yüzü vardı ve saçları tepeden dökülmeye başlamıştı. Babası.

Bu fotoğrafı Wayne'e her defasında gösteriyordu. "Bana ne yaptığını söyle," dedi. O ses. Bizzat kış mevsiminin sesi bu olabilirdi. "Bunun..."

"*Söyle.*"

Üçüncü sınama.

"Ben babanı öldürdüm," dedi Wayne resme bakarken alçak sesle. "Bir ara sokakta cüzdanı için onu soydum. Benden daha iyi bir adamı vurdum ve bu nedenle de yaşamayı hak etmiyorum."

"Affedilmediğini biliyorsun."

"Biliyorum."

"Asla affedilmeyeceksin."

"Biliyorum."

"O zaman kan paranı alacağım," dedi Allriandre. "Eğer umrundaysa derslerim iyi. Hukuk bölümünü seçmeyi düşünüyorum."

Wayne, günün birinde o gözlerin içine baktığı zaman herhangi bir duygu görmeyi umuyordu. Nefret belki. O boşluktan başka herhangi bir şey.

"Defol."

Wayne başını eğdi ve gitti.

* * *

Elendel'in ortasında saz damlı kütükten bir kulübe olmaması gerekirdi ama işte buradaydı. Wax içeri girmek için eğildi, sanki zamanda yüzlerce yıl geriye gidiyordu. İçerideki hava eski deri ve kürk kokuyordu.

Ortadaki kocaman ateş çukuruna Elendel'in ılıman havasında hiçbir zaman ihtiyaç olmazdı. Bugün tam ortasında daha küçük bir ateş yakılmıştı ve üstündeki küçük bir çaydanlıkta su kaynıyordu. Ama çukurun kararmış

* Külkıyamet'in ardından Scadrial'de kullanılan görüntü kaydetme biçimlerinden biri. (çn)

taşları bazen tamamının kullanıldığına işaret ediyordu. Rüzgâr, donmuş yağmur ve dağ yamaçlarında basit fırça darbeleriyle yapılmış silüetleri betimleyen antik tarzlı resimleri asılıydı. Ateş çukuru, kürkler, duvarlardaki resimler; hepsi bir efsanenin parçalarıydı.

Eski Terris. Beyaz kürklü hayvanları ve buz fırtınalarında gezen ruhlarıyla, efsanevi bir kar ve buz diyarı. Külkıyamet'ten sonraki ilk günlerde, hiç Sırdaş kalmadığı için vatanlarının hatıralarını Terris mültecileri yazmışlardı.

Wax, anneannesinin ateş çukurunun yanına oturdu. Bazıları, Eski Terris'in halkını beklediğine, Ahenk'in tasarladığı bu yeni dünyanın bir yerlerinde gizli olduğuna inanıyordu. İnançlılar için cennet sayılabilirdi; donuk, düşmanca bir cennet. Toprağın doğal olarak verimli ve cömert olduğu, tarımın çok az gerektiği bir diyarda yaşama fikri insanın düşüncelerini çarpıtabiliyordu.

V Nine karşısına oturdu ama ateşi karıştırmadı. "Bu sefer Köy'e girmeden önce silahlarını bıraktın mı?"

"Bırakmadım."

V Nine homurdandı. "Hâlâ küstah. Uzun yokluğun sırasında, Yabanlar'ın seni ıslah edebileceğini düşünmüştüm."

"Beni daha inatçı yaptı, o kadar."

"Sıcak ve ölümden ibaret bir diyar," dedi V Nine. Bir avuç otu buruşturdu, tanecikleri kupasının üstündeki bir çay süzgecine düşüyordu. Üzerlerine dumanı tüten suyu döktü, sonra kırışık eliyle kapağını kapattı. "Sana ait olan her şeyin üzerinde ölümün kokusu var, Asinthew."

"Babamın bana koyduğu isim bu değil."

"Bu hak babanın değildi. Silahlarını bırakmanı talep ederdim ama anlamsız olur. Sen bir sikkeyle, bir düğmeyle ya da bu çaydanlıkla da öldürebilirsin."

"Allomansi senin düşündüğün kadar kötü değil, nine."

"İki güç de kötü değil," dedi. "Tehlikeli olan o güçlerin karıştırılması. Doğan senin suçun değil ama ben bunu bir işaret olarak görmeden edemiyorum. Bizi bekleyen fazlasıyla güçlü başka bir zorbanın işareti. Ölümün."

Bu kulübede oturmak... Anneannesinin çayının kokusu... Hatıralar Wax'i yakasından tuttu ve kafa üstü geçmişe fırlattı. Hiçbir zaman ne olduğuna karar verememiş genç bir adam. Allomanser mi, Ferusimyacı mı, şehir lordu mu, mütevazı Terrisli mi? Babası ve amcası onu bir tarafa, anneannesi diğer tarafa itiyordu.

"Bir Ferusimyacı dün gece Dördüncü Oktant'ta insanları katletti, nine," dedi Wax. "Bir Çelikadım'dı. Şehrindeki Ferusimyacı kanı taşıyan herkesten haberin olduğunu biliyorum. Bana bir isim listesi gerekiyor."

V Nine çayını çalkaladı. "Şehre geri döndüğünden beri Köy'ü kaç kere ziyaret ettin; üç mü? Neredeyse iki yıl oldu ve bunu saymazsak anneannen için sadece iki kez zaman ayırdın."

"Bu görüşmelerin genel gidişatı düşünüldüğünde beni suçlayabilir misin? Dürüst olmak gerekirse nine, hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Neden ikimize işkence edeyim ki?"

"Yirmi yıl öncenin görüntülerine sarılıyorsun, evladım. İnsanlar değişir. Benim gibiler bile." Çayını yudumladı, sonra süzgecine daha fazla ot ekledi ve tekrar suyun içine koydu. Tam olana kadar içmeyecekti. "Görünüşe göre senin gibiler değişmiyor."

"Beni yemlemeye mi çalışıyorsun, nine?"

"Hayır. Hakaret etme konusunda o kadar beceriksiz değilim. Değişmemişsin. Kim olduğunu hâlâ bilmiyorsun."

Eski bir hikâyeydi. Son iki yılda görüştükleri iki sefer de Wax'e bunu söylemişti. "Terris cübbeleri giyip, yumuşak sesle konuşarak insanları atasözlerine boğmaya başlayacak *değilim.*"

"Bunun yerine onları vuracaksın."

Wax derin bir nefes aldı. Havada kokulardan bir karışım vardı. Çaydan mı geliyordu? Yeni kesilmiş çimen gibi bir kokuydu. Babasının malikânesi, bahçede oturmak, babasıyla anneannesinin tartışmalarını dinlemek.

Wax, Köy'de sadece bir yıl yaşamıştı. Babasının vermeyi kabul ettiği tek taviz bu olmuştu. O kadarı bile şaşırtıcıydı; Edwarn Amcaları Wax'in de, ablasının da buradan uzak durmasını istiyordu. Resmi varisi merhum Hinston Ladrian doğmadan önce, Wax on sekiz yaşına gelene kadar Edwarn, kardeşinin çocuklarına bir anlamda el koymuş ve onları kendisi yetiştirmeye çalışmıştı. Wax'in kafasında anne, babasının arzularını Edwarn'ınkilerden ayırmak bugün bile zor geliyordu.

Bu ağaçların arasında bir yıl geçmişti. Köy'deki günleri sırasında Wax'e Allomansi yasaklanmıştı ama çok daha önemli bir şey öğrenmişti. Huzurlu Terrislilerin arasında bile suçluların var olduğunu.

"Kim olduğumu gerçekten bildiğim tek zamanlar, sispaltomu sırtıma geçirip, belime silahlarımı taktığım ve insanlıktan çıkanları avladığım zamanlar," dedi Wax başını kaldırıp anneannesinin gözlerinin içine bakarak.

"Seni sen yapan şey yaptıkların değil, aslında olduğun şeydir.

"İnsanı insan yapan yaptığı şeylerdir."

"Ferusimyacı bir katil aramak için mi geldin? Tek yapman gereken aynaya bakmak, evladım. İnsan yaptığı şeyden ibaretse... O zaman sen de yaptıklarını bir düşün."

"Ben hak etmeyen birisini öldürmedim."

"Emin misin?"

"Oldukça. Eğer hata yapmışsam bir gün cezasını öderim. Dikkatimi dağıtamayacaksın, nine. Savaşmak, Terris âdetine aykırı değil. Ahenk de öldürdü."

"O, sadece yaratıkları ve canavarları öldürdü. İçimizden birini değil."

Wax nefesini çekti. Yine mi bu hikâye? *Hay Harabet. Wayne'i benim yerime gelmesi için* zorlamam *gerekirdi. V Nine'nin onu sevdiğini söylüyordu.*

Burnuna yeni bir koku geldi. Ezilmiş çiçekler. O odanın karanlığında, kendisini tekrar Terris Köyü'nün ağaçlarının arasında dururken hayal etti. Başını kaldırmış kırık pencereye bakıyor ve elindeki mermiyi yokluyordu.

Gülümsedi. Bir zamanlar o hatıra Wax'e acıyı, yalnızlığın acısını hatırlatırdı. Şimdi ise sadece geleceğin kanun adamını görüyor, duyduğu *azmi* hatırlıyordu.

Wax şapkasını alarak ayağa kalktı, sispaltosu hışırdadı. Odanın kokularının, hatıraların anneannesinin eseri olduğuna inanmak istiyordu. O çayın içine ne koyduğunu kim bilebilirdi ki?

"Ben bir katili avlamaya gidiyorum," dedi Wax. "Bunu yardımın olmadan yaparsam ve onu durdurmadan önce başkalarını da öldürürse, kısmen sen de suçlu olacaksın. Bakalım o zaman geceleri ne kadar rahat uyuyacaksın, nine."

"Onu öldürecek misin?" diye sordu V Nine. "Bacağına nişan alabileceğin hâlde göğsüne mi ateş edeceksin? Etrafındaki insanlar bir bir ölüyor. Bunu inkâr etme."

"Etmiyorum," dedi Wax. "Bir adam can almaya hazır olmadığı sürece asla tetiği çekmemelidir. Karşımdaki adam silahlıysa, o zaman göğsüne nişan alacağım. O zaman etrafımdaki insanlar öldüğünde, ölmesi gerekenler ölmüş olur."

V Nine gözlerini çaydanlığına dikti. "Aradığın isim Idashwy. Ve o bir adam değil."

"Çelikadım mı?"

"Evet. Ama bir katil değil."

"Ama..."

"Böyle bir şeye karışmış olma ihtimali olan tanıdığım tek Çelikadım o. Tutarsız davranışlarından sonra bir ay kadar önce ortadan kayboldu. Ölen kardeşinin ruhunun onu ziyaret ettiğini iddia ediyordu."

"Idashwy," dedi Wax. Terris usulünde telaffuz ediliyordu, ay-daş-vi. Heceler ağzına zor geliyordu, Köy'de geçirdiği günlerin bir diğer hatırası. Terris dili bir zamanlar ölüydü ama Ahenk'in kayıtlarında vardı ve şimdilerde pek çok Terrisli küçükken Terrisçe konuşmayı öğreniyordu. "O ismi duyduğuma yemin edebilirim."

"Uzun zaman önce onu tanıyordun," dedi V Nine. "Aslında o gece senin yanındaydı..."

Hah, tamam. İnce, sarışın, çekingen ve az konuşan kız. *Onun Ferusimyacı olduğunu bilmiyordum.*

"Utanırmış görünecek kadar bile edebin yok," dedi V Nine.

"Utanmıyorum," dedi Wax. "İstersen benden nefret et nine, ama gelip sizinle yaşamak hep söylediğin gibi hayatımı değiştirdi. Bu dönüşüm senin istediğin şekilde olmadı diye utanacak değilim."

"Onu... geri getirmeye çalış, Asinthew. O bir katil değil. Kafası karışık o kadar."

"Hepsi öyledir," dedi Wax kulübeden dışarı çıkarken. Az önceki üç adam dışarıda duruyor, ters ters ona bakıyorlardı. Wax onlara şapkasıyla selam verdi, bir sikke attı, sonra kendini havaya İterek iki ağacın arasından yükselip, gökyüzüne ulaşmak için Terris gölgelerinden çıktı.

* * *

Marasi, polis merkezine her adım atışında küçük bir heyecan hissediyordu.

Bu, meydan okunan beklentilerin, reddedilen bir geleceğin heyecanıydı. Her ne kadar Marasi'nin hayal ettiği gibi görünmüyor, oktant polislerinin idari merkezi olarak daha çok bir şirketin ofisine benziyor olsa da, sadece burada olmak bile onu heyecanlandırıyordu.

Hayatının böyle olmaması gerekiyordu. Yabanlar'ın, kötü adamların ve kanun adamlarının hikâyelerini okuyarak büyümüştü. Altıpatlarları ve posta arabalarını hayal etmişti. Hatta binicilik ve atıcılık kulüplerine katılmıştı. Ve sonra, gerçek hayat araya girmişti.

Doğuştan ayrıcalıklıydı. Evet, gayrimeşru olabilirdi ama babasından gelen cömert bir nafaka Marasi ile annesinin gayet güzel bir evde yaşamasını sağlıyordu. Üniversite eğitimi için gereken paraya sahip olacağı garantiydi. Annesi, Marasi'nin de yüksek sosyeteye girmesi ve kendisini babasına ka-

nıtlaması konusunda kararlıydı. Böyle bir potansiyeli olan hiç kimse, polislik kadar mütevazı bir mesleği seçmezdi.

Ama işte Marasi buradaydı. Muhteşem bir şeydi.

Masalarında oturan polislerle dolu odanın içinden ilerledi. Binaya eklenmiş bir hapishane olsa da, kendi girişi vardı ve Marasi orayı nadiren ziyaret ederdi. Büyük odaya giderken yanından geçtiği memurların pek çoğu, günlerinin büyük bir kısmını masa başında geçiren türdendi. Kendi masası Komutan Aradel'in ofisinin yakınındaki rahat bir girintinin içindeydi. Onun odası ise bir dolap gibi geliyordu ve Aradel orada çok ender zaman geçirirdi. Bunun yerine, komutan büyük odanın içinde gezinirdi, avlanan bir aslan gibi her zaman hareket hâlindeydi.

Marasi, el çantasını masasının üstündeki geçen yılın suç raporlarından oluşan bir yığının yanına koydu. Boş zamanlarında bir bölgedeki ufak suçların, büyük suçlara ne dereceye kadar işaret ettiğini kestirmeye çalışıyordu. Her hâlükârda, bu yığının altında duran, annesinden gelmiş nazik ama öfkeli mektupları okumaktan daha iyiydi. Komutanın ofisinden içeriye bir göz attı ve yeleğinin masasının üzerine atılmış durduğunu gördü, imzalaması gereken gider raporları yığınının hemen yanındaydı. Marasi gülümsedi ve başını salladı, köstekli saati yeleğin cebinden aldı, sonra ava çıktı.

Polis merkezi işlekti ama burada avukat ofisindeki koşuşturma yoktu. Daius'un stajyeri olduğu zaman, Marasi'ye herkes son derece *telaşlı* görünürdü. Günün her saatinde çalışıyorlardı ve yeni bir dava ilan edildiği zaman, ortalıktaki her kıdemsiz avukat kâğıtlar, ceketler ve eteklerden bir fırtına gibi koştura koştura davayı kimin ilan ettiğini ve kaç tane yardımcı alacaklarını görmek için fırlıyordu.

Prestij ve para için bolca fırsat vardı. Öte yandan Marasi kimsenin aslında hiçbir şey *yapmadığı* hissinden kurtulmayı başaramıyordu. Fark yaratabilecek davalar yeteri kadar gösterişli olmadıkları için toz tutuyordu ama tanınmış bir lord ya da leydiyi alakadar eden hemen her şeyle anında ilgileniliyordu. Koşuşturma, şehrin sorunlarını çözmekten çok, kıdemli avukatların, iş arkadaşlarına nazaran ne kadar gayretli olduğunu görmelerini sağlamak içindi.

Eğer Waxillium'la karşılaşmasaydı Marasi büyük ihtimalle hâlâ orada olacaktı. Çocuğunun üzerinden takdir toplamaya çalışan annesinin istediğini yapacak, düşük sınıfına rağmen uygun şartlar altında Lord Harms'la *evlenilebileceğinin* kanıtı olacaktı. Marasi başını iki yana salladı. Annesini seviyordu ama kadının kesinlikle çok fazla boş zamanı vardı.

Polislerin ofisleri avukatlarınkilerden o kadar farklıydı ki. Burada gerçek bir amaç hissi vardı ama ölçülü, hatta düşünceliydi. Polisler masalarında oturuyor ve kanıtları başka memurlara anlatarak ellerindeki davalar için yardım alıyordu. Kıdemsiz onbaşılar odada dolaşıyor, çay taşıyor, dosya getiriyor ya da başka ayak işlerini yapıyordu. Marasi'nin avukatların arasında hissettiği rekabet burada neredeyse hiç yoktu. Belki bunun sebebi kazanılacak çok az prestij ve çok daha az para olmasıydı.

Marasi, Aradel'i kollarını sıvamış, bir ayağı bir sandalyenin üzerinde Teğmen Caberel'e rahatsızlık verirken buldu. "Hayır, hayır," dedi Aradel. "Diyorum ki, sokaklarda daha çok polise ihtiyacımız var. Özellikle geceleri, grev hatları dağıldıktan sonra demirhane işçilerinin toplandıkları meyhanelerin yakınlarında. Gündüz onları boşuna izlemeyin."

Caberel uysallıkla başını salladı, gerçi yaklaşırken Marasi'ye doğru bakarak gözlerini devirmişti. Aradel herkesin işine karışmaya *gerçekten* meyilliydi ama en azından samimiydi. Marasi'nin tecrübesine göre, arada bir gözlerini devirseler de neredeyse herkes onu seviyordu.

Masalara çay götürürken yanından geçen bir onbaşının tepsisinden bir bardak aldı. Adam hızla yoluna devam etti, gözleri önündeydi ama Marasi adamın neredeyse ateş püskürerek ona baktığını hissedebiliyordu. Eh, idari yardımcı ve teğmen rütbesine kimseye çay götürmek zorunda kalmadan getirilmiş olması *Marasi'nin* suçu değildi.

Tamam, diye kendi kendine itiraf etti çayını yudumlayarak Aradel'in yanına gelirken. *Belki buralarda da* bir parça *rekabet vardır*.

"O zaman bunu halledecek misin?" diye sordu Aradel.

"Elbette, amirim," dedi Caberel. Merkezde Marasi'ye biraz da olsa saygılı davranan çok az kişiden biriydi. Belki bu, ikisinin de kadın olması yüzündendi.

Kadın polis sayısı, kadın avukat sayısından çok daha azdı. İnsan bunun sebebinin bayanların şiddete ilgi duymaması olduğunu hayal edebilirdi ama iki mesleği de yapmış olan Marasi, hangisinin daha vahşi olduğunu bildiğini hissediyordu ve kazanan, insanların bellerinde silah taşıdığı meslek değildi.

"Güzel, güzel," dedi Aradel. "Yüzbaşı Reddi'yle konuşmam gerek. Şimdi..." Cebini yokladı.

Marasi saatini uzattı ve Aradel de kapıp baktı.

"... on beş dakikam var. Hım. Beklediğimden daha uzun bir süre. O çayı nereden buldun, Colms?"

"Size de getirmesi için birini göndermemi ister misiniz?" diye sordu Marasi.

"Hayır, hayır. Ben alırım." Fırlayıp gitti, Marasi de Caberel'e başıyla veda etti ve arkasından koşturdu.

"Amirim," dedi. "Gazetelerin ikindi baskılarını gördünüz mü?"

Aradel elini uzattı, Marasi de eli gazetelerle doldurdu. Komutan gazete yığını kaldırarak okudu ve ocak ile çaya doğru giderken üç farklı memuru neredeyse çiğniyordu. "Kötü," diye mırıldandı. "Suçu bize yıkacaklarını umut etmiştim."

"Bize mi, amirim?" diye sordu Marasi, şaşırmıştı.

"Evet," dedi Aradel. "Ölü soylu var, polis basına bilgi vermiyor. Bu, sanki cinayetlerin suçunu polise yıkmaya başlamışlar ama sonra fikirlerini değiştirmişler gibi görünüyor. Yazının tonu, sonuna yaklaştıkça bizden çok Winsting'e karşı öfkeli bir hâl alıyor."

"Bu olayı örtbas ediyoruz diye *bize* öfkeli olmalarından daha mı kötü?"

"Çok daha kötü, teğmen," dedi yüzünü buruşturarak, bir bardağa uzandı. "İnsanlar aynasızlardan nefret etmeye alışkındır. Biz nefretin mıknatısıyız, paratoneriz. Validen nefret etmelerinden iyidir."

"Vali hak etmediği sürece, amirim."

"Tehlikeli sözler, teğmen," dedi Aradel kömür ocağının üzerinde sıcak tutulan büyük semaverden bardağına dumanı tüten çay doldururken. "Ayrıca uygunsuz da."

"Yolsuzluklara onun da karışmış olabileceğine dair söylentilerin olduğunu biliyorsunuz," dedi Marasi alçak sesle.

"Benim *bildiğim* şey, kamu görevlisi olduğumuz," dedi Aradel. "Dışarıda hükûmeti denetleyecek düşünce yapısına ve ahlaki konuma sahip olan yeteri kadar insan var. *Bizim* işimiz güvenliği sağlamak."

Marasi kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Vali Innate *suçluydu*, Marasi neredeyse emindi. Çok sayıda tesadüf, politik kararlarında çok fazla sayıda küçük gariplik vardı. Hiçbir şekilde bariz değildi ama eğilimler Marasi'nin uzmanlık alanı ve tutkusuydu.

Elendel'in önderinin şehrin kaymak tabakasıyla iltimas alışverişi yaptığını keşfetmeyi istemiş gibi bir hâli yoktu ama bir kere işaretleri gördükten sonra, kurcalamadan da edememişti. Masasında, sıradan bir raporlar yığınının altında dikkatlice gizlenmiş olan bir defterde bütün bilgileri toplamıştı. Elle tutulur hiçbir şey yoktu ama çizdikleri resim, her ne kadar başkalarına masum görüneceğinin farkında da olsa, Marasi için netti.

Aradel onu inceledi. "Benim görüşüme katılmıyor musun, teğmen?"

"İnsan zor sorulardan kaçınarak dünyayı değiştiremez, amirim."

"Sormaktan çekinme o zaman. Ama içinden. Yüksek sesle ve özellikle de polis teşkilatı dışındaki kişilerin önünde değil. Hizmet ettiğimiz kişilerin arkalarından iş çevirdiğimizi düşünmelerini istemeyiz."

"İlginç, amirim," dedi Marasi. "Ben şehrin yöneticilerine değil, halka hizmet ettiğimizi sanıyordum."

Aradel durdu, bardak dudaklarına giden yolun ortasında kalmıştı. "Sanırım bunu hak ettim," dedi, sonra başını olumsuzca sallayarak büyük bir yudum aldı. Sıcağa tepki vermedi. Merkezdeki insanlar onun dilinin yıllar önce yanarak öldüğüne inanıyordu. "Gel."

Odanın içinden dolaşarak Aradel'in ofisine doğru ilerlediler, masasında oturan Yüzbaşı Reddi'nin yanından geçtiler. Adam ayağa kalktı ama Aradel ona elini sallayarak oturttu, köstekli saatini çıkardı. "Seninle uğraşmak zorunda kalmama daha... beş dakika var, Reddi."

Marasi yüzbaşıya özür dileyen bir bakış attı. Karşılığında aldığı yanıt çatık kaşlar olmuştu.

"Bir gün, bu adamın benden neden nefret ettiğini çözeceğim," diye belirtti Marasi.

"Hmm?" dedi Aradel. "Onun işini çaldın ya."

Marasi adımını şaşırdı, tökezleyerek Teğmen Ahlstrom'un masasına çarptı. "Ne?" dedi Aradel'in peşinden koştururken. "Amirim?"

"Benim yardımcım Reddi olacaktı," dedi Aradel ofisine gelirlerken. "Çok sağlam bir özgeçmişi vardı; senin başvurun gelene kadar işi ona vereceğim neredeyse kesindi."

Marasi iyice kızardı. "*Reddi* neden sizin yardımcınız olmak istesin, amirim? O bir saha polisi, kıdemli bir dedektif."

"Herkesin kafasında yükselmek için sokakta daha az, ofiste daha fazla zaman geçirmek gerektiği fikri var," dedi Aradel. "Diğer oktantlarda öyle olsa da, bence aptalca bir gelenek. En iyi polislerimin masaları başında tembellik eden adamlara dönüşmelerini istemiyorum. Yardımcı konumunun potansiyeli olan genç birini eğitmek için olmasını istiyorum, tecrübeli polislerin yosun tutmaları için değil."

Bu bilgi pek çok şeyin Marasi'nin kafasında yerine oturmasına neden olmuştu. Pek çok kişiden hissettiği düşmanlığın sebebi sadece düşük rütbeleri atlayıp geçmesi yüzünden değildi, soylu evlerden olan pek çok kişi bunu yapıyordu. Reddi'nin, hakkı yenilen arkadaşlarının arkasında birleşmiş olmaları yüzündendi.

"Öyleyse..." dedi Marasi derin bir nefes alarak, paniğe kapılmamak için tutunacak bir şeyler arıyordu. "Potansiyelim olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Elbette. Yoksa neden seni işe alayım?" Onbaşı Maindew yürüyerek yanlarından geçerken selam verdi ve Aradel de gazeteleri onun yüzüne fırlattı. "İçeride selam vermek yok, Maindew. Ben yanından her geçtiğimde alnına vurursan kafan kırılır." Maindew bir özür mırıldanır ve uzaklaşırken Marasi'ye tekrar bir bakış attı.

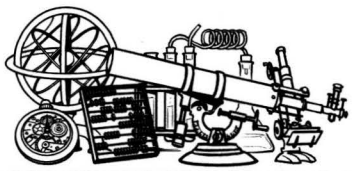
"*Sende* bir şeyler var, Colms," dedi Aradel. "Başvurunun ışıltısı ve cilasında değil. Notların ya da avukat ofisindeki çinkodillerin senin hakkında ne düşündükleri de umurumda değil. Şehri değiştirmek hakkında yazdığın şeyler mantıklıydı. Beni onlar etkiledi."

"Ee... Teşekkür ederim, amirim."

"Seni övmüyorum, Colms. Gerçek bu." Kapıya doğru işaret etti. "O gazete valinin bugün halka sesleneceğini söylüyordu. Eminim İkinci Oktant polisleri bizden kalabalıkları kontrol altında tutmak için yardım isteyecek, her zaman öyle yapıyorlar. O yüzden bir ekip göndereceğim. Onlarla git ve konuşmayı dinle, Vali Innate'in söylediklerileyle ilgili bana rapor ver ve kalabalığın nasıl tepki verdiğine de dikkat et."

"Emredersiniz amirim," dedi Marasi selam vermemek için kendini tutarak. El çantasını kaptı ve emri yerine getirmek üzere oradan ayrıldı.

EV TUTA

Piyasa Açılışı

EHMKB hisseleri +0.5
Emtia -2.1

1 Doxil 342
Sabah Baskısı
Telif 342, Lesan Calour ve Çocukları

UYGARLIK, SOSYETE VE K

"CENTİLMEN JAK FISKİYELER ŞEHRİNDE"

Bölüm Altı

"Balo Belası!"

Geçen haftaki köşemizin sonunda kendimi içinde bulduğum tehlikeli durumu dikkatli okuyucularıma hatırlatmamın gereği olmayacaktır, ancak yüksek zevkleri onları gazeteciliğin utanç verici çukurlarından kurtararak Ev Tutanağı'nın soylu sayfalarına daha yeni getirmiş olanlarınız için yine de kısaca bir özet sunayım.

Yalnızca gümüş dilim ve kalay hızlı zekâm sayesinde başarılı olan çabalarımın sonucunda, Leydi Lavont'un Lord Sissoylu'nun en sevdiği smokin ceketinden geriye kalan son düğmeleri açık arttırmaya çıkarmayı planladığı Yeni Seran'daki özel balosuna ulaşmayı başarmıştım. Sadık Terrisli vekilharcım, Handerwym, Kaldırımlıoncacıları'nın elebaşının gecenin ilerleyen saatlerinde düğmeleri kusursuz taklitleriyle değiştirmek suretiyle çalmayı planladığı bilgisini elde etmişti.

Handerwym kalay düğmeleri ordövr masasından takip ederken, ben de beni tamamiyle büyüleyici bulan Leydi Lavont ve yakın arkadaşlarıyla bir araya gelmiştim. İşte çizgili beyaz takım elbise giymiş olan adamın bana bir tabanca doğrulttuğu an o andı. (*Devamı aşağıda!*)

ELENDEL ÇORBEA SELİNİN ETKİSİ ALTI

Yüksek mal fiyatları pazar performansını et

Havza'nın önemli tahıl üreticisi bölgelerinden birisi olan Corbeau yakınlarındaki barajın çökmesinin ardından yeniden yapılanmak için mücadele ederken, cevaplanmamış sorular Havza'nın kalbinde yaşayanların huzurunu hâlâ tehdit ediyor. Elendel'in en büyük ve prestijli bankacılar ve diğer finansal liderlerinden oluşan Argien-Ohr Finans Komitesi, sel ile harap olmuş bölgeye yardım gönderilmesi konusunun görüşülmesi için acil bir toplantıya çağrıldı. Komite'nin başını ağrıtan en büyük soru, afet bölgesine yapılacak kaynak ve para yardımının geçen yılın yarısı kadar olan tahıl hasadı beklentileri karşısında ancak yeni yeni sarsılmaya başlayan emtia borsasını etkilemek için yeterli olup olmayacağı.

Corbeau ile güçlü bağları olan Komite üyesi Lord Chapmon Heviers, "Önümüzdeki dört ay boyunca taleplerin büyük bir kısmını karşılamaya yetecek kadar kaynak stoklarımızda var," diyor. "Ama ondan sonra tahılların çoğu en yüksek fiyatı verene gitmeye başlayacak. Eğer fırın sahibiyseniz, kırk klibe viski şişesi satmak varken, ekmeği somunu beş klipten satmadan önce iki kere düşünürsünüz."

Vif Köpüklü Tonik!

YORGUNLUK İLACI!

Doktor Fronks ve Doktor Selvest Vif mikroskobik hayvanlar, ülser ve yetersiz beslenmenin neden olduğu asabiyet ve uyuşukluğun ilacını buldular.

Doktorların Dediğini Hatırlayın! Her Gün Vif Köpüklü Tonik İçin!

PECTIN-ADE

HAVZA'NIN EN SEVİLEN ÇEREZİ

Sekiz çeşidi da deneyin! Bir kutusu sadece 10 klip. PECTIN-ADE için beklediğinize pişman olmayacaksınız!

Alüminyu
Alloman
savunma
ta içinde
No 42

Hikâye a
Calour Y
Korkun
Korku v
romanla
başvuru
rise No 2

Yatırım
yatırım
büyütece
nat Sk. N

SOONİE KÖPECİKLERİNİ BÜTÜN ÇOCUKLAR SEVİYOR

Bacakları oynuyor!

Gerçek kürk!

Çocuğunuzun yeni en iyi arkadaşı!

Sadece 75 klip, veya iki tanesi bir buçuk Boxing.

MİSAFİR BAŞYAZI:

İHMALKÂR SİKKECİLER BAŞ AĞRITIYOR!

Son on altı ayda üç lamba direği, bir demir kapı ve iki kule başı yeniletmek zorunda kaldım, hepsi de Madion Yolu'ndaki evimdeydi. 6. Oktant'taki Mihrak'a çok daha yakın olan konağımda ise Sikkeci kuryelerin ana yolu üzerinde olduğu için onun iki katı daha fazla tamirat gerekti. Otomobiller, at arabaları, tunç heykeller. Bun-

Başka DÜNYALARDAN gelen ZİYARETÇİLER

Balo Belası!

Saldırganımı çizgili beyaz takım elbise giymiş diye tarif ettim ancak bu tahmin edilebileceği kadar açıklayıcı değil. Elendel'de tarif ettiğim şekilde giyinmiş olan birisi ikindi çayına gelen kolosslar kadar göze batardı. Ancak Yeni Seran'da erkekler etrafta o kadar renkli takım elbiselerle dolaşıyorlar ki, insan neredeyse hepsinin sirke geç kalmış oyuncular

balodak
denk ol
Eltania
leleri be
Küldağ
şimdi bi
ğunun h
değil mi
Ovaları'
yunlu a
ben değ

"Sen
çekene
meyeceğ

Güçle
mın ko
titreşim
nin sağ

6

Wax, Elendel'in üzerinde yükseldi, şapkasını boynundaki ipleri tutuyor, sispaltosu arkasından bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Altındaki şehir kalabalık ve hareketliydi, insanlar yoldan damardaki kan gibi akıyordu. Bazıları Wax'e doğru bir bakıyordu ama pek çoğu onu görmezden geliyordu. Allomanserler burada Yabanlar'da oldukları gibi ender değildi.

Bütün bu insanlar, diye düşündü Wax, yoğunlaşıp kollarını kaldırmış Ahenk'e dönüşen sis şeklindeki bir fıskiyeyi İterken. Geri kalanı yeşil bakırdan olan heykelin kollukları altın renginde parıldıyordu. Fıskiyenin taştan kenarında kadınlar oturuyor, sularında çocuklar oynuyordu. Otomobiller ve at arabaları etrafından dolanıyor, yanlara doğru ayrılarak başka yollara sapıyor, şehir hayatının hiç bitmeyen önemli işlerinin peşinde koşturuyorlardı.

Ne kadar çok kişi vardı. Burada, Dördüncü Oktant'ta yaşayanların korkutucu bir yüzdesi Wax'in sorumluluğundaydı. Öncelikle maaşlarını ödüyor, ya da ödeyenleri idare ediyordu; binlerce ve binlerce kişinin maddi durumu, hanesinin zenginliğine bağlıydı. Ama bu sadece işin bir parçasıydı; çünkü Senato'daki koltuğu sayesinde Wax, kendisi için çalışan ya da ona ait olan mülklerde yaşayan bütün insanları temsil ediyordu.

Senato'nun içinde iki kısım vardı. Bir taraf meslek temsilcilerinden oluşuyor, seçimle geliyorlar ve insanların ihtiyaçlarına göre senatörleri değişiyordu. Diğer taraf soylu hanelerin koltuklarıydı, istikrarlı ve kalıcıydı,

seçmenlerin kaprislerine boyun eğmeleri gerekmiyordu. Hepsinin birden kontrolünü elinde tutan da senatörler tarafından seçilen valiydi.

Wax'in on binlerce kişiden sorumlu olmasını gerektirmeseydi, gayet iyi bir sistem olabilirdi. Gözü seğirdi, döndü ve beceriksizce bir apartmanın duvarından dışarıya çıkar hâlde bırakılmış bir inşaat demirini İterek havalandı.

Yabanlar'daki herkesi tanıyabileceğin kasabalar daha iyiydi. O zaman onları umursayabilir, gerçekten de bir şeyler yapıyor olduğunu *hissedebilirdin.* Marasi olsa, istatistiksel olarak, burada hanesinin liderliğini yapmakla genel insan mutluluğu yaratma konusunda daha etkili olduğunu söylerdi ama Wax sayıların adamı değildi; o içgüdülerine güvenirdi. İçgüdüleri ise sorumlusu olduğu kişileri tanımayı arzuluyordu.

Oktantının en büyük Firari Kilisesi'nin üstünü kaplayan cam kubbenin yakınlarındaki bir su kulesinin üzerine kondu. İçeride insanlar ibadet ediyordu, gerçi sisleri beklemek için günbatımında daha çok kişi gelecekti. Kilise sise tapınırdı ama hâlâ o cam kubbeyle kendilerini sisten ayırıyorlardı. Wax başını iki yana salladı, sonra İterek yakındaki kanal boyunca ilerledi.

Şimdiye kadar bitirmiş olması gerekir, diye düşündü. *Yakınlardaki iskelelerden birinde dalgaların sesini dinliyordur...*

Kayıklarla dolu kanal boyunca yoluna devam etti. Bu kanalın yanından giden Tindwyl Kordonu her zamankinden daha kalabalıktı. Yaşamla dolup taşıyordu. Kocaman şehir tarafından yutulduğunu, kaplandığını, ezildiğini hissetmemek zordu. Önemsiz olduğunu. Wax, Yabanlar'da sadece kanunu uygulamıyordu; yorumluyor, gerektiği zaman değiştiriyordu. Kanun *oydu.*

Burada ise sırların ve egoların etrafından parmak ucunda yürümesi gerekiyordu.

Wax doğru iskeleyi ararken, sonunda kordondaki kalabalığın sebebini bulduğunda şaşırdı. Trafik tıkanmıştı, arabalar pankart taşıyan büyük bir adam kalabalığının arasından geçmeye çalışıyorlardı. Wax üzerlerinden geçti ve grevcilerin arasında oktantın polis teşkilatından küçük bir grup memurun olduğunu görerek afalladı. Her tarafları bağıran, pankartlarını rahatsız edici derecede şiddetli bir şekilde sallayan adamlar tarafından çevrelenmişti.

Kendini yere bıraktı ve buradaki kordon döşemelerinin çivilerini İterek düşüşünü yavaşlattı. Yakınlardaki boş bir yere indi, sispaltosu dalgalanıyor, silahları tıngırdıyordu.

Grevciler uzun bir an boyunca ona baktılar, sonra dağıldılar, farklı yön-

lere doğru gidiyorlardı. Tek kelime söylemesine bile gerek kalmamıştı. Toprağı sürükleyip götüren ani bir yağmurdan sonra ovadaki kayalar gibi, polisler saniyeler içinde ortada kalmıştı.

"Sağ olun, amirim," dedi komutanları. Sarı saçı polis şapkasının her tarafından birkaç santim dümdüz aşağıya sarkan orta yaşlı bir kadındı.

"Şiddete mi başvuruyorlar?" diye sordu Wax son grevcilerin de ortadan kaybolmalarını izlerken.

"Onları kordondan çıkarmaya çalışmamızdan hoşlanmadılar, Seherkurşun," dedi kadın. Ürperdi. "İşin bu hızla sarpa sarmasını beklemiyordum..."

"Onları fazla suçladığımı söyleyemem," dedi polislerden biri, boynu, uzun namlulu tabancaya benzer bir adamdı. Arkadaşları ona doğru döndü, o da kamburunu çıkardı. "Bakın, onların arasında ahbaplarınızın olmadığını söyleyemezsiniz. Şikâyetlerini duymadığınızı da söyleyemezsiniz. Bu şehirde bir şeylerin değişmesi gerekiyor. Orası kesin."

"Bir ana yolu tıkamaya hakları yok," dedi Wax. "Sıkıntıları ne olursa olsun. Karakolunuza geri dönün ve bir dahaki sefere daha kalabalık gelin."

Selam verip gittiler. Kordondaki kalabalık yavaş yavaş çözüldü ve Wax de endişeyle başını salladı. Grev yapan adamlar *gerçekten* de sıkıntı içindeydi. Sahibi olduğu birkaç fabrikada bazı benzer sorunlu koşulları kendisi de görmüş ve bu yüzden birkaç ustabaşıyı da işten çıkarmak zorunda kalmıştı. Onların yerine daha kısa mesailer için, daha çok işçi kiralayacak başka ustabaşılar almıştı, bugünlerde şehirde çalışmak isteyen işsiz adam bulmak zor olmuyordu. Ama ondan sonra işçilerinin daha kısa mesainin ücretiyle geçinebilmesi için maaşlarına zam yapması gerekmişti, bu da mallarının fiyatını yükseltmişti. Zorlu zamanlardı. Wax ise bu soruların cevaplarını bilmiyordu.

Kordon boyunca kısa bir mesafe yürüdü, yanından geçtiklerinin bakışlarını üzerine çekiyordu. Ama kısa süre sonra aradığı şeyi buldu. Wayne, yakınlardaki dar bir iskelenin üzerinde oturuyordu. Ayakkabı ve çoraplarını çıkartmış, ayaklarını suya sokmuştu, gözleri kanalın aşağısına dikilmişti. "Merhaba Wax," dedi yanına gelirken başını kaldırmadan.

"Kötü mü gitti?" diye sordu Wax.

"Her zamanki gibi. Acayip. Çoğu zaman kendim olmayı pek takmıyorum. Ama bugün yapamadım."

Wax çömelerek elini adamın omzuna koydu.

"Hiç beni vurmuş olman gerektiğini düşündüğün oluyor mu?" diye sordu Wayne. "Jon ile beni ilk bulduğunuz zaman?"

"Karşılık veremeyen insanları vurmak gibi bir alışkanlığım yok," dedi Wax.

"Belki numara yapıyordum."

"Hayır. Yapmıyordun."

Wax ve ona akıl hocalığı yapan bir kanun adamı olan Ölüparmak Jon, onu bir evin altındaki inşaat boşluğunda elleri kulaklarında, toz toprakla kaplı, hıçkırırken bulduklarında Wayne on altı yaşında bir gençti. Tabancasını ve mermilerini bir kuyunun içine atmıştı. Ölüparmak onu sürükleyip çıkarırken bile silahların gürültüsünden şikâyet ediyordu. O kuyunun içinde yankılanan sadece Wayne'in duyabildiği silah sesleri vardı...

"Karşımıza çıkan ve indirdiğimiz elemanların hepsi," dedi Wayne. "Hepsi de benim gibi olabilir. Benim neden ikinci bir şansım oldu da onların hiçbirinin olmuyor?"

"Şans işte."

Wayne gözlerine bakmak için döndü.

"Yapabilseydim, onlara da ikinci bir şans vermek isterdim," dedi Wax. "Belki onların da şüphe, pişmanlık anları olmuştu. Ama öldürdüklerimiz; silahsız, saklanmış, yakalanmaya razı değiller. Onları cinayet işlerken buluyoruz. Seni yıllar önce silahlı soygun yaptığın sırada bulsaydım, vururdum."

"Yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır. Tam alnının ortasından vururdum, Wayne."

"Sen iyi bir dostsun," dedi Wayne. "Sağ ol, Wax."

"Tanıdıklarım arasında öldürmeye söz vererek neşelendirilebileceğim tek kişi sensin, Wayne."

"Öldürmeye söz vermedin," dedi Wayne çoraplarını giyerek. "Öldürmüş olacağına söz verdin. Buna bilinen geçmiş zaman diyorlar."

"Dildeki hâkimiyetin hayret verici," dedi Wax. "Ne kadar sık katlettiğin düşünülecek olursa."

"İneği kasaptan iyi tanıyan mı var, Wax?"

"Sanırım öyle," dedi Wax ayağa kalkarak. "Hiç Idashwy denilen bir kadınla karşılaştın mı? Bir Ferusimyacı."

"Çelikadım mı?"

Wax başını sallayarak onayladı.

"Hiç tanımıyorum," dedi Wayne. "Gittiğim zaman beni Köy'den kovup duruyorlar. Hiç misafirperver değiller."

Wax'in bildiği kadarıyla bu doğru değildi. Wayne arada bir üstüne Terris

cübbeleri giyiyor, aksanlarını taklit ederek birkaç gün aralarında yaşamak için içeriye sızıyordu. Arada bir genç kadınlardan birine kaba bir şeyler söylediği için başı belaya giriyordu ama dışarı atılmıyordu. Wayne, çoğu kişiye yaptığı gibi, Terrislileri de afallatıyordu, Köy'den sıkılıp gidene kadar.

Wax, bir kanal kayığına el sallayarak, "Hadi, ne bulacağımıza bir bakalım," dedi.

* * *

"*Bir sepet* elmaya beş kâğıt mı! Bu soygun!"

Marasi sokakta durakladı. Otomobili valinin konuşması için Mihrak'a kadar sürmüş, sonra otomobillere göz kulak olmak ve benzin doldurmak için para alan arabacıların oraya park ederek, yolun geri kalanını yaya gelmeyi amaçlamıştı. Mihrak işlek bir yer olabiliyordu.

Bu da onu buraya, insanların meyve sattığı bu küçük sokak pazarının yakınlarına getirmişti. Marasi, bir satıcının gerçekten de elmayı sepeti *beş kâğıttan* sattığını hayretler içinde gördü. Bunların fiyatı sepet başına yarım boxingden daha fazla olamazdı. Birkaç klibe satıldıklarını görmüştü.

"Bunları Elend'in tezgâhından kat be kat ucuza alabilirim!" dedi müşteri.

"Eh, o zaman neden gidip onda hiç kalmış mı, bir bakmıyorsun?" dedi satıcı sükûnetle. Müşteri öfkeyle uzaklaştı, satıcıyı saçma fiyatını gururla ilan eden el arabasının yanında bırakmıştı. Marasi kaşlarını çattı, sonra tezgâhlar, fıçılar ve el arabaları sırasına göz gezdirdi.

Hepsinde şüphe uyandıracak kadar az meyve var. Yüksek fiyatlı satıcıya doğru yürüdü; kadın, saç örgüleri sallanarak dimdik doğruldu ve ellerini önlüğünün ceplerine soktu. "Memure hanım," dedi.

"Beş biraz fazla sayılır, sence de öyle değil mi?" dedi Marasi bir elma alarak. "Tabii atiyum emdirilmemişlerse..."

"Suç mu işliyorum?" diye sordu kadın.

"Kendi fiyatlarını belirlemeye hakkın var," dedi Marasi. "İnsan sadece senin bildiğin ama başka kimsenin bilmediği şeyin ne olduğunu merak ediyor."

Satıcı cevap vermedi.

"Nakliyat mı gecikiyor?" diye sordu Marasi. "Elma hasadında sorun mu var?"

Kadın iç çekti. "Elmadan değil, memure hanım. Doğudaki buğday tarlaları. Sevkiyatlar gelmeyecek. Seller hepsini harap etti."

"Yiyecek fiyatları üzerinde oynama yapmaya başlamak için biraz erken, sence de öyle değil mi?"

"Kusura bakmayın memure hanım da, siz bu şehrin ne kadar yiyecek tükettiğini biliyor musunuz? Açlıkla aramızda tek bir gün var."

Marasi pazarı tekrar gözden geçirdi. Yiyecekler hızla gidiyordu, görebildiği kadarıyla büyük bir kısmını da aynı kişiler satın alıyordu. Karaborsacılık yapmayı planlayanlar meyveleri ve buğday çuvallarını kapışıyordu. Şehir açlığa meyve satıcısının iddia ettiği kadar yakın değildi, halka açılabilecek stoklar vardı, ama kötü haberler sakin rüzgârlardan hızlı eserdi. Ayrıca bu kadının haklı olma ihtimali de oldukça yüksekti, birkaç gün içinde ortalık sakinleşene kadar elmalarını fahiş fiyattan satması mümkündü.

Marasi başını olumsuzca salladı, elmayı bıraktı ve Mihrak'a doğru yoluna devam etti. Burada her zaman bir kalabalık olurdu, kordonda insanlar, sokaklarda Mihrak'ın etrafındaki halkayı dolanmaya çalışan araçlar. Bugün insan sayısı daha fazlaydı, konuşma yüzünden gelen kalabalıklar daimi aceleci trafiğin düğümlenmesine neden oluyordu. Marasi kalabalığın üzerinden Yenidoğum Parkı'ndaki Miraç Savaşçısı ile kocasının devasa heykellerini bile zar zor görebiliyordu.

Aradel'in emriyle az önce gelmiş olan bir diğer polis grubunun yanına yaklaşarak onlara katıldı, arabaları Marasi'nin otomobilinden arkada kalmıştı. Birlikte Vali Konağı'na doğru yaya olarak ilerlediler. Vali, halka konağın basamaklarından seslenmeyi seviyordu, Mihrak'tan İkinci Oktant'ın içine doğru birkaç sokak ilerideydi.

Kısa süre sonra konağın önündeki büyük meydana ulaştılar. Burada ilerlemek daha zordu ama neyse ki bu oktantın polisleri erken gelmişler ve meydanın ön ve yan taraflarındaki çeşitli bölgeleri iple çevirerek kapatmışlardı. Bir tanesinde konuşmayı dinlemek için banklarda oturan soylular ve ileri gelenler vardı. Bir diğerinde İkinci Oktant polisleri toplanmıştı, yankesicilere karşı Ulusal Arşiv'e giden basamakların üzerinden kalabalığı izliyorlardı. Başka polisler de kalabalığın arasında dolaşıyordu, memurlar şapkalarındaki mavi tüyler sayesinde kolaylıkla seçilebiliyordu.

Marasi ve saha ekibinin komutanı Teğmen Javies, Ulusal Arşiv'e doğru yöneldi ve İkinci Oktant'tan meslektaşları geçmelerine izin verdi. Burada komuta bıyıklı, yaşlı bir polis memurundaydı, kolunun altındaki miğferinde bir yüzbaşıya ait çift tüy görülebiliyordu. Adamın yüzü, Marasi, Javies ve ekiplerini gördüğü zaman aydınlandı.

"Hah, demek Aradel destek göndermiş," diye haykırdı. "Harika. Siz çocuklar gidip meydanın doğu tarafını gözleyin, Longard Sokağı'na doğru. Orada dökümhane işçileri toplanıyor ve pek de dost canlısı görünmüyorlar. Ben diyorum ki, burası onların grev alanı değil. Belki de gözlerinin önüne bir dizi polis üniforması koyarsak uslu dururlar."

"Amirim," dedi Javies selam vererek. "Şuradaki kalabalık konağın basamaklarına doğru bastırıyor! İşinize karışmak gibi olmasın ama bizim orada olmamızı istemez misiniz, amirim?"

"Yetki, valinin muhafızlarında teğmen," dedi yaşlı yüzbaşı. "Konağın arazisinde bir şeyler yapmaya kalkarsak bizi kovalarlar. Lanet olası lehimkafalı öküzler. Vali halka bir şeyler söylemeye karar verdiği zaman bize emrivaki yapıyorlar, ondan sonra da güruhu kontrol altında tutmamızı bekliyorlar."

Javies selam verdi ve ekibiyle birlikte gitti.

"Amirim," dedi Marasi geride kalarak. "Polis Komutanı Aradel benim ona konuşmanın kendisi hakkında rapor vermemi istemişti. Sizce o banklarda izleyecek bir yer bulabilir miyim?"

"Öyle bir imkân yok," dedi yüzbaşı. "Her hane lordunun yeğeni ve dadısı benden yer talep etti, başka birisini oraya gönderirsem derimi yüzerler."

"Sağ olun, amirim. Kalabalığın ön taraflarında bir yer bulabilecek miyim, bakayım." Marasi uzaklaştı.

"Memure hanım, bekle," dedi yaşlı adam. "Tanışıyor muyuz?"

Marasi tekrar ona bakarak kızardı. "Ben..."

"Lord Harms'ın kızı!" dedi yaşlı yüzbaşı. "Piç olan. Tamam! Dur, kızarma öyle. Hakaret olarak söylemedim, çocuğum. Olduğun şey bu, o kadar, ben de olduğu gibi söylüyorum. Babanı severim. Beceriksiz olduğu için tabii, onunla kâğıt oynamak zevkli ama yendiğime üzüleceğim kadar çok para kaybetmeyecek kadar dikkatli biri."

"Amirim." Marasi'nin bir zamanlar gizli olan soy bilgisi artık bütün yüksek sosyeteye yayılmıştı. Waxillium'la takılmanın olumsuz tarafları da vardı, böyle çalkantılar yaşanabiliyordu. Annesinin kızgın mektupları yazmak için sebepleri yok *değildi*.

Marasi artık kendini kabulleniyordu. Yine de bu, gerçeğin suratına vurulmasından hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Ama bunun gibi yaşlı, soylu subaylar... Eh, onlar canları ne isterse söyleyebileceklerini düşündükleri bir zamandan kalmışlardı, özellikle de astları hakkında.

"Gazetecilerin yanında boş yer var, Minik Harms," dedi işaret ederek. "Kuzey kısmının yakınında. İzlemek için çok iyi değil, basamaklar önünü

kapatıyor, ama dinlemek için harika bir yer. İpteki Memur Wells'e geçebileceğini söylediğimi ilet. Babana da selamımı söyle."

Marasi selam verdi, hâlâ kızgınlık ve utancın bir karışımıyla boğuşuyordu. Adamın kötü bir niyeti yoktu. Ama Pas ve Harap, Marasi hayatının büyük bir kısmını cebine sıkıştırılan birkaç sikkeyle bir köşeye iteklenmiş, babası tarafından varlığı açıkça reddedilmiş bir hâlde geçirmişti. En azından polis teşkilatının içinde doğumunun şartlarıyla değil, profesyonel başarıyla tanınamaz mıydı?

Yine de, daha iyi bir yer bulma fırsatını geri çevirecek değildi, o yüzden de meydanın etrafından dolaşarak yaşlı yüzbaşının gösterdiği yöne doğru ilerlemeye başladı.

* * *

O *neydi*, diye düşündü Wax. Sorguladığı dilencilere hızla arkasını dönüp etrafa bakındı.

"Wax?" diye seslendi Wayne başka bir gruptan ona doğru bakarak. "Ne..."

Wax onu duymazdan gelerek kalabalığın sokağın içinde ite kaka gördüğü şeye doğru ilerledi. Bir yüz.

Olamaz.

Telaşlı hareketleri bazı insanların ters bakışlarını çekerken, birkaçından da kızgın bağrışlar yükseldi. Bir soylunun, hatta bir Allomanserin bile, insanları bir bakışla susturabileceği zamanlar geçiyordu. Neden sonra açık bir alana çıktı ve hızla etrafına bakındı. Nerede? Deli gibi her duyusunu zorlayarak yere bir mermi kovanı bıraktı ve İtti, anında yaklaşık üç metre kadar havaya yükseldi. Etrafı tararken şiddetle döndü, hareketleri sispaltosunun püsküllerini savuruyordu.

Tindwyl Kordonu'ndaki kalabalık insan akışı Mihrak'a doğru devam ediyordu, görünüşe göre vali oralarda bir yerlerde konuşma yapacaktı. *Bu tehlikeli bir kalabalık*, dedi içinden bir ses. Hırpalanmış ceketleri ve hırpalanmış yüz ifadeleri olan çok fazla kişi vardı. İş konusu gittikçe daha da büyük bir sorun hâline geliyordu. Şehrin yarısı yetersiz maaşla aşırı çalıştırılıyordu. Öbür yarısı ise doğrudan işsizdi. Garip bir çelişkiydi.

Köşelerde oyalanan adamlar görüp durmuştu. Şimdi ise nehirler hâlinde akarak birleşiyorlardı. Bu gerçek bir nehrin uçurumla karşılaştığında yaptığı gibi tehlikeli şelaleler oluşturacaktı. Wax yere kondu, kalbi yürüyüş davulu gibi çarpıyordu. Bu sefer emin olmuştu. O kalabalığın içinde gördü-

ğü adam Kanlı Tan'dı. Tanıdık yüzü bir anlığına görmüştü; cenazeci katil, Wax'in Elendel'e gelmeden önce Yabanlar'da kovaladığı son adamdı.

Lessie'nin ölümüne neden olan adam.

"Wax?" Wayne aceleyle yanına geldi. "Wax, iyi misin? Çöplükte bulduğun yumurtayı yemiş gibi görünüyorsun."

"Bir şey yok," dedi Wax.

"Ha," dedi Wayne. "O zaman gördüğüm o surat... Yakında Steris'le evleneceğini hatırlayan adamın suratıydı, öyle mi?"

Wax iç çekerek kalabalığa arkasını döndü. Hayal etmişimdir. Hayal etmiş olmalıyım. "Keşke Steris'i rahat bıraksan. Hiç de söylediğin kadar kötü değil."

"Aldığın at için de aynı şeyi söylüyordun, hatırladın mı? Bir tek *beni* ısıran hani?"

"Roseweather* ağzının tadını biliyordu. Sen bir şey bulabildin mi?"

Wayne başını sallayarak onayladı, trafik kalabalığının dışına çıktılar. "Bayan Çelikadım gerçekten buralara yerleşmiş," dedi. "Yolun aşağısındaki bir kuyumcuda muhasebecilik yapıyormuş. Ama bir haftadan uzun zamandır işe gelmemiş. Kuyumcu evine birini göndermiş ama kimse cevap vermemiş ya da kapıyı kimse açmamış."

"Adresini aldın mı?" diye sordu Wax.

"Elbette aldım." Wayne gücenmiş görünüyordu, ellerini paltosunun ceplerine soktu. "Kendime yeni bir köstekli saat de aldım." Saf altından yapılmış bir saat çıkardı, kadranında opal süslemeler vardı.

Wax iç çekti. Saati geri vermek için kuyumcuya yaptıkları kısa bir ziyaretten sonra (Wayne tezgâhın üstüne sadece basit bir cam kutunun içinde bıraktıkları için takas etmek istediklerini tahmin ettiğini iddia ediyordu), Bournton Mahallesi'ne giden yoldan ilerlediler.

Burası seviyesi daha yüksek bir mahalleydi, bu ayrıca daha az karakteristik olduğu anlamına geliyordu. Binaların önlerine asılmış çamaşırlar yoktu, basamaklarda oturan insanlar yoktu. Bunun yerine sokağın iki yanında uzanan tek katlı beyaz evler ve üst pencerelerin etrafında dikenli demir süslemeler olan apartmanlar vardı. Oralardaki gazete satan bir çocuğa adresi teyit ettirdiler ve sonunda kendilerini adı geçen apartmanın önünde buldular.

"Bir gün ben de böyle afili bir yerde yaşamak isterim," dedi Wayne özlemle.

* Gülhavası. (çn)

"Wayne, sen bir malikânede yaşıyorsun."

"O afili değil, *müsrif*. Büyük fark var."

"Fark derken?"

"Hangi tür bardaklardan içtiğin ve duvara ne resimleri astığına bağlı." Wayne gücenmiş görünüyordu. "Senin böyle şeyleri bilmen gerekiyor, Wax, zengin pisliğin birisin artık."

"Wayne, Arakçılar davasından sonra aldığın ödülle zengin sayılırsın."

Wayne omzunu silkti. Büyük ölçüde Miles ve çetesinden geri alınan alüminyumla ödenen ödülün kendine düşen payına hiç dokunmamıştı. Wax binanın dışından dolaşan merdivenlerden yukarı çıkarlarken önü çekti. Idashwy'nin evi en üst kattaydı, arka taraftaki sadece diğer binaların duvarlarını gören bir daireydi. Wax Vindication'ı kılıfından çıkardı, sonra kapıya vurdu, birileri dışarıya doğru ateş edebilir diye kapı ağzının yanında durmuştu.

Cevap gelmedi.

"Güzel kapı," dedi Wayne alçak sesle. "Kaliteli ahşap." Tekmeleyerek açtı.

Wax silahını doğrulttu ve Wayne içeri daldı, dışarıdan gelen ışığı önünde hedef olmamak için sırtını duvara yaslayarak hareket ediyordu. Bir an sonra düğmeyi buldu ve odanın elektrikli ışıklarını açtı.

Wax silahını başının yanına kadar kaldırarak tavana doğru çevirdi ve içeriyi kontrol etti. Daire pek de güzel sayılmazdı. Köşedeki katlanmış battaniyeler yığını büyük ihtimalle yatak olarak kullanılıyordu. Wax çelik çizgileriyle hareket eden hiçbir metal parçası olmadığını gördü. Her şey sakin ve sessizdi.

Wax banyodan içeriye bakarken, Wayne de dairenin tek öbür odası olan mutfağa geçti. Banyoda su tesisatı vardı, ışıklar elektrikliydi. Burası gerçekten de *afili* bir yerdi. Çoğu Terrisli basit hayatları tercih ettiklerini iddia ederdi. Idashwy'nin bunun gibi bir yeri kiralamasının sebebi ne olabilirdi?

"Öf ya," dedi Wayne mutfaktan. "Bu hiç eğlenceli değil."

Wax silahı önde ilerledi ve köşeden mutfağın içine bir bakış attı. Sadece bir kişinin yerde yatabileceği kadar genişti. Wax bunu biliyordu çünkü yere yatırılmış kanlı bir ceset vardı ve göğsünün ortasında büyük bir delikle görmeyen gözlerini havaya dikmişti.

"Görünüşe göre yeni bir şüpheliye ihtiyacımız olacak, Wax," dedi Wayne. "Bu işimize yaramayacak."

* * *

Marasi'nin yeri tam olarak söylenildiği gibi çıkmıştı: Konağın ön avlusuna çıkan basamaklar yüzünden kalabalığın ortasında oluşan dar bir açıklığın içindeydi. Etrafında basın mensupları kalem ve defterlerini kavramışlar, valinin konuşmasından güzel manşet oluşturabilecek tek cümlelik alıntıları not almak için hazır bekliyorlardı. Aralarındaki tek polis Marasi'ydi ve teğmen çizgileri gazetecilerin ona pek bir nezaket göstermesine neden olmuyordu.

Görüşleri sadece geniş taş basamakların konumu yüzünden değil, ayrıca valinin muhafızları tarafından da kapatılıyordu. Koyu renk giysiler ve şapkalar giymiş bir dizi adam ve kadın ellerini arkalarında kavuşturmuş, basamaklar boyunca bekliyorlardı. Sadece gazeteciler kümesinin bir köşesinde duran bir çift çizerin, basamakların üzerindeki valinin yükseltilmiş platformunu iyi gördüğünü düşündüren bir konumu vardı.

Bu Marasi'ye uyuyordu. Sözlerini duyması ve anlaması için Innate'i iyi görmesine gerek yoktu. Dahası, bu konum Marasi'ye daha ilginç bulduğu toplanan kalabalığın mükemmel bir görüntüsünü sunuyordu. Fabrikalarda çalışmaktan külle kaplanmış kirli adamlar. Elektriğin icadı sayesinde artık havanın kararmasından çok daha geç saatlere kadar kovulma tehdidiyle dokuma tezgâhlarının başında tutulabilen yorgun kadınlar. Ama o gözlerin içinde umut vardı. Valinin çözüm önerebileceği, şehrin gittikçe artan gerginliğini sona erdirmenin sözünü verebileceğinin umudu.

Mirabell Kuralları, diye düşündü Marasi kendi kendine başını sallayarak. Mirabell neden bazı insanların diğerlerinden daha sıkı çalıştığını inceleyen üçüncü yüzyıldaki bir istatistikçi ve psikologdu. İnsanların bağlılık duyduğu zaman yaptıkları şeyde bir paylarını olduğunu hissediyor ve önemli olduğunu görebiliyorlarsa çok daha iyi iş yapmaya meyilli olduğunu ortaya çıkarmıştı. Kişisel çalışmaları da, insanların dâhil oldukları topluluk hakkında sahiplik ve aidiyet hissettikleri zaman suç oranlarının düştüğünü kanıtlıyordu.

Sorun da buydu, çünkü modern toplum bu kavramları aşındırıyordu. Hayat artık daha geçici görünüyordu, insanlar ömürleri boyunca sık sık taşınıyor ve iş değiştiriyorlardı; bir yüzyıl önce neredeyse hiçbir zaman olmayan bir şeydi bu. Gelişim onları buna zorlamıştı. Kısacası bugünlerde Elendel'in araba sürücülerinden çok otomobil tamircilerine ihtiyacı vardı.

Uyum sağlamak zorundaydın. Hareket etmeliydin. Değişmeliydin. Bu iyiydi ama ayrıca kimliği, ilişkileri ve amaç hissini tehdit edebiliyordu. Valinin muhafızları kalabalığa düşmanlıkla bakıyor, ayak takımı hakkında mı-

rıldanıyorlardı, sanki kalabalığı ayaklanmak ve yağmacılığa başlamak için herhangi bir bahane arayan haydutlar gibi görüyorlardı.

Tam tersine, bu insanlar istikrar istiyordu; toplumsal yapılarını sürdürmelerine ya da yenisini oluşturmalarına yardımcı olacak bir şeyler. Ayaklanmalar nadiren açgözlülük sonucu olurdu, öncelikli sebep hep hüsran ve çaresizlikti.

Vali en sonunda konaktan dışarıya çıkarak belirdi. Marasi muhafızların bacaklarının arasından ona birkaç bakış atabilmişti. Marasi'ye her zaman bodur görünen kardeşinin aksine, Innate uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Temiz tıraşlıydı, kırlaşmış saçları dalgalıydı ve şık bir gözlüğü vardı; Innate resmî portresi için gözlükle poz veren ilk valiydi.

Anlayacak mıydı? Bu insanları nasıl sakinleştireceğini biliyor muydu? Vali suçluydu ama bu sessiz bir suçluluk türüydü; kendisini ya da arkadaşlarını zenginleştirmek için yapılan küçük kıyaklardan ibaretti. Şehrinin halkını gerçekten de umursuyor olması kuvvetle muhtemeldi, hatta kendini zenginleştirirken bile. Yeşil giysili minik bir kadının dolaşarak büyük konilere benzer cihazları ayarladığı platformunun üzerine çıktı. Geniş ağızları kalabalığa dönüktü. Marasi, bir çocuktan sadece biraz daha büyük olan genç kadını tanıması gerektiğini düşündü, uzun sarı saçı ve ince bir yüzü vardı. Marasi onu daha önce *nerede* görmüştü?

Bir an için düşündü, sonra gazetecilerden bir tanesine doğru yaklaştı ve omzunun üzerinden notlarını okudu. *"Rüzgârlı bir gün" ... falan filan... "şiddetli beklenti havası" ... o da her ne demekse artık... Hah! "Sophi Tarcsel'in enteresan cihazları sayesinde"*

Sophi Tarcsel. Epey bir gürültü koparıyor, iddiasına göre çok büyük bir mucit olan babası hakkında gazetelere yazılar gönderiyordu; gerçi Marasi o yazılardan önce adamın adını hiç görmemiş ya da duymamıştı.

"Elendel halkı," dedi Vali Innate ve Marasi, sesinin meydan boyunca yüksek ve net bir şekilde yankılanmasına şaşırdı. Görünüşe göre o aletlerle ilgili bir şeydi. "Gazeteler sizleri bu akşam bir krizin eşiğinde olduğumuza inandırmaya çalışıyorlar ancak sizi temin ediyorum ki, böyle bir sorun yok. Kardeşim onların iddia ettikleri gibi bir suçlu değildi."

Öf, Innate, diye düşündü Marasi not alırken iç çekerek. *İnsanlar bunları duymak için gelmediler.* Kimse Winsting hakkında daha fazla bir şey dinlemek istemiyordu. Şehrin gerçek sorunları ne olacaktı?

"Sevgili kardeşimin karakteri hakkında yapılan bu karalamalara katlanmayacağım," diye devam etti Innate. "O iyi bir insan, bir devlet adamı ve

bir hayırseverdi. Sadece üç yıl önce onun önderlik ettiği Mihrak güzelleştirme projesini unutmuş olabilirsiniz ama ben unutmadım..."

Konuşma bu eksende devam etti. Marasi, Komutan Aradel için dikkatle not aldı ama başını olumsuzca sallıyordu. Innate'in amacı anlaşılabilirdi. Önemli yatırımcıların ve soyluların gözünde ailesinin ününü korumayı ve belki toplumsal öfkenin bir kısmını söndürmeyi umut ediyordu. İşe yaramayacaktı. Winsting halkın umurunda değildi. Bu şehri yok etmekte olan şey, daha derin seviyedeki yozlaşmışlık, acizlik hissiydi.

Winsting'in ne kadar büyük bir adam olduğunu anlatıp duran konuşması devam ettikçe, Marasi daha iyi bir görüntü yakalayabilmek için yana doğru yavaş yavaş hareket etti. Innate kalabalığa nasıl tepki veriyordu? Karizmatik bir adamdı ve Marasi bunu sadece konuşmasına bakarak bile hissedebiliyordu. Konuşmasının içi boş olabilirdi ama sırf hitabet yeteneğiyle bile bunu kapatıyor *olabilirdi*.

"Polis teşkilatı hakkında kapsamlı bir soruşturma başlatılacak," diye devam etti Innate. "Kardeşimin onların söylediği şekilde öldürüldüğüne ikna olmadım. Kendi kaynaklarım bunun kardeşimi suçluları yakalamak için gönüllü bir yem olarak kullandıkları beceriksiz bir baskının sonucu olabileceğini söylüyor. Eğer bu doğruysa, kardeşimi tehlikeye atmışlar ve şimdi de örtbas etmeye çalışıyorlarsa, sorumlular bunun hesabını verecekler."

Marasi yana doğru hareket etti ama görüş açısı önüne kayan muhafızlardan biri tarafından kapatıldı. Sinirlenen Marasi bir kere daha yer değiştirdi ve muhafız da bir kere daha hareket etti. Eğer arkası ona dönük olmasaydı, Marasi bunu kasıtlı yaptığını düşünecekti.

"Doğudaki sellere gelince, yardım gönderiyoruz. Oradaki akrabalarınız ve arkadaşlarınızın imdadına yetişeceğiz. Bu felaket karşısında onlarla omuz omuzayız."

İyi değil, diye not etti Marasi. İnsanlar ne kadar gerekli olursa olsun, şehrin dışına yardım gittiğini duymak istemiyorlar, buradaki işler gittikçe daha da kötüye gidiyor... Marasi tekrar yer değiştirdi. Aradel ondan halkın tepkisini ölçmesini istemişti ve daha iyi bir görüş açısına ihtiyacı vardı.

Kımıldanıp durması gazetecilerden bir tanesinin Marasi'ye kızgınlıkla küfretmesine neden oldu ama en sonunda platformunun üstündeki Innate'i görebildi. Basına karşı daha da fazla atıp tutmaya başladı. Gazeteci belki bu yüzden bu kadar huysuzdu. O olsa, kesinlikle...

Marasi kaşlarını çattı. Kımıldanan, sallanan ve görüşünü kapatan muhafız dönmüştü. Yüzünde *çok* garip bir ifade vardı, acıdan kırışmış gibiydi.

Ayrıca fısıldıyordu, ya da en azından ağzını oynatıyordu. Konuşmaya odaklandıkları için başka hiç kimse onu fark etmiş gibi görünmüyordu.

İşte bu yüzden, muhafız ceketinin altından bir altıpatlar çıkararak valiye doğru kaldırırken ilk çığlık atan Marasi oldu.

* * *

Wayne ölü kadının odasında dolanıyordu. Fazla temizdi. İnsanların yaşadığı bir odada bir miktar dağınıklık olmalıydı. Çelikadım Abla burada çok fazla zaman geçirmiyordu.

Öbür odada Wax cesedi inceliyordu. Wayne onu kendi hâline bırakmıştı. Wax her ne kadar önemli olduğunu iddia etse de, cesetlerin içlerini kurcalamak Wayne'in hiç ilgisini çekmiyordu. Bunun yerine, hayatın daha ilginç kısımlarını aramaya çıkmıştı. İlk keşfi banyodaki lavabonun altındaki dolapta bulduğu küçük şişe zulasıydı. Çok sayıda içki vardı ve hepsinden de biraz eksilmişti. Biri dışında hepsi, o boştu. Wayne şişeyi kokladı. Porto.

Şaşırtıcı değil, diye düşündü. Viskiyi aldı ve büyük bir yudum çekti. Peh. Çok sert ve fazla sıcaktı. Ana odanın içinde etrafına bakınırken bir yudum daha aldı. Bu afili mahalleler fazla sessizdi. Dışarıda bağıran insanlar olması gerekiyordu. Şehirde normal olan buydu. Uyku minderinin yanındaki sandığı kontrol etti ve içinde üç tane giysi olduğunu buldu, hepsi de temiz ve dikkatlice katlanmıştı. Terris cübbeleri alttaydı. Kırışıklar oluşmuştu, demek ki sık giyilmiyorlardı. Öbür ikisi daha modern tasarımlıydı, üstteki alttakinden daha cüretkârdı.

Viskiden bir yudum daha aldı ve tekrar cesedin olduğu odaya yürüdü. Wax şapkasını ve paltosunu çıkarmış, yeleğiyle cesedin yanına çömelmişti.

"Görüyorum ki alkolü bulmuşsun," dedi Wax. "Ne kadar da alışılmadık."

Wayne sırıttı ve şişeyi küçük bir yudum alan Wax'e önerdi. "Ih," diye belirtti Wax geri verirken. "Bu cinayet sıkıntı verici, Wayne."

"Eminim o da öyle düşünüyordur."

"Çok fazla soru var. Köy'den neden ayrıldı ve neden burada yaşamayı seçti? Pek de Terrisli tarzında bir yer gibi gelmiyor."

"Neden burada olduğunu söyleyebilirim," dedi Wayne.

"Öyle mi?"

"Düşün ki kırklarında, hayatını sessiz, sakin yaşamış bir Terrisli kadınsın," dedi Wayne. "Gençliğini doya doya yaşama fırsatını kaçıracak kadar yaşlanmış ve keşke daha cüretkâr bir şeyler yapmış olsaydım demeye başlamışsın."

"Terrisliler çılgınlık arzulamazlar," dedi Wax, kadının yarasını inceleyerek küçük bir deftere notlar alırken. "Onlar cüretkâr değildir. Sakin bir halktır."

"Biz de Terrisli değil miyiz?"

"Biz istisnayız."

"Herkes bir konuda istisnadır, Wax. Bu kadın Köy'den çıkmış ve dışarıda kocaman bir dünya olduğunu görmüş. Maceraperest bir tarafı olsa gerek."

Viski.

"Vardı," diye itiraf etti Wax. "Onu yakından tanımıyordum, küçükken gizli gizli Köy'den çıkardı. Ama bu çok uzun zaman önceydi."

"Anlaşılan yine çıkmış," dedi Wayne. "Köy, bir katibi bile sıkıntıdan çatlatabilecek kadar tekdüze olduğuna göre normal. *Steris* bile oradan nefret eder."

"Wayne..."

"Bizim abla..." dedi Wayne şişeyi ölü kadına doğru sallayarak. "En başta muhafazakâr kalmaya çalışmış, o yüzden de gidip muhasebecilik işi bulmuş. Tam Terrisli mesleği. Kendisini, daha fakir mahallelerin sözde tehlikelerine karşı güvende olacağı güzel bir apartman dairesi gibi basit şeylerin masrafa değeceğine ikna etmiş.

"Sonra kuyumcudaki bazı çalışanlar onu dışarı çıkarmaya başlamış ve biraz içmeye ikna olmuş. Bunu beğenmiş. Küçükken gizli gizli içtiğini hatırlamış. Daha fazla istiyormuş, bu yüzden hepsinden denemek için bir dolap dolusu farklı içki satın almış. En çok Porto'yu beğenmiş, bu arada."

"Mantıklı," dedi Wax.

"Şimdi de onu giderek daha dekolte olmaya başlayan elbiselerle, çoğu akşamını dışarıda geçirirken buluyoruz. Birkaç ay daha verirsen, birlikte epey eğlenilebilecek bir kıza dönüşebilirmiş."

Viski.

"Birkaç ayı daha yok," dedi Wax alçak sesle. Kendi cebinden bir şey çıkardı ve Wayne'e uzattı. Deriyle kaplı küçük bir kitaptı, cep büyüklüğündeydi. "Şuna bir bak."

Wayne alıp birkaç sayfasını çevirdi. "Bu ne?"

"Ölüm'ün bana gönderdiği kitap."

* * *

Vali konuşmasını bitirirken Marasi'nin bağrışı uğultu içinde kaybolmuştu. Soylulardan kibar alkışlar, işçilerin büyük kısmından ise bağrışlar ve küfürler geliyordu. Gürültü Marasi'nin bağrışını kıyıya çarpan koca bir dalgadaki tek bir damla gibi yutmuştu.

Koyu renk ceketli muhafız tabancasıyla valiye nişan alırken Marasi çantasının içini karıştırdı. Hayır. Kendi tabancasını çekmeye zamanı yoktu. Başka bir şey yapması gerekiyordu.

Adamın üzerine atlayarak zamanı yavaşlattı.

Bu sefer midesinde metal vardı, bir kere daha dün sabahki gibi rezil olmayacaktı. Allomansisi oldukça yavaşlamış zamandan bir baloncuk yarattı; kendisini, potansiyel suikastçıyı ve etraflarındaki birkaç diğer kişiyi kaplamıştı.

Adamın bacaklarını yakaladı ama asıl işi hız baloncuğu yapmış, *dışarıdaki* herkes bir bulanık hâle gelirken suikastçıyı içeriye hapsetmişti. Adam tabancasının tetiğini çekti ve baloncuğun dışından çarpılarak gelen garip seslerin arasında silah patladı. Baloncuğa yakalanmış olan diğer bir muhafız telaşla bağırdı.

Mermi hız baloncuğunun sınırına çarptı ve saptı. Kalabalığın, bulanıklığının üzerinden uçup gitti, valinin silüeti kaybolup gitmişti; Marasi onu hızla uzaklaştırdıklarını varsayıyordu. Marasi'nin atlayışı suikastçıyı yere devirmeye yetmemişti, o yüzden yarı yarıya basamakların üzerinde yatarak adamın bacaklarını tutmaya ve kendini aptal gibi hissetmeye devam etti, sonunda muhafızlardan bir tanesi ona daha sertçe vurarak yere devirene kadar.

Marasi baloncuğu yok etti ve geriye sıçradı, kalabalığın ani uğultusu üzerine çöktü. Diğer muhafızlar da üzerine atlarken, yakalanan adam bağırarak debelendi.

* * *

"Yani özetle, bu... Hemalurji sayesinde herhangi birini Metalsoyluya *dönüştürebiliyorsun*," dedi Wax.

Wayne kitabın sayfalarını karıştırırken burnunu çekti, yanaklarında da bir tür isilik belirmeye başlamıştı. *Sağlık depoluyor*, diye düşündü Wax. Wayne bunu yaptığında vücudunda çoğu zaman garip, kırmızı döküntüler olurdu. Idashwy'nin dairesinin büyük odasında oturuyorlardı, üstüne bir çarşaf örttükleri cesetten uzaktaydılar. Yerel polisleri çağırması için gazete satan çocuğu gönderirken incelemelerini kısa bir süre için kesmişlerdi.

Wax dişlerini gıcırdattı. Idashwy'nin yarası... tıpkı kitapta tarif edilenler gibiydi. Birileri bu kadını göğsüne kazık çakarak öldürmüş, Ferusimyasal becerisini çalmıştı. Kitap bu işlemi, "Kişinin ruhundan bir parçayı koparmak" olarak tanımlıyordu. Kazığı kullanarak, birisi o ruh parçasını kendi ruhuna *yapıştırabilir*, ölenin güçlerini kazanabilirdi.

Eski günlerde Sorgucular, kazığı öldürülecek kişiyi delip geçecek şekilde çakarak altındaki, güçlerin verileceği kişinin vücuduna doğrudan aktarıyorlardı. Bu, gücün hiç eksilmemesini sağlıyordu. Görünüşe göre, yeni yapılmış kazığı kanla kaplamak da benzer bir etki yaratabilirdi.

Biliyordu, diye düşündü Wax. *Demirgöz böyle bir şeylerin yaklaştığını biliyordu*. Kitap uzun bir süre önce Hemalurji olarak bilinen sanattan geride bir kayıt kalması için Lord Sissoylu tarafından yazılmıştı. Yorlatek, kitabında Ahenk'in kendi kayıtları olan Kuruluş Kitapları'nda bu karanlık sanattan hiç bahsedilmemesini bir suç olarak gördüğünü yazmıştı.

"O zaman katilimiz bu Hemalurji işlerini biliyor mu?" dedi Wayne.

"Evet," dedi Wax. "Katil Idashwy'nin Ferusimyasal becerisini çalmak için bir kazık kullandı, sonra o beceriyle de Lord Winsting ve misafirlerini öldürdü. Katilin elinde ayrıca çok sayıda başka gücün de olabileceğini varsaymamız gerekiyor: Allomantik ya da Ferusimyasal güçlerin herhangi bir karışımı. Ya da hepsi birden."

Wayne hafifçe ıslık çaldı.

"Daireyi ararken başka bir şey bulabildin mi?" diye sordu Wax.

"Pek bir şey yok."

"Buradaki amacı anlıyorum," dedi Wax cesedin olduğu mutfağın tarafına bir göz atarken. "Ama daha Winsting'in neden öldürüldüğünü bulamadım. Ya da... Eh, çok *fazla* ihtimal bulabildim. Doğrusu hangisi bilmiyorum."

"Mevtanın ceplerinde ne buldun?"

Wax tereddüt etti.

"Ceplerini karıştırmadın mı?" dedi Wayne dehşet içinde. "Wax, sen *nasıl* mezar soyguncususun böyle?"

"Ölümün şekli dikkatimi dağıtmıştı," dedi Wax ayağa kalkarak. "Enin-de sonunda bakardım."

"Dikkatini dağıtmak" terimi duyguları için yeterli değildi. Derin bir şok içindeydi. O kitap, aylar boyunca sadece bir inceleme konusu olmuştu ama içeriği şimdi bir anda sadece bir sayfanın üzerindeki yazılar olmaktan çıkıp, cinayet sebebi hâline gelmişti.

Bunlar boyumuzu aşıyor, diye düşündü Wax mutfağa geri dönerken. *Tanrıların âlemine giriyoruz. Ahenk'in, Demirgöz'ün, Lord Sissoylu'nun...*

Wayne çarşafı çekerek kadının göğsündeki kocaman deliği tekrar açığa çıkardı, tam göğüs kafesinin üzerindeydi. Böyle bir şeyin, nasıl yapacağını kim bilebilirdi ki? Ahenk böyle bir şeyin nasıl yapılacağını kimin bilmesine *izin verirdi?*

"İşte," dedi Wayne kadının etek ceplerini karıştırırken. Katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Açtı, sonra homurdandı. "Hıh. Sana."

Wax'in midesine bir sancı saplandı. Wayne sayfayı yavaşça çevirdi. Bir muhasebe defterinden yırtılmış bir sayfaydı, üzeri sayılar ve toplamlarla doluydu. Başka bir el yazısıyla üzerine karalanmış başka bir cümle vardı; tanıdık bir cümle. Kanlı Tan'in tam Lessie'yi Wax'in mermisinin önüne çekmeden, sevdiği kadını öldürmesine neden olmadan önce söylediği sözler.

Bizleri başka biri oynatıyor, kanun adamı.

7

"Bak, Wax," dedi Wayne ikisi Ladrian Malikânesi'nden içeri girerlerken. "Tan'in cesedini ben de gördüm. Onu kafasından vurdun. Herif, avcı kulübündeki doldurulmuş aslandan daha ölüydü. Bu o değil."

"Ya Metalsoyluysa?" diye sordu Wax. "Miles'ı başından vurunca bile öldüremiyordun."

"Öyle olmuyor, birader," dedi Wayne kapıyı kapatarak paltosunu Darriance'ın üstüne atarken. Uşağı suratından vurdu. "Eğer Altıniliksen, yarayı tam olduğu anda iyileştirmen gerekir. Adam gerçekten öldükten sonra Allomantik veya Ferusimyasal hiçbir güç onu geri getirmez."

"Onu *gördüm*, Wayne. İki kere." *Bir kere Marksman'ı kovalarken, bir kere de bugün.*

"Efendim," dedi Darriance Wayne'in paltosunu katlarken. "Ranette Hanım'dan sizin için yeni ekipmanlar geldi. Onları test etmek isteyip istemeyeceğinizi soruyor."

"Hay Harabet!" dedi Wayne. "Onu kaçırdım mı? Benim için ne bıraktı?"

"Size tokat atmamı söyledi," diye itiraf etti Darriance.

"Onun da gönlü var. Gördün mü, Wax, onun da gönlü var!"

Wax aklı başka yerde başını sallarken, Wayne, Darriance'a kıçına bir şaplak attırmaya çalışıyordu; Ranette'in aklındakinin bu olması pek muhtemel değildi.

Darriance, Wayne'in eğilip uzattığı kalçasına arkasını dönerken, "Efendim," dedi. "Paketin yanında, Leydi Harms da oturma odasında sizi bekliyor."

Wax tereddüt etti, yukarı çıkmak istiyordu. Tercihen küpesi kulağında düşünecek zamana ihtiyacı vardı ve Ranette'in gönderdiklerini de görmek istiyordu. Her zaman çok ilginç olurlardı.

Ama Steris'i görmezden gelemezdi. "Teşekkür ederim, Darriance," dedi Wax. "Köy'deki anneanneme kayıp Terrisliyi bulduğumuzu, ancak ne yazık ki birilerinin bizden önce davrandığını ve onu öldürdüğünü söyleyen bir not gönder. Geri kalanını polislerin anlatacağını ve onun için soruları olabileceğini söyle."

"Emredersiniz, lordum."

Wax kapıyı iterek oturma odasına girdi. Steris onu karşılamak için ayağa kalktı ve Wax de onun elini öptü. "Çok fazla zamanım yok, Steris."

"Dişlerini iyice geçirdin o zaman," dedi Steris onu baştan aşağı süzerek. "Sanırım bu da faydalı olabilir. Eğer valinin kardeşinin katilini yakalarsan, politik açıdan kârlı olacaktır."

"Birilerinin gizlediği cesetleri de ortaya çıkarmazsam tabii."

"Eh, belki onun için hazırlık yapabiliriz," dedi Steris. "Leydi ZoBell'in partisi. Hâlâ benimle birlikte gelmeyi planlıyor musun?"

Pas tutası. Wax tamamen unutmuştu.

"Davetiyemiz kaybolmuş, ben suçlusunun Wayne olduğunu tahmin ediyorum, ama önemli değil. Sen bir Büyük Ev lordusun. Bizi geri çevirmeyecektir."

"Steris. Zamanım olacak mı, bilmiyorum..."

"Vali de katılacak," dedi Steris. "Kardeşi hakkında konuşabilirsin"

Daha çok anlamsız konuşma, diye düşündü Wax. Daha çok politik oyun. Wax'in iş başında olması, ava çıkması gerekiyordu.

Kanlı Tan. Gözü seğirdi.

"Valinin bugün olanlardan sonra gelmeyebileceği hakkında konuşmalar vardı," dedi Steris. "Ancak *geleceğini* en sağlam kaynaklardan duydum. Bu zor zamanlarda saklayacak şeyleri varmış gibi görünmek istemiyor."

Wax kaşlarını çattı. "Dur. Bugün ne oldu?"

"Valiye suikast girişimi," dedi Steris. "Haberin yok mu?"

"Meşguldüm. Hay Pas! Birileri onu da mı öldürmeye kalktı? Kim?"

"Deli adamın biri," dedi Steris. "Aklı yerinde değilmiş. Onu yakalamışlar diye duydum."

"Şüpheliyle konuşmam gerek," dedi Wax kapıya doğru yürüyerek. "Bağlantılı olabilir."

"Adam ciddi bir tehlike değilmiş," dedi Steris. "Tüm raporlara göre, adamın nişancılığı berbatmış. Hedeflediği kurbana isabet ettirmenin yakınından bile geçememiş. Waxillium?"

"Wayne!" dedi Wax kapıyı itip açarak. "Gitmemiz..."

"Gittim bile," dedi Wayne masadaki bir gazeteyi kaldırarak. Akşam baskısıydı; Wax aboneydi. En üstte "Güpegündüz Valiye Saldırı!" yazıyordu. Wayne askılıktaki şapkasını Wax'e fırlattı, sonra Wayne'in paltosunu ceket dolabına asmakla meşgul uşağa doğru parmaklarını şaklattı. Darriance iç çekerek paltoyu geri çıkardı ve getirdi.

"Partiye yetişmeye çalışacağım," dedi Wax şapkasını takarken Steris'e. "Yetişemezsem bensiz gidebilirsin."

Steris kollarını kavuşturdu. "Ya? O zaman yanıma uşağı mı alayım?"

"İstersen."

"Ona dikkat et, Steris," diye ekledi Wayne. "Wax'in uşaklarının havaya uçmaya eğilimi var."

Wax ona ters ters baktı ve ikili kapıdan dışarı fırlayarak arabaya doğru gittiler.

"Senin hâlâ düşünmek için özel zamana ihtiyacın var mı?" diye sordu Wayne.

"Evet."

"Ben hiç ağzıma sürmem," dedi Wayne. "Baş ağrısı yapıyor. Hop, Hoid! Seninle geleyim mi?"

Yeni arabacı omzunu silkerek arabanın üstünde Wayne'e yer açtı. Wayne yukarı tırmandı ve Wax de içeri bindi. Bu ideal değildi ama idare etmesi gerekecekti. Pencerenin güneşliklerini indirdi, sonra araba yola çıkarken arkasına yaslandı.

Küpesini cebinden çıkardı, Yolcu dininin küpesiydi. Onunki özeldi. Gizemli bir şekilde elden verilmişti. Gerçi son zamanlarda onu takmaktan kaçınıyordu çünkü kitap, küpenin ne olması gerektiği konusunda netti. Uzun zaman önce, bunun gibi küçük metal iğneler insanların antik dünyanın tanrıları Harap ve Muhafaza ile iletişim kurmalarını sağlardı. Bu Hemalurjiydi.

O zaman bu küpe de birilerinin öldürülmesiyle mi yapılmıştı?

Tereddütlü bir şekilde kulağına geçirdi.

Ne yazık ki, küpe hakkındaki endişende haklısın, dedi zihninde bir ses. *Bu Hemalurjik bir iğne.*

Wax irkildi, Vindication'ı çekerken Allomansiyle arabanın kapısını açarak kaçmaya hazırlandı. Hay pas! O ses sanki yanında oturan birisi varmış gibi gelmişti.

O silahı ateşlemek istediğin etkiyi yaratmayacaktır, diye düşünüyorum, dedi ses. *Beni görebilseydin bile, ateş etmek sadece arabanın döşemelerini mahvedecek, gelecek hafta Grimes Hanım dükkâna götürdüğü zaman tamir edilmesi tam olarak seksen dört boxing tutacaktı. Eline geçen tek şey ise arabanda, hemen benim arkamda, rengi etrafındakilerle hiçbir zaman tam olarak uyumlu olmayacak yeni bir döşeme tahtası olacaktı.*

Wax nefes alıp verdi. "Ahenk."

Efendim, dedi ses.

"Buradasın. Arabamda."

Teknik olarak ben her yerdeyim.

Wax titredi, ağzı kuruyordu. Kendisini kapıyı kapatıp, yerine oturmaya zorladı.

Söyle bana, dedi kafasının içindeki ses. *Küpeyi taktığın zaman olmasını beklediğin şey, eğer bu değilse neydi?*

"Ben..." Wax Vindication'ı tekrar kılıfına yerleştirdi. "Ben bu kadar... hızlı bir cevap beklemiyordum. Ve son zamanlarda reflekslerim de biraz gergin sayılır. Iı, Hazretleri."

Bana Ahenk, ya da ille de istiyorsan "Efendim" diyebilirsin. Ses eğlenmiş gibiydi. *Şimdi. Ne hakkında konuşmak istiyordun?*

"Biliyorsun."

Senden duymak isterim.

"Benim söylediğimi mi duyman daha iyi," dedi Wax, "yoksa söylediğimi duymam benim için mi daha iyi?"

İkisi de.

"Delirdim mi?" diye sordu Wax.

Eğer öyleyse, sanrınla konuşmak bu durumu kesin olarak teşhis etmende bir işe yaramayacaktır.

"Pek yardımcı olmuyorsun."

O zaman daha düzgün şeyler sor, Waxillium.

Wax öne doğru eğildi. "Ee..." Ellerini önünde kavuşturdu. "Sen gerçeksin."

Sesimi duydun. Yol'umu takip ettin.

"Büyük stres içinde, ağır yaralı olduğum bir anda birkaç fısıltı," dedi Wax. "O zamandan beri şüpheyle yaklaşıyordum. Bu sefer farklı. Bu daha... gerçek."

Duymak istiyorsun, öyle mi? dedi ses. Açık ve sıradan gibi geliyordu, normal biri, *somut* biri orada oturmuş, Wax'le konuşuyor gibi. *Pekâlâ. Ben Ahenk'im, Çağların Kahramanı, bir zamanlar Sazed diye anılan. Bir dünyanın sonunda, koruma ve yıkım güçlerini üzerime aldım ve bunu yapmakla sonraki dünyanın da bekçisi oldum. Buraya, Waxillium, sana deli* olmadığını *söylemek için geldim.*

"Kanlı Tan yaşıyor."

Tam değil.

Wax kaşlarını çattı.

Bu dünyada ne insan, ne de koloss olmayan... varlıklar var. İkisiyle de akraba olan bir şeyler. Siz onlara Saklı Ölümsüzler diyorsunuz.

"Kandralar," dedi Wax. "Koruyucu TenSoon gibi. Ya da bana bu küpeyi veren kişi."

Onlar ölenlerin cesetlerini alabilir ve kemiklerini kullanarak ölmüş bir kişiyi taklit edebilirler; sizin elbise giymeniz gibi vücut giyer, bedenlerini istedikleri gibi değiştirirler. Lord Hükümdar tarafından Hemalurji kullanılarak yaratıldılar.

"Kutsal kitapların onların yapısı hakkında çok az ayrıntı veriyor," dedi Wax. "Ama herkes Saklı Ölümsüzler'in katil değil, *senin* hizmetkârların olduğunu biliyor."

Her varlığın seçme hakkı vardır, dedi Ahenk. Kolossların bile seçme gücü vardır. Ama o... Kanlı Tan'in bedenini giyen bu kişi... Pek iyi seçimler yapmadı.

"Kim bu herif?"

O Üçüncü Nesil'in bir üyesi. Ayrıca, tehlikeli olan herkesin erkek olduğunu zannetmeyecek kadar aklının başında olması gerekir. Biz ona Paalm diyorduk ancak o kendine Bleeder ismini seçti. Waxillium, Bleeder kadim bir yaratıktır ve dünyanın yok oluşundan daha yaşlıdır; neredeyse Son İmparatorluk kadar yaşlıdır. Hatta benden bile daha yaşlı; gerçi güçlerimden daha yaşlı değil. Dikkatli, kurnaz ve zekidir. Ayrıca korkarım ki delirmiş olabilir.

Araba bir köşeyi döndü.

"Kadim hizmetkârlarından biri delirdi," dedi Wax. "Ve insanları öldürüyor."

Evet.

"E, durdur onu!"

O kadar basit değil.

"Özgür irade mi?" diye Wax sinirlenerek.

Hayır, bu durumda değil. Kendisini aşırı Hemalurji kullanarak delmiş olan bir varlığı doğrudan kontrol edebilirim. Bu durumda harekete geçerdim, çünkü Bleeder benimle olan Kontrat'ını çiğnedi ve kendisini müdahaleme açtı. Bir şeyler yanlış gidiyor, ne yazık ki.

"Ne?" diye sordu Wax.

Tanrı bir süre için sessizdi. *Henüz bilmiyorum.*

Wax ürperdiğini hissetti. "Bu mümkün mü?"

Görünüşe göre öyle. Bir şekilde, Bleeder benden nasıl saklanacağını keşfetmiş. Bazı zamanlarda onu görebiliyorum ama sadece doğrudan ve bariz olarak harekete geçtiği zaman.

Ne yazık ki, Kutsamalar'ından bir tanesini, kandraların idraklarını sürdürebilmek için içlerinde tutmalarının gerektiği iki iğneden birini çıkarttı. Eğer yapabilseydim, onu zorla kontrol ederdim ama tek iğne, ruhu içeri girmeme yetecek kadar delemiyor.

"İdrak," dedi Wax. "İki iğne kandraların düşünebilmeleri için gerekiyor. Ama o sadece bir tanesiyle duruyor. Bunun anlamı da..."

Delilik, dedi Ahenk. Wax'in kulağındaki sesi yumuşaktı. *Ama onun da ötesinde yanlış olan bir şeyler var. Benden saklanabiliyor ve her ne kadar onunla konuşabilsem de dinlemek zorunda değil. Dahası onu bulamıyorum.*

"Her yerde olduğunu söylememiş miydin?"

Özüm öyle, dedi Ahenk. *Ama benim olduğum bu şey... tahmin edebileceğinden daha karmaşık.*

"Tanrı olmak mı bir ölümlünün anlayabileceğinden daha karmaşık?" dedi Wax. "Vay canına."

Ahenk hafifçe güldü.

Dur biraz, diye düşündü Wax. *Tanrı'nın huzurunda nükte mi yaptım?*

Evet, öyle, dedi Ahenk. Bu iyi. Çok azı bana karşı böyle davranıyor, kandraların arasında bile. Bana iyi geliyor. Eski zamanlarda olduğu gibi. En son Kelsier... Neyse, böyle tavırlarla pek sık karşılaşamıyorum.

"Düşüncelerimi de duyabiliyor musun?" diye sordu Wax.

Küpeyi taktığın zaman evet. Seni duyma becerisini Muhafaza'dan ve seninle konuşma becerisini de Harap'tan alıyorum. İkisinde de sadece yarısı vardı. Bunu hep şaşırtıcı bulmuşumdur.

Her neyse, genç Yorlatek'in kitabını okuduğunu biliyorum. Onu yazmış olmasından çok memnun değilim ama bunu yasaklayamazdım. Marsh'ın onu sana vermekle akıllıca davranmış olduğunu umut ediyorum. Bleeder

Hemalurji kullanabiliyor ama normalde yapamaması gereken bir yöntemle. Kandraların Allomantik ya da Ferusimyasal güçleri olamaz. Bleeder bunları alarak, kandra varlığını sürdürmek için kullanmayı öğrenmiş.

Neyse ki bir sınırı var. Sadece bir kazık kullanabilir, yoksa kendisini benim kontrolüme açık bırakacak. Gücünü değiştirecekse, bunu içindeki tek kazığı çıkarıp attıktan sonra diğerinin üzerine düşerek yapmak zorunda. Öbür kazığı soğurduğu zaman aklını geri kazanıyor.

Bu şehir için planının ne olduğunu bilmiyorum ancak beni telaşlandırıyor. İnsan davranışlarını inceleyerek yüzyıllarını harcadı. Bir şeyler planlıyor.

"O zaman onu durdurmam gerekecek."

Yardım göndereceğim.

"Kaynağı düşünülecek olursa, göz alıcı bir şeyler olacaktır diye tahmin ediyorum."

Ahenk hafifçe iç çekti. Wax'in zihin gözünde aniden bir görüntü belirdi, ellerini arkasında kavuşturmuş olarak ayakta duran bir Varlık, önündeki karanlığın içine doğru sonsuzluk uzanıyordu. Uzun boylu, cübbeli, sırtı Wax'e dönüktü, neredeyse görülür ve netti ama her nasılsa aynı anda tamamıyla bilinemezdi.

Waxillium, dedi Ahenk. *Bunu sana açıklamaya çalıştım ama iyi bir iş çıkaramadım diye düşünüyorum. Ellerim bağlı ve gücüm sınırlı.*

"Kim Tanrı'nın ellerini bağlayabilir ki?"

Kendim bağladım.

Wax kaşlarını çattı.

Ben hem Harap'ı hem de Muhafaza'yı elimde tutuyorum, dedi Ahenk. *Bu zıt güçleri taşımanın tehlikesi iki tarafı da görebilmem. Hem yaşamın hem de ölümün gerekliliğini. Ben dengeyim... Bir yere kadar da tarafsızım.*

"Ama Bleeder senin hizmetkârındı. Şimdi ise sana karşı hareket ediyor."

O *Muhafaza'dandı. Harap'tan olmaya geçti. İkisi de gerekli.*

"Katiller gerekli mi yani," dedi Wax dümdüz.

Evet. Hayır. Katillik potansiyeli gerekli. Waxillium, ben, senin konuştuğun kişi, öfke duymanı anlıyorum. Ama temsil ettiğim olduğum güçler, varlığımın özü, taraf tutmama izin vermiyor.

İşleri insanoğlu için fazlasıyla kolaylaştırdığımı düşünüyorum ve bundan endişe ediyorum. Bu şehir, mükemmel iklim, kendini yenileyen topraklar... Radyoyu yüz yıl önce bulmanız gerekirdi ama ihtiyacınız yoktu, o

yüzden de hiç uğraşmadınız. Havacılığı aklınıza getirmiyorsunuz ve düzgün tarım ve sulama teknolojilerini araştırma zahmetine girmediğiniz için yaban toprakları ehlileştiremiyorsunuz.

"Radyo ne?"

Keşif yapmıyorsunuz, diye devam etti Ahenk Wax'in şaşkınlığını duymazdan gelerek. *Neden yapasınız ki? İstediğiniz her şey zaten burada var. Size kitaplarda verdiklerimin üzerine neredeyse hiçbir teknolojik gelişiminiz olmadı. Ama başkaları, neredeyse yok oldukları hâlde...*

Sizinle bir hata yaptım, bunu şimdi görüyorum. Hatalarıma devam ediyorum. Bu senin inancını harap ediyor mu, Waxillium? Tapındığın Tanrı'nın yanılabilmesi seni endişelendiriyor mu?

"Hatırladığım kadarıyla yanılmaz olduğunu iddia etmemiştin."

Evet. Etmedim.

Wax bir ısı hissetti, bir ateş, sanki arabanın içi inanılmaz sıcaklıklara çıkıyordu.

Acıdan nefret ederim, Waxillium. Bleeder gibilerin istediklerini yapmalarına izin vermek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Onları durduramam. Sen durdurabilirsin. Sana bunu yapman için yalvarıyorum.

"Deneyeceğim."

Güzel. Ha, bir de Waxillium?

"Evet, Efendim?"

Marasi Colms'u daha az terslemeye çalış. İnsanoğlunun dünyasındaki tek aracım sen değilsin; Marasi'yi bu şehir için iyi bir şeyler yapabileceği bir konuma getirmek için epey uğraştım. Hayranlığı, rahatsız hissetmene neden oluyor diye onu uzaklaştırmaya devam etmen sıkıntı verici.

Wax yutkundu. "Evet, Efendim."

Yardım göndereceğim.

Ses kayboldu. Sıcaklık normale döndü. Wax arkasına yaslandı, terlemişti, kendini tükenmiş hissediyordu.

Penceresinden tıklatma sesi geldi. Wax tereddütle güneşliği açtı. Wayne'in ters yüzü orada asılı duruyordu, baş aşağı sarkmış, eliyle şapkasını başına bastırıyordu. "Kendi kendine konuşmayı bitirdin mi, Wax?" diye sordu.

"Ee... Evet, bitirdim."

"Ben de bir kere kafamın içinde sesler duymuştum, biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Tabii. Epey korkutmuştu. Kendimden geçene kadar kafamı duvara

vurdum. Bir daha geri dönmediler. Hah! Ağızlarının payını iyi verdim. Eğer bir yere fare dadanırsa, yapacak en iyi şey yuvayı yakıp hepsini birden postalamaktır."

"Ve yuva da... senin kafan mıydı?"

"Hı hı."

Asıl üzücü olan şey, Wayne'in büyük ihtimalle yalan söylememesiydi. Biraz depolanmış sağlığın olduğu sürece öldürülemez olmak, bir insanın kendini koruma içgüdüsüne garip şeyler yapabiliyordu. Elbette, büyük ihtimalle Wayne o sırada sarhoştu. O *da* insanın kendini koruma içgüdüsüne garip şeyler yapmaya meyilli olurdu.

"Eh, neyse," dedi Wayne. "Neredeyse polis merkezine geldik. Tekrar pis aynasızlar olma zamanı geldi. En azından içeride çörekleri vardır."

* * *

Marasi polis merkezinde bekliyordu. Kısmen ellerinin hâlâ titrediği gerçeğini gizlemek için kollarını kavuşturmuştu. Bu hiç adil değildi. Şimdiye kadar çok sayıda silahlı çatışmanın içinde bulunmuştu. Alışmış olması gerekirdi... Buna rağmen, heyecan ve hareketlilik anları bittikten, olayların şoku geçtikten sonra kendisini zaman zaman tükenmiş hissederken buluyordu. Eninde sonunda alışacağı kesindi.

"Bunları takmıştı, amirim," dedi Reddi masanın üstüne gümlemeyle bir çift kolluk koyarken. "Tabanca ve bir cep dolusu merminin dışında üzerinde başka hiçbir metal yoktu. Yuttuğu metal olmadığından emin olmak için Birinci Oktant merkezinin Asalak'ını çağırdık, o gelene kadar emin olamayız."

Aradel kolluklardan birini aldı ve ellerinde çevirdi. Bu loş oda, aşağıdaki sorgu odasına yukarıdan bakan bir tür balkondu; Marasi'nin durdurduğu suikastçı orada bir sandalyeye yığılmış oturuyordu. İsmi Rian'dı, herhangi bir hanenin üyesi değildi ama ailesini bulmuşlardı. Sandalyesinin arkasındaki büyük bir taşa iplerle bağlanmıştı. Sikkeci ve Yalpacılara karşı güvenli olsun diye odada hiç metal yoktu. Zemin taştan, duvarlar tahta kazıklarla birbirlerine tutturulmuş kalın ahşaptandı. İlkel görünüyordu. Balkonun duvarları camdandı, duyulmadan sorgu odasını izlemelerini sağlıyordu.

"Metalsoylu o zaman," dedi odadaki diğer tek kişi olan Teğmen Caberel. Yapılı kadın öbür kolluğu aldı. "Suikast sırasında neden becerilerini kullanmadı? Eğer Seherkurşun Waxillium'un dediği gibi Winsting'i Ferusimyasal hızla öldürdüyse, bugün de aynı şeyi yapması gerekirdi."

"Belki Winsting'i o öldürmemiştir," dedi Aradel. "Saldırılar bağlantısız olabilir."

"Profile uyuyor ama amirim," dedi Reddi. "Winsting'in korumaları büyük ihtimalle valinin kişisel muhafızlarından birine güvenirlerdi. Onları konuşarak geçip Winsting'i haklayabilirdi."

"Winsting'in korumalarının onun gibi birinin patronlarının yanına yalnız başına girmesine izin verdiklerini hayal etmesi zor, Yüzbaşı," dedi Aradel. "Yukarıda herkesin birbirini vurduğu bir silahlı çatışmadan sonra olamaz. Gergin, şüpheci olacaklardır."

Aşağıda, şüpheli, sandalyesinde ileri geri sallanmaya başladı. Onu dinlemelerini sağlayan delikler kapalıydı ama Marasi yine kendi kendine mırıldandığını tahmin ediyordu.

"O zaman ona soralım," dedi Caberel.

"Bir daha mı?" dedi Reddi. "Sen de duydun. Tek yaptığı şey mırıldanmak."

"O zaman onu teşvik et," dedi Caberel. "Sen bu işte oldukça iyisin, Reddi."

"Sanırım suratında eksik birkaç bereden muzdarip," dedi Reddi.

"Bunu yapamayacağınızı siz de biliyorsunuz," dedi Marasi pencerenin yanından.

Reddi ona baktı. "Bana istatistik anlatma, Colms. Ne dersen de, o adama doğruyu söyletmesini bilirim."

"Bu sefer istatistikten değil," dedi Marasi. "Eğer o adama fiili olarak işkence yaparsanız, davayı harap edersiniz. Avukatları onu kesinlikle çıkarır."

Reddi yüzünü buruşturdu.

"O zaman kızını çağıralım," dedi Caberel adam hakkında topladıkları bilgilerin yazılı olduğu kâğıt sayfasına göz atarak. "Önünde tehdit ederiz ama kıza zarar verecek bir şey yapmayız. Konuşur."

Marasi alnını ovuşturdu. "*Bilhassa* o yasadışı, Caberel. Hiçbirinizin Seksen Dokuzuncu Madde'den haberiniz yok mu? Adamın hakları var."

"O bir suçlu," dedi Reddi.

"O bir şüpheli." Marasi içini çekti. "Geçmişte olduğu gibi davranmaya devam edemezsiniz, Yüzbaşı. Yeni kanunlar çıktı. Gittikçe daha da sıkılaşacaklar ve savunma avukatları da gittikçe kurnazlaşıyor."

"Avukatlar bizi sattı," dedi Caberel başıyla onaylayarak. "Doğru söylüyor."

Marasi bu konuda sessiz kaldı. Elbette ki kimsenin kimseyi sattığı filan yoktu ama Marasi polislerin kurallara uymayı öğrenmeleriyle idare edecekti, düşünceleri ne olursa olsun.

"Bence aramızda adaletten çok, avukatların tarafındaymış gibi görünen birisinin olması şanssızlık," dedi Reddi. "O bizden çok, onların yöntemlerine aşina."

"Belki öyledir," dedi Aradel alçak, sert bir sesle. "Ayrıca, benim onu aramıza getirmemin sebebinin de tam olarak bu olduğunu da düşünülebilir, Yüzbaşı Reddi. Colms güncel yasal uygulamaları biliyor. Eğer korumaya yemin ettiğin o kanunlara sen de biraz dikkat etseydin, belki Daughnin geçen ay sokaklara geri dönemezdi."

Reddi kızararak başını eğdi. Aradel Marasi'nin yanına gelerek aşağıdaki tutukluya baktı. "Gönülsüz tanıkları sorgulama konusunda nasılsın, Teğmen?"

"İstediğim kadar tecrübeli değilim," diye cevap verdi Marasi yüzünü asarak. "Bir denemeye itirazım olmaz ama birkaç dakika daha beklesek olur."

"Neden?"

Uzaklarda bir kapı çarpıldı. "Bu yüzden," dedi Marasi.

Bir an sonra, izleme odasının kapısı savrularak açıldı, Waxillium yaklaşırken İtmişti. Adam arada bir elini kaldırma zahmetine giremiyor muydu? Uzun adımlarla içeri girdi, her nedense Memur Terri'nin şapkasını takmış olan Wayne de peşindeydi.

Waxillium aşağıdaki tutukluya baktı. Gözlerini kıstı, sonra yakınlardaki masanın üzerinde duran kolluklara bir göz attı. Bir tanesi sıçradı, sonra masadan aşağı düştü, görünmez Allomantik becerisiyle İtilmişti.

Homurdandı. "Bunlar metalakıl değil," dedi. "Bu adam yem. Kandırıldınız." Sanki gidecekmiş gibi arkasını döndü. Wayne sandalyelerden birine yığıldı ve ayaklarını masadaki kolluğun yanına koydu, sonra anında horlamaya başladı.

"Ne, *bu kadar* mı?" dedi Reddi Waxillium'a bir göz atarak. "Onu sorgulamakla bile uğraşmayacak mısınız?"

"Onunla konuşacağım," dedi Waxillium. "Bize Winsting'in katilini bulmamızda yardım edecek ipuçları verebilir. Ama katil bu adam değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, Waxillium?" dedi Marasi.

"Gerçek metalakılları İtmek için daha çok zorlanmak gerekir," dedi Waxillium eliyle işaret ederek. "Ve o adam fazla bariz bir şüpheli. Bunu

yapan her kimse, cinayetin arkasında Innate'in korumalarından birinin olabileceğini tahmin edeceğimizi önceden biliyordu ve suçlu diye bu adamın üstüne atlamamızı istiyor. Bizim katili tutukladığımızı varsaymamızı istiyor. Ama neden? Bu gece bir şeyler mi planlıyor?" Dikkati dağınık şekilde kapıya doğru yürüdü. "Tutukluyla konuşacağım. Marasi, istersen sen de gelebilirsin."

Marasi irkildi. Waxillium yardım mı istiyordu? Bir suç mahalline her geldiği zaman Marasi'nin kendini suçlu hissetmesine neden olan adama ne olmuştu? Aradel'e bir göz atarak iznini aldı ve hızla Waxillium'un arkasından gitti.

Aşağıya inen merdivenlerde Waxilliurn durdu ve ona doğru döndü. Yabanlar şapkasını takıyordu. Bunu sadece "sert kanun adamı" havasına tamamen büründüğü zamanlarda yapardı. "Bu herifi sen yakalamışsın diye duydum."

"Evet."

"İyi iş çıkarmışsın."

Bunun Marasi'yi *bu kadar da* heyecanlandırmaması gerekirdi. Waxillium'un onayına ihtiyacı yoktu.

Yine de güzeldi.

Marasi'yi incelemeye devam etti, sanki daha fazla bir şeyler söylemenin eşiğindeydi.

"Ne var?" diye sordu Marasi.

"Gelirken yolda Tanrı'yla konuştum."

"Peki..." dedi Marasi. "Arada sırada bir dua edecek kadar dindar olman güzel bir şey."

"Evet. Sorun, O'nun cevap vermesi."

Marasi başını bir yana eğdi, bunun anlamını çıkarmaya çalışıyordu. Ama Waxillium Ladrian açık sözlü değilse, hiçbir şey değildi. Pas tutası, çoğu zaman fazlasıyla dobra olurdu.

"Peki," dedi Marasi. "Ne söyledi?"

"Katilimiz bir Saklı Ölümsüz," dedi Waxillium tekrar merdivenlerden aşağı inmeye başlarken. "Kendisine Bleeder diyen bir yaratık. Ölülerin kemiklerini alarak şeklini değiştirebiliyor ve delirmiş. Amaçlarını Ahenk bile bilmiyor."

Marasi onu aşağıya doğru takip ederken bunu sindirmeye çalıştı. Sishortlakları ve kandralar... bunlar Tarihçe'den çıkma şeylerdi, gerçek hayattan değil. Öte yandan, bir zamanlar Marasi Yüzcanlı Miles ve Seherkurşun

Waxillium gibi adamların da hikâye olduklarını söylerdi. Onlar efsanelerini şaşırtıcı bir dereceye kadar doğru çıkarmışlardı.

"O zaman bu o *olabilir*," dedi Marasi onları tutukludan ayıran duvara doğru işaret ederek. "Herhangi bir vücuda, herhangi bir yüze bürünebilir! Katilin bu olmadığından neden o kadar eminsin?"

"Çünkü vali hâlâ hayatta," dedi Waxillium alçak sesle. "Bu işin arkasındaki yaratık, üst katta kasıtlı olarak silahlı çatışma çıkardıktan sonra, Winsting'i korumalardan bir duvarın arkasındaki sığınağına elini kolunu sallayarak girip öldürdü. O böyle yakalanmazdı. Bizimle alay ediyor." Marasi'ye baktı. "Ama emin olamam, yüzde yüz değil. O yüzden senin de karşımızdakinin ne olduğunu bilmen gerekiyor."

Marasi ona başını salladı, o da karşılık verdi, sonra merdivenlerden aşağı inerek sorgu odasına giden köşeyi dönerken önden gitti. Oradaki onbaşının kapıyı Waxillium'a açmadan önce izin almak için kendisine bakması Marasi'yi bir parça memnun etmişti.

İçerideki zavallı tutuklu kolları sıkıca bağlı oturuyordu, gözlerini önündeki masaya dikmişti. Hafifçe mırıldanıyordu. Waxillium doğrudan masaya doğru yürüdü ve öbür sandalyeyi alıp oturdu, şapkasını masanın üstüne koydu. Marasi geride kaldı, tutuklu hakkında yanılmışlarsa diye onun yetişemeyeceği bir yerde durarak Waxillium'a yardım edebilirdi.

Waxillium sanki ne diyeceğine karar vermeye çalışırmış gibi parmağıyla masaya vurdu. Tutuklu Rian en sonunda başını kaldırdı.

"Gelip benimle konuşacağını söylemişti," dedi Rian alçak sesle.

"Kim?" dedi Waxillium.

"Tanrı."

"Ahenk mi?"

"Hayır. Valiyi öldürmek zorunda olduğumu, saldırmak zorunda olduğumu söyledi. Dinlememeye çalıştım..."

Waxillium gözlerini kıstı. "Onunla karşılaştın mı? Neye benziyordu? Hangi yüzü takmıştı?"

"Valiyi kurtaramazsın," diye fısıldadı Rian. "Valiyi öldürecek. Bana özgürlük sözü vermişti ama buradayım, bağlıyım. Ah, Harap." Derin bir nefes aldı. "Senin için bir şey var. Kolumun içinde."

"Kolunun..." Waxillium gerçekten de rahatsız olmuş gibi göründü. Marasi farkına varmadan öne doğru bir adım attı, tutuklunun ön kolundaki küçük şişliği ilk kez fark ediyordu.

Marasi bunu yapmaktaki kanuni sakıncaları listelemeye başlayamadan

önce, Waxillium uzandı ve o kolu kavradı, adamın derisinde hızla bir kesik açtı. Dışarı kanlı bir şey çıkardı. Bir sikke miydi? Tutuklu, kanayan koluyla başına uzanır ve tekrar kendi kendine mırıldanmaya başlarken Marasi öne doğru bir adım daha attı.

Waxillium mendiliyle sikkeyi sildi. İnceledi, sonra arkasını çevirdi. Sonra benzi atarak birden hareketsizleşti. Aniden ayağa kalktı. "Bunu nereden buldun?" diye hesap sordu.

Rian sadece mırıldanmaya devam etti.

"Nereden?" diye sorgulayan Waxillium adamı gömleğinin önünden kavradı.

"Waxillium," dedi Marasi öne atılıp elini onun koluna koyarken. "Dur."

Waxillium ona baktı, sonra Rian'ı bıraktı.

"O sikke ne?" diye sordu Marasi.

"Bir mesaj," dedi Waxillium sikkeyi cebine tıkarken. "Bu adamın bir şeyden haberi yok. Bleeder onu yakalayabileceğimizi biliyordu. Bu akşam için planın var mı?"

Marasi kaşlarını çattı. "Ne... neden soruyorsun?"

"Vali bir partiye katılacak. Steris olanlara rağmen iptal etmeyeceğini söylüyor ve bu, onun her zaman haklı olduğu türden bir konu. Vali güçlü bir görüntü sergilemek ve politik rakiplerinin saklayacak ya da korkacak bir şeyinin olmadığını düşünmesini isteyecek. Bizim de o partide olmamız gerekiyor. Çünkü Bleeder'ın da orada olacağına eminim."

8

On iki yaşındaki Waxillium bir sikkeden öbürüne baktı. İkisinin de ön tarafında Lord Sissoylu'nun bir resmi vardı, sol kolu Elendel Havzası'na doğru uzanmış olarak ayaktaydı. İkisinin de arkasında hisselerinin büyük bir payına ailesinin sahip olduğu Birinci Merkez Bankası'nın resmi vardı.

"Ee?" diye sordu Edwarn. Katı bir yüzü ve kusursuz bir saçı vardı. Smokinini sanki içinde doğmuş gibi giyiyordu ve onun için bir savaş üniforması sayılırdı.

"Iı..." Küçük Waxillium birinden öbürüne baktı.

"Farkı görememen şaşırtıcı değil," dedi Edwarn. "Bir uzman gözü gerekiyor, o yüzden şimdiye kadar bu kadar azı keşfedilebildi. Piyasada daha fazlası olabilir, kaç tane olduğunu bilemeyiz. Onlardan bir tanesi sıradan bir sikke; öbüründe çok özel bir kusur var."

Waxillium sikkeleri incelemeye devam ederken at arabası sokaklar boyunca sarsılarak ilerlemeye devam etti. Sonra gözlerinin odağını bozdu. Bir arkadaşının kısa süre önce bir parti sırasında öğrettiği bir numaraydı, iki görüntünün üst üste binmesini sağlayarak resimleri kâğıttan dışarıya çıkarmak için kullanılıyordu.

Odaklarını kaybettikleri zaman gözlerini şaşılaştırdı ve önündeki iki sikkenin görüntülerini birbirlerinin üstüne bindirdi. Görüntü sabitleştiği zaman resimlerdeki aynı olmayan kısım gözleri o noktaya odaklanmayı başaramadığı için bulanıklaştı, banka binasının sütunlarından bir tanesiydi.

"Hata, kusurlu bir sikke çekici kullanıldığı için oldu," diye devam etti Edwarn amca. "Darphanedeki bir işçi, hiçbir zaman piyasaya çıkmamaları gereken bu sikkelerden bir cep dolusunu evine götürdü. Sen görmeyi başaramayacaksın ama kusur..."

"Sütunlarda," dedi Waxillium. "Banka resminin sağ tarafında. Birbirlerine fazla yakınlar."

"Evet. Bunu nereden biliyorsun? Kim söyledi?"

"Ben gördüm," dedi Waxilliurn sikkeleri geri verirken.

"Saçmalık," dedi Edwarn amca. "Yalanın inanılır değil ama kaynağını gizleme çalışmanı takdir edebilirim." Sikkelerin bir tanesini kaldırdı. "Bu, Elendel tarihindeki en değerli kusurlu sikke. Küçük bir bina kadar değeri var. Onu incelemek bana önemli bir şey öğretti."

"Zengin insanların aptal olduğunu mu? Bir sikke için değerinden daha fazla para vereceklerini mi?"

"Bütün insanlar aptaldır, sadece farklı açılardan," dedi Edwarn amca umursamadan. "O dersi başka bir yerde öğrendim. Hayır, bu sikke bana haşin ama paha biçilmez bir gerçeği gösterdi. Para anlamsızdır."

Waxillium'un kulakları dikildi. "Ne?"

"Sadece beklentinin ticari değeri vardır, Waxillium," dedi Edwarn amca. "Bu sikkenin değeri öbürlerinden daha fazla çünkü insanlar öyle olduğunu *düşünüyor*. Öyle olmasını *bekliyor*. Dünyadaki en önemli şeylerin bile değeri sadece insanların onlar için ödeyeceği paradan ibaret. Eğer sen insanların beklentilerini yükseltebilirsen... bir şeylere *ihtiyaç* duymalarını sağlarsan... zenginliğin kaynağı işte odur. Değeri olan şeylere sahip olmak, bir zamanlar hiç olmayan yerde değeri olan şeyleri yaratmaya kıyasla önemsizdir."

Araba durdu. Dışarıda, sikkenin üzerindeki bankanın bizzat kendisine uzanan heybetli taştan basamaklar vardı. Edwarn amca arabacının kapısını açmasını bekliyordu ama Waxillium kendi başına aşağı atladı.

Edwarn amca onunla merdivenlerde buluştu. "Babanda hiç umut yok," dedi amcası. "Yıllardır onun üzerinde çalışıyorum ama ekonomi öğrenemiyor ya da öğrenmiyor. Senden büyük beklentilerim var, Waxillium. Hanene hizmet etmek için tek seçeneğin bankacılık değil. Ancak bugünden sonra, bunun en iyi seçenek olduğunu anlayacağını tahmin ediyorum."

"Ben bankacı olmayacağım," dedi Waxillium basamakları çıkarken.

"Ya? Nakliyatçıların idaresinde karar kıldın demek ki?"

"Hayır," dedi Waxillium. "Ben kahraman olacağım."

Basamakların tepesine ulaşırlarken amcası hemen cevap vermemeyi seçti. En sonunda alçak sesle, "On iki yaşına geldin ama hâlâ bundan mı bahsediyorsun?" dedi. "Böyle aptallıkları ablandan beklerim ama babanın şimdiye kadar seni bunlardan arındırmış olması gerekirdi."

Waxillium başını kaldırıp isyancı gözlerle amcasına baktı.

"Kahramanların zamanı geçti," dedi Edwarn amca. "Tarihin dışına taşan insanların hikâyeleri başka bir dünyaya ait. Biz modern bir çağa ulaştık, hem daha gürültülü hem de aynı anda daha sessiz. İzle de gör. Bir zamanlar dünyayı kralların ve savaşçıların şekillendirdiği yerde, artık aynı şeyi ofislerde oturan sessiz insanlar yapacak. Ve bunu çok, ama çok daha etkili bir şekilde yapacaklar."

Alçak bir tavanı ve kafese benzer parmaklıklardan oluşmuş bir duvarın arkasında kamburunu çıkarmış oturan insanların olduğu bankaya girdiler, sıralarda bekleyenlerden para alıyor ya da veriyorlardı. Amcası Waxillium'u arkaya doğru götürdü. Koyu ahşap kaplamalar ve yosun renkli halı, açık pencerelere ve yanan gaz lambalarına rağmen içerinin alacakaranlık olmasına neden oluyordu.

"Bugün izlemeni istediğim iki tane görüşme var," dedi Edwarn amca uzun, süssüz bir odaya girerlerken. Sandalyeler duvara dönüktü; burası bir gözlem odasıydı, bankada yapılan görüşmelerin gizli gizli izlendiği bir yerdi. Amcası oturmasını işaret etti, sonra duvardaki bir plakayı çekerek yan odadaki iki kişiyi görmelerini sağlayan cam bir yarığı açığa çıkardı. Bir tanesi yelek ve pantolon giymiş erkek bir bankacıydı. Heybetli bir masada oturuyor, elinde keçe bir kep tutan orta yaşlı, giysileri tozlu bir adamla konuşuyordu.

"Borç bizim taşınmamıza yardım edecek," dedi kirli adam. "Kenar mahallelerin dışında bir yer bulmamıza. Üç tane oğlum var. Sıkı çalışacağız, size söz veriyorum."

Bankacı burnunu kıvırarak adama baktı, sonra kâğıtlarını karıştırdı. Edwarn amca ani hareketiyle Waxillium'u şaşırtarak plakayı kapattı. Ayağa kalktı ve Waxillium da onu takip etti, aynı duvarın önündeki başka sandalyelere geldiler. İkinci bir yarıktan ilkine benzeyen bir odaya baktılar. Benzer derecede heybetli bir masada oturan, etek ve yelek giymiş kadın bir bankacı vardı. Ancak müşteri uzun boylu, temiz ve rahattı.

"*Bir* tekneye daha ihtiyacınız olduğundan emin misiniz, Lord Nikolin?" diye sordu bankacı.

"Elbette eminim. Ciddi olmasaydım buraya gelmeye zahmet eder miy-

dim? Sizin gibilerin bu işleri vekilharcımın yapmasına izin vermeniz gerekir. Ne de olsa, vekilharçlar *bunun için.*"

Edwarn amca sessiz bir tıkırtıyla yarığı kapattı, sonra Waxillium'a doğru döndü. "Bir devrimi izliyorsun."

"Devrim mi?" diye sordu Waxillium. Bankacılığı araştırmıştı. Eh, öğretmenleri tarafından araştırmaya zorlanmıştı. "Bu bir bankada her gün olan şeye benziyor."

"Ah," dedi Edwarn amca. "O kadarını zaten biliyorsun. Peki ya biz bu iki adamdan hangisine borç vereceğiz?"

"Zengine," dedi Waxillium. "Eğer yalan söylemiyor ya da numara yapmıyorsa."

"Hayır, Nikolin gerçekten de zengin," dedi Edwarn amca. "Geçmişte bizimle çok kereler iş yaptı ve ödemelerini hiçbir zaman aksatmıyor."

"O zaman ona borç verip diğerine vermeyeceksin."

"Yanlış," dedi Edwarn amca. "İkisine de borç vereceğiz."

"Zengin adamın parasını, fakir adama yardım etmenin riskine karşı sigorta olarak mı kullanacaksın?"

Edwarn amca şaşırmış gibi göründü. "Öğretmenlerin seni iyi çalıştırmış."

Waxillium omzunu silkti ama içten içe kendisini ilgilenirken bulmuştu. Belki bu da kahraman olmanın bir yoluydu. Belki Edwarn amca haklıydı ve Yabanlar küçülüyordu, görev adamlarına olan ihtiyaç ortadan kalkıyordu. Belki bu yeni dünya, Firari ile Miraç Savaşçısı'nın yaşadıkları dünyaya hiç de benzemiyordu.

Waxillium da riskleri dikkatli bir şekilde dengeleyebilir ve parayı ihtiyacı olanlara verebilirdi. Eğer bir gün dünyayı takım elbiseli adamlar yönetecekse, bir yandan da daha iyi bir yer yapamazlar mıydı?

"Bir taraftan değerlendirmen doğru," dedi Edwarn amca, Waxillium'un düşüncelerinin döndüğü taraftan haberi yoktu. "Ama diğer taraftan kusurlu. Evet, fakir adama da borç vereceğiz ama bunu yaparken hiç risk almayacağız."

"Ama..."

"Bankacımızın şu anda ona sunduğu kâğıtlar, o işçiyi kurtulması imkânsız bir borçla bağlayacaklar. Eğer ödemelerini yapmayı başaramazsa, o kâğıdın üzerindeki imzası bizim doğrudan onun işverenine gitmemize ve maaşının bir kısmına el koymamıza izin verecek. Bu da yeterli olmazsa, aynısını oğullarına da yapabileceğiz. Zengin adamb izden pek çok kereler

borç aldı ve eviyle aramızda ona avantajlı koşullar sağlayan bir anlaşma var. Ona verdiğimiz borçtan edeceğimiz kâr ancak yüzde üçü bulacak. Ama işçi çaresiz ve başka hiçbir banka yüzüne bile bakmıyor. Ondan yüzde *on iki* kazanacağız."

Edwarn amca öne eğildi. "Öbür bankalar daha bunu görmüyor. Onlar garantili, *sadece* garantili borç veriyorlar. Onlar dünyaya uyum sağlayamadı. Artık işçiler önceden kazanmadıkları kadar çok para kazanıyor ve bir zamanlar güçlerinin yetmediği şeyleri satın almaya açlar. Son altı ayda şehrin sıradan insanlarına göstere göstere borç verdik. Artık hepsi kapımıza üşüşüyor ve kısa süre sonra bizi çok ama çok zengin yapacaklar."

"Hepsini kölemiz hâline getireceksin," dedi Waxillium dehşet içinde.

Amcası kusurlu sikkeyi çıkardı ve Waxillium'un yanındaki tezgâhın üstüne koydu. "Bu sikke bir hata. Bir utanç kaynağı. Şimdi ise değeri binlercesinin toplamından daha fazla. Bir zamanlar hiçbir şeyin olmadığı yerde, şimdi değer var. Ben de bu şehrin fakirlerini alacak ve onlara aynı şeyi yapacağım. Dediğim gibi, bir devrim."

Waxillium'un midesi bulanmıştı.

"Bu sikke senin için," dedi Edwarn amca ayağa kalkarak. "Bir hatıra olmasını istiyorum. Sana her zaman değerin..."

Waxillium sikkeyi tezgâhtan kaptı, sonra kapıdan dışarıya fırladı.

"Waxillium!" diye seslendi amcası.

Banka bir labirentti ama Waxillium yolunu buldu. Fakir adamın borç memuruyla görüştüğü küçük odadan içeriye daldı. İşçi başını kâğıt yığınından kaldırdı, okuma yazması yok sayılırdı. Neye imza attığının farkında bile değildi.

Waxillium sikkeyi onun önündeki masanın üstüne koydu. "Bu yanlış basılmış bir sikke, koleksiyoncuların arzu ettiği bir şey. Bunu al, bir antikacı dükkânında sat, iki binden daha aşağı fiyata verme ve başka yere taşınmak için o parayı kullan. Bu kâğıtları imzalama. Onlar boynunun etrafında bir zincir gibi olacak."

* * *

Wax hikâyesinde durakladı. Sikkeyi yukarı kaldırarak inceledi. Arabada Steris'le birlikte partiye doğru gidiyorlardı.

"Ee?" diye sordu Steris arabada karşısında oturduğu yerden. "Amcan ne yaptı?"

"Kudurdu, elbette," dedi Wax. "İşçi kâğıtları imzaladı, benim ona ger-

çekten de o kadar değerli bir şey vereceğime inanamamıştı. Amcam geldi, renkli dumanlar gibi yalanlarını ördü ve istediği belgeleri aldı."

Wax sikkeyi çevirerek Lord Sissoylu'nun ön tarafına basılmış resmine baktı. "İşçi sekiz yıl sonra bir köprüden atlayarak intihar etti, adı Jendel'di. Oğulları hâlâ bankaya borçlu. Gerçi Ladrian Evi'nin artık Birinci Merkez Bankası'nda hissesi yok; amcam evin içini boşaltıp, ölü numarası yapmadan önce nakde çevirdi."

"Üzgünüm," dedi Steris alçak sesle.

"Beni uzaklaştıran kısmen o oldu," dedi Wax. "Bunun gibi olaylar ve bir de Köy'de olanlar elbette. Kendime macera bulmak için yola çıktığımı söylüyordum, niyetim hiçbir zaman bir kanun adamı olmak değildi. Sanırım içten içe biliyordum, Elendel'de hiçbir şeyi değiştiremezdim. Fazla büyüktü, takım elbiseli adamlar fazla kurnazdı. Yabanlar'a çıktığın zaman, silahı olan bir tane adamın bir anlamı var. Burada ise eski zamanlardan kalmış bir antika olarak görüyorlar."

Steris dudaklarını büzdü ve ne diyeceğini bilemediği belliydi. Wax onu suçlamıyordu. Kendisi de o bankadaki olayları sık sık düşünmüştü ve hâlâ neyi farklı yapsaydı başarılı olabilirdi bilmiyordu. Tabii yapabileceği bir şey gerçekten varsa.

Parmaklarındaki sikkeyi çevirdi. Arkasına minik harflerle kazınmış *Neden gittin, Wax?* Kelimeleri vardı.

"Bleeder sikkeyi nereden bulmuş?" diye sordu Steris.

"Aklım almıyor," dedi Wax. "Yabanlar'a gitmeden önce satmıştım. O zamana kadar babam paramı kesmişti ve benim de yolculuğa hazırlanmak için paraya ihtiyacım vardı."

"Ya o yazı?"

"Bilmiyorum," dedi Wax sikkeyi cebine atarak. "Sorun şu ki, o hikâyeyi hatırlamak beni rahatsız ediyor. O zaman kendi kendime adama yardım etmek istediğimi söylemiştim ama bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Geri dönüp bakınca, sadece amcamı kızdırmaya çalışıyormuşum gibi.

"Ben hâlâ öyleyim, Steris. Yabanlar'a neden gittim? Bir kahraman olmak istiyordum; görülmek ve tanınmak istiyordum. Burada Elendel'de hanemin başına geçerek pek çok iyi şey başarmış olabilirdim ama bunu sessizce yapmam gerekirdi. Gitmek, sonrasında bir kanun adamı olarak kendime isim yapmaya çalışmak, eninde sonunda bencillikten ibaretti. Bazen buradaki polis teşkilatına katılmak bile çekilmez bir kibrin sonucu gibi görünüyor."

"Umurunda olduğundan şüpheliyim," dedi Steris öne eğilerek. "Ama ben amaçlarını önemsiz görüyorum. Sen hayat kurtarıyorsun. *Benim* hayatımı kurtardın. Bunu yaptığın sırada aklından geçenlerin, duyduğum minnet karşısında bir anlamı yok."

Wax, kadının gözlerinin içine baktı. Steris buna meyilliydi; her şeyi bir kenara bırakarak gerçek hislerini gösterdiği saf dürüstlük anlarını seviyordu.

Araba yavaşladı ve Steris'in gözleri pencereye doğru kaydı. "Geldik ama içeri girmemiz zaman alacak. Önümüzde pek çok araba var."

Wax kaşlarını çattı, penceresini açtı ve başını dışarı uzattı. Gerçekten de, ZoBell Kulesi'nin sütunlu kapısına doğru uzanan yol bir arabalar dizisi ve hatta birkaç otomobille tıkalıydı. Gökdelen gece göğüne doğru yaklaşık yirmi kat yükseliyordu, tepesi karanlık sislerin içinde kaybolmuştu.

Wax arabanın içine geri çekildi, şimdi yanındaki açık pencereden içeriye sis dökülüyordu. Steris ona bir göz attı ama pencereyi kapatmasını söylemedi.

"Sanırım geç kalacağız," dedi Wax.

Tabii doğaçlama yapmazsa.

"Bu, kulenin tepesindeki terasta yapılan ilk parti," dedi Steris el çantasından küçük bir plan defteri çıkararak. "Ayrıca arabacılar bu kadar yoğun trafiğe alışkın değil."

Wax gülümsedi. "Sen bu gecikmeyi hesaba katmıştın, değil mi?"

Steris defterinde bir sayfayı açtı, sonra Wax'e doğru çevirdi. Orada Steris'in düzenli el yazısıyla partide geçecek akşamın ayrıntılı bir çizelgesi vardı. Üçüncü maddede 8.17. *Binaya giden yol büyük ihtimalle trafik yüzünden tıkalı. Lord Waxillium bizi son derece uygunsuz ve aynı anda nefes kesici şekilde Allomansiyle en üst kata taşıyor*, yazıyordu.

Bir kaşını kaldıran Wax, diğer metallerle birlikte kolayca atabilmek için yeleğinde değil, silah kemerinde taşıdığı köstekli saati kontrol etti. "Saat 8.13. Hata yapmışsın."

"Kordondaki trafik beklediğimden daha azdı."

"Bunu zor yoldan mı yapmak istediğine emin misin?"

"Bence bu daha kolay olacak," dedi Steris. "Ama daha uygunsuz."

"Kesinlikle."

"Neyse ki, senin bu tür şeyler konusunda bir ünün var ve benden seni dizginlememi bekleyemezler. Ama koyu renkli iç çamaşır giydim, o yüzden biz uçarken aşağıdan görülmeyecek."

Wax gülümsedi, sonra koltuğunun altına uzanarak Ranette'in gönderdiği paketi çıkardı. Bunu kolunun altına sıkıştırdı, sonra kapıyı itip açtı. "İnsanlar seni hafife alıyor, Steris."

"Hayır," dedi Steris sisli kaldırıma inerken. Wax ayakkabılarının sıkıca bağlanmış olduğunu gördü. Güzel. "Tanımadıkları hâlde beni tanıdıklarını sanıyorlar, hepsi bu. Sosyal gelenekleri anlamak, onları onaylamakla aynı şey değil. Peki, şimdi biz nasıl... *Ay!*"

O son kısmı Wax onu yakalayıp sıkıca sarılırken söylemişti, sonra Vindication'ı kılıfından çıkardı ve yere bir el ateş etti, ayaklarının altındaki üç kaldırım taşının arasına. Bütün sıra boyunca bekleyen arabalardan dışarı kafalar çıkarken sırıttı. Bu şekilde Wayne ve Marasi'yi kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakıyordu ama bu büyük ihtimalle daha iyiydi. Dikkatleri o ikisinden uzak tutabilirdi.

Wax ağırlığını azalttı, kendini ve Steris'i mermiye göre doğru açıyla ayarladı ve *İtti*. Havaya fırladılar, eğik bir çizgi hâlinde duran arabalar dizisinin üzerinden yükseldiler. Gökdelenin birkaç kat yukarıdaki süs çıkıntılarından bir tanesinin üzerine kondular. Steris denizin üzerinde asılı kalmış bir kedinin kavrayışıyla ona tutunmuştu, gözleri kocaman açılmıştı. Sonra Wax'i dikkatlice bıraktı ve taş süslemenin kıyısına adım attı, aşağı eğildi ve sisli derinliklere baktı. Aşağıda ileri geri oynaşan ışıklar vardı: arabalar, sokak lambaları, uşakların yukarı kaldırdığı fenerler. Sislerin içinde çoğu sadece baloncuklar ve gölgelerden ibaretti.

"Duman ve sisten bir denizin üzerinde duruyormuş gibi hissediyorum," dedi Steris. Sis, sanki canlıymış gibi girdaplanıyor ve çalkalanıyordu. Girdaplar ve sarmallar hava akımlarına karşı hareket ediyormuş gibi görünüyordu, her zaman hareket hâlindelerdi.

Wax Ranette'in paketini açarak, içinden sıkıca sarmalanmış top şeklinde uzun bir ip çıkardı. Yukarı doğru baktı. Ranette'in notu, Allomansiyle zıplarken destek ipi kullanmayı denemesini, sonra da ona rapor vermesini istediğini söylüyordu.

"Bu gece gelmeye hevesliydin," dedi Steris. "Sadece valiyle görüşmek istemiyorsun. Aynı zamanda çabalıyorsun. Bunu görebiliyorum."

Wax ipi elinde tarttı, fırlatmanın nasıl bir şey olacağını kestirmeye çalışıyordu, bir ucunda ağırlık olarak kancalı çelik bir kazık vardı.

"Görüyorum, çünkü tamamen uyanıksın," dedi Steris. "Sen bir avcısın, Waxillium Ladrian."

"Ben avcıları *avlıyorum*."

"Sen de avcısın." Aralarında dans eden şeffaf sisin içinden Wax'e baktı. Gözleri alev alevdi, aşağıdaki sis denizinin parıltısını yansıtıyordu. "Bir aslan gibisin. Çoğu gün sadece kısmen yanımdasın. Yatıyorsun, yarı uykudasın. Yapman gerekeni yapıyorsun, evinin ihtiyaçlarını karşılıyorsun, ama bunlar seni heyecanlandırmıyor. Sonra av beliriyor. Uyanıyorsun. Hızla, şiddet ve güçle öne atılıyorsun; avın heyecanıyla kalbin küt küt çarpıyor, gümbürdüyor. İşte gerçek sen busun, Waxillium Ladrian."

"Söylediğin doğruysa, o zaman bütün kanun adamları avcı demektir."

"Belki gerçek kanun adamları. Başka benzerini gördüğümü sanmıyorum." Wax yukarı bakarken bakışlarını takip etti. "O zaman, benim sorum. Bu gece neyi avlıyorsun?"

"Bleeder burada olacak."

"Katil mi? Nereden biliyorsun?"

"Yine valiyi öldürmeye çalışacak," dedi Wax. "Beni denemek, yakınıma gelmeyi başarabilecek mi görmek, nasıl tepki vereceğimi yoklamak isteyecek."

"Sanki aranızda kişisel bir şey varmış gibi davranıyorsun."

"Keşke olsa." *Bizleri başka biri oynatıyor.* "Keşke Bleeder'ı işin kişisel olacağı kadar yakından tanısam, bu bana avantaj sağlardı. Ama benimle ilgilendiği kesin ve bu da bu partiyi kaçıramayacağım anlamına geliyor. Yoksa bunu saldırma gereği için bir işaret olarak kabul edebilir."

Wax ipi sarmayı bitirdi, sonra kancalı ucu havada sallanacak şekilde kaldırdı. Elini uzattı ve Steris hevesle yanına yaklaştı.

Ayaklarının altındaki taşların içinden geçen çelik kirişlerden birine uzanan bir mavi çizgiyi seçti. Aralarında bu kadar çok taş olduğu için normalde olacağı kadar iyi bir destek sağlamayacaktı ama kiriş büyük ve sağlamdı, o yüzden yeterli olacaktı. Steris'i kavrarken İterek havaya yükseldi. Bunun gibi gökdelenler, yukarı doğru çıkıldıkça daraldıkları için Wax için bir sorun oluşturuyordu. Dahası, şimdi kullandığı desteklerin pek çoğu dar çıkıntılardı ve İttiği zaman doğrudan yukarıya doğru gitmeyi zorlaştırıyorlardı, bu İtmeler çoğu zaman Wax'in hafifçe dışarıya doğru açılanmasına neden oluyor ve onu binadan uzaklaştırıyorlardı. Bu iki sebep yüzünden, yukarıya çıktıkça duvardan giderek uzakta kalıyordu. Çoğu zaman bunu ağırlığını azalttıktan sonra pompalı tüfeğiyle çözebilirdi. Ancak bu, Steris'i taşırken işe yaramayacaktı.

Ranette'in kancalı ipi ise yarayabilirdi. Yavaşlamaya başladığı yüksekliğe ulaştı, desteği onu daha fazla kaldırmak için fazlasıyla uzakta kalmıştı.

Çoğu zaman olduğu gibi binadan birkaç metre uzağa sürüklenmişti. O yüzden yavaşlarken kancalı ucu bir balkona doğru İtti ve ipi balkon parmaklıklarına doğru fırlattı. Kancalı kazık balkonun metal parmaklıklarının arasından geçti ama sonra geri kayarak düştü. Wax iyice yavaşlayarak durdu, binadan uzağa doğru düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Küfredip tekrar denedi ve bu sefer kancayı parmaklıklara takmayı başardı.

Kendi kendini avlayan bir balık gibi, ipi sararak ikisini de binaya doğru çekti. Bu balkona ulaşmalarını sağlamıştı. Steris'i yere bıraktı ve ipi tekrar topladı, yukarıya bakıyordu.

"Başarılıydı."

"Fazla yavaş," dedi Wax dikkati başka yerde.

"Eyvah."

Wax gülümseyerek onu tekrar kavradı ve İterek balkondan yükselmelerini sağladı. Bu sefer kancasını bir balkona hızla yanından geçerlerken fırlatarak taktı, partiye giden yolun yarısına yaklaşıyorlardı. Kendini İtmeye devam etti, sağ tarafındaki balkonu geçip gitti. Sonra uçarken ipe sıkıca bir asılınca havada yay çizdi ve binaya doğru savruldu.

Binanın yan duvarına ayaklarını vurarak durdu, ip bir elinde, öbür kolu Steris'in etrafına sarılıydı. Ondan sonra biraz aşağılarındaki balkona indiler. Bu daha iyi olmuştu. Wax gibi bir Sikkecinin en büyük zayıflığı sadece İterek uzaklaşabiliyor olmasıydı, hiçbir zaman cisimlere yaklaşamazdı. Bir ip gerçekten de çok faydalı olabilirdi.

Kancayı sallayarak kurtardı. Bu sıkıntılıydı. Ya uçarken ya da çatışma sırasında kancayı kurtarması gerekirse? Ranette bir şekilde istediği zaman açıp kapatabileceği bir kanca yapabilir miydi? Balkonu İterek Steris'le birlikte tekrar yükseldi. Steris parmaklarını omuzlarına gömmüştü. Sisler etraflarında tembel tembel akıyordu. Sikkeciler yüksekliklere çok alışırlardı; ne kadar yüksekten düşerlerse düşsünler, minicik bir metal parçası ve dikkatli bir İtiş zarar görmeden yere konmalarını sağlardı.

"Bunun ne kadar baş döndürücü olabileceğini unutuyorum," dedi Wax yükselişlerini yavaşlatırken. "Gözlerini kapat."

"Hayır," dedi Steris. Nefesi kesilmiş gibi görünüyordu. "Bu... bu muhteşem."

Galiba bu kadını asla anlayamayacağım, diye düşündü Wax. Dehşet içinde olduğuna yemin edebilirdi. İpe alıştığı için sonraki birkaç sıçrayış iyi gitti. *İp fazla hantal*, diye düşündü. *Bunu yanımda taşımak ciddi sıkıntı verir*. Ayrıca kanca kolaylıkla takılıp kalabilirdi. Bunu bir çatışmada kulla-

nıyor olsa, kancalı ipi büyük ihtimalle ilk sıçrayıştan sonra geride bırakmak zorunda kalırdı.

Bu gece ise yeteri kadar iş görüyordu ve bir an sonra savrularak ikisini etek ve sispaltosu püsküllerinden bir fırtına şeklinde en üst kat balkonuna çıkardı. Burada duran küçük bir partici grubu vardı ve Wax'in gelişi şaşkınlık haykırışlarına ve bir tane de düşen bardağa neden oldu. Wax doğrularak Steris'i bıraktı. Steris olanlara rağmen hızla kendini toparladı, eteğini düzeltip saçını geri çekerek dağılmış buklelerini topladı.

"İnanıyorum ki bu konumuna uygun bir giriş oldu," dedi alçak sesle.

"En azından korumaları uyandırdı," dedi Wax balkonun yanlarında durmuş, onları izleyen adamlara doğru başıyla işaret ederken. Adamlar işlerini yapıyordu, bu görmesi güzel bir şeydi. Bir Sikkeci bu partiye fark edilmeden giremezdi. Ama Wax'i durdurmadılar. O rahatsız edilmeyecek kadar önemli biriydi.

Wax ipi ve kancayı topladı, Steris'in gözlerini devirmesine neden olarak paltosunun içinden beline sardı. Sonra Steris elini onun koluna koydu. Ladrian Malikânesi'nden ayrılmadan önce Steris nasıl yürüyeceği ve duracağı konusunda titiz talimatlar vermişti, birliktelikleri sırasında bunu altıncı yapışıydı. Wax hiç talimatlara uygun davranmadığı içindi belki. Gerçekten de, bu gece Wax onun tembihlediğinden daha samimi bir tutuşla koluna girdi. Onlar nişanlıydı. Pas tutası, kolundan tutabilirdi.

Steris ona dik dik baktı ama Wax balkon kapılarını Allomantik bir İtişle açarken hiçbir şey söylemedi ve partiye girdiler.

9

ZoBell Kulesi'nin dibinde duran Wayne, Wax ile Steris'in sisin içinde kaybolmalarını izledi. Başını iki yana salladı, sonra cebindeki teneke kutudan bir top ciklet çıkardı. Kendi için biraz bulmuştu. Mereti çiğnemesi gerçekten eğlenceliydi.

Ağzına attı ve arkadaşının nasıl pas tutası aptallar olduğunu düşündü. Wax'in bütün bu Steris'le nişan saçmalığında ısrar etmesinin sebebinin Lessie'yi o kadar çok özlemesi olduğu belliydi. O yüzden Wax hiçbir duygusal bağlantı gerektirmeyen bir evlilik seçmişti. Bunu görmesi, meyhanede sulandırılmış bira bardağının dibini görmek kadar kolaydı.

Marasi'ye arabasından inmesine yardım etmek için elini uzattı. "İyi görünüyorsun," dedi Wayne'e. "Onu giymeyi kabul etmene şaşırdım."

Wayne cikletini çiğnerken başını eğip şık kesimli takım elbisesine şöyle bir baktı. Marasi onun da bir takım elbisesi ve başındaki ona uyan melon şapka ile koyu yeşil kravatının olmasından hayrete düşmüş gibi davranıyordu. Niye böyle giysileri olmayacaktı ki? Wayne'in dilenci giysileri, polis memuru giysileri ve yaşlı kadın giysileri vardı. İnsanın ortama uyum sağlaması gerekirdi. Bunun Yabanlar'daki anlamı, soluk kahverengi bir sığır çobanı kıyafeti, şehirdeki anlamı ise süslü bir dallama kıyafeti giymekti.

Aptal sıra o kadar uzundu ki, yarısına gelene kadar alüminyum bile paslanabilirdi. *Pas tutası Wax ve hilebazlıkları*, diye düşündü Wayne. Herif en azından yukarıya Steris yerine Wayne'i çıkarabilirdi.

İlerilerinde, garip bir şekilde bir çift geri çevrildi, bütün o beklemelerinden sonra arabalarına geri yürümek zorunda kalmışlardı. O*rada ne oluyor?* Bunun gibi afili insanlar partilerden geri çevrilmezdi, değil mi? Onunki sahte olsa bile, herkesin bir davetiyesi vardı. Okuldaki despota verdiğinin aynısıydı ama.

Eh, sıra onlara gelene kadar öğrenmenin yolu yoktu. Ve bu sıra hâlâ çok *yavaaaaaaaaaaaaş* ilerliyordu.

"Yakaladığın eleman işe yarar bir şey söyledi mi?" diye sordu Marasi'ye.

"Hayır," dedi Marasi. "Pek aklı başında değil. Ama Hemalurjik bir iğneye benzeyen bir şeyler bulduk."

"Hay Harabet. Sen de mi biliyorsun?"

"Kitabı ben de okudum," dedi Marasi dalgınca. "Ölüm önce *bana* vermişti ve Waxillium da bir kopyasını almama izin verdi. Tutuklumuzun göğsünde derisine tutturulmuş bir iğne vardı. Onu çıkardıktan sonra sakinleşti. Ama hâlâ konuşmuyor."

Neden sonra, aşağı yukarı yedi hasat mevsiminin ardından, sıranın önüne ulaştılar. Marasi davetiyelerini uzattı. Buradaki fedai davetiyeyi inceledi, suratı haşindi. "Maalesef gönderildikleri kişilerin elinde olmayan isimsiz davetiyelerin hepsini geri çevirmemiz emredildi. Valiye karşı yapılan suikast girişiminin ardından, sadece listemizde ismi olan misafirlerin girmesine izin veriliyor."

"Ama..." dedi Marasi.

"Dur bakalım," diye araya girdi Wayne. "Biz önemli insanlarız. Kravatımın ne kadar afili olduğunu görmüyor musun?"

Kapının yakınlarındaki siyah ceketli adamlar tehditkâr bir edayla öne çıktılar. Pas tutası devlet güvenlikçileri. Polisler gerçek insandı; ha, arada sırada bir adamın boynunu kırabilirlerdi ama onlar da diğer herkes gibi sokaklardan geliyordu. Ama bu ajanlar... onların bir ruhu bile yoktu.

"Bugün valinin hayatını ben kurtardım," dedi Marasi. "*Beni* kesinlikle geri çevirmeyecektir."

"Korkarım ki yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi koruma, katı yüzü tamamen ifadesizdi.

Evet, burada bir haltlar dönüyordu. Wayne Marasi'nin kolunu kavrayarak yana doğru çekti. "Gidelim. Pas tutası sersemler."

"Ama..."

Wayne omzunun üzerinden geriye baktı ve tam doğru anda hız baloncuğunu oluşturdu. "Tamam o zaman," dedi. "Yeni plan!"

"Heyecanlanmış gibisin," dedi Marasi hız baloncuğunun sınırlarına bir göz atarak. Baloncuğun içindeki sis kaymaya ve kımıldanmaya devam ederken, dışarıdakiler havada asılı tül gibi donup kaldığı için sınırlar her zamankinden daha belirgindi.

"Heyecanlı adamım ben," dedi Wayne aceleyle fedainin arkasında dikildiği kürsüye doğru giderken. Kürsüyü baloncuğun içine alırken, fedaiyi dışarıda bırakmayı başarmıştı. Bildiğin maharetti bunun adı. O küçük kaidenin üstünde bir isim listesi vardı.

"Bence normal yoldan içeri girmekten fazla çabuk vazgeçtin," dedi Marasi kollarını kavuşturarak.

"İsimlerimiz burada," dedi Wayne, okurken hareket hâlinde olmaya dikkat ediyordu. "İçeri özellikle alınmayacak insanlar sütununda. Ne kadar iyi konuştuğunun hiçbir önemi olmayacaktı."

"Ne?" diye hesap sordu Marasi yanına gelip onu iterken. "Ben o puştun *hayatını* kurtardım."

"Marasi!" dedi Wayne sırıtarak. "Sonunda normal insanlar gibi konuşmaya başlıyorsun."

"Senin yüzünden," dedi Marasi, sonra durakladı. "Puşt."

Wayne sırıttı ve cikletini yüksek sesle çiğnemeye başladı. "Valinin hayatını kurtardın, evet, ama seni içeri almak istemeyen büyük ihtimalle o değil, güvenliktir. Kendi içlerinden biri suçlandığı için rezil oldular ve onlardan önce fark ederek hepsini utandırdın."

"Ama bu adilik! Valinin hayatıyla oynuyorlar!"

"İnsanlar adidir." Yan tarafa doğru kaydı.

"Sen neden öyle hareket ediyorsun?"

"Eğer bir yerde çok uzun süre kalırsam, baloncuğun içindeki hareketlerimizin hızına rağmen beni görme ihtimalleri olur. Eğer hareket hâlinde olursak bir bulanıklık oluruz, sisin içinde de fark edilmez olmamız gerekir."

Marasi de gönülsüz bir şekilde hareket etmeye başladı.

Wayne listelere tekrar bir göz atarak bir ismi tanıdı. "Hah işte. Bu işe yarar."

"Wayne, başımızı belaya sokacaksın, değil mi?"

"Eğer yakalanırsak!" İşaret etti. "İki tane listeleri var; ne olursa olsun geri çevirecekleri kişiler ve içeri alacakları kişiler. Notları görüyor musun? Aşağıdan dördüncü isim. Gelmeyebileceğinin haberini göndermiş ve başka kimsenin onun davetiyesini kullanmadığından emin olmaları söyleniyor."

"Wayne," dedi Marasi. "O, Profesör Hanlanaze. O dâhi bir matematikçi."

"Hım," dedi Wayne çenesini ovuşturarak. "Üniversiteden."

"Hayır, Yeni Seran'dan. İçten yanmalı motor teknolojisindeki bazı keşiflerin arkasında o var."

Bu Wayne'in dikkatini çekmişti. "Şehrin dışından. O yüzden insanlar onu tanımıyor olabilir."

"Şöhretinden ötürü tanıyacaklar."

"Ama kişisel olarak?"

"Pek sosyal biri sayılmaz," dedi Marasi. "Böyle şeylere sık sık davet ediliyor ama nadiren gelir. Wayne, gözündeki o bakışı görüyorum. Onu taklit *edemezsin.*"

"En kötü ne olabilir?"

"Yakalanırız, hapse atılırız, suça teşebbüsle yargılanırız ve Waxillium'u utandırırız," dedi Marasi Wayne ile birlikte baloncuğun etrafını dönmeye devam ederken.

"Bak işte bu, bu işi yapmak için birilerinin önerebileceği en sağlam sebep," dedi Wayne, gerisingeri zamanı hızlandırdığında durduğu yere doğru yürürken. "Geri gel de bu baloncuğu yok edebileyim. Sonra gidip silah bulmamız gerek."

Marasi rengi atarak ona katıldı. "Eğer içeriye gizlice tabanca sokmaya..."

"Öyle silah değil," dedi Wayne bir sırıtışla. "Başka tür silah. *Matematik.*"

* * *

"O zaman o kandra burada bir yerlerde," dedi Steris Wax'in koluna girmiş durduğu yerden alçak sesle. Odayı gözleriyle taradı.

ZoBell Kulesi'nin terası kenarlarına sıralanmış pencereleriyle en üst katın tamamını kaplıyordu. Bir düzine loş avizeden gelen ışıklar şarap kadehlerinden, elmas takılardan, şık tuvaletlerin üzerindeki pullardan ışıldıyordu. Tuvaletlerin kesimi yeniydi. Wax modaya karşı bu kadar belirgin bir değişimi kaçıracak kadar duyarsız mıydı?

Steris daha geleneksel bir kıyafet giyiyordu; beli oldukça belirgin, altında çok küçük bir kabartması olan bir tür tüllü, dökümlü beyaz elbise. Ama yakasında ve kol yenlerinde pullar vardı ve daha inceydi, normalde giydiklerinden daha hafifti ve aslında üzerinde oldukça güzel görünüyordu. Pullar sayesinde bu modern tuvaletlerle arasında bir benzerlik de vardı.

Misafirler birkaç barın ve kırmızı halılı zemine yerleştirilmiş çok sayıdaki küçük camekânın etrafında dolaşıyorlardı. Steris ve Wax bir tanesinin yanından geçtiler, küçük bir ayaklığın üzerindeki camdan bir kutuya ko-

nulmuş, bir insan başı kadar büyük olan bir ham bakır külçesiydi. Işıklar yüzeyinde parlıyordu.

Allomantik metaller, diye düşündü Wax bir diğer camekânın daha yanından geçerlerken. Külçenin ya da damarın nereden geldiğini anlatan plaketleri olan düzinelerce örnek vardı. Partidekiler için konuşma konusu oluyorlardı, insan grupları muhabbet ederlerken ellerindeki renkli içkilerden ışıklar yansıyordu.

"Dikkat çekiyorsun," diye belirtti Steris. "Paltoyu giymenin akıllıca bir hareket olduğunu sanmıyorum."

"Sispaltosu bir sembol," dedi Wax. "Bir hatırlatma." Steris onu şapkadan vazgeçirmeyi başarabilmişti ama bundan değil.

"Bir haydut gibi görünmene neden oluyor."

"İşlevi de o. Belki o zaman bana yalan söylemeden önce iki kere düşünürler; oyunlarının bir parçası olmak istemiyorum."

"*Zaten* oyunlarının bir parçasısın, Lord Waxillium."

"Partilere gelmeyi de işte bu yüzden sevmiyorum." Elini kaldırarak Steris'in sözünü kesti. "Biliyorum. Burada olmamız önemli. Haydi görüşmeyi planladığın misafirlerle konuşalım."

Steris'in her zaman dikkatlice hazırlanmış bir listesi olurdu. Wax'in hayatında bir partiye yanında not defteriyle geldiğini duyduğu tek kişi oydu.

"Hayır," dedi Steris.

"Hayır mı?"

"Bu hep yaptığımız şey," dedi Steris, yanından geçtikleri Leydi Mulgrave'e apaçık bir gülümseme gönderirken. Fırsat buldukça farklı gülümsemelerin antrenmanını yapardı. "Bu gecenin amacı senin isteğini yerine getirmek. İşe koyulalım ve şu katili bulalım."

"Emin misin?"

"Evet," dedi Steris başka bir çifte el sallarken. "İnsanın, eşinin hevesli olduğu konulara karışmasa bile ilgi göstermesi yakışık alır."

"Bunu yapmana gerek yok, Steris. Ben..."

"Lütfen," dedi Steris hafifçe. "Var."

Wax tartışmayı bıraktı. İşin doğrusu, memnun olmuştu. Bleeder'ın buralarda bir yerlerde olma ihtimali varken, Wax'in rahatlaması zaten mümkün olmayacaktı.

Peki yaratığı nasıl bulacaktı? Daha da önemlisi, gözle görülemeyecek kadar hızla hareket eden birisini nasıl yenecekti? Birkaç standart hızla yanan Allomansinin aksine, Ferusimyasal güçler bir defada tamamen kullanı-

labiliyordu. Bleeder metalakıllarını tek bir hız patlaması ile tüketebilir ve büyük ihtimalle bir saniye içinde düzinelerce kişiyi öldürebilirdi. Belki de yüzlerce. Wax'in ise yapabileceği tek bir şey bile olamazdı.

Ama belki de bunu yapmasına yetecek kadar stoğu kalmamıştı. Bir Allomanser gibi kolayca biraz daha metal yutarak stoklarını dolduramazdı. Depolamayı başarabildiği hızla idare etmek zorunda kalacaktı ve kazığını da çok yakın zamanda elde etmişti. Winsting'in partisindekileri öldürmenin, son birkaç hafta içinde depolayabildiği hızın büyük bir kısmını tüketmiş olması gerekirdi.

O yüzden Wax'in iki seçeneği vardı. Bleeder'ı harekete geçmeden önce öldürecek ya da bir şekilde Ferusimyasal stoklarını kimseye zarar vermeden boşa harcamasını sağlayacaktı.

Bara giderek içki söyledi, sonra kalabalığı taramak için döndü. Yüksek sosyetenin bir parçası olmasından bu yana yirmi yıl geçmişti ve Elendel'e dönüşünden beri geçirdiği iki yılda pasını henüz atamamıştı. Buradaki herkeste aynı sahte hava vardı; antrenmanlı bir eğlenti içinde sohbet ederken, gizli gizli kendi planlarını yürütüyorlardı. Bir katilin içinde saklanmak için bundan daha iyi bir kalabalık bulması mümkün değildi.

Elinde içkilerle bardan uzaklaştı ve çelik baloncuğunu oluşturdu.

Bu, çok uzun zamandır yapmayı başarabildiği bir şey değildi ve tam olarak nasıl yaptığından da emin olamıyordu. Temel mekanizması belliydi: çelik yakıyor, ondan sonra aynı anda her yöne doğru kendisinden uzağa hafifçe İtiyordu. Ama kendi üzerindeki metalleri hariç tutmayı nasıl öğrenmişti? Hâlâ bilmiyordu. Bu zaman içinde kendi kendine olmuş bir şeydi.

Baloncuğu varken, Allomantik içgüdüleri ona doğru hızla gelen metal parçalarını arıyor ve bulduğunda da gittikçe artan bir şiddetle geri İtiyordu. Bunda gittikçe daha da iyiye gidiyordu. Otuz santimlik dolgu ve zırh giyerken Darriance'a göğsüne ateş ettirmenin de faydası olmuştu. Mermilerden hızlı hareket edemezdi ama baloncuğun faydası oluyordu.

"Demin ne yaptın?" diye sordu Steris ona yanına gelirken. "Bileziğim kolumdan atlayıp gitmeye çalışıyor."

"Çıkar," dedi Wax. "Eğer Allomantik bir dövüş olursa, üzerinde hiç metal olmasını istemiyorum."

Steris bir kaşını kaldırdı, bileziğini çıkardı ve el çantasının içine attı. Wax onu da aklına not alarak İtmemeye başladı.

"Bunun bir fark yaratacağını düşünmüyorum," dedi Steris. "Burası resmen metalle dolup taşıyor. İçkine ne yapıyorsun?"

Wax başını kaldırdı. Bardağının içinde gizli gizli kahverengi toz atmayı yeni bitirmişti. "Su aldım," dedi. "Toz konyak içiyormuşum gibi görünmesine neden olacak. Eğer daha sonra sarhoş numarası yapabilirsem işe yarayabilir."

"Büyüleyici," dedi Steris. Gerçekten de etkilenmiş gibi görünüyordu.

Bir avizenin altından geçerek odada yürüdüler. Tellerin ucunda asılı duran kristal parçaları hafifçe Wax'ten uzağa gittiler, mıknatısın yanında kalmış bir pusula iğnesi gibilerdi. Yanından geçerlerken kazara bir külçeyi sergilendiği yerden düşürdü. Pas tutası. Çelik baloncuğunun gücünü istemeye istemeye azalttı.

"Haydi valiyi bulalım," dedi Steris.

Wax başıyla onayladı. Ne yöne dönerse dönsün, birilerinin sırtına tabanca dayadığı hissinden kurtulamıyordu.

Bizleri başka biri oynatıyor, kanun adamı.

Tuğlalar kırmızı. Kollarında Lessie, çoktan ölmüştü. Elleri onun kanıyla kaplı...

Hayır. Wax bunu aşmıştı. Yasını *tutmuştu.* O girdaba yine kapılmayacaktı. Partide yürümeye devam ederlerken koyu renk giyinmiş bir çift daha düşük seviyeli soylu yollarına çıkmak için ilerledi ama Wax onlara ters ters baktı. Bu onların geri çekilmeleri için yetmişti.

"Lord Waxillium..." dedi Steris.

"Ne?" diye sordu Wax. "Valiye gideceğimizi sen söylemiştin."

"Bu diğer herkese hırlayabileceğin anlamına gelmiyor."

"Hırlamadım." Hırlamış mıydı?

"Gelecek sefer bana bırak," dedi Steris garip bir şekilde içinde hiçbir şey olmayan bir camekânın yanından geçerlerken. Plakette KAYIP METAL ATİYUM yazıyordu.

Kuzey tarafındaki pencerelerin önünde insanlarla görüşen valiye yaklaşırlarken, parlak sarı kravatlı bir adam Wax'i fark etti. Çok güzel. Lord Stenet. Yine tekstil vergileri hakkında konuşmak isteyecekti. Ama elbette ki bunu *söylemeyecekti,* en azından ilk başta. Buralarda kimse derdini açık açık söylemiyordu.

"Lord Waxillium!" dedi Stenet. "Ben de tam sizi düşünüyordum! Evlilik hazırlıklarınız nasıl gidiyor? Davetiyemi yakın zamanlarda bekleyebilir miyim?"

"Fazla yakında değil," dedi Steris. "Rahipte ancak karar kıldık. Ya siz? Sizin nişanınız bütün şehrin dilinde!"

Stenet'in yüzü asıldı. "O konuda..." Boğazını temizledi. Steris dürtükledi ama bir an sonra Stenet bir bahane bulup konuyu değiştirmişti, sonra da nazikçe çekilip gitti.

"O neydi?" dedi Wax.

"Aldattığını herkes biliyor," dedi Steris umursamazca. "Doğal olarak, konu da onu rahatsız ediyor."

"İyi iş çıkardın," dedi Wax. "Bu konuda çok iyisin."

"Becerikliyim diyelim."

"İnanıyorum ki, benim de söylediğim şey buydu."

"Arada fark var," dedi Steris başını olumsuzca sallayarak. "Bu salonda sosyal etkileşimin gerçek üstatları var. Ben onlardan birisi değilim. Sosyal kuralları inceledim, araştırdım ve şimdi de uyguluyorum. Başka bir kadın olsa, o konuşmanın sonunda Stenet'i dikkati dağılmış ama mutlu hâlde hem de hiç zorlanmadan bırakabilirdi. Ben, tabir yerindeyse, kaba kuvvet kullanmak zorunda kaldım."

"Garip bir kadınsın, Steris."

"Salonda beline silah takmış olan tek adama göre," diye cevap verdi Steris. "Yanından geçtiğimiz her kadının küpelerini İtip kulaklarından düşürmeye çalışan bir adam. Leydi Remin'inkinin içkisinin içine düştüğünü görmedin, değil mi?"

"Onu kaçırmışım."

"Yazık. Eğlenceliydi. Gel, bu taraftan yürü; Lord Bookers'la konuşmak zorunda kalmak istemeyiz. Korkunç derecede sıkıcı."

Wax Steris'i üç adım yana doğru takip etti, içinde Wax'in geçişi yüzünden zangırdayan parlak kalay cevherler olan bir camekânın yanından geçtiler. Yanında ünlü Kalaygözler'in resimleri vardı, içlerinde Lord Sissoylu'nun da birkaç çizimi bulunuyordu; Külkıyamet'ten önce o da bir Kalaygöz'dü. *Steris'in birilerinin sıkıcı olduğunu söylemesi komik...*

"Birilerinin sıkıcı olduğunu belirtmemin ironik olduğunu düşünüyorsun," dedi Steris. "Ne de olsa ben de aynı kişilik bozukluğuna sahip olmakla tanınıyorum."

"O şekilde dile getirmezdim."

"Önemli değil," dedi Steris. "Daha önce çok kereler söylediğim gibi, ünümün farkındayım. Doğamı kabul etmek zorundayım. Becerilerini üzerimde kullanmasını istemediğim başka bir sıkıcıyı, senin uzman bir Allomanseri fark edeceğin şekilde fark edebiliyorum."

Wax kendini gülümserken buldu.

"Ayrıca bir de," dedi Steris alçak sesle valinin Erikell Evi'nin lorduyla konuştuğu yere doğru yaklaşırlarken, "katili bulacak olursan beni ona doğru götür. Evimizin maddi durumunun ayrıntılarıyla onu büyülemek için çabalayacağım. Şanslıysak, uyuyakalıp içkisinin içine düşerek boğulur ve ben de ilk kurbanımı avlamış olurum."

"Steris! Gerçekten espri yaptın."

Steris kızardı. Sonra yüzünde hınzır bir ifade belirdi. "Merak ediyorsan, hile yaptım."

"Hile mi?"

"Nüktedan konuşmalardan hoşlandığını biliyorum," dedi. "O yüzden önceden hazırlık yaptım, söyleyebileceğim ve senin eğlendirici bulacağın şeylerin bir listesini çıkardım."

Wax güldü. "Senin her şey için planın var, değil mi?"

"Her şeyi hakkını vererek yapmaktan hoşlanırım," dedi. "Gerçi itiraf etmek gerek, bazen hakkını o kadar *fazla* veriyorum ki, planlarımı en iyi şekilde uygulamak için plan yapmam gerekiyor. Hayatım, dümenin yerinde olduğundan kesinlikle emin olmak için on sekiz ayrı yöne dönük dümenle inşa edilmiş ancak denize indirilmeden kızağında bekleyen güzel bir geminin durumuna benziyor." Tereddüt etti, sonra tekrar kızardı. "Evet. Bu espri de listeden."

Wax yine de güldü. "Steris, sanırım seni daha önce hiç bu kadar samimi görmemiştim."

"Ama hile yapıyorum. Sözleri önceden hazırladım. *Gerçek anlamda* eğlendirici değilim."

"Başka kaç kişinin aynı şeyi yaptığını duysan şaşarsın," dedi Wax. "Dahası, bu *gerçek sensin*. O yüzden samimi."

"O zaman ben her zaman samimiyim."

"Sanırım öyle. Daha önce fark etmemiştim."

Innate'e doğru yürüdüler, valinin beklediklerini fark edeceği kadar yakınına gelmişlerdi. Yakınlarda, başka çiftler ve gruplar onlara gizli bakışlar atıyordu. Büyük bir evin lordu olarak, Wax odadaki neredeyse herkesten daha yüksek mertebeliydi. Eski soylu unvanların önemi gittikçe azalıyordu ama arkasında Steris'in parası olunca, Wax kendini borçlarının büyük bir kısmından kurtarabilmişti. Bu da varlıklarına haciz konulmasından kaçınmasını sağlamış ve diğer yatırımları kâr getirmeye başlayana kadar dayanabilmesini sağlamıştı. Ladrian Evi bir kere daha şehirdeki en zenginlerden biri olmuştu. Bu, soylu bir secereden daha önemli hâle geliyordu.

Wax soylu doğmanın, ekonomik ve siyasi güçle o kadar sık olarak birlikte gelmesini şaşırtıcı olmasa da, talihsiz buluyordu. Son İmparator'un idealini temel alan Lord Sissoylu'nun kanunlarının, gücü sıradan insanlara teslim etmesi gerekiyordu. Ama yine de iktidar bir türlü aynı grupların elinden çıkmıyordu. Wax de onlardan birisiydi. Kendini ne kadar suçlu hissetmesi gerekirdi?

İşleri insanoğlu için fazlasıyla kolaylaştırdığımı düşünüyor ve bundan da endişe ediyorum... Valinin baş koruması ve güvenlik sorumlusu Drim Wax'in yanına geldi. "Sanırım bir sonraki sıra sizde," diye hırladı kalın enseli adam. "Kapılardaki adamlarım silahlarınızı getirmenize izin vermiş diye duydum."

"Vali için en ufak bir tehlike söz konusuysa elimde bir silah olmasını önce sen *isteyeceksin*," dedi Wax.

"Umarım öyle olur. Silahların sizin için pek bir anlamı yok, değil mi? Cebinizdeki bozuk paralarla da öldürebilirsiniz."

"Ya da kol düğmeleriyle. Ya da halıyı zemine tutturan raptiyelerle."

Drim homurdandı. "Yardımcınıza olanlar ne talihsizlik."

Wax dikkatini derhâl Drim'in üzerine odakladı. "Wayne, ne oldu ona?"

"O bir güvenlik tehdidi," dedi Drim. "Aşağıda onu geri çevirmek zorunda kaldık."

Wax rahatladı. "O zaman önemli değil."

Drim gülümsedi, belli ki bu konuşmada bir tür zafer kazandığını hissediyordu. Geri çekilerek duvarın yanındaki yerine döndü, valiyle konuşmaya gelenleri izliyordu.

"Wayne için endişelenmiyor musun?" diye sordu Steris alçak sesle.

"Artık değil. Partiyi fazla sıkıcı bulup basıp gitmesinden korkuyordum. Onun yerine, sağ olsun şuradaki arkadaş Wayne'e meydan okumuş."

"Yani... içeriye gizlice sızacağını mı söylüyorsun?"

"Wayne çoktan buralarda bir yerlerde değilse, el çantanı yiyip yakmaya çalışırım," dedi Wax.

Beklemeye devam ettiler. Valiyi şu anda meşgul eden Leydi Shayna geveze palavracının biriydi ama ona verdiği politik ve maddi desteklerden sonra, vali bile bu kadını geri çeviremezdi. Wax, Wayne'in nerede olabileceğini merak ederek etrafına bakındı.

"Lord Waxillium Ladrian," dedi bir kadın sesi. "Hakkınızda çok şey duydum. Hikâyelerde anlatılandan daha yakışıklısınız."

Konuşana dönerek kaşlarını kaldırdı, valiyi görmek için bekleyen uzun

boylu bir kadındı. Çok uzun boyluydu, Wax'ten en az bir karış daha uzundu. Dolgun dudaklı ve iri göğüslü kadının derisi krem ve saçları da barut rengindeydi, giydiği kırmızı tuvaletin üst yarısının büyük bir kısmı da eksikmiş gibi görünüyordu.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Steris, sesi soğuktu.

"Bana Milan derler," dedi kadın. Steris'e bakmaya bile zahmet etmemişti ama Wax'i baştan aşağı inceliyordu, sonra gizemli bir şekilde gülümsedi. "Lord Waxillium, bir partiye üstünüzde tabancalarınız ve Yabanlar usulü bir sispaltosuyla geliyorsunuz. Cüretkâr bir hareket."

"İnsanın her zaman yaptığı şeyi yapmaya devam etmesinde cüretkâr bir şey yok," dedi Wax. *Öte yandan nişanlısı yanında duran bir adamla flört etmeye çalışmak...*

"İlginç bir ününüz var," diye devam etti Milan. "Hakkınızda söylenenler doğru mu?"

"Evet."

Kadın dudaklarını büzdü, gülümsüyor, daha fazlasını bekliyordu. Onun yerine, Wax gözlerinin içine baktı ve bekledi. Kadın kımıldandı, içkisini bir elinden öbürüne geçirdi, sonra bir bahane bulup uzaklaştı.

"Vay be, dedi Steris. "Bir de *benim* insanları rahatsız edebildiğimi söylerler."

"Bakışı erkenden öğrenirsin," dedi Wax dikkatini tekrar valiye çevirerek. Zihninin arka tarafında Milan adlı kadını değerlendirdi ve bir gözünü onun üzerinde tutmaya karar verdi. Bu kılık değiştirmiş Bleeder mıydı, Wax'i yoklamaya mı çalışıyordu? Ya da sadece şarabı fazla kaçırmış, erkeklerden göreceği tepki konusunda kendine güveni anlamsız seviyede yüksek olan bir diğer sersem davetli miydi?

Hay Harabet, bu iş zor olacak.

* * *

Wayne partide aylak aylak dolaşıyordu, minik yemek tabağına dengeleyebildiği kadar çok yemeği tepeleme doldurmuştu. Böylesi afili partilerde neden bu kadar minik tabaklar kullanıyorlardı? İnsanlar çok fazla yemesin diye mi? Pas tutasılar. Zengin tayfası hiç mantıklı değildi. Şehirdeki en pahalı alkolleri bedavaya dağıtıp, sonra milletin küçük sosislerin hepsini yiyip bitireceğinden mi endişe ediyorlardı?

Wayne bir isyancıydı. Onların kurallarıyla oynamayı reddediyordu, evet reddediyordu. Hızla bir savaş planı çıkardı. Küçük sosisleri getiren

hizmetçiler doğu barın arkasından çıkıyordu, batı barda ise somon krakerleri hazırlanıyordu. Minik sandviçler kuzeyde ve çeşitli tatlılar da güneydeydi. Eğer salonun etrafındaki bir turunu tam olarak on üç dakika içinde tamamlayabilirse, her cepheye tam garsonlar yeni tabaklarla gelirken saldırabilirdi.

Ona ters ters bakmaya başlamışlardı. İnsan işini doğru yaptığını öyle bakışlar atılmaya başladığı zaman anlardı.

Marasi yakınlarında duruyor, Profesör Hanlanaze'nin yardımcısı rolünü oynuyordu. Wayne sakalını kaşıdı. Sakal sevmezdi ama Marasi Profesör Hanlanaze'nin az sayıdaki evanotip resminde sakallı göründüğünü söylemişti. Beli de Wayne'in belinden çok daha kalındı. Bu çok iyiydi. Öyle bir göbeğin içinde her türlü şeyi saklayabilirdin.

"Bunların hepsini arabada getirdiğine hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadı Marasi, sonra Wayne'in sosislerinden birini çaldı. Resmen tabağından çalmıştı. Rezillik!

"Güzel kardeşim, tescilli bir akademisyen olmak, her şeyden önce uygun hazırlığa bağlıdır," dedi Wayne. Başını renkli Terris şapkasının üzerinden kaşıdı, Hanlanaze'nin soyunun gurur duyduğu bir işaretiydi. "Her duruma karşı hazırlıklı olmak için uygun ekipmanlar olmadan evimden çıkmam, laboratuvarımda uygun güvenlik tedbirlerini almadan çalışmam kadar imkân dışı olurdu!"

"Kılığı *gerçek* yapan şey hakikaten de ses, değil mi?" dedi Marasi. "Nasıl yapıyorsun?"

"Aksanlarımız düşüncelerimizin elbiseleridir, canım," dedi Wayne. "Onlar olmadan, söylediğimiz her şey çıplak kalır ve bu da havlayarak iletişim kurmakla aynı şey. Ah, bak. Tatlıcı kızda yine bir sürü pasta var! Onları *kesinlikle* karşı konulmaz buluyorum."

O tarafa doğru bir adım attı ama bir ses onu durdurdu. "Profesör Hanlanaze?"

Wayne donup kaldı.

"Yahu, *gerçekten de* sizsiniz!" dedi ses. "Geleceğinizi hiç düşünmemiştim." Uzun boylu bir adam yaklaştı, o kadar ekose giyinmişti ki, herifi göndere çeksen savaş sancağı olurdu.

Wayne bir yandan memnun olmuştu. Kılık değiştirirken elinde sadece Marasi'nin Hanlanaze tarifi vardı, o yüzden profesörün resmini gördüğü belli olan birisini kandırabildiği gerçeği etkileyiciydi.

Öte yandan... şansa bak ya!

Wayne tabağını Marasi'ye verdi, "Bunları yeme," diyen sert bir bakış da atmıştı. Sonra gelen adamın elini sıktı. O elbisenin kumaşı hakikaten enteresandı. İmal eden fabrika, bir yıllık çizgi kotasını bununla doldurmuş olmalıydı.

"Siz de..." dedi Wayne sesini azaltarak. Profesör Hanlanaze gibi iri adamların çoğu zaman kendilerinden daha küçük birine aitmiş gibi gelen sesleri olduğunu görmüştü. Bu aralar güneyli aksanlarını çalıştığı için memnundu. Elbette içine bir parça üniversite aksanı katmış ve ikisini de profesörün büyüdüğü köy Thermolian'ın "v" seslerinden bir temele oturtmuştu.

İyi bir aksan tutturmak, bir duvardaki kusurları kapatmak için boyaları karıştırmaya benzerdi. Doğru tonu verecek karışımı yakalayamayacaksan, bambaşka bir renge boyasan daha iyiydi.

"Rame Maldor," dedi adam Wayne'in elini sıkarken. "Duymuşsunuzdur... Higgens etkisi hakkındaki makaleden."

"Ah, evet," dedi Wayne elini bırakıp geri çekilerek. Bu kadar çok insanın arasında olmaktan dolayı gerildiği izlenimini son derece başarılı bir şekilde vermekteydi ve herkes de inanmış gibiydi. Gerçekten de, Maldor'un sözde inzivacı profesöre bol bol yer bırakmaya hiçbir itirazı yoktu.

Bu sayede, Wayne'in sadece kendisi ve Marasi etrafındaki zamanı hızlandırması mümkün oldu.

"Ahenk'in bilekleri adına ne diyor bu herif?" diye tısladı.

Marasi çantasından Wayne kılık değiştirirken yakınlardaki bir dükkândan aldığı kitabı çıkardı. Bir süre sonra aradığı sayfayı buldu. "Higgens etkisi. Mıknatısların izge alanları üzerinde yarattıkları etkilerle ilgili bir şey." Birkaç sayfa karıştırdı. "Hah, şunu dene..." Wayne'e bir dizi saçmalık saydı, o da başıyla onayladı ve hız baloncuğunu yok etti.

"Higgens etkisi eski hikâye!" dedi Wayne. "Ben statik *elektrik* alanların benzer sonuçlar yaratmasıyla çok daha fazla ilgileniyorum. Yahu, bizim bitirmek üzere olduğumuz işleri bir *görsen*!"

Rame'in yüzünün rengi attı. "Ama... ama... ben o etkiyi kendim inceleyecektim!"

"O zaman en az üç yıl geri kalmışsın!"

"Neden mektuplarımızda bundan bahsetmediniz?"

"Bir sonraki icadımın haberini mi verseydim?" dedi Wayne.

Rame tökezleyerek uzaklaştı, sonra asansöre doğru koştu. Wayne daha önce hiçbir bilim adamının bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti. Sanki aşağıda beleş laboratuvar önlüğü dağıtıyorlardı.

"Eyvah," dedi Marasi. "Araştırmalarında yaratabileceğin kargaşanın farkında mısın?"

"Hı hı," dedi Wayne yemek tabağını geri alırken. "İyi gelecek. O kadar çok oturup, düşünmelerini engeller biraz."

"Wayne, onlar bilim adamı. Bu onların *işi* değil mi?"

"Ben nereden bileyim?" dedi Wayne küçük bir sosisi ağzına tıkarken. "Ama öyleyse bu *her şeyi* açıklıyor."

* * *

Vali Innate konuşmasını bitirdi ve Wax'e doğru döndü. Koruma Drim yaklaşmaları için elini salladı. Wax'i sevmiyordu ama Wax'in onu tanıdığı kadarıyla Drim güvenilir, sadık ve sağlam bir adamdı. Wax'in bir tehdit olmadığını anlıyordu.

Ne yazık ki, Drim'in karşılarında olan tehditten haberi *yoktu*. Bir kandra... herkes olabilirdi. Wax olsa bu kadar kolay güvenmezdi.

Güvenmez miydim, diye düşündü valinin elini sıkarken. *Ya kandra Drim'se? Bunu düşündüm mü?*

Ne de olsa Bleeder Lord Winsting'i öldürmeyi bu şekilde başarmıştı. Winsting'in adamlarının güvendiği birinin yüzüne bürünerek. *Hay pas tutmuş tepeler*, diye düşündü Wax. *Bu iş çok, çok zor olacak.*

"Lord Waxillium? İyi misiniz?" diye sordu Innate.

"Affedersiniz, lordum," dedi Wax. "Bir an için düşüncelerim başka bir yöne kaydı. Leydi Innate nasıl?"

Vali, Steris'in elini öperken, "Geçici bir mide bulantısından muzdarip," dedi. "Dinlenmek üzere eve döndü. Ona hatırını sorduğunuzu ileteceğim. Leydi Harms, bu akşam muhteşem görünüyorsunuz."

"Ve siz de her zaman bir centilmensiniz," diye cevap verdi Steris ona samimi bir şekilde gülümseyerek. Politik açıdan zıt olsalar da, Steris valiyi seviyordu. Innate muhafazakâr biriyken, Steris, yükselmeye çalışan yeni zenginlerden bekleneceği üzere yenilikçiydi. Ama bu tür şeyler Steris'i rahatsız etmiyordu. O, amaçları mantıklı olan insanları seviyordu ve Innate'in politik tavrının düzenli olduğunu düşünüyordu. "Umarım Leydi Allri kısa süre içinde iyileşir."

"Bedensel bir rahatsızlıktan ziyade sinirsel bir aksaklık," dedi Innate. "Bugün yaşananlara tepkisi iyi olmadı."

"Yaşananlar düşünüldüğünde, dikkate değer derecede iyi görünüyorsunuz," dedi Wax.

"Suikast girişimcisi daha yeni muhafızlarımızdan biriydi ve zihinsel açıdan dengesizdi. Nişancılığı berbattı ve büyük ihtimalle beni *gerçekten* öldürmeye bile niyetli değildi." Vali kıs kıs güldü. "Keşke Firari her zaman bana böyle düşmanlar gönderse; özellikle de seçim dönemlerinde."

Wax ona zorlama bir gülümsemeyle karşılık verdi, sonra yan tarafa göz attı. Deminki kadın, büyük gözlü olan, yakınlarında duruyordu. Başka kim şüphe verici derecede yakınlarındaydı?

Bleeder kolaylıkla fark edeceğim birisi olmayacak, diye düşündü. *Saklı Ölümsüzler'in insan toplumunun içine karışmada yüzlerce yıllık tecrübesi var.*

"Sizin görüşünüz nedir, Lord Waxillium?" diye sordu Innate. "Adamın amacı neydi?"

"Saldırması için kışkırtılmıştı," dedi Wax. "Dikkat dağıtmak içindi. Kardeşinizi başka biri öldürdü, size tekrar saldıracak."

Yakınlardaki Drim iyice doğrularak ona bir bakış attı.

"İlginç," dedi Innate. "Ama siz gölgelere silah çekmekle tanınıyorsunuz, değil mi?"

"Her kanun adamı arada bir yanlış bir ipucunu takip eder."

"Lord Waxillium'un haksız olduğundan daha çok haklı çıktığını göreceğinizi düşünüyorum, lordum," dedi Steris. "Tehlike var diyorsa, ben olsam kulak verirdim."

"Bunu yapacağım," dedi Innate.

"Önemli konuları tartışabilmemiz için sizinle görüşmek istiyorum," dedi Wax. "En geç yarın. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeniz gerekiyor."

"Programıma alacağım." Bu Innate için verilmiş bir söze denkti. Wax'le görüşeceklerdi. "Leydi Harms, kuzeninizi sorabilir miyim? Her ne kadar adam ıskalayacak ve bana zarar gelmeyecek olsa da, bugün yaptıkları için ona henüz teşekkür etmedim."

"Marasi iyi," dedi Steris. "O da bu gece buraya gelip..."

Şunlara bak.

Düşünce Wax'in kafasından içeriye zorla girdi. Steris ve vali konuşmaya devam ediyordu ama Wax dondu.

Boyalı yaldızlara bürünmüşler. Şarap içiyorlar. Gülüyorlar ve gülümsüyorlar ve oynuyorlar ve dans ediyorlar ve yemek yiyorlar ve gizli gizli öldürüyorlar. Hepsi Ahenk'in planının parçası. Hepsi sahnedeki oyuncular. Sen de öylesin, Waxillium Ladrian. Bütün insanoğlu öyle.

Wax'i derisinin üzerinde gezen karıncalar gibi baştan aşağı bir ürperme kapladı. Zihninin içindeki düşünceler bir Ahenk'inki gibi bir sesti, ama gıcırtılı ve kabaydı. Korkunç bir fısıltı.

Küpesi hâlâ kulağındaydı. Bleeder Hemalurjik iğnesi olan birisiyle iletişim kurmanın yolunu da bulmuştu.

Katil, zihninin içindeydi.

10

Wayne sosis taşıyan hizmetçi geçerken döndü. Bir avuç daha almak için uzanmaya niyetliydi. Onun yerine bir tokat yedi.

Gözlerini kırpıştırdı, ilk önce garsonların sonunda onları alt edip durmasından bıktıklarını düşünmüştü. Ama tokadı atan onlardan biri değildi. Bir çocuktu. Marasi hızla yanına geri dönerken bakışlarını genç kızın üzerine dikti. Yahu, bu çocuk on beş yaşından daha büyük olamazdı. Ve onu *tokatlamıştı*!

"Sen bir *canavarsın*," dedi kız.

"Ben..."

"Remmingtel Tarcsel!" dedi kız. "Sence bu partideki kimse daha önce bu ismi duymuş mudur?"

"Ee..."

"Hayır duymamışlar. Sordum. Hepsi burada durmuş, babamın akkor ışıklarını kullanıyorlar, yaratmak için *yıllarca* uğraştığı ışıklarını, ama hiç kimse onun adını bilmiyor. Neden biliyor musun, Hanlanaze?"

"Herhâlde bilmiyorum..."

"Çünkü onun tasarımlarını ve tabii ki hayatını çaldın. Babam, senin gibiler yüzünden parasız, namsız ve kahır içinde öldü. Ne iddia edersen et sen bilim adamı filan değilsin Hanlanaze. Sen mucit filan değilsin. Sen hırsızsın."

"O kısmı doğru. Ben..."

"Seni alt edeceğim," diye tısladı kız burnunun dibine girerek ve parmağını doğrudan göbeğine sapladı, neredeyse gizlediği düello değneklerine isabet ettirecekti. "*Planlarım* var. Ve babamın aksine, ben bu dünyada kazananın, sadece en iyi fikirleri bulanlar olmadığını biliyorum. O fikirleri pazarlayabilenler kazanıyor. Yatırımcılar bulacak ve bu şehri değiştireceğim. Sen de adın çıkmış ve beş parasız hâlde ağlarken, babamın adını ve yaptıklarını düşüneceksin."

Topuğunun üzerinde döndü ve yürüyüp gitti; uzun sarı saçları da Wayne'in yüzüne çarpmıştı.

"Bu da neydi böyle?" diye fısıldadı Wayne.

"Başka birinin kılığına girmenin bedeli olsa gerek," dedi Marasi. Pas tutası kadının sesi *eğleniyormuş* gibiydi!

"Babası... Babamı öldürdün dedi."

"Evet. Görünüşe göre Hanlanaze'nin geçmişinde de biraz pislik var."

Hanlanaze. Doğru. Hanlanaze. Profesör.

"O kızın yazdığı makaleleri okumuştum," dedi Marasi. "O icatların çalındığı gerçekten doğruysa bu çok yazık."

"Evet," dedi Wayne yanağını ovuşturarak. "Yazık." Yanından geçen o küçük sosisler tabağına gözlerini dikti ama peşine düşecek hevesi bulamadı. Niyeyse işin keyfi kaçmıştı.

Onun yerine Wax'i aramaya gitti.

* * *

Wax, vali ile Steris'e, "Affedersiniz," dedi.

İkisi de o yürüyerek uzaklaşırken afallamış gözlerle ona baktılar. Kaba bir davranıştı. Wax umursamadı. Salonun ortasına yürüdü, içgüdüleri ona bağırıyordu.

Silahlarını çek!

Çatışma geliyor!

Mevzilen!

Kaç.

Bunların hiçbirini yapmadı ama gözünün seğirmesine engel olamıyordu. Çeliği yanıyor, küçük şeffaf mavi çizgilerden bir demet onu yakınlardaki metal kaynaklarına bağlıyordu. Bunları görmezden gelmeye alışkındı.

Şimdi onları izledi. Titriyor, kayıyor, bir odadaki yüz kişinin nabzı ve ritmiyle atıyorlardı. Yemek tepsileri, takılar, gözlükler. Masa ve sandalye-

lerdeki metal kısımlar. İnsanların hayatlarının iskeletini oluşturan o kadar çok metal vardı ki. Onlar uygarlığın etiydi ve çelik de artık iskeleti.

O zaman ne olduğumun farkındasın, dedi zihninin içindeki ses. Kadınsı ama gıcırtılıydı.

Hayır, nesin sen, diye düşündü Wax. Bir deneme.

Ahenk seninle konuştu. Konuştuğunu biliyorum.

Sen bir kolosssun, diye düşündü Wax, bilerek yanlış kelimeyi kullanarak.

Ahenk için dans ediyorsun, diye cevap verdi ses. *Onun emriyle eğiliyor ve dönüyorsun. Onun ne kadar aciz bir tanrı bozuntusu olduğunu umursamıyorsun.*

Wax emin değildi, emin olmanın bir yolu yoktu, ama görünüşe göre Bleeder onun aklını okuyamıyordu. Kandra sadece düşüncelerini gönderebiliyordu. Ahenk ne demişti? Akıl okumak Muhafaza'dan, akla girmek Harap'tan geliyor mu?

Wax o çizgileri izleyerek yavaş yavaş etrafında döndü. Bleeder'ın üzerinde hiç metal olmayacaktı. Metalik açıdan tecrübeli kişiler öyle şeylere daha fazla dikkat ederdi. Örneğin valinin korumaları. Yarısının tabancası vardı ama diğer yarısı sadece düello değnekleri taşıyordu.

Buna nasıl katlanıyorsun, Wax, diye sordu Bleeder. *Onların arasında yaşamaya. Dizlerine kadar çıkan lağımın içinde durmak gibi.*

"Winsting'i neden öldürdün?" diye sordu Wax konuşarak.

Öldürdüm çünkü o ölmek zorundaydı. Öldürdüm çünkü başka kimse öldürmeyecekti.

"O zaman bir kahramansın," dedi Wax etrafında dönerek. *Yakınlarda bir yerlerde*, diye düşündü. *Beni izliyor. Kim? Hangisi?*

Düşen yıldırım kahraman değildir, dedi Bleeder. *Deprem, kahraman değildir. Bu şeyler sadece vardır.*

Wax odanın içinde yürümeye başladı. Belki Bleeder da onunla birlikte hareket etmeye çalışırdı. Ellerini yanlarında tuttu, yumruklarının içinde sıkılı birer sikke vardı. Daha silah çekmemişti. Bu panik yaratırdı. "Neden vali?" diye sordu Wax. "O, iyi bir adam."

İyi adam diye bir şey yoktur, dedi Bleeder. *Seçim bir illüzyondur, kanun adamı. Bencil olmak ve özverili olmak için yaratılan insanlar vardır. Saldırgan bir aslanın, uysal bir tavşanla kıyaslandığında kötü olmaması gibi bu da onları iyi ya da kötü yapmaz.*

"Onları lağıma benzettin."

Lağım kötü değildir. Bu, onu arzulanır bir şey de yapmaz.

Zihninin içindeki Bleeder'ın sesi sanki konuştukça daha fazla kişilik kazanıyormuş gibiydi. Alçak, akılda kalıcı, kasvetli. Kanlı Tan'in sesi de öyleydi.

Bizleri başka biri oynatıyor...

"Ya sen?" diye sordu Wax. "Sen hangisisin? Aslan mı, tavşan mı?"

Ben cerrahım.

O kadın, kırmızılı afet, Wax'i takip ediyordu. Bunu gizli gizli yapmaya çalışıyor, aralarına karışıp muhabbet etmek için farklı gruplara doğru yürüyordu ama Wax'e paralel hareket ediyordu. Takip eden bir kişi daha vardı. Garson kıyafetli, bir tepside yemek taşıyan kısa boylu bir adam. Odanın içini turlayarak dağıtım yapıyordu ama öbür hizmetkârlar saat yönünde hareket ediyordu. Wax ise saat yönünün tersine.

Wax'in konuşmasını duyabilecek kadar yakındalar mıydı? İnsan kulağıyla değil. Belki Bleeder kalay yakıyordu. Tabii bu akşam seçtiği güç oysa.

Sen de bir cerrahsın, dedi Bleeder. *Sana lord diyorlar, senin yüzüne gülümsüyorlar ama onlardan biri değilsin. Keşke gerçekten özgür olabilseydin. Keşke...*

"Ben kanuna hizmet ediyorum," diye fısıldadı Wax. "Sen neye hizmet ediyorsun?"

Bleeder buna bir cevap vermedi. Belki fısıltı duymasına engel olmuştu.

Vali yolsuzluğa batmış bir hâlde, dedi Bleeder. *Kardeşinin pisliklerini örtmekle yıllarını harcadı ama aslında kendi pisliklerini örtse daha iyi ederdi.*

Wax yana doğru baktı. Şimdi salonun çevresini dolaşmış, neredeyse başladığı yere geri gelmişti. Garsonu bütün yol boyunca takip etmişti.

Yapacak çok işim var, dedi Bleeder. *Bu şehirdeki herkese özgürlük vermeliyim. Ahenk avcunun içiyle insanoğlunu eziyor, boğuyor. Kimsenin işine karışmadığını iddia ediyor ama sonra bizi tahtadaki taşlar gibi oynatıyor.*

"Valinin öldürülmesi bu şehre özgürlük mü getirecek?" dedi Wax.

Evet, dedi Bleeder. *Ama onu henüz öldüremem, Wax. Daha pederini bile öldürmedim.*

Wax birden ürperdiğini hissetti. Ama babası zaten ölmüştü. Eli tabancasında hızla döndü ve garsonun gözlerinin içine baktı. Adam donakaldı, gözleri kocaman açılmıştı.

Sonra kaçtı.

Wax küfrederek arkasından koştu ve bir sikkeyi önüne doğru attı. Sikke

havada taklalar attı ama garson bir grup insanın arkasına kaçtı. Wax dişlerini gıcırdatarak sikkeyi İtmeden düşmeye bıraktı, onun yerine Vindication'ı kılıfından çıkardı. Bu partideki misafirlerden endişe çığlıklarının yükselmesine neden oldu. Garson insan gruplarının arkasına saklanıyordu, Wax'ten kaçmaya hazırlıklıydı.

Neyse ki adam, ya da kandra, ya da her neyse, Wayne için hazır değildi. Şarap kadehleri olan iki tombul kadının arasından fırlayarak kendini garsonun üzerine attı. İkisi de bir yığın hâlinde yere yıkıldılar. Wax yavaşlayarak silahını kaldırdı, nişan alıyordu. Bleeder'a Allomansi ya da Ferusimya kullanma fırsatı tanıyamazdı, özellikle de şu anda kalay kullandığı konusunda yanılmışsa. Wax'in tahminine göre başından vurulmak bir kandrayı öldürmezdi ama onu yavaşlatması gerekirdi. Wax'in sadece Wayne'in yanlış bir yerinden vurmayacağından emin...

Valinin korumaları, Bleeder ile Wayne'in üzerine atladılar. Wax küfredip sispaltosu arkasından dalgalanarak öne atıldı, Vindication'ı yukarıya doğru çevirmişti. Biraz yükseklik kazanmak için zemindeki raptiyeleri İterek yere çökmüş misafirlerin üzerinden atladı ve debelenen korumalar grubunun yakınında yere indi.

Beş korumanın tuttuğu sahte bir sakal takmış olan Wayne, çırpınırken başı ağrıyan kanal işçisi gibi küfür ediyordu.

"Onu bırakın!" dedi Wax. "O benim yardımcım. Öbürü nerede?"

Korumalar bir tanesi dışında tökezleyerek çekildiler. Yerde yatıyordu, karnından kan akıyordu.

Wax hemen başını kaldırarak yakınlarında terasın dış duvarına doğru ite kaka yolunu açan garson kıyafetli bir adam gördü. Vindication'ı doğrulttu ve nişan aldı.

Sevdiğinin ölümü için üzüldüğümü bilmelisin, dedi Bleeder. *Bunun gerekli olmasından nefret etmiştim.*

Wax'in eli tutulup kaldı. Lessie. Ölmüş.

Harap olsun, ben bunu aştım! Wax yine de tetiği çekti ama Bleeder eğilerek zeminde kaydı. Mermi adamın başının üzerindeki pencerede bir delik açtı.

Bleeder zayıflamış pencereye bir sandalye fırlatarak kırdı. Sonra Wax tekrar ateş ederken dışarıya atladı.

Yirmi küsuruncu kattan aşağı.

Wax kükreyerek pencereye doğru atıldı. Wayne de ona katılarak kolundan yakaladı. "Sıkı tutunurum, birader. Gidelim."

"Sen kal," dedi Wax kendisini duygularının karmaşası arasından düşünmeye zorlayarak. "Valiyi izle. Bu da geçen seferki gibi bir yanıltmaca olabilir."

Wayne'e şikâyet etmesi için bir fırsat tanımadı. Silkinerek tutuşundan kurtuldu, sonra kendini sislerin içine fırlattı.

TANAĞI

Hava Durumu

Akşama doğru batı yönünde hafif rüzgâr bekleniyor

TE VE KÜLTÜR GÜNLÜĞÜ

Günlük 3¢
Haftalık 20¢

ORBEAU İ ALTINDA

ormansını etkileyecek

Pervasız Yabanlı Öldürüyor

Dördüncü Oktant Emniyet Teşkilatı'nın Yabanlar'da kanun adamlığı yapmış olan tartışmalı karakter Lord Waxillium Ladrian'ı resmen görevlendirme kararının üzerinden bir yıl geçti ve Oktant onun neden olduğu uzun Utançlar Listesi ile yüzleşmekten kaçmaya devam ediyor.

Bunların en önde geleni Waxillium "Wax" Ladrian'ın Büyük Şehrimizin Ticareti için hayati önemi olan kurumları soyan ve Masum bir Çocuğu katleden tanınmış suçlu Marksman'ı yakalamak için olan pervasızca Çabaları.

"Wax'in" son macerası her ne kadar başarılı olsa da, suçlunun (ve yanısıra kimliği belirlenemeyen bir Görgü Tanığının) ölümü ile sonuçlanarak, Şehir'in kanunlara uygun bir mahkeme ile adaletin yerine getirilmesini izleme fırsatını elinden aldı. Bu sırada Ladrian, sakin bir Gezintiye çıkmış olan Leydi Dorise Chevalle'in otomobilini imha etti ve Linville ve Lyons muhasebe ofisine ateş açarak 400 Boxingden daha fazla maddi zarara neden oldu. Zarar gören iki taraf da tazminat davası açıyor.

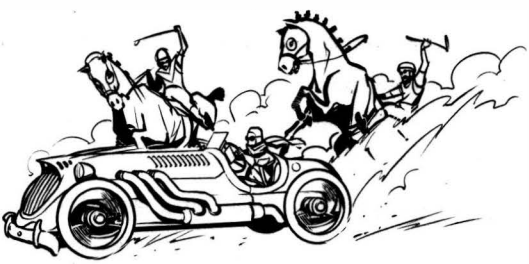
Lord Waxillium "Wax" Ladrian

LORD Winsting Innate'in evinde kargaşa—
Arka sayfa, sütun 8.

KADMİYUM Siskanı sıkıcı kurul toplantısını atlatmak için zamanı yavaşlattı —*Arka sayfa, sütun 4.*

MEŞHUR pastacı leziz pastalarını atiyum tanecikleriyle süslüyor—*Arka sayfa, sütun 5.*

"Sokak Yarışı" Geleneksel Sporu Tehdit Ediyor

Saat geç olduğunda Mihrak'a yaklaştıkça ne duyuyorsunuz? Yabanlar hayvanları gibi kükreyen otomobil motorları ve yolları parçalayan lastiklerin çığlığı. İnsanın geceleyin at nallarının taşlar üzerindeki tıkırtısını ve öten cırcır böceklerinin sesini duyamaz hâle gelmesinden beri en az beş yıl oluyor. Son altı aydır, genç lord ve leydiler -bazıları bizzat okuyucularımızın çocukları!- bazı en bilinen sokaklarımızda birbirleriyle yarışmaya başladılar. Bahisler ve boxing alışverişinin başlaması da uzun sürmedi ve gençler önceden belirlenen saatlerde polis memurlarını özellikle bu sokak yarışlarından uzağa çekmeleri için sokak çocuğu çetelerine para vermeye başladı.

En ağır darbe paralel yolları ve uzun düz sokakları olan 3. Oktant'a iniyor ve bir aydan daha kısa bir süre içinde genç Leydi Carmine Feltry, Demirkapı Nehri'nin bitişiğindeki eski panayır alanında sadece otomobiller için olan bir yarış pisti açıyor.

(Devamı arka sayfada.)

Alüminyum Kilit ve Kapı Kolları. Allomanser serserilere karşı savunmasız kalmayın. Bir hafta içinde takıyoruz. Adamus Sk. No 42

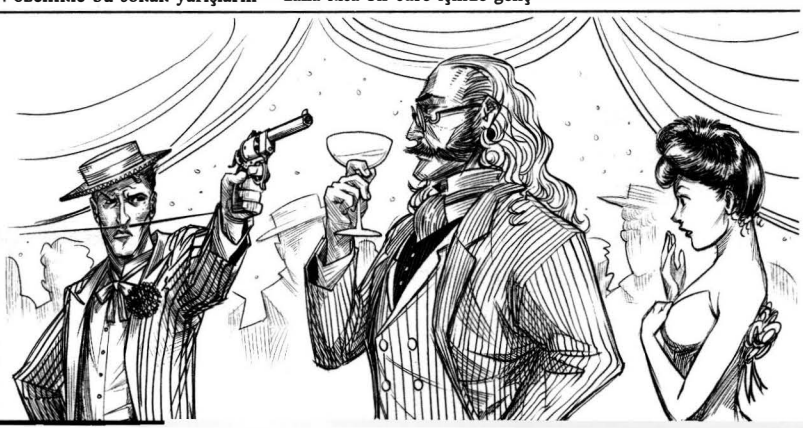
Hikâye anlatabiliyor musunuz? Calour Yayınları Dechane'dan *Korkunçlar* ve Ausdenec'ten *Korku ve Vahşilik* alaşımında romanlar arıyor. Örneklerinizle başvurun. Calour ve D. ve S, Morise No 211, Mihrak, 6. Oktant.

Yatırımcı Aranıyor. Elektriğe yatırım yapmak zenginliğinizi büyütecek. İletişim S. T., Stranat Sk. No 15.

balodaki herhangi bir kişiye denk olacağını biliyordum. Eltania Çukurları'ndaki kabileleri ben yenmemiş miydim? Küldağlarının eteklerinin şimdi bitkilerle yemyeşil olduğunun haberini ilk getiren ben değil miydim? Ve Kaermeron Ovaları'nın efsanevi uzun boyunlu atlarını ehlileştiren de ben değil miydim?

"Sen suçlarının cezasını çekene kadar bu silahı indirmeyeceğim," dedi adam.

Güçlenmiş duyularım adamın konuşmasında hafif bir titreşimi seçmişti. Gözlerinin sağa ve sola neredeyse

11

Düşmek, bir Sikkeci'ye doğal gelirdi. Mideyi kasan ama ruhu kanatlandıran o ani ivmelenme anı. Rüzgârın esişi. Sisin ten üzerindeki serinliği.

Gözlerini açtığında siyah üzerinde dönen beyaz vardı, hevesli, davetkâr sisler etrafında dans ediyordu. Bütün Allomanserler sisle bir bağ paylaşırdı ama diğer türden olanlar hiçbir zaman içlerinden süzülmenin, âdeta onlarla bir olmanın heyecanını bilemeyecekti. Wax, Miraç Savaşçısı Vin'i bu gibi zamanlarda anlıyordu. Adı nadiren telaffuz edilirdi. Diğer Muhafazakârlar gibi, o da hürmet emaresi olarak unvanıyla anılırdı.

Kuruluş Kitapları'nın bir bölümü olan Tarihçe'de onun sislerle birleştiği söyleniyordu. Sisin içine karışmış, sis özüne dönüşürken, o da sisin koruyucusu olmuştu. Firari mücadele eden herkesi gözetirken, Vin de gecelerin koruyucusuydu. Bazen Wax onu sislerin desenlerinin içinde görebildiğini hissediyordu: Ufak tefekti, hareket ettikçe kısa saçları savruluyor, sispelerini arkasından dalgalanıyordu.

Bunu kendisi uyduruyordu, değil mi?

Vindication'ı ateşleyerek yere bir mermi sapladı ve düşüşünü durdurmak için onu İtti. Bir dizinin üzerine çökerek bina lobisinin önünde sokağa indi. Yakınlarda hâlâ partiye alınmayı umarak bekleyenler vardı.

"Nerede?" diye hesap sordu Wax onlara bakarak. "Benden önce birisi düştü. Nereye gitti o?"

Ben daha pederini bile öldürmedim...

Pas tutası. Müstakbel kayınpederini, Steris'in babasını kastediyor olabilir miydi?

"Kimse... kimse yoktu," dedi siyah takım elbiseli bir adam. "Sadece şu." Parçalanmış bir sandalyeye doğru işaret etti.

Uzaklarda bir otomobil kükreyerek canlandı. Aceleci bir sesle fırlayarak uzaklaşmaya başladı.

Bleeder bir Sikkeci olabilir, diye düşündü Wax sese doğru koşarken, o olduğunu umuyordu. *Ama öyle olsa otomobile ihtiyacı olmazdı.* Belki de rüzgârla süzülerek binadan uzaklaşmak için Ferusimyasal ağırlık değiştirme gücünü seçmişti.

Wax kendini havaya doğru fırlattı, hareketlere karşı çelik çizgilerini izliyordu. Sisin içinde sıradan görüşün pek bir faydası olmazdı ama çelikgörüşün mavi çizgileri sisi ok gibi delip geçiyordu. Uzaklaşan otomobili kolaylıkla seçebiliyordu ama Bleeder'ın içinde olduğundan emin değildi. Yakınlardaki diğer araçların hareketlerini incelemek için bir an durdu. Bir sokak ötedeki bir at arabası yavaşlayarak durdu. Bunu çizgilerin titreşme şeklinden anlayabiliyordu, bunlar atın eyerindeki metal yuvalar olmalıydı. Yayalar Tindwyl Kordonu boyunca yavaş yavaş yürüyordu. Şüpheli hiçbir şey yoktu.

Kararını veren Wax, birkaç sokak lambasını İterek kendini hızla giden otomobilin arkasından fırlattı. Lambadan lambaya sıçradı, sonra otomobil bir köşeyi dönerken kendini yükselterek binanın üzerinden atladı. Çalkalanan sisten bir buket hâlinde binanın üzerinden bir yay çizdi, çatının sadece birkaç adım yukarısından geçmişti. Çatıda oynayan bir grup küçük çocuk onun geçmesini açık ağızlarla izlediler. Sispaltosunun püskülleri etrafından ileriye doğru savrulurken Wax çatının uzak ucuna kondu, sonra da aşağıdan geçerken otomobilin üzerine atladı.

Bu iş senin umduğun kadar iyi gitmeyecek, Bleeder, diye düşündü.

Ağırlığını artırdı, sonra otomobili yukarıdan İtti.

İçerideki kişiyi ezmemişti, doğru avın izinde olduğundan mutlak bir şekilde emin olamıyordu. Gerçi dikkatle bastırdığı ağırlığı tekerleklerin domates gibi patlamasını sağlamıştı, sonra otomobilin tepesini de metal kapıları yuvalarında bükmeye yetecek kadar göçertti. Bleeder'ın artırılmış hızı varsa bile o kapılardan dışarıya çıkamayacaktı.

Wax otomobilin yanında yere indi, Vindication'ı çekmiş ve pencereden arabacı şapkası giyen bir adama doğrultmuştu. Otomobilli arabacılar mı? Bu ne zaman başlamıştı böyle?

"İndi!" dedi arabacı. "İki sokak geride. Bana sürmeye devam etmemi söyledi, aşağı atlarken durmama bile izin vermedi!"

Wax tamamen hareketsizdi, tabancasını doğrudan arabacının alnına doğrultmuştu. Bleeder bu olabilirdi. Yüzünü değiştirebiliyordu.

"Lütfen..." dedi arabacı ağlamaklı bir ifadeyle. "Ben..."

Pas tutası! Wax'in yeteri kadar bilgiye sahip değildi. *Ahenk. Bu o mu?*

Wax'e gelen karşılık sadece belirsiz bir muğlaklık hissiydi. Ahenk de bilmiyordu.

Wax hırladı ama içgüdülerine güvenerek silahı korkmuş arabacının üzerinden indirdi. "Nerede indirdin?"

"Tage Sokağı."

"Dördüncü Oktant polis merkezine git," dedi Wax. "Beni ya da benim gönderdiğim polisleri bekle. Büyük ihtimalle senin için sorularımız olacak. Tatmin olduğum zaman, sana yeni bir otomobil alacağız."

Wax kendini havaya İterek Tage ile Gilliam sokaklarının kesiştiği noktaya yöneldi, bu onu kanal teknelerinin mal indirdiği iskeleleri olan büyük depo binalarını birbirlerine bağlayan ara sokaklardan bir labirentin kıyısına getirmişti. Çelikgörüşü ve baloncuğu açık, sislerin içinde sessizce ilerledi ama pek umudu yoktu. Burada, karanlığın içinde tek bir adamı bulabilmek olacak şey değildi.

Bleeder'ın yapması gereken tek şey bir yer seçmek ve orada saklanmaktı. Ancak pek çok suçlu bu durumda akıllıca seçim yapmazdı. Seni arayarak etrafta dolanan bir Allomanser varken hiç kımıldamadan, herhangi bir metal parçasını oynatmadan durmak zordu.

Wax karanlık bir ara sokaktan aşağı doğru yürüyerek devam etti. Eğer Bleeder Sikkeci ya da Yalpacı ise ve metallerini atmasına gerek olursa diye belindeki ipi kontrol edip çabucak çözebileceğinden emin oldu. Arkasına doluşan sisler sayesinde kısa süre sonra kendisini sonsuz bir koridordaymış gibi hissetmeye başladı, iki yönde de sokak solarak yok oluyordu. Yukarısı da öyleydi, sadece girdaplanan karanlık sisler vardı. Boş bir sokak köşesinde durdu, dört köşede de derinliklerde uyuyan devasa yaratıklar gibi sessiz depo binaları vardı. Sadece bir tanesinin sokak lambası görünüyordu. Çelikgörüşüyle etrafına bakındı, bekliyor, kalp atışlarını sayıyordu.

Hiçbir şey.

Ya arabacı aslında Bleeder'dı ya da Wax avını kaçırmıştı. İç çekerek silahını indirdi.

Büyük depo kapılarından bir tanesi çatırtıyla öne doğru düşerek bir dü-

zine adamı açığa çıkardı. Wax içine yayılan bir ferahlık dalgası hissetti. Avını kaçırmamıştı, sadece bir tuzağın içine çekilmişti...

Lanet olsun!

Wax Vindication'ı doğrulturken belindeki Sterrion'ı çekti. Aynı hareketle adamları da İtti. Bu onu, arkadaki siper olarak kullanabileceği yarı tamamlanmış bir binaya doğru fırlatmıştı.

Ne yazık ki, adamlar o varamadan önce ateş açtı. Wax'in çelik baloncuğu mermilerin birkaçını savuşturarak yönlerini değiştirdi ve ıskalamalarını sağladı. Mermiler sisin içinde iz bırakarak uçuyordu. Ancak mermilerden biri kolunu sıyırdı.

İtişi onu tamamlanmamış bir duvara çarparken nefesi kesildi. Yere bir el ateş etti, sonra onu İtip geriye doğru takla atarak kendisini tuğla duvarın üzerinden savurdu ve siper aldı.

Wax bir tabancasını bırakır ve sol elini acı ve kanla yanan sağ pazusunun alt tarafına bastırırken mermiler tuğlaları dövmeye devam ediyordu. Duvarın öbür tarafındaki adamlar ateş etmeye devam ediyordu ve mermilerin bazılarının mavi çizgileri yoktu. Alüminyum mermiler. Bleeder'ın, Wax'in beklediğinden çok daha fazla parası vardı.

Neden bu kadar çılgınca ateş etmeye devam ediyorlardı? Sırf mermilerin kuvvetiyle duvarı yıkacaklarını mı düşünüyorlardı? *Hayır. Dikkatimi üzerlerinde tutmaya çalışıyorlar ki, arkamdan dolaşabilsinler.*

Wax tam üzerlerinde hiç metal olmayan birkaç silüet inşaat alanının öbür tarafından içeri dalarken Vindication'ı kavradı, doğrulturken kanayan kolunu tutmuştu, *pis* acıyordu. İlkini kafasından şişledi, sonra ikinciyi boynundan bir mermiyle indirdi. Öbür üçü yere çömeldi, arbaletlerle nişan alıyorlardı.

Bir şey içlerinden birini gölgelerin içine çekti. Wax ikincisine ateş etmeden hemen önce hafif acılı bir *ağh* sesi duydu. Silahını üçüncü adama doğru çevirdiği zaman yere yığılmakta olduğunu gördü, başına saplı bir şey vardı. Bıçak mıydı o?

"Wayne?" diye sordu Wax kanlı parmaklarıyla aceleyle Vindication'ı tekrar doldururken.

"Pek sayılmaz," dedi bir kadın sesi. Uzun boylu bir silüet sisin arasından sürünerek yaklaşıyordu, Wax'e ulaşmak için bir tuğla yığınının üzerinden geçmekteydi. Kadın yaklaşırken Wax onun iri gözlerini, simsiyah saçlarını ve şimdi dizlerden itibaren alt yarısının da büyük bir kısmı eksik hâle gelmiş olan şık tuvaletini seçebiliyordu. Partideki kadındı, Wax'le flört etmeye çalışan.

Wax, mermilerini doldurduğu Vindication'ı kaldırdı ve hızlı bir hareketle kadının başına doğrulttu. Dışarıdaki mermiler duvara vurmayı kesti. Sessizlik çok daha meşumdu.

"Of, hadi ama," dedi kadın Wax'in yanında duvara yaslanırken. "Düşmanın olsam seni neden kurtarayım?"

Çünkü Bleeder olabilirsin, diye düşündü Wax. Herkes olabilirdi.

"Ee... yaralanmışsın," dedi kadın. "Ne kadar kötü? Çünkü aşağı yukarı *şu anda* koşmaya başlamamız gerekirdi. Yakında koşa koşa buraya dalacaklar."

Harabet. Pek seçenek yoktu. Ya kadına güvenip muhtemelen ölecek ya da güvenmeyip kesinlikle ölecekti.

"Gel buraya," dedi Wax kadını kavrayıp kendine doğru çekerken. Vindication'ı yere doğru çevirdi.

"Nişancıları var," dedi kadın. "Çatıda beş adamları var. Senin İterek sisin içine çıkmanı bekliyorlar. Ayrıca silahları alüminyum mermilerle dolu."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Etrafından dolaşırlarken şu arbaletli elemanların konuştuğunu duydum."

Wax hırladı. "Kimsin sen?" diye sordu sıkılı dişlerin arasından.

"Şu anda bunun bir önemi var mı?"

"Hayır."

"Koşabilir misin?"

"Evet. Göründüğü kadar kötü değil." Wax fırladı, kadın da yanında koşuyordu. Yarası çok kötü acıyordu ama sislerde bir şeyler vardı... Wax sisin içinde kendini daha güçlü hissediyordu. Böyle olmaması gerekirdi, o bir Lehimkol değildi, ama yine de durum buydu.

Aslında vurulmak kötüydü ama çoğu zaman insanların zannettiği kadar kötü olmazdı. Bu mermi kolunun alt tarafından deriyi ve kasları delerek geçmişti, kolunu kaldırmayı zorlaştırıyordu ama kan kaybından öldürmezdi. Çoğu kurşun aslında bir insanı durduramazdı; vurulmanın verdiği panik en büyük zararı psikolojik açıdan veriyordu.

İkili, başına bıçak saplı adamın yanından koşarak geçip binanın arka tarafından dışarı fırladılar. Arkalarındaki sislerin içinden bağrış sesleri yükseliyor ve inşaat alanından içeri girmeye çalışanların birkaç tanesi rasgele ateş ediyordu.

Kadın, üzerinde tuvalet olmasına rağmen iyi koşuyordu. Evet, alt yarısını yırtıp atmıştı ama yine de fazla kolay koşuyormuş gibiydi, derin nefes alıyor ya da terliyormuş gibi de görünmüyordu.

Mavi çizgiler. İleride.

Dört adam bir yan köşeden önlerine atılarak silahlarını doğrulturken, Milan'ı kolundan yakalayıp bir yan sokağın içine çekti Wax.

"Hay pas!" dedi Wax köşeden dışarıyı yoklarken. Bu kısa ara sokak bir duvarla son buluyordu. Haydutlar onu köşeye kıstırmıştı.

"Bleeder'ın kaç adamı var be?" diye mırıldandı Wax alçak sesle bir diğer küfür savururken.

"Bunlar Bleeder'ın adamları olamaz," dedi Milan. "Böyle bir orduyu nereden toplamış olabilir? Geçmişte hep tek başına çalışırdı."

Wax ona sert bir ifadeyle baktı. Bütün bunları nereden biliyordu?

Arkalarından bağrış sesleri gelirken, "Dövüşmek zorunda kalacağız," dedi Milan. Elini göğsüne götürdü, tuvaletinin son derece hatırı sayılır miktardaki dekoltesine doğru uzandı.

Waxillium'un hayatında epey acayip şey görmüşlüğü vardı. Yabanlar'da koloss kamplarını ziyaret etmiş, hatta onlardan biri olması için davet bile edilmişti. Bizzat Tanrı ile karşılaşmış, onunla konuşmuş ve Ölüm'ün kendisinden bir hediye almıştı. Ama bütün bunlar onu genç ve güzel bir kadının göğsünün şeffaflaşması ve memelerinden birinin ikiye yarılarak içinden küçük bir tabanca kabzasını çıkarmasının yanına bile yaklaşamazdı.

Kadın tabancayı çekip çıkardı. "Epey kullanışlılar," diye belirtti. "Bunların içinde her türlü şeyi saklayabiliyorsun."

"Sen *kimsin*?"

"MeLaan," dedi ayağa kalkarak tabancasını iki elle kavrarken. Bu kez ismini söylerken telaffuzu hafifçe farklıydı. "Ata, yardım göndereceğini söylemişti. Yardım benim."

Bir Saklı Ölümsüz. O konuşmayı bırakır bırakmaz, Wax zihninin içinde bir hışırtı hissetti. *Ona güvenebilirsin.* Ahenk'in sesine bir sonsuzluk hissi, daha önce gördüğüne benzer bir görü eşlik ediyordu. Wax'in, bu kadının Bleeder olmadığına dair bundan daha sağlam bir kanıt bulması mümkün değildi.

Yine de gözlerini kısarak ona baktı. "Dur. Sanırım seni tanıyorum."

Kadın sırıttı. "Bu geceden önce de bir kere karşılaşmıştık. Hatırlaman çok sevimli. Öndekileri mi istiyorsun, arkadakileri mi?"

Onları kovalayan en azından bir düzine adam vardı. İleride de dört. Wax'in bir ara birilerine güvenmesi gerekecekti. "Ben arkadakileri hallederim."

"Pek de centilmensin," dedi kadın. "Bu arada, teknik olarak benim

insanları öldürmemem gerekiyordu. Ben... ee... sanırım bu gece o kuralı zaten çiğnedim. Sağ kurtulabilirsek TenSoon'a yine birkaç insan öldürdüğümü söyleme lütfen. Bu, onun keyfini kaçırıyor."

"Tabii. Bunu yapabilirim."

MeLaan sırıttı. O her kimse, bu yüzü daha önce gösterdiğinden tamamen farklıydı. "Çıkacağımız zaman söyle."

Wax köşeden dışarı göz attı. Arkalarındaki sisin içinde karanlık silüetler hareket ediyor, konumlarına doğru yaklaşıyorlardı. Eğer MeLaan haklıysa ve bu Bleeder'ın işi değilse, o zaman kim...

Alüminyum mermiler. Kaçmasını engellemek için nişancılar.

Bu amcasının işiydi. Her nasılsa Wax oyuna getirilmişti. Ah, Ahenk... Bleeder Küme ile beraber çalışıyorsa...

Yana doğru bir mermi kovanı attı ve hafif bir Allomantik İtişle sağ tarafındaki duvara dayayarak tuttu. Yaralı kolunu esnetti, sonra iki silahını birden kaldırdı. "Hadi."

MeLaan'ın ne yaptığını görmek için beklemedi. Kovanı İterek kendisini sokağın ortasına fırlattı, sisleri çalkalandırdı. Adamlar ateş etti ve Wax ağırlığını artırdı, sonra süpüren bir Allomantik güç dalgası şeklinde *İtti*. Silahların bazıları geriye doğru uçtu ve bazı mermiler havada durdu. İtişi onları savururken adamlar homurdandılar.

Adamların ikisinin silahı İtişten etkilenmemişti. Wax önce onları vurdu. Düştüler ve Wax diğer adamlara da alüminyum tabancalara doğru atılma fırsatı vermedi. Ağırlığını iyice azalttı ve bunun MeLaan'a bir faydasının olmasını umarak arkasında kalan adamları İtti.

İtişi Wax'i saldırdığı adamların ortasına fırlatmıştı. Yere inerken tekmeleyerek alüminyum tabancalardan bir tanesini sisin içine savurdu, sonra Vindication'ı indirerek haydudun birini başından, tam kulağından vurdu. Silah sesleri gecenin içinde yankılanıyordu.

Wax ateş etmeye devam etti, sisin içinde hızla dönerken etrafındaki adamları deviriyordu. Bazıları düello değnekleriyle üzerine gelirken, diğerleri de arbaletlerle geri çekildi. Wax'in seçebildiği kadarıyla Allomanser yoktu. Karanlığın içinde en sonunda sispaltosunun değerini kanıtlayabilecekti. Diğer alüminyum tabancayı da tekmeleyerek uzaklaştırırken haydutların arasından sıyrıldı, paltosunun püsküllleri havada dönüyor, sanki sislerin içine karışırmış gibi görünüyorlardı. Püsküller sisleri çalkalandırarak kafalarını karıştırırken adamlar Wax'in geçtiği yerlere saldırıyorlardı.

Yan dönerek haydutların ikisinin arasına girdi ve silahlarını iki yana doğrultarak ateş etti, adamları devirdi. Sonra döndü ve iki silahı da arkasından gizli gizli yaklaşan adama doğrulttu.

Sanırım ikisi de boş. Yine de tetikleri çekti. Tabancalar tık etti.

Dehşet içindeki adam tökezleyerek geriledi, sonra durakladı. "Mermisi bitti! Saldırın! Savunmasız kaldı!" İleriye doğru atıldı.

Wax tabancalarını attı.

Ne diye silaha ihtiyacım olduğunu düşünüyorlar ki?

Paltosundan içeri uzandı ve belindeki ipi çözdü. İpi çekip kurtardı ve parmaklarından aşağı kaydırdı. Ranette'in kancası yere çarparken çınladı.

Önündeki adam sesi duyunca tereddüt etti, ellerindeki düello değneğini endişeyle tutuyordu.

"Bu işler eskiden böyle yapılırdı," dedi Wax.

İpe asılarak metalli ucunu havaya savurdu, sonra kazığı adamın göğsüne İterek ipin kurtulmasına izin vermek için parmaklarını gevşetti. Demir, adama çarptığında kaburgalarını çatlattı ve Wax asılarak ipi geri çekti. Etrafında dönerken kancayı havada savuruyor ve ipi sıkıca tutuyordu. Metali tekrar İterek arbaletini kaldırmış bir adama vurdu.

Wax döndü ve diz çökerek ipi etrafında savurdu. Kocaman bir yay çizerek kancayı önünde döndürdü, tutuşunu gevşetir, kancalı kazığı İterek bir adamın yanından geçirip arkasındakinin göğsüne vururken sisleri çalkaladı. Wax kancalı kazığı geri çekti, bir düello değneğiyle ilerleyen öbür adamı baldırından yakalayarak ayağını kaydırıp düşürmüştü.

Kancayı bir eliyle yakaladı ve döndü, sonra öne İterek onu gafil avlamaya çalışan birinin omzuna sapladı. Bir asılmayla kancayı kurtardı, sonra tekrar İterek adamın dosdoğru yüzüne vurdu.

Bir tane daha vardı, diye düşündü. Arayarak hızla etrafında dönerken kancayı çekerek eline geri getirdi.

Son adam yerdeki bir şeyi kapıyordu. Başını kaldırarak alüminyum tabancalardan bir tanesini doğrulttu. "Küme selam gönderdi, kanun..."

Arkasındaki bir gölge sırtına bıçak saplarken sesi kesildi.

"Bak sana nasihat, ufaklık," dedi MeLaan. "Laflarını düşmanın cesedine sakla. Bak böyle. Ne kolay, gördün mü?" Cesedin yüzüne bir tekme attı.

Wax etrafına baktı, adamlar yerde inliyorlardı. İpi sıkıca tuttu. O çatılardaki nişancılar yakında yeni mevzi alıp ateş etmeye başlayabilirdi. "Hızlı hareket etmemiz gerek. Sanırım Bleeder, nişanlımın babası Lord Harms'ın peşinde."

"Hay Harabet," dedi MeLaan. "Yukarı çıkıp o nişancıların hesabını görmeye çalışmak istiyor musun?"

"Zaman yok," diye fısıldadı Wax. Sokaktan aşağı doğru işaret etti. "Sen bu taraftan git, ben öbür taraftan gideceğim. Eğer çıkabilirsen, Edden Yolu'nun oradaki Rehber'in Kupası meyhanesine git. Lord Harms'a uğradıktan sonra orada buluşuruz. Ben ya da gönderdiğim birisi seninle konuşursa ilk söylediğin şey, 'Hepsi sarı pantolon,' olsun."

"Oldu bil."

"İyi şanslar."

"Şansa ihtiyacı olan ben değilim, kanun adamı," dedi MeLaan. "*Ben* kurşun geçirmiyorum." Eliyle alaycı bir şekilde selam verdi, sonra sokaktan aşağı doğru fırladı, sislerin arasından koşarak gidiyordu.

Wax, Vindication'ı geri aldı ama kılıfına koymadı. Onun yerine yakındaki cesetlerden birini kavradı ve omzunun üstüne atarak ceplerine mermiler doldurdu. Sonra silah kemerini çıkardı. O çatılardakilerin sislerin içindeki metal çizgilerini izlemekle görevlendirilmiş Metalsoylular olup olmadığını bilmiyordu.

Her ihtimale karşı cesedi başının üzerinde kaldırdı ve İtti, sisin içinden yukarıya doğru fırlattı. Sonra silah kemerini de İterek sokaktan ileriye doğru uçarak gönderdi.

En sonunda da koştu, silah kemerini kovalıyor ve alçalmaya başladığı zamanlarda İterek yukarı ve ileriye doğru göndermeye devam ettiriyordu. Karanlığın içinde bir silah sesi duyuldu ama Wax kaynağını belirleyemiyordu. Nişancı cesede mi, silah kemerine mi yoksa ona mı nişan alıyor, bilmiyordu. Arkasından bir silah sesi daha geldi.

Sokaktan dışarıya atıldı, silah kemerini yerden kaptı, sonra sıçrayarak yürüyüş yolunun üstünden uçtu ve kanalın dondurucu karanlığına indi. Karanlık sular etrafını çevreliyor, sispaltosu etrafına doğru yayılırken silahları onu aşağıya çekiyordu.

Ayaklarını çırparak dalıp kanalın zeminine doğru yaklaştı. Sonra arkasında ve kanalın iki tarafında duran palamar halkalarını İtti, hâlâ suyun altındaydı. Çoğu insan, hatta tecrübeli nişancılar bile, şöyle birkaç karış derin suyun durdurma gücünü hafife alırdı. Wax akıntıyla birlikte yüzen bir balık gibi kanal boyunca fırladı, geçtikçe yeni palamarları İtiyor, kanalın ortasında ve suyun altında kalıyordu. Üstündeki bir teknenin dibine sürtündü ama İtmeye devam etti, suyun içindeki başka bir şeylere bindirmemek için dua ediyordu.

Nefesi tükenene kadar birkaç blok gitmiş olması gerekirdi. Sudan dışarıya fırladı, öksürerek kanalın yan tarafına doğru yüzdü ve kendini yukarı çekerek yürüyüş yoluna tırmandı. Tökezleyerek ayağa kalktı. Kimse onu vurmadı, bu iyi bir işaretti.

Sadece nefesini toplayacak ve kolunu kabaca saracak kadar durakladı, sonra gökyüzüne doğru yükselerek Harms malikânesine doğru gitti.

12

Elinde not defteri olan Wayne, "Bu iyi," dedi. "O herifin garip davranmadığından eminsin o zaman? Acayip hiçbir şey yok muydu?"

Garson kadın başını olumsuzca salladı, kollarını etrafına sarmış oturuyordu. Zengin tayfasının panik içindeki koşturmacası içinde en üst kattan aşağı inmeyi nihayet başarabilmişlerdi. Korumalardan oluşan bir sürüyle çevrelenmiş olan vali, Wayne'in sol tarafındaydı. Sisli geceyi, bir dizi güçlü elektrik lambası aydınlatıyordu.

Şimdi, kalabalık dağıldığı için, gökdelenin önündeki yeşillik boş geliyordu. Wayne bunun Marasi peşine taktığı polis memurları ile birlikte geri döndüğü zaman değişeceğini tahmin ediyordu. Durumu raporlamak ve polis ekibini getirmek üzere oradan hızla ayrılmıştı. Bu da, olay mahallinde kanunu korumakla mükellef tek kişinin Wayne olduğu anlamına geliyordu. Korkunç bir düşünceydi.

"Sana bir sorum daha var," dedi Wayne kadına.

"Buyurun, memur bey?" diye sordu garson.

"O ayakkabıları nereden aldın?"

Kadın gözlerini kırpıştırdı, sonra başını eğip baktı. "Ee... Ayakkabılarımı mı?"

"Evet, ayakkabılarını," dedi Wayne. "Oldukça rahat görünüyorlar. Her zaman bir çift siyah topukluya daha ihtiyacın vardır. Pas tutasıcalar *her şeyle* gidiyor."

Kadın tekrar Wayne'e baktı. "Siz erkeksiniz ama."

"Öyleyim tabii," dedi Wayne. "Son işediğimde kontrol ettim. Ayakkabılar?"

"Rousseau'dan," dedi garson. "Yomen Sokağı, Üçüncü Oktant." Durakladı. "Geçen hafta indirim vardı."

"Ah be!" dedi Wayne. "Çok güzel. Sağ ol. Gidebilirsin."

Kadın, insanların sadece Wayne'e saklıyormuş gibi göründükleri o bakıştan attı, şu anlamını daha tam çözemediği bakış. Eh, neyse. Dükkânın adını yazdı. Eğer o kıyafet kutusundaki rezil topukluları *bir kere* daha giymek zorunda kalacak olursa, kafayı büyük ihtimalle tümden yiyecekti.

Ağzına bir top ciklet attı ve notlarını gözden geçirerek koruma yığınına doğru yürüdü. O *yukarıdaki garson, kandra değildi*, diye düşündü kalemiyle defterine vururken. Wayne, personelden bir düzine kişiyle konuşmuştu. Hepsi adamı tanıyordu ve davranışlarında bir gariplik yoktu. Ama hiçbiri onu sevmiyordu. Beceriksizin tekiydi ve kimse onun hain çıkmasına şaşırmamıştı.

Yeni elemanı seçmenin iyi bir fikir olacağını ancak bir amatör düşünebilirdi ama bu Bleeder'dı, o *herkes* olabiliyordu. Neden en lafı geçmeyen adamı, daha birkaç hafta önce işe alınan birini seçecekti ki? Evet, yeni olmak insanların isimlerini bilmemek için bahane olabilirdi ama anlatılanlara göre bu eleman bu gece kimsenin ismini unutmamıştı. Ayrıca, sevilmeyen, sakarlığıyla tanınmış bir tipi seçmek herkesin dikkatini çekmek anlamına gelirdi. Bir taklitçi için berbat bir seçimdi.

O herif başka bir tür casustu. Wayne başını salladı.

"Drim nerede?" diye sordu korumalara. "Ona bulduklarımı göstereyim."

Koruma öne uzanarak Wayne'in defterine baktı. "Orada sadece bir dizi karalamaca var."

"Bu göstermelik," dedi Wayne. "Millet söylediklerini yazdığını düşündüğü zaman daha çok konuşuyor. Niye bilmem. Ben kimsenin anlattığım cürufu yazmasını istemem..." Tereddüt etti, sonra korumayı kenara iterek yığının ortasına baktı. Drim orada değildi, vali de yoktu.

"N'aptınız adamı?" dedi Wayne öbürlerine doğru dönerek. Pek bir kendini beğenmişti bu puştlar.

"Herkesin onun hâlâ burada olduğunu düşünmesi en iyisiydi," dedi koruma. "Aslında o ve Drim çoktan güvenli bir yere doğru yola çıktılar. Seni kandırdıysak o zaman suikastçıyı da kandırmışızdır diye umuyorum."

"Kandırmak mı... Herifi benim koruyor olmam gerekiyordu!"

"Eh, o konuda zerre sıkıntı yok, he mi birader?" dedi koruma, sonra da sırıttı.

O yüzden Wayne mantıklı olan tek şeyi yaptı. Cikleti tükürdü ve herifin ağzının ortasına bir tane çaktı.

* * *

Wax, şehrin kıymetini en çok bir yerlere hızla ulaşması gerektiği zamanlarda anlıyordu.

Çelik yakan birinin gözünde Elendel ışık ve hareketle dolup taşıyordu, karanlık ve sislerle gölgelenmiş olduğu zamanlarda bile. Metalle. Bazı açılardan, insanoğlunun gerçek izi oydu. İnsan taşları, altındaki toprağın kemiklerini ehlileştirmişti. İnsan ateşi, hayatın o kısa ömürlü, tüketen ruhunu ehlileştirmişti. İkisini bir araya getirerek taşların içindeki iliği dışarı çıkarmış, sonra da dökme aletler yapmıştı.

Wax, gökdelenlerin arasından bir fısıltı gibi geçti, hareket giysilerini kurutuyordu. Sislerin içindeki sıradan akıntılardan birine dönüşmüştü ve etrafında, her yöne doğru uzanan görkemli bir mavi çizgiler ağı vardı. Yolunun üzerinde kullanabileceği destek noktalarına işaret eden milyonlarca parmak gibiydi. Dört nala giden bir atın bile fazla yavaş olduğu zamanlar için çeliği vardı Wax'in. İçinde yanıyor, ona şeklini veren ateşe geri dönüyordu.

Wax ondan güç çekiyordu. Bazen bu yeterli olmazdı.

Ama bu gece Harms'ların evinin ışıklı üst pencerelerini patlatarak içeri daldı, yerde yuvarlandı ve silahları doğrultulmuş şekilde durdu. Lord Harms mürekkep hokkasını devirerek yazı masasının sandalyesinde döndü. Kızıl yüzlü, yaşlıca adamın iri bir göbeği, rahat bir tavrı ve kimin yere doğru daha fazla uzanacağı konusunda gıdılarıyla yarış yapan bıyıkları vardı. Wax'i gördüğü zaman irkildi, sonra aceleyle masasının çekmecesine uzandı.

Wax odayı taradı. Burada başka kimse yoktu. Köşelerde düşmanlar, dolapların ya da yatak odasının içinde hareket eden metal yoktu. Zamanında gelmişti. Wax rahatlayarak nefes verdi ve Lord Harms en sonunda masasının çekmecesini açarken ayağa kalktı. Adamın eli içeriden bir tabancayla birlikte çıktı, polis memurlarının arasında popüler olan modern yarı otomatiklerden bir tanesiydi. Ayağa fırladı ve hızla Wax'in yanına geldi, tabancasını iki eliyle tutuyordu.

"Neredeler!" diye haykırdı Harms. "Hemen hadlerini bildirelim, hı, tamam mı?"

"Silahın var," dedi Wax.

"Evet var, evet var. Geçen yıl olanlardan sonra, insanın silahlı olmasının gerektiğini anladım. Olay ne? Nereye gidiyoruz?"

Lord Harms neyse ki tabancasının şarjörünü takmamıştı ama Wax namluya sürülmüş bir kurşun olma ihtimaline karşın namlusunu dikkatlice aşağıya doğru çevirdi. Arkasındaki pencerelere doğru bir bakış attı. Pencereleri, yaklaşırken bir İtmeyle açmıştı ama kanatlar dışarıya doğru açılacak şekilde yapılmıştı, içeriye *değil*. Wax ikisinin de menteşelerini kırmıştı, biri yere düşmüş, öbürü de bir köşesinden asılı kalmış sallanıyordu. Sonunda koparak çatırtıyla zemine düştü, tahta çerçeve içindeki cam kırıldı.

Sis açıklıktan içeriye doğru akıyor, zemini kaplıyordu. Bleeder neredeydi? Evin içinde bir yerlerde miydi? Bir hizmetçinin şekline mi bürünmüştü? Bir komşu muydu? Sokaktan geçen bir polis miydi?

Yanında mı duruyordu?

"Jackstom," dedi Wax Lord Harms'a bakarak. "Benimle ilk karşılaştığın zaman Wayne'in benim uşağım rolü yapışını hatırlıyor musun?"

Harms kaşlarını çattı. "Dayın mı demek istiyorsun?"

Güzel, diye düşündü Wax. Bleeder olsa bunu bilemezdi, değil mi? Hay pas... Herkesten şüphelenmesi gerekecekti.

"Tehlikedesin," dedi Wax tabancalarını belindeki kılıflara koyarken. Takımı, kanalda yüzmekten harap olmuştu ve kravatını da çoktan atmıştı ama sağlam sispaltosu bundan çok daha kötülerini de görmüştü. "Seni buradan çıkaracağım."

"Ama..." Lord Harms'ın sesi azalarak kesildi, yüzü beyazladı. "Kızım?"

Sanki bir tane varmış gibi.

"Steris iyi," dedi Wax. "Wayne ona göz kulak oluyor. Gidelim."

Sorun nereye gideceğiydi. Wax'in Harms'ı götürebileceği yüz tane yer vardı ama Bleeder herhangi birinde bekliyor olabilirdi. Olasılıklar kesinlikle Wax'in yanındaydı ama yine de...

Bleeder kadim bir yaratıktır, demişti Ahenk. *Dünyanın yok oluşundan daha yaşlıdır. Dikkatli, kurnaz ve zekidir... İnsan davranışlarını inceleyerek yüzyıllar harcadı.*

Wax'in elindeki her seçenek, tam da Bleeder'ın yapacağını tahmin ettiği hareket olabilirdi. Bu kadar yaşlı, bu kadar bilge bir rakipten daha kurnaz olmayı nasıl başarırdın?

Çözüm kolay görünüyordu. Hiç denemezdin.

* * *

Steris ZoBell Kulesi'nden çıktığında Wayne'i sokağın karşısında otururken buldu, karşısında bir grup bereli ve öfkeli oldukları her hallerinden belli adam vardı. Wayne sandviç yiyordu.

Yaralı adamlardan biri ona doğru bakarken, düşmanca bir tavırla, "Ah, Wayne," dedi. "Onlar valinin korumaları. Bu gece onlara ihtiyacı olacak."

"Kendileri kaşındı," dedi Wayne. "Yardımsever değillerdi." Sandviçinden bir lokma aldı.

Steris iç çekerek onun yanında oturdu ve başını kaldırarak sisin içindeki kuleye doğru baktı. Tepelerinde hayaletler gibi parlayan çeşitli katlardaki ışıkları seçebiliyordu, en tepeye kadar uzanıyorlardı.

"Onunla her zaman böyle olacak, değil mi?" diye sordu. "Her zaman bir şeylerin ortasında geride bırakılmak? Her zaman sanki sadece hayatının *yarısında* yerim varmış gibi hissederek?"

Wayne omzunu silkti. "Ya da asilce olanı yapabilirsin, Steris. Evlilik işinden vazgeçebilirsin. Onu gerçekten hoşlanacağı birilerini bulması için rahat bırakabilirsin."

"Ya benim ailemin onun ve evinin üzerine yaptığı yatırımlar?"

"Eh, biliyorum şimdi bunlar çok devrimsel sözler olacak, Steris, ama bir adama karşılığında seni zıplatmasını istemeden de borç para verebilirsin, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Ahenk aşkına, bu adam şoke edici derecede edepsiz olabiliyordu. Başkalarına karşı böyle değildi. Ha, hep kaba ve saygısızdı ama nadiren açık açık terbiyesizlik yapıyordu. Bunu Steris'e saklıyordu. Steris'ten karşılık vermesini, bir şekilde kendini kanıtlamasını mı bekliyordu? Bu adamı çözmeyi başaramamıştı. Wayne'e söyleyeceği şeyleri önceden hazırlamak sadece daha da terbiyesizleşmesine neden olurmuş gibi görünüyordu.

"Nereye gideceğini söyledi mi?" dedi Steris kibarlığını korumaya çalışarak.

"I ıh," dedi Wayne sandviçinden bir lokma alırken. "Bleeder'ı kovalıyor. Bu da her yere gitmiş olabileceği anlamına geliyor ve o yüzden bulmaya çalışmanın anlamı yok. Mümkün olduğu zaman geri dönecek. Buradan kalkıp gitmem, onu bulma şansımı sıfırlamak anlamına gelir."

"Anlıyorum." Steris arkasına yaslandı, gözlerini kaldırıp ışıklara dikerken kaldırıma dayadığı ayaklarını çaprazladı. "Benden temsil ettiğim şey

için mi nefret ediyorsun, Wayne? Onu geri çağıran sorumluluklar yüzünden mi?"

"Senden nefret etmiyorum," dedi Wayne. "Seni tiksindirici buluyorum. Bu, mühim bir fark."

"Ama..."

Wayne ayağa kalktı. Sandviçin geri kalanını da ağzının içine tıkıştırdı.

Sonra ona dik dik bakan korumaların yanına gitti ve oturdu. İma açıktı.

Burada durmayı tercih ederim.

Steris gözlerini sımsıkı yumdu ve bir süre için başka biri olduğunu hayal etmeye çalıştı. Polis arabalarının gelişini ilan eden çanlar bir süre sonra çaldı. Ayağa kalktı ve kendini toparladı, at arabaların birinden Marasi'nin çıkıp aceleyle yaklaştığını gördüğü zaman rahatlamıştı.

"Waxillium?" diye sordu Marasi.

Steris başını olumsuzca salladı.

"Bin," dedi Marasi arabalardan birine işaret ederek. "Seni güvenli bir yere gönderiyorum."

"Sanırım buradaki tehlike geçti," dedi Steris. "Eğer Wayne tekrar kavga çıkarmazsa."

"Hayır," dedi Marasi. "Tehlike daha yeni başlıyor."

Genç kadının sesindeki bir şeyler Steris'i duraklattı. Diğer polis memurları arabalardan aşağıya atlamıyorlardı. Hatta Marasi'yi bekliyormuş gibi görünüyorlardı. Buraya Waxillium'un kovaladığı adam konusunu araştırmak için gelmemişlerdi.

"Bir şey oldu, değil mi?" diye sordu Steris.

"Evet," dedi Marasi. "Wayne, gel buraya! Yapacak işlerimiz var."

* * *

Wax, Lord Harms'ı Feder Kulesi'nin tepesine sakladı. Burayı, şehir haritasından rastgele sayılar seçerek seçmişti, Bleeder'ın içinde hiç düşünce geçmeyen bir planı düşünememesini umut ediyordu. Harms'a gizli kalması, karanlığın içinde saklanmasını ve sessiz olmasını öğütlemişti. Bleeder Çelikitme ile şehri dolaşıyor olsa bile, Harms'a denk gelmesi ihtimali imkânsız sayılabilecek kadar küçüktü ama bu, Wax'in endişelerini yatıştırmıyordu. Steris'in babası sersem bir adamdı ama iyi huylu ve yumuşak başlıydı.

Wax'in elinden gelenin en iyisi buydu çünkü valiyi bulması gerekiyordu. Onun izini bulmak Wax'in tahmin edeceğinden daha uzun sürmüştü, bu da aslında iyi bir şeydi. Wax'ten hoşlanmasa bile Drim'in işini düzgün yap-

tığı anlamına geliyordu. Wax'in çıkarabildiği kadarıyla, ZoBell Kulesi'nden uzaklaşan en azından üç tane işaretsiz at arabası göndermişlerdi. İkisi yem olacaktı ve vali üçüncünün içindeydi. Bir tanesini Stanton Yolu'nda gördü ve eledi. Fazla belirgindi, korumalar arabanın üstünde gidiyordu. Bir diğerinin doğuya doğru gittiğini varsaydı, onu da Üçüncü Oktant'ta daireler çizerek dolaşırken buldu. Bu da dikkati üzerine çekmeye çalışıyor, fazla yavaş gidiyordu.

Dahası, vali o taraftan gitmezdi. Innate savaşçı adamdı. Saklanıyormuş gibi görünmek istemezdi. O yüzden Wax kendisini Hammond Kordonu'nun yakınında, Innate'in malikânesinin birkaç sokak ötesindeki bir binanın tepesine tünemiş olarak buldu. Şehirdeki gizli sığınaklarını boş verecek, buraya geri dönecekti. Gücünün ve otoritesinin merkezinde olmayı isteyecekti.

Sisler burada şehirde parlarmış gibi görünür, binlerce ışık tarafından aydınlatılırlardı; elektrikli aydınlatmaların sayısı da her geçen gün artıyordu. Arabanın gelmesi Wax'in kendinden şüphe etmeye başlayacağı kadar uzun sürmüştü. Ama geldi; kırmızı perdeli, yüksek tavanlı, kapalı bir at arabasıydı. Evet, oldukça sıradandı. Ancak arabayı çeken atlar valinin meşhur damızlıklarının soyundandı. Tıpkı iki yemde olduğu gibiydi.

Wax başını sallayarak atladı ve İterek kendini Birinci Sigorta Bankası'nın çatısındaki taş kemerin üzerine doğru gönderdi. Araba iyi bir hızla ilerliyordu ve görünürde hiç muhafız yoktu. Buraya gelmeleri bu kadar uzun sürdüğüne göre çok uzun bir yoldan dolaşmış olmalıydılar. Wax banka cephesinin üzerinden atladı ve bir sokak lambasını İterek kendini valinin arabasının arkasından gönderdi. Arabanın üstüne kondu, şaşıran arabacıyla başıyla selam verdi, sonra arabanın yanından aşağı sallanarak kapıyı tıklattı, tek eliyle asılı duruyordu, altındaki kaldırım taşları bir bulanıklıktan ibaretti. Hayvanları epey hızlı koşturuyorlardı.

Pencerenin perdesi birkaç saniye sonra aralanarak Drim'in şaşkın yüzünü açığa çıkardı. "Ladrian?" dedi. "Ne yapıyorsun burada?"

"Kibarlık ediyorum," dedi Wax. "İçeri gelebilir miyim?"

"Ya reddedersem?"

"O zaman kibarlık etmeyi *bırakırım*."

Drim burun kıvırdı ama şapkası kucağında giden valinin olduğu tarafa, yan tarafına baktı. Adam başını sallayarak onayladı ve Drim içini çekerek tekrar kapıya döndü.

Arabayı durdurmadılar. O yüzden Wax'in de elini bırakması, yere bir

mermi kovanı atması ve Drim kapıyı açarken İterek arabayı tekrar yakalaması gerekmişti. Kapıyı kolundan yakaladı, yanından geçtikleri bir ışığı İtti ve eğilerek arabadan içeriye daldı, Drim ile valinin karşısındaki koltuğa konmuştu.

Drim yerini almak için kusursuz bir hedef olurdu. Araba sürücüsü de. Esasen, valiye erişimi olan herkes, karısı ve akrabaları da buna dâhildi.

"Lord Ladrian," dedi Innate iç çekerek. "Partiyi dağıtmak sizin için yeterli olmadı mı? Beni bir de evime dönüş yolunda mı rahatsız etmeniz gerekiyor?"

Wax omzunu silkti, sonra arabadan *geri* inmek üzere hareketlendi. Afallayan Innate tersçe haykırmadan önce kapıyı yarı yarıya açmıştı bile. "Şimdi ne yapıyorsun, aptal?"

"Gidiyorum," dedi Wax. "Şu anda olabileceğim binlerce başka yer var, büyük bir kısmı daha hoş." Tereddüt etti, sonra Sterrion'larından birini çekti ve elinde döndürerek kabzasını valiye uzattı. "Al."

Valinin gözleri yuvalarından fırladı. "Neden silaha ihtiyacım olsun ki? Korumalarım var."

"Kardeşinin de vardı," dedi Wax. "Al bunu. *Bir şey* yapmazsam, vurulduğun zaman kendimi suçlu hissederim."

"Vurulduğum zaman mı?" Innate'in rengi attı. "Kardeşim Elendel'in yeraltı dünyasında macera aradığı için öldürüldü. Bana dokunmaya cesaret edemezler."

"Eminim edemezler," dedi Wax kapıdan dışarıya doğru sarkarak, sonra tekrar durakladı ve tekrar içeri baktı. "Sen kandraları nasıl ayırt edeceğini biliyorsun, değil mi Drim?"

"Neyi?" dedi kalın boyunlu koruma.

"Onlar efsane," dedi Lord Innate.

"Öyle mi?" dedi Wax. "Demek bu gece karşıma çıkan yalan söylemiş. Derisini nasıl şeffaflaştırdı bilmiyorum gerçi. Eh, neyse. Sanırım siz her şeyi halletmişsiniz."

"Şimdi sen bana," dedi Innate tekrar kapıdan dışarı uzanamadan önce bir dokunuşla Wax'i durdurarak. "Bu geceki partimde *Saklı Ölümsüzlerden* biri vardı mı diyorsun?"

"Aslında iki taneydi," dedi Wax. "Biri yardım etmeye gelmiş. Sizi tanıştırırdım, o da ne olduğunu kanıtlardı ama kararını vermişsin gibi görünüyor. Partiye gelen öbürü de kardeşini öldürendi. Silah istemediğine emin misin? Hayır mı? Pekâlâ, ben de yoluma..."

"Anladık, tamam, Lord Waxillium," dedi Innate buruşturduğu yüzüyle. Arabanın fenerinin yanında arkasına yaslandı, gaz yakan fener düzgün bir ışık kaynağıydı.

"Lordum," dedi Drim Innate'e bakarak. "Bunlar aptallık. Saklı Ölümsüzler mi? Şehrin yarısı sırf hikâyelerini gazetelere çıkarabilmek için biriyle karşılaştığını iddia ediyor! Siz bu iddiaları ciddiye almıyorsunuz, değil mi?"

Innate Wax'i inceliyordu.

"Alıyor," dedi Wax. "Çünkü kardeşine *garip* bir şeylerin olduğunun farkında. Sığınak odasında öldürüldü, korumaları, güvendikleri biri tarafından sırtlarından vuruldu; ayrıca Winsting Innate güvenliğini *çok* ciddiye alıyordu. Sizden daha fazla diye tahmin ediyorum Vali Bey."

"Beni yaratıklardan biriyle tanıştırabilir misin?" diye sordu Innate. "Var olduklarının kanıtını gösterebilir misin?"

"Evet."

"Ama neden Ahenk'in kendi hizmetkârlarından biri Lord Winsting'i öldürsün?" dedi Drim.

"Kandra delirmiş," dedi Wax alçak sesle. "Henüz amaçlarını bilmiyoruz ama sizi de öldürmeyi istiyormuş gibi görünüyor, Vali Bey. O yüzden benim işim sizi hayatta tutmak."

"Ne yapacağız?" diye sordu Innate. "Nasıl hazırlanacağız?"

"Eh, ilk önce güvenliğinizi ben devralacağım."

"Hadi be oradan!" dedi Drim.

"Devralman mümkün değil," diye ona katıldı Innate. "Drim bana yıllarca iyi hizmet etti. O... Nereye gidiyorsun?"

Wax kapıdan ona baktı. "Bu gece izlemek istediğim bir oyun vardı," dedi eliyle işaret ederek. "Siz ikiniz bunu tartışırken gidip sonunu yakalayabilirim diye düşündüm."

"Peki ya bu yaratık sen yokken gelecek olursa?" diye hesap sordu Innate.

"Eminim ki güvenlik şefiniz bununla baş edebilir," dedi Wax. "Bu gece kandranın partide olduğunu anladı, değil mi? Ayrıca, Wayne'in kılık değiştirmiş olarak gizlice içeri sızdığını da kesinlikle kaçırmadı. Ve..."

"Güvenlik protokollerini gözden geçirebilirsin," dedi Innate bir iç geçirerek. "Öneride bulunabilirsin."

"Tamam," dedi Wax araba bir köşeyi döner ve valinin malikânesine doğru yaklaşırken kapıyı çekip kapatarak. "Ama şu anda bir şeyi kabul etmeniz gerekiyor. İkinize birer parola söyleyeceğim ve ikinizin de bu parolayı *hiç*

kimseyle paylaşmayacağınıza yemin etmenizi istiyorum. Hatta birbirinizle ya da Leydi Innate'le bile. Siz de bana bir parola söyleyeceksiniz. Görüştüğümüz zaman fısıltıyla parolaları birbirimize söyleyeceğiz, bu da kandranın hiç birimizin yerine geçmediğini kanıtlayacak."

"Gerçekten de kendi karımı tanımayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Innate yorgun bir ifadeyle.

"Eminim tanırsınız," dedi Wax ses tonunu yumuşatarak. "Ama bu, yardımcı olmam için bir gereklilik ve beni mazur görmeniz gerekiyor. Bu uygulama kafamı rahatlatacak."

En tehlikelisi aileydi. Bleeder kendinden o kadar emin konuşuyordu ki, sanki vali zaten elindeydi. Bu da Wax'in yaratığın aileden biri kılığında olduğunu düşünmesine neden oluyordu. Leydi Innate partide yoktu ama Ahenk Bleeder'ın istediği zaman beden değiştirebileceğini söylemişti. Pas ve Harap, ne berbat bir durumdu bu. Bleeder daha önceden bir yeğeni, hatta küçük bir çocuğu bile öldürmüş ve valiye ulaşmak için onlardan birinin şekline girmeyi planlıyor olabilirdi. Tarihçe'de kandraların hayvanları taklit ettiği yazılıydı. Evcil hayvanlar bile gizli suikastçılar olabilirdi.

Wax valiye bir göz attı, ellerini kavuşturmuş, gözleri sanki binlerce kilometre uzaklara bakıyormuş gibi dalgındı, son derece rahatsız görünüyordu. Durumun vahametini kavramaya başlamıştı. Innate aptal değildi. Sadece egoistti ve belki de sahtekârdı.

Araba malikânenin önünde durdu ve Drim aşağı indi. Wax de onu takip edecekken vali onu kolundan kavradı. "Kanıtını görmek istiyorum, Yabanlı."

"Yarına bir buluşma ayarlayacağım."

"Bu gece."

Wax başını sallayarak onayladı.

"Doğruysa ne yapacağız?" dedi vali, hâlâ kolunu tutuyordu. "Kuruluş Kitapları'nı ben de okudum. Ölümsüzlerin neler yapabileceklerini biliyorum. Harap... Bu yaratık herhangi biri olabilir. Parolalar yeterli olmayacak. Yeterli olmanın yanına bile yaklaşamaz."

"Öyle," diye itiraf etti Wax. "Vali Bey, onun ayrıca Metal Sanatları'na erişimi var. Herhangi bir anda, Savsakçı'dan Arşivci'ye kadar herhangi bir şey olabiliyor. Her ne kadar kontrolünü kaybetme riskine girmeden birden fazla güce sahip olamasa da, gücünü istediği zaman değiştirebiliyor."

"Yüce Ahenk," diye fısıldadı vali. "Öyle bir şeyi nasıl durdururuz?"

"Açıkçası bilmiyorum. Aslında sizin çoktan ölmüş olmanız gerekirdi."

"Neden ölmedim?" diye sordu vali onları kontrol etmek için bakan Drim'i elini sallayarak uzaklaştırırken. "Bu yaratık beni de kardeşim gibi kolaylıkla öldürebilirdi."

"Bir planı varmış gibi görünüyor. Sizden daha büyük bir şey. Bunu hükûmeti tamamen yıkacağı bir ana kadar yapmak istemiyor olabilir." Wax tereddüt etti, sonra daha da yakınına eğildi. "Elendel'den gitseniz iyi olur."

"Gideyim mi?" dedi Innate. "Sen bu şehirde neler olduğunu *gördün* mü?"

Wax başını sallayarak onayladı. "Evet..."

"İşçi grevleri," diye devam etti Innate sanki Wax'i duymamış gibi. "Tavana vuran yiyecek fiyatları. Bir meslek erbabından çok sayıda işsiz, bir diğerinden ise daha iyi koşullar talep edenler. Pas tutası sokaklarda neredeyse isyan çıktı çıkacak, be adam! Bir de *skandal*. Gidemem. Kariyerim sona erer."

"Hayatınızın sona ermesinden iyidir."

Vali ona bir bakış attı. Aksini düşünüyormuş gibiydi. "Gitmem mümkün değil," diye tekrar etti Innate. "Halkı terk ediyormuşum gibi görünür, skandal yüzünden saklandığımı düşünürler. Bir korkak olarak görülürüm. Hayır. İmkânsız. Leydi Innate ile çocukları güvenli bir yere göndereceğim. Benim kalmam *senin* de her ne ise bu şeyi engellemen gerek. Daha ileri gitmeden onu durdur."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Wax öne eğilerek. "Bana kendimi tanıtmam için bir parola söyleyin. Akılda kalıcı ama anlamsız bir şeyler."

"Kumda maya."

"Güzel. Benimki de 'çorbasız kemikler'. Bir sığınak odanız var mı?"

"Evet," dedi Innate. "Malikânenin altında, oturma odasının altında."

"Oraya yerleşin," dedi Wax arabadan inerken. "Ayrıca kapıyı kilitlerseniz ben gelene ve parolayı söyleyene kadar kimsenin içeri girmesine izin *vermeyin*."

Wax, aşağı inmesinden kısa süre sonra kendini Vindication'ı çekerken buldu.

Onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu algılayamadan önce silahı doğrultmuştu. Telaş çığlıkları vardı ama acı dolu değillerdi. Malikâneden dışarı aceleyle bir hizmetkâr çıktı, ön taraftaki uyluk kemiklerine benzeyen aydınlatılmış çıplak beyaz sütunların arasından geçti.

"Lordum!" diye haykırdı kadın. "Telgrafla bir haber aldık, bir şey olmuş. Bir cevap hazırlamanız gerekecek!"

"Ne oldu?" diye hesap sordu Wax vali arabadan inerken.

Wax'in silahını görünce gözleri kocaman açılan hizmetkâr tereddüt etti. Şık, siyah bir takım giyiyordu, boynunda kırmızı fuları, bileklerine kadar inen eteği vardı. Bir vekilharç ya da belki valinin danışmanlarından biriydi.

"Ben polisim," dedi Wax. "Sorun ne?"

"Bir cinayet," dedi kadın.

Ahenk, hayır... "Lord Harms olmasın. Lütfen söyle!" Wax valiye ulaşmak için acelesi yüzünden adamı öldürülmeye mi terk etmişti?

"Lord kim?" diye sordu kadın. "Bir asil değil, memur bey." Drim'e doğru bir göz attı, o da başını salladı. Wax'e güvenilebilirdi. "Peder Bin. Rahip."

* * *

Marasi gözlerini yukarıdaki cesede dikti, eski bir örtü gibi duvara çakılmıştı. İki gözüne de birer kazık saplıydı. Kan, adamın yanaklarını boyamış ve beyaz ayin cübbelerinin içine işlemişti, cübbe artık kızıl bir yelek gibiydi. Neredeyse bir Terris V'si gibi. Duvarda, cesedin iki tarafında da kan izleri vardı, kol ve ellerinin seğirmesiyle lekelenmişti. Marasi ürperdi. Bunlar olurken rahip hayattaydı. Her ne kadar polis memurları kilisenin büyük salonunda geziniyor ve etrafı yokluyor da olsa, Marasi cesedin ve çelik gözlerinin önünde dururken kendini yalnız hissediyordu. Sadece o ve ceset vardı, rahatsız edici derecede huşu verici bir sahneydi. Tarihçe'den bir şeyleri andırıyordu ama Marasi ne olduğunu hatırlayamamıştı.

Komutan Aradel gelip yanında durdu. "Ablandan haber var," dedi. "Onu en güvenli evlerimizden birine yerleştirdik."

"Sağ olun amirim."

"Buna ne diyorsun?" diye sordu Aradel başıyla cesedi işaret ederek.

"Dehşet verici, amirim. Tam olarak ne olmuş?"

"Kabinezarlar pek yardımcı olmuyor," diye cevap verdi Aradel. "Şok içinde olduklarından mı, yoksa burada olmamızı bir taciz olarak gördükleri için mi, bilmiyorum."

Marasi'ye önden gitmesi için eliyle işaret etti ve Wayne'in yanından geçtiler, sıralardan birinde oturmuş, ciklet çiğneyerek yukarıdaki cesede bakıyordu. Marasi ve Aradel kubbeli merkez salonu terk ettiler ve bir dizi kül yüzlü insanın sıralarda oturmuş bekledikleri küçük fuayeye girdiler. Bunlar kabinezarlardı ve Firarist kilisesinde çalışan rahibin dışındaki kişilerdi.

Başlarında oturan gri saçlı bir kadın vardı, kilise amiresinin resmî elbisesini giyiyordu. Gözlerini sildi, birkaç genç onun yanına sokulmuş ve gözleri yerde duruyorlardı. Yüzbaşı Reddi yakınlarında ayakta duruyordu; yazı tahtasını kolunun altına kıstırdı ve Aradel'e selam verdi. Normalde bu bir polis komutanının dâhil olacağı türden bir olay değildi ama Aradel uzun yıllar boyunca dedektiflik yapmıştı.

"Sorgulamayı kendiniz mi yapacaksınız, amirim?" diye sordu Reddi. Kabinezarlar "sorgulama" kelimesini duyunca gözle görülür bir şekilde gerildiler. Marasi ses tonu yüzünden onu tokatlayabilirdi.

"Hayır," dedi Aradel.

"Emredersiniz, amirim," dedi Reddi yazı tahtasını eline alıp papyonunu sıkarken. Kabinezarların yanına yaklaştı.

"Aslında, Teğmen Colms'ın denemesini düşünüyordum," dedi Aradel.

Marasi, anında bastırdığı keskin bir panik hissetti. Basit bir sorgulamadan korkmuyordu, özellikle de tanıklar gönülsüz olmadığı zaman. Ama Aradel'in bunu o kadar ciddi bir şekilde söyleme tarzı Marasi'nin bir anda bunun bir tür sınav olduğunu hissetmesine neden olmuştu. Harika.

Derin bir nefes aldı ve yazı tahtasını indirerek ona ters ters bakan Reddi'nin yanından geçerek ilerledi. Sekiz kişiden oluşan grup omuzları çökmüş hâlde oturuyordu. Onlara yaklaşmanın en iyi yolu ne olabilirdi? Olanları bir polis ressamına tarif etmişlerdi ama ayrıntılar Harap'ı Muhafaza'dan ayırabilirdi.

Marasi ikisinin arasında banka oturdu. "Taziyelerimi sunarım," dedi hafif sesle. "Özürlerimi de. Polis teşkilatı sizi bugün hayal kırıklığına uğrattı."

Amire, çocuklardan birine sımsıkı sarılarak "Bu sizin hatanız değil," dedi. "Kimin aklına gelirdi... Kutsal Firari, o Yolcu'ların imansız tipler olduklarını biliyordum. Hep *biliyordum*. Ne kuralları var, ne hayatlarına yol gösterecek ilkeleri."

"Kargaşa," dedi arkadaki bankta oturan saçları kazınmış bir adam. "Kargaşadan başka hiçbir şey istemiyorlar."

"Ne oldu?" diye sordu Marasi. "Raporu okudum elbette ama... hayal bile edemiyorum..."

"Akşam kutlaması için bekliyorduk," dedi amire. "Sisler bütün haşmetleriyle çıkmıştı! Kubbenin altında ayin için neredeyse bin kişi vardı. Sonra elini kolunu sallayarak kaideye çıktı, Yolcu *it*."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Tabii tanıyorum," dedi amire. "Larkspur'du; onu sosyal toplantılarda

her zaman görüyoruz. İnsanlar kayırmacılık yapmadıklarını göstermek için bir Yolcu rahibini de çağırmaları gerektiğini hissediyor, kimse onların gelmesini istemese de."

Arkasındaki yardımcı rahip başını sallayarak onayladı. "Böyle ufak tefek, cübbesini bile dolduramayan rezilin biri," dedi. "İşlemesi filan da yok. Sıradan bir önlük. Ayinler için bile doğru düzgün giyinmiyorlar."

"Kalabalığa konuşmaya başladı," diye devam etti amire. "Sanki sisşafak vaazını *kendisi* verecekmiş gibi! Ama ağzından pislik akıyordu."

"Ne gibi?" diye sordu Marasi.

"Küfür," dedi amire. "Ama bunun bir önemi olmamalı. Bana baksana, memure hanım, bizimle neden konuşuyorsunuz ki? Onu *bin kişi* gördü. Neden yanlış bir şey yapan bizmişiz gibi davranıyorsunuz? Gidip o canavarı tutuklamanız gerekir."

"Teşkilat onu arıyor," dedi Marasi ve bir elini çocuklardan birinin omzuna koydu, küçük kız sızlandı ve koluna yapıştı. "Size söz veriyorum, bunu yapanı bulacak ve cezalandıracağız. Ama hatırlayacağınız her ayrıntı onu yakalamamıza yardımcı olacak."

Amire ve yardımcı rahip bakıştılar. Konuşan ise öbürlerinden biri oldu, yirmili yaşlarda cılız bir çömezdi. "Larkspur dedi ki, Firari sahte bir tanrıymış. Kelsier insan oğluna yardım etmeye çalışmış ama başaramamış. Ölümü bizi korumak ya da Miraç için değil, kibri ve aptallığı yüzündenmiş."

"Bizim hep düşündüğümüz ama söylemediğimiz şey," dedi amire. "O Yolcular... herkesi kabul ettiklerini iddia ediyorlar ama biraz zorladığında gerçek ortaya çıkıyor. Onlar Firari'yle alay ediyorlar."

"Onlar kargaşa istiyor," diye tekrar etti yardımcı rahip. "Bu kadar çok kişinin Firari'yi örnek almasından nefret ediyorlar. Standartlarımızın olmasından nefret ediyorlar. Ayinleri, kiliseleri, buyrukları yok... Yol bir din değil, *boş laftan* ibaret."

"Karşısında hepimiz şaşırdık kaldık," dedi amire. "İlk önce Larkspur'u konuşması için Peder Bin'in davet etmiş olması gerektiğini düşündüm. Yoksa neden kürsüye çıkacak cesareti nasıl bulabilirdi? Dediklerinin karşısında o kadar dehşete düştüm ki, ilk başta kanı bile fark etmedim."

"Ben ettim," dedi yardımcı rahip. "Eldiven giydiğini sanmıştım. O salladığı parlak kırmızı ellerine, parmaklarına baktım. Sonra da hareket ettirdikçe yere ve kürsüye saçtığı damlaları fark ettim."

Bir an için hepsi sessiz kaldı. "Söylenecek başka bir şey yok," dedi amire en sonunda. "Larkspur son bir kere daha elini salladı ve arkadaki perde

yere düştü. Kutsanmış pederimiz oradaydı, sanki Firari'nin İşareti ile korkunç bir şekilde dalga geçilircesine gibi çivilenmişti. Zavallı Peder Bin... başından beri orada asılıydı. Biz küfürleri dinlerken belki o orada hâlâ hayatta, can çekişiyordu."

Marasi bundan şüpheliydi. Her ne kadar rahibin ilk başta debelendiği açık olsa da, kazıklar işini çabucak bitirirdi. Marasi, perişan hâldeki gruba "Teşekkür ederim," dedi. "Çok yardımcı oldunuz." Dikkatlice kolunu küçük kızın ellerinden kurtardı ve çocuğu amireye uzattı.

Marasi ayağa kalktı ve odanın öbür tarafında duran Aradel ile Reddi'ye doğru yürüdü.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu alçak sesle.

"Bilgi hakkında mı, yoksa sorgulama tekniğin hakkında mı?" dedi Reddi.

"Fark etmez."

"Ben olsam öyle yapmazdım," dedi kısa boylu polis. "Ama sanırım yöntemin onları epey sakinleştirdi."

"Pek fazla bir bilgi çıkmadı," dedi Aradel çenesini ovuştururken.

"Ne bekliyordunuz ki?" diye sordu Marasi. "Amirim, bu Winsting'i öldürenle aynı kişi olabilir."

"Aceleyle karar verme," dedi Aradel. "Amaç ne olabilir?"

"Bunu başka herhangi bir şekilde açıklayabilir miyiz?" dedi Marasi ölü rahibin olduğu salona doğru eliyle işaret ederek. "Bir Yolcu? Cinayet işleyecek? Amirim, onların rahipleri bu dünyadaki en barışçıl insanlardır. Onlardan daha tehlikeli bebekler var."

Aradel çenesini ovuşturmaya devam ediyordu. "Reddi," dedi. "Git o kabinezarlara içecek bir şeyler getir. Tahminimce sıcak bir kupa şu anda onlara iyi gelecektir."

"Amirim?" dedi Reddi afallamış bir şekilde.

"Atış poligonunda sağır olacak kadar fazla mı zaman geçirdin?" dedi Aradel. "Yürü, Yüzbaşı. Benim Teğmen Colms'la konuşmam gerek."

Reddi'nin Marasi'ye attığı bakış suyu kaynatabilirdi ama aldığı emri uygulamak üzere uzaklaştı.

"Amirim," dedi Marasi onun gidişini izlerken. "Tüm polis teşkilatının benden nefret etmesi için elinizden gelen her şeyi yaptığınızı görmeden edemiyorum."

"Saçmalık," dedi Aradel. "Sadece oğlanı biraz dürtüklüyorum. Bana hava atmaya çalışmadığı zamanlarda hiçbir halta yaramıyor, yardımcım konumunu garantilediğini düşündüğü o haftalar rezaletti. Reddi rekabet

edeceği birileri olduğu zaman daha iyi bir polis oluyor." Marasi'yi omzundan kavradı ve oturan kabinezarlardan uzaklaştırdı. Battaniyeler ve ılık çay kupalarıyla bir onbaşı belirmişti. Marasi, Reddi'nin bu işin de elinden alınması yüzünden fazla bozulmayacağını umut etti.

"Sishortlakları ve gecenin ruhlarıyla mücadele edemem," dedi Aradel dikkatini tekrar üzerine çekerek. "Ben bir polisim, kötü ruhları kovan biri değil."

"Bunu anlıyorum, amirim," dedi Marasi. "Buraya gelirlerken yolda Waxillium'un Bleeder hakkında anlattıklarını ona da aktarmıştı. Böyle bir bilgiyi amirinden saklayacak değildi. "Ama suçlu doğaüstüyse, başka ne seçeneğimiz var?"

"Bilmiyorum," dedi Aradel. "Ve bu beni çileden çıkarıyor. Burada güz yaprakları kadar kuru bir şehir var, Teğmen ve tek bir kıvılcımla her taraf alev alabilir. Yoldan çıkmış bir Ölümsüz'ü kovalamaya yetecek kadar adamım yok; polis memurlarının sokaklarda olmalarına ve şehrin kendi kendini yakıp kül etmesine engel olmaya çalışmalarına ihtiyacım var."

"Amirim, ya ikisi bağlantılıysa?"

"İki cinayet mi?"

"Cinayetler ve huzursuzluk, amirim." Marasi gözlerini kapattı, sıraları ve kubbesiyle salonu düşündü, olay sırasında neler olduğunu hayal etmeye çalıştı. Larkspur önde durmuş ellerini sallıyor, dehşet içindeki kilise cemaati ise bir Firarist rahibinin Yolcuların bir lideri tarafından öldürülmesinin hikâyesiyle birlikte kaçışıyordu...

"Bleeder, ya da bunun arkasında kim varsa, hükûmeti bir skandalla meşgul etti," dedi Marasi gözlerini açarak. "Şimdi de bir kilisenin liderine, diğerinin kılığında mı saldırıyor? Amirim, gerçek amacı ne olursa olsun, Elendel'de gerginlik yaratmaya çalıştığı belli. Bu şehrin *karışmasını* istiyor."

"Tek bir kişiye çok fazla şey yüklüyor olabilirsin, Teğmen."

"Sadece bir kişi değil," dedi Marasi. "Bir yarı tanrı. Amirim, işçi grevlerini başlatan neydi?"

"Biliyorsam Harap olayım," dedi Aradel cebini yoklayarak. Puro tabakasını çıkardı. Açtığında ise sadece küçük bir katlanmış not buldu. Yüzünü buruşturarak Marasi'ye gösterdi. *Çekmecende bir muz var.* "Lanet kadın beni öldürecek. Neyse, ben grevlerin bir süredir yolda olduğundan şüphe ediyorum. Ahenk biliyor ki zavallı sersemlere benim de sempatim var. Hane lordları malikânelerde ve köşklerde yaşarken, onlara maaş diye kum veriyorlar."

"Ama neden şimdi?" diye sordu Marasi. "Yiyecek yüzünden, değil mi? Bir anda fırlayan fiyatlar, grevler bittiği zaman bile satın alacak yiyecek bulamama korkusu?"

"Evet, bu, durumu daha da kötüleştirdi," diyerek katıldı Aradel. "O seller ciddi sorun olacak."

"Yıkılan bir baraj. O meseleyi doğru düzgün incelemiş miydik?"

Aradel durakladı, yarı katladığı küçük kâğıt parçası cebine giden yolun ortasında durmuştu. "Bunun sabotaj olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bir bakmaya değebilir," dedi Marasi.

"Gerçekten de değebilir," dedi Aradel. "Birkaç kişi ayırabilir miyim bakacağım. Ama eğer sen haklıysan, bu yaratığın nihai amacı ne?"

"Genel kargaşa olabilir mi?" diye sordu Marasi.

Aradel başını olumsuzca salladı. "Belki sishortlaklarında durum farklıdır, ama bunun gibi şeyleri yapan insanlar olunca, onlar bir şeyleri *kanıtlamak* istiyordur. Ne kadar zeki olduklarını göstermek ya da bir adaletsizliğe engel olmak için yaparlar. Belki bu da birilerini yıkmak istiyordur. Vali de Yolcu, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"O zaman bu geceki cinayet onun dinini kötülemek için bir deneme de olabilir." Aradel başını salladı. "Kardeşini öldür, bir skandalı ortaya çıkar, dinini gözden düşür, görev süresi sırasında isyanlar çıkar... Hay pas, buradaki amaç Innate'i sadece öldürmek değil, *yerin dibine gömüleceğinden* emin olmak olabilir."

Marasi başını yavaşça sallayarak onayladı. "Amirim. Benim... valinin de yolsuzluğa bulaşmış olduğunu gösteren kanıtlarım olabilir."

"Ne? Nasıl bir kanıt?"

"Kesin olan bir şey yok," dedi Marasi kızararak. "Uyguladığı politika ve çıkacak kanunlar hakkında kararlarını ne zaman değiştirdiğiyle ve hangi zamanlarda belli kişiler tarafından yapılan ziyaretlerin ardından beklenmedik şekilde oy vermesiyle ilgili bilgiler. Amirim, siz beni kısmen istatistikleri okuma becerim yüzünden işe aldığınızı söylemiştiniz. Elimdekileri düzenlendiğim zaman size de gösterecektim ama valinin davranışlarının anlattığı hikâye, kendisini satışa çıkarmış bir adamın hikâyesi."

Aradel bir elini griyle beneklenmiş kızıl saçlarının içinden geçirdi. "Ahenk. Bu konuda sessiz ol, Teğmen. Bunun hakkında başka bir zaman endişe edeceğiz. Anladın mı?"

"Evet amirim. Ve size katılıyorum."

"Ama aferin," dedi Aradel, sonra da suç mahalli raporlarını almak için hızla yürüyerek gitti. Marasi, önerebildiği tek şey yarım yamalak açıklamalar olduğu hâlde Aradel'in anlattıklarını dinlemesi karşısında bir heyecan hissetmeden edemiyordu. Ancak aynı anda rahatsız edici bir düşünce kafasına takıldı. Ya kandra aslında *Aradel* ise? Emrinin altında bütün bir oktantın polis teşkilatı varken Bleeder'ın verebileceği zarar ne kadar olurdu?

Hayır. Rahibin öldürüldüğü sırada Aradel başkalarının yanındaydı. Hay pas... yaratık Marasi'nin her gölgeden ürkmesine, karşılaştığı herkesin kandra mı olduğunu merak etmesine neden olacaktı. Kendine bir kupa çay almak için gitti, bunun zavallı Peder Bin'in duvarda asılı görüntüsünü kafasının içinden atmasına yardım edeceğini umuyordu. Fuayenin kapıları çarpılarak açılıp, Waxillium uzun adımlarla içeriye dalmadan önce kupaların durduğu masaya olan yolu yarılamıştı.

Püsküller arkasında sisler gibi kıvrılıyor, güçlü adımları düşük rütbeli polislerin kaçışarak yolundan çekilmesine neden oluyordu. Nasıl oluyordu da bu adam polislerin olması gereken ama olamadıkları her şeyi bu kadar iyi temsil ediyordu? Soylu ama açgözlü değil, düşünceli ve inisiyatif sahibi, amansız ama sorgulayıcı.

Marasi gülümsedi, sonra hızla arkasından gitti. Çay almayı tamamen unuttuğunu ölü rahibin uzak tarafta asılı durduğu büyük cam kubbeli salona ulaşmalarına kadar fark etmemişti. Hâlâ kafatasının içinde zonklayan bir baş ağrısı vardı.

Aradel, yanında iki genç memurla birlikte salonun içinde duruyordu. "Lord Ladrian," dedi Waxillium'a doğru dönerek. "Kurban hakkındaki raporu sizin için birkaç..."

"Kendim bakarım, Komutan. Teşekkür ederim," dedi Waxillium. Yere bir mermi kovanı attı ve havaya yükseldi, kubbenin altındaki bank sıralarının üzerinden uçarak geçti ve kaidenin yanında yere indi.

Aradel iç çekti ve alçak sesle bir küfür mırıldandı, sonra onbaşılardan birine döndü. "Lord hazretleri ne isterse bulmasına yardım edin. Kiliseyi yıkmazsa belki o bu pas tutası keşmekeşten bir şeyler çıkarabilir."

Genç memur başını sallayarak onayladı ve koşarak Waxillium'a katılmak için gitti, yürüyüp yanına gelen Wayne'e bir şeyler söylüyordu. Waxillium her ne dediyse, öbürü koşturup kapılardan çıkarak gitti.

Polis komutanı dudaklarında huysuz bir somurtmayla başını iki yana salladı.

"Amirim?" dedi Marasi. "Lord Waxillium'a kızgın mısınız?"

Aradel irkildi, sanki Marasi'nin orada durduğunu görmemiş ya da fark etmemiş gibiydi. "Önemli değil, Teğmen. Lord hazretleri bu teşkilat için büyük bir nimet."

"Bu kulağa çalışılmış bir cevap gibi geliyor, amirim."

"Güzel," dedi Aradel. "Bunu küfretmeden söylemeyi öğrenmek epey bir zamanımı aldı."

"Çalışılmamış şeklini alabilir miyim?"

Aradel onu süzdü. "Pisliklerini temizleyecek başkalarının olması pek güzel bir şey olsa gerek diyelim Teğmen." Marasi'ye başını salladı, sonra sert adımlarla salondan çıktı.

Pas tutası. Aradel Waxillium'u böyle mi görüyordu? İstediğini almaya alışkın kabadayı bir soylu, Aradel'in hiçbir zaman olamayacağı açılardan dobra biri olarak? Polis komutanı bir asil değildi ve bütçeler, kanunlar ve adamlarının geleceği hakkında endişe etmesi gerekiyordu. Waxillium ise içeri dalabiliyor, ne isterse yapıp, sağa sola ateş açabiliyordu; hem bir Allomanser, hem de bir hane lordu olarak konumu sayesinde de sıyrılıp gidebiliyordu.

Bu bakış açısı aydınlatıcıydı. Waxillium *baş belasıydı*. Değerli bir baş belasıydı zira başladığı işi bitiriyordu, ama neredeyse çözdüğü sorunlar kadar kötüydü. O kısa bir an için Waxillium bir müttefikten çok, öncesinde hazırlık yapman ve sonrasında da arkasını toplaman gereken bir fırtına gibi göründü.

Salonu yürüyerek geçip cesedin yanında ona katıldı, rahatsız olmuştu.

"O kazıkların güçlü çizgileri var," diye belirtti Waxillium ona, Peder Bin'in harap olmuş yüzüne işaret ediyordu. "Allomantik olarak demek istiyorum. Okuduklarıma göre, sanırım bunun anlamı onların Hemalurjik kazıklar olmadıkları. Onların da metalakıllar gibi görmesi ve İtmesi zor olmaları gerekiyor."

"Bunun ne faydası olur?" diye sordu Marasi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Waxillium. "Yine de, o cesedi indirdiğiniz zaman iki kazıktan da bana birer metal örneği gönderin. Bileşimleri hakkında bazı testler yapmak istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Marasi.

"Tahmin etmemiz gerekirdi. Bleeder, Yolcular ile Firaristler arasında ayrılık yaratmaya çalışıyor."

"Vali de Yolcu," dedi Marasi. "Hedefin o olduğunu düşünüyoruz."

"Haklısın," dedi Waxillium gözlerini kısarak. "Ama gerçek amacı bu de-

ğil. O şehri devirmek istiyor. Valinin öldürülmesi son hamle olabilir. Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Her şeyin seninle ilgisi olması şart değil, bunu sen de biliyorsun."

"Her şeyin değil," diyerek onayladı Waxillium. "Sadece bunun."

Sinir bozucu bir şekilde, büyük ihtimalle haklıydı. Yoksa Bleeder neden şehrin her tarafında Waxillium'un karısını öldüren adamın bedenine bürünerek gezsindi ki? Waxillium cesetten uzaklaştı, arka kapıdan binanın dışına çıktı. Burada dar bir sokak ana yola çıkıyordu. Marasi takip ederek karanlık ve sislerin içinde Waxillium'a katıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bunun gibi dramatik bir cinayeti bir kaçış yolunu hazırlamadan önce işlemezsin," dedi Waxillium. "Geride kalmış mendiller ve el çantalarına bakılırsa, tahminimce cesedi gösterdiği zaman oda doluydu. Cemaat ana kapılardan dışarı kaçtı ve katil de böyle olmasını bekliyordu. Arkadan çıkacak, herkes ya afallamış ya da kaçarken cinayet mahallinden uzaklaşacaktı."

"Tamam..."

"Ara sokak dar," dedi Waxillium duvarı incelemek için eğilerek. "Şuna bak."

Marasi gözlerini kıstı. Burada duvardaki tuğlalar kazınmış, geride üzerlerine bulaşmış bir şey kalmıştı. "Metal gibi görünüyor. Gümüş gibi."

"Tahminimce boya," dedi Waxillium. "Nereden geldiği ise küçük bir soru, ne yazık ki, büyük olanlarla karşılaştırıldığı zaman. Rahibi neden öldürdü ki? Bunu yapacağına dair beni uyarmıştı. Şahsen, babandan bahsettiğini sanmıştım. Peder Bin aklıma gelmedi."

"Waxillium," dedi Marasi. "Bu yaratığın amaçlarının ve sahip olabileceği becerilerin neler olabileceğiyle ilgili daha çok bilgiye ihtiyacımız var."

"Katılıyorum," dedi Waxillium. Kalktı ve ara sokaktan aşağı doğru baktı. "Tanrı'ya birkaç tane zor soru sormak isterdim. Ancak O'ndan cevap alabileceğimizden şüpheliyim, o yüzden başka biriyle yetinmemiz gerekecek."

"Kim?" diye sordu Marasi.

"Bu gece bana beklenmedik bir kaynaktan biraz yardım geldi," dedi Waxillium. "İçimde onunla bir görüşmenin aydınlatıcı olacağına dair bir his var. Gelmek ister misin?"

"Elbette isterim," dedi Marasi. "Neden istemeyeyim?"

"Ee, onunla konuşmanın... teolojik açıdan zor olabileceğinden endişe ediyorum."

13

Wayne kendini özellikle dindar bir adam olarak düşünmezdi. Usta bir ressamın annesinin küçükken ona verdiği resimlerle ne yaptığını merak etmemesiyle aynı sebepten ötürü, Ahenk'in de onun gibi tiplere fazla dikkat etmediğini tahmin ediyordu.

Öte yandan, Wayne sıradan adamın tapınağını arada bir ziyaret etmekten hoşlanmıyor değildi. Bu, kendini daha iyi hissetmesini ve bir süre için dertlerini unutmasını sağlıyordu. O yüzden Wax'in onu önceden kontrol etmesi için gönderdiği yeri biliyordu.

Tapınak, bir kavşağın köşesine sığınmış gibiydi, görkemli, eski bir binaydı, bodur ve inatçıydı. İki tarafına da daha yeni apartmanlar tünemişti, bazıları altı kat yükseklikteydi ama tapınakta sandalyesinde oturmuş, adamın dizlerinden daha yukarısına bakmaya meyilli olmayan bir ihtiyar havası vardı. Kapı, Wayne'in beklediği gibi açık ve dost canlısıydı, saat geç olmaya başlasa da hâlâ dışarıya ışık saçıyordu. Yol boyunca yürüyerek kapıya yaklaştı ve tapınak muhafızına başıyla selam verdi, üniforma olarak bir kep ve tulum giyiyordu ve elinde ucuna saç telleri takılmış gibi görünen merasim sopası vardı, büyük ihtimalle arıza çıkaran tiplerin kafalarına vurmaktan kaynaklanıyordu.

Wayne adama şapkasıyla selam verdi ve giriş izni için uygun ayinsel sözleri tekrarladı. "Merhaba, Mavi. Bugün biralara ne kadar su kattınız?"

"Bu gece içeride sorun çıkarma, Wayne," diye cevapladı adam. "Soytarılığı kaldıracak hâlim yok."

"Soytarılık mı?" dedi Wayne yanından geçerken. "Bu sıfat seninki için biraz eğreti durdu birader, ama genç hanımlar organların için kullandığın aptalca isimleri beğeniyorsa itiraz etmek bana düşmez."

Giriş ayinini tamamlayan Wayne tapınaktan içeriye adım attı. İçeridekiler yerlerinde eğilmiş, kozmerin gizemleri üzerine tefekkür ederken başlarını öne eğmişlerdi. Dualarını arkadaşlarına mırıldanarak ediyor, tütsülerini pipolarının içinde yakıyorlardı. Olgun bir göbeği ve sanki dikkati üzerine çekmek istermiş gibi öne uzatılmış kupasıyla Antik Ladrian'ın bir resmi sunağın üzerinde asılıydı.

Wayne kapının ağzında durakladı, saygıyla başını eğdi ve parmaklarını yakındaki bir masanın üstünden damlayan bira izine bastırdı, sonra alnına ve karnına dokunarak kendini vaftiz etti. Mızrağın izi.

Koku, onun bu kutsal mekânda bir hacı olduğunu belirtiyordu. Günahlarından arınmayı dileyen tövbekârların arasından geçerek sunağa doğru ilerledi. Bu gece hava garipti. Ciddiydi. Evet, tapınak bir tefekkür yeriydi ama ayrıca bir sevinç yeri de olmalıydı. Kutsal pelteklikle söylenen ilahiler neredeydi? Kahkahalar, kutlamanın neşeli sesleri neredeydi?

İyi değil, diye düşündü Wayne sıralardan birine otururken. Bu kaba, daire şekilli bir masaydı, üzerine *Mic dallamanın önde gideni* ve *Sosisler boktan* benzeri ayetler kazınarak yazılmıştı. Wayne bunu her zaman sevmişti. Teolojik açıdan çok ciddi imaları vardı hakikaten. Eğer yedikleri yemekler boktansa, o zaman kendileri da nihai olarak boktan değiller miydi? Sonuç olarak insanın değeri yok muydu? Ya da onun yerine, insan boku bile yüceltilecek bir şey olarak mı görmeliydi, o da diğer her şey gibi Ötedeki Tanrı tarafından yaratılmamış mıydı?

Wayne yerinde arkasına yaslandı ve yakınlardaki masalardan birkaç bakışı üzerine çekti. Kupalar taşıyan derin dekolteli, hoş ve genç bir kabinezar yanından geçerken kolunu kavradı. "Bana biiii..." gözlerini kırpıştırdı. "Baa biii viiski." Bu gece şimdiden çok ama *çok* ibadet etmiş bir adamın aksanı ile ses tonunu kullanıyordu.

Kız başını olumsuz anlamda salladı ve yoluna devam etti. Yakınlardakiler Wayne'i görmezden geldi. Wayne gözlerini kapattı ve duaları dinledi.

"Bırakacaklar ki açlıktan ölelim. Valiyi sen de duydun, Ren. Onun tek umurunda olan şey pas tutası namı."

"Hayatlarımızın güzel olması gerekiyordu. Ahenk bu diyarı hepimiz için yarattı. Ama biz keyfini sürebiliyor muyuz? Yok. Zenginlikler sadece soylu tayfasının daha süslü elbiseleri ve daha büyük evleri olacak anlamına geliyor."

"Bu şehirde bir şeylerin değişmesi gerek. Ben, o çelik fabrikasındaki çocuklar gibi işsiz değilim ama Ahenk adına..."

"Mesai on altı saat. Küçük kızım uyanmadan önce gidiyorum ve ben dönmeden önce uyumuş oluyor. Haftada bir kere görebiliyorum."

"Biz çalışıyoruz ve ölüyoruz ki, hepsini yine aynı kişilere verelim. Oturduğumuz binaların sahipleri onlar değil mi? Kazık da burada zaten. Bütün gün onlar için çalışıyoruz, sonra gece kazandıklarımızı ölmeyecek kadar para alabilmek, çalışmaya bir gün daha devam edebilmek için onlara veriyoruz."

Ağır dualardı bunlar.

Wayne masasından ayağa fırladı ve arkasındaki rafta şişelerin ışıldadığı odanın ön tarafındaki sunağa doğru yürüdü. Gaz lambaları. Gerçekten de gelenekseldi bu tapınak. Sunağın önüne oturdu, pantolon askılı bir herif ile kolları soyunda ayı olmasını gerekecek kadar kıllı başka bir tanenin arasındaydı. En azından dedesiydi.

"Viski," dedi Wayne sunağın arkasındaki rahibe.

Adam onun yerine Wayne'e içinde limon olan bir bardak su verdi. Pas tutası. Aksanı biraz fazla abartmış olabilirdi. Arkasına yaslanarak suyunu yudumladı.

Burada sunakta olanlar şikâyet etmiyordu. Sadece boş bakıyor ve kupalarını kavrıyorlardı. Wayne başını salladı. Bunlar sessiz duacılardı, dualarını gözlerinin içinde okuyabileceğin türdendi. Uzandı, yanındaki adamın elindeki kadehi kaptı ve kokladı. Sade rom. Eğlence bunun neresindeydi? Ayı postluya doğru uzandı, onun da elinden içkisini aldı ve kokladı. Wayne suyunun kalanını başına dikip bitirir, sonra da adamların içkilerini kendi bardağında karıştırırken iki adam da ona döndü. Limonunu içine sıktı ve sunağın arkasından bir tutam şeker, sonra biraz buz ekledi, üstüne bir bardak altlığı koydu ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi çalkaladı. Olabilirdi de, kolları postlu eleman ayağa kalkmış ve yumruklarını çıtlatıyordu.

Yumruklar harekete geçmeden önce Wayne kupalarını tezgâhın üzerinden döndüre döndüre ikiliye gönderdi ve düşünceli bir ifadeyle yerine oturdu. Kupalar yerlerinde durdu ve sunak sessizleşti. Adamlar tereddütle uzandı ve içkilerini aldı. İlk önce askılı denedi.

"Vay," dedi adam. "Ne yaptın?"

Wayne cevap vermedi, kolları postlu, kendi içkisini dener ve memnunlukla başını sallarken bir parmağıyla tezgâhta tempo tutuyordu. Zengin tayfasının arasında yaşamak Wayne'e birkaç şey öğretmişti. Zengin tayfası

hiçbir zaman hiçbir şeyi sıradan şekilde yapamazdı. Bazen Wayne onların sırf sıradan halk gibi olmamak için acayip davrandığını düşünüyordu.

Ama sarhoş olmayı *biliyorlardı*. Haklarını vermek lazımdı.

Rahip, karışıklığı incelemek için geldi ama iki adam da sadece Wayne'in yaptığından daha fazla istiyorlardı. Rahip onların açıklamaya çalışmalarını dinledi, sonra başını sallayarak onayladı; görünüşe göre onun da birkaç zengin partisinde çalışmıştı ya da zengin duacılar buraya da geliyordu.

Wayne sunağın üstüne bir şey bıraktı. Bir çift mermi kovanıydı.

"Bu ne?" diye sordu rahip sildiği kupayı bırakarak. "Bunlar... bunlar *alüminyum* mu?"

Wayne ayağa kalktı ve sunağın arkasından birkaç şey topladı, sonra bunları rahibin kucağına yığdı. Neyse ki buz vardı, bugün gelmiş olmalıydı. Bu günlerde dağlardan aşağı gelen teslimatlar sayesinde buz gittikçe ucuzluyordu. Elemanın ayrıca sağlam bir içki koleksiyonu ve birkaç süsü de vardı. Wayne'in idare etmesi için yeterliydi.

Wayne, onu takip etmesi için rahibe elini salladı, sonra odayı dolaşmaya başladı. Her masada duruyor, içkilerini alıp elden geçiriyordu. Biralara meyve suyu ya da soda koyuyor, dikkatle karıştırarak dönüşüm geçiriyordu. Hepsine başta ellerinde olana benzer ama yeni bir şeyler bırakıyordu. Taze. Bazılarına zencefil ekledi (limonla epey iyi gidiyordu), öbürlerine acı. Her masadan bir şeyler kullanmaya çalışıyordu ve sadece bir iki kere küfür yedi. Tapınak, çok geçmeden çok daha arkadaş canlısı bir havaya bürünmüştü. Hatta etrafına bir kalabalık bile toplamıştı.

İri gözlü, uzun parmaklı, uzun boylu, güzel bir kadın masasına oturduğunda kalabalıktan tezahürat yükseldi. Ona yaptığı içki aslında pek özel bir şey değildi, cin ve limon, yanında biraz soda ve bir parça da şeker. Ama gizli malzeme... eh, işte *o* özel bir şeydi. Gecenin erken saatlerinde partide bir kese mavi toz bulmuştu. Onu biraz kumla takas etmişti.

Parmaklarının gizli bir hareketiyle tozu içkinin içine kattı, çalkaladı, en sonunda limonu koydu. Kupayı kadının önüne doğru iterken içkinin mavisi çalkalandı ve döndü, sonra derin bir eflatuna koyulaştı, renk bardağın içinde sislerin çıkışı gibi yayılıyordu.

Etrafındakiler huşu içinde sustu ve kadın da Wayne'e gülümsedi. Wayne gülümsemeye karşılık verdi. Başı bağlıydı, evet, ama pratik yapmaya devam etmesi gerekiyordu yoksa Ranette onu görmezden gelmeye başlayabilirdi.

Sonra kadının yanaklarındaki deri, tıpkı içki gibi önce *maviye*, sonra

da *eflatuna* döndü. Wayne sıçrayarak masadan geri çekilirken deri normale döndü. Kadın sinsi bir gülümsemeyle içkiyi aldı ve yudumladı. "Hoş," dedi. "Ama genelde daha sert bir şeyleri severim."

Tapınaktaki diğer hacılar yerlerine dönüyordu. Gösteriden memnun kalmışlardı ama içkilerinin tadını çıkarmaya daha hevesliydiler. Kadının derisinin ne yaptığını onlar fark etmemiş gibiydi. Belki de Wayne yanlış görmüştü. Tereddütlü bir şekilde geri oturdu ve kadına baktı; gün ışığı kadar berrak olan gözleri maviden eflatuna, sonra tekrar maviye dönüyordu.

"Vay anasını," dedi Wayne. "O ölümsüz sensin, öyle mi?"

"Öyle tabii," dedi kadın içkisini yudumlayarak ve Wayne'in sıkması için elini uzattı. "Adım MeLaan. Waxillium bana bunu kanıtlamak için 'hepsi sarı pantolon' dememi söyledi. Bu gece burada iyi iş çıkardın. İlk geldiğim zaman biriken öfke yüzünden burası patlayacakmış gibi hissediyordum. Bir ayaklanmayı önlemiş olabilirsin."

"Burası sadece bir meyhane," dedi Wayne başını olumsuzsa sallayarak, sonra sandalyede arkasına yaslandı. "Yüzlercesi içinde bir tane. Eğer bir ayaklanma yoldaysa, bunu üç beş kız içkisiyle durduramam."

"Sanırım doğru."

"Yapmam gereken şey, şehrin *tamamını* sarhoş etmek," dedi Wayne.

"Ya da, belki bir ihtimal, işçilerin haklarını savunarak mesai saatlerinin azaltılmasını, çalışma koşullarının iyileştirilmesini ve asgari ücretin karşılanmasını sağlayabilirsin."

"Evet, evet, o da var," dedi Wayne. "Ama *herkesi* sarhoş edebilirsem bu şehir ne kadar daha mutlu olabileceğini bir düşünsene."

"İlk önce beni sarhoş ettiğin sürece buna itirazım olmaz." Kupasını Wayne'e doğru uzattı. "Hanımın bardağını boş bırakmamalı, değil mi?"

Wayne kaşlarını çattı. "Şimdi bunda bir yanlışlık var. Sen bir tür yarı tanrı filansın. Bana Kitaplar'dan alıntı yapman gerekmez mi?"

"Ey fani, ilahına kurban vereceksin," dedi MeLaan bardağını sallayarak. "Mavi günbatımını bardağa dolduracaksın. Cin bol olsun ki, üzerine nur insin."

"Sanırım bunu yapabilirim," dedi Wayne. "Vay be, meğer *ben de* dindarmışım."

* * *

Ölümsüz varlık, ağzını şapırdatarak birasından iştahlı bir yudum aldı, sonra kupayı masaya vurarak koydu, kardeşini ispiyonlaması için kurabiye ve-

rilmiş dört yaşında bir çocuk gibi sırıtıyordu. Wax, Wayne'in gözlerinin içine bakar, sonra da ölüleri bile uyandırabilecek bir sesle geğirirken onu inceliyordu. Wax'in yanında duran Wayne takdirle başını salladı, oldukça etkilenmiş görünüyordu. Sonra kendi birasını başına dikti ve geğirerek MeLaan'a karşılık verdi, en azından iki kat daha yüksek ve uzundu.

"Bunu *nasıl* yapıyorsun?" diye sordu MeLaan.

"Yılların eğitimi ve antrenmanı," dedi Wayne.

"Ben beş yüz yıldan çok daha uzun süredir hayattayım," dedi MeLaan. "Senden daha antrenmanlı olduğumdan *eminim*."

"Sende *irade* yok ama," dedi Wayne parmağını sallayarak. "Bunu *istemen* lazım." Kupasının geri kalanını da bitirdi ve uzatmalı bir şekilde geğirdi.

Meyhanedeki localarında Wax'in yanında oturan Marasi dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Wax sadece yarasını kontrol etmek ve tekrar sarmak için de olsa, buraya otomobille gelmeyi kabul etmişti. Ağrı kesiciler işe yaramıştı. Yarayı neredeyse hissetmiyordu.

Kısa yolculuktan sonra, Marasi'yle birlikte içeri girdiklerinde bu ikisini bulmuşlardı, geğirme... yarışması mı yapıyorlardı? Wax bunun bir yarışma mı, yoksa daha çok en sevdikleri şarkıyı çalan iki virtüöz gibi karşılıklı bir muhabbet mi olduğundan emin değildi.

MeLaan birasını bitirdi, sonra teatral bir şekilde elini kaldırdı. Avcu yarılarak dudaklar oluşturdu ve sonra hafifçe geğirdi.

"Hile," dedi Wayne.

"Sadece Ata'nın bana verdiklerini kullanıyorum," dedi MeLaan. "Yapabilseydin başka yerlerinden geğirmeyeceğini iddia etmeye kalkma."

"Eh, ondan bahsetmişken, geğirme olmasa da benim..." dedi Wayne.

Wax boğazını temizledi. "Wayne'in nerelerinden ses çıkarıp, nerelerinden çıkaramayacağı hakkındaki bir konuşmayı bölmek istediğimden değil ama, itiraf etmem gerekir ki beklediğim gibi değilsiniz, Hazretleri."

"Öff. Lütfen bana öyle demeyin," dedi MeLaan.

"Siz Ahenk'in bir hizmetkârısınız," dedi Wax.

"Ben yeni nesillerdenim," dedi MeLaan. "Kandra standartlarına göre hâlâ çocuk sayılırım."

"Siz Külkıyamet'i gördünüz," dedi Wax. "Kökendaşları tanıyordunuz."

"Külkıyamet sırasında yer altındaydım," dedi MeLaan. "Daha ergenlikteydim ve kül kaplı dünyayı bilmiyorum. Benden korkmanızı gerektiren bir şey yok."

"Siz *altı yüz* yaşınızı geçmişsiniz," dedi Marasi.

"Taş toprak da öyle," dedi MeLaan. Öne doğru eğildi. "Bakın, sadece yardım etmek için geldim. Yağ çekecek birilerini istiyorsanız, VenDell ya da gerçekten yaşlı olanlardan bir tanesini gönderirim. Onlar bunu sever. Ben sadece Paalm'ın durdurulmasını, sonra da yardım edilmesini istiyorum."

Wax, masanın üstünde öne eğildi. MeLaan'ın yanlarından geçene gülümseme şeklinden, köşedeki bir grup sarhoş adamın söylediği meyhane şarkısına parmağıyla tempo tutarak eşlik etmesinden insanlardan hoşlandığını görebiliyordu. Burada, onların arasında olmaktan hoşlanıyordu. Wax'in bekleyeceği gibi soğuk ya da içine kapanık değildi. Hatta o kadar algılanamaz da değildi, az önce elinin içinde bir ağız yaratmış olduğu gerçeğine rağmen. "Bana küpemi getiren sizdiniz," dedi Wax kulağındaki minik iğneye parmağıyla dokunarak. "O kadar yıl önce."

MeLaan'ın gülümsemesi daha da genişledi. "O zaman da aynı bedeni giyiyordum ama yine de hatırlamana şaşırdım."

"Peki bu kimin bedeni?" diye sordu Marasi. "O kemikleri nereden buldunuz?"

"Ben yaptım," dedi MeLaan çenesini kaldırarak. Yüzü bir anda şeffaflaşarak altındaki kafatasını açığa çıkardı, canlı bir zümrüt rengindeki kristalden oyulmuştu. "Ben som bedenleri tercih ediyorum, gerekirse başka bir bedene de bürünebilirim. Sizi uyarayım, kandralar arasında, ortalama bir taklitçiyim."

"Peki ya bu bizim aradığımız?" diye sordu Wayne. Meyhane masasının etrafına dağıtılmış ince tahta bardak altlıklarından eve benzer bir kule yapmaya başlamıştı, kenarlarının üzerinde dengeliyordu.

"Paalm mı?" dedi MeLaan yüzünü tekrar normale çevirirken. "O en iyilerimizden biriydi. Tanıdığım bütün kandraların arasında sadece TenSoon ondan daha iyi."

"Ama biraz tutarsız," dedi Wax. "Delirmiş. Bu sayede şekil değiştirmişken bile onu daha kolay fark etmemiz gerekmez mi?"

"Belki," dedi MeLaan yüzünü buruşturarak. Altlıkların birkaçını aldı ve kendi kulesini yapmaya başladı. "Paalm iyidir ve taklitçilik... eh, bu bizim içimize işlemiştir diyebiliriz, özellikle de Son İmparatorluk zamanlarında çalışmış olan daha yaşlı kandraların. Bazıları kendilerine ait bir kişilikleri yokmuş gibi hissediyor; başka birisiymiş gibi davranmadıkları sürece nasıl yaşayacaklarını bilemiyorlar."

"Bu fikri rahatsız edici buluyormuş gibi görünüyorsunuz," dedi Wax meraklanarak.

"Ben gencim" dedi omzunu silkerek. "Hiçbir zaman Lord Hükümdar'a hizmet etmek zorunda kalmamıştım. Her zaman Ahenk'in hizmetkârı oldum ve genel olarak iyi birine benziyoruz."

Tanrı'dan bahsetmek için garip bir yoldu. Wax, Marasi'ye bir bakış attı, o da Wax'e bakarak bir kaşını kaldırdı ve omzunu silkti. Etraflarındaki meyhane müdavimleri enerjik ve hevesli bir şekilde muhabbet ediyorlardı. Solgun gaz ışığı, bir şekilde malikânedeki elektrik ışıklarından daha içten, daha canlıydı.

"Pekâlâ," dedi Wax MeLaan'a. "Haydi Bleeder'ın neler yapabileceği hakkında konuşalım. Bir de onu nasıl öldüreceğimizi."

"Onu öldürmeniz gerekmiyor," dedi MeLaan hızla, bir yandan da kulesinin ikinci katını yapmaya devam ederek. Kendininkini şimdiden üç kata çıkarmış olan Wayne'e doğru bir bakış attı. "Onun son iğnesini çıkarın yeter, kımıldayamaz hâle gelecektir. Kafası karışık, siz hapsettikten sonra onunla biz ilgilenebiliriz."

"Kafası karışık mı?" dedi Wax. "Bir rahibi *gözlerine kazık çakarak öldürdü.*"

MeLaan'ın gülümsemesi soldu. "Sadece bir iğnesi var. Düzgün düşünemiyor."

"Evet," dedi Wax. "Ama diğer iğneyi kendisi çıkardı, değil mi?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz," diye itiraf etti MeLaan. "Diğer Hemalurjik yaratıklardan daha zayıfız. Sadece iki iğne bizi ele geçirmeye yetiyor. O yüzden bir tanesini çıkardı."

"Öldürme özgürlüğü istiyordu," dedi Wax. " 'kafası karışık' değil, MeLaan. O zararlı ve belki de bir psikopat. Bana onu nasıl öldüreceğimi söyle."

MeLaan iç çekti. "Asit işe yarar ama korkunç derecede verimsizdir. Eğer kemiklerini kırarsan hareket etmekte zorluk çekmeye başlar, o yüzden belki bu yöntem işine yarayabilir. Mermiler hiçbir işe yaramaz, çoğu fiziksel hasar da öyle. İğnesi, anahtar o. Onu çıkarırsan ilkel durumuna indirgenecek. En iyi yol *gerçekten de* bu."

"İlkel durum," dedi Marasi. "Sishortlağı."

MeLaan başını sallayarak onayladı.

Wax düşünceli bir şekilde parmaklarıyla masaya vuruyordu. "Eğer iğneyi çıkarmayı başarabilirsem bu, büyük ihtimalle zaten onu etkisiz hâle getirmem sayesinde olacaktır. Onu hakladıktan sonra iğnesini çıkarmanın ne faydası olacak?"

"Waxillium, neyle uğraştığımızın farkında *değil* misin?" dedi MeLaan

öne doğru eğilerek. "Paalm'ı atalarımız eğitti ve kendisi Lord Hükümdar'a *bizzat* hizmet etti. Onun emrinde krallıklar yıktı ve isyanlar bastırdı ve Hemalurji'nin inceliklerini derinlemesine biliyor. Senin anlattıklarına göre, kazık kullanarak Allomansi ve Ferusimya güçleri kazanmayı bile başarmış; bu bizim imkânsız olduğunu düşündüğümüz bir şeydi. Eğer onu etkisiz hâle getirebileceğini düşünüyorsan emin ol ki uzun süre o hâlde kalmayacak. İğneyi *çıkar yeter*."

Wax ürperdiğini hissetti. "Olur," dedi. "Çıkarırım."

"Hay pas," dedi Marasi. "Gözümüzü korkutmak istemediğinizi sanıyordum."

"Ben mi?" dedi kandra. "Ben zararsızım." Bir garson kıza elini salladı, sonra da kupasına doğru işaret etti. "Paalm'dan çok daha az deliyim."

"Harika," dedi Wax. Wayne'i süzdü. "Endişeli görünüyorsun."

"Ben mi?" dedi Wayne kulesinin üzerine dördüncü katı yerleştirirken. "Pardon. Şehirdeki herkesi nasıl sarhoş edeceğimi düşünüyordum da."

"Ee... tamam, oldu." Bir garson kız onlarla oynadıkları fark edip, masaya birkaç tane daha altlık bırakınca Wax da birkaçını kaptı. Kendi kulesini yapmaya başladı. "Peki, iğneyi çıkaracağız. Ama nasıl?"

"En kolay yol bana haber vermek," dedi MeLaan. "Ben çıkarabilirim. Olur da orada olmazsam, beni beklemeyin. Kemiklerini kırın, onları sökmeye başlayın, eninde sonunda iğneyi bulursunuz. Sağlam mide gerektirecek, haberiniz olsun."

Müthiş. "Bir kandrayı fark etmenin yolu var mı? Yara izleri? Kan örnekleri?"

MeLaan cebini karıştırdı. "Bir kere şekil değiştirdiğimiz zaman, o bedene kilitleniyor ve o insan *oluyoruz*. Kanımız akıyor ve eğer bir parmağımızı kesersen, taklit ettiğimiz insanın parmak izi üstünde kalır. Başka bir kandra bile taklitçiyi seçmekte zorluk çekecektir. Tarihçe'yi okumadın mı?"

"Birkaç kere," dedi Wax. "Ama kandra kısımları biraz sıkıcı."

"Buna alınmam gerekirmiş gibime geliyor."

"O zaman yeteri kadar sarhoş değilsin," diye cevap verdi Wayne. Beşinci kat. Wax başını iki yana salladı ve kendi ikinci katını yapmaya odaklandı.

"Her neyse, diğer kandraları bulmak geçmişte de bir sorun teşkil etmişti," dedi MeLaan. "O yüzden biz de bu konuda bir şeyler yaptık, her ihtimale karşı. Aramızdaki bilime kafası daha fazla yatanlar bunu geliştirdi."

Masanın üzerine bir şey koydu. Metal şıringalara takılmış, yaklaşık bir el genişliği kadar uzun olan bir çift iğne. Wax birini alıp kaldırdı.

"Onu bir kandraya enjekte ettiğin zaman, içindeki sıvı şeklinin biraz zayıflamasına neden oluyor," dedi MeLaan. "Derisi bir an için şeffaflaşıyor ve onun aslında kim olduğu ortaya çıkıyor."

"İyiymiş," dedi Wayne.

"Yalnız bir sorun var," dedi MeLaan. "Eğer kandra *olmayan* birine saplayacak olursanız onu öldürüyor."

"Sorunluymuş," dedi Marasi öbürünü incelerken.

"Evet," dedi MeLaan. "Bu konu üzerinde çalışıyoruz. Bu son çare elbette, ama onu kısa bir süre için felç *edecek*. Eğer Paalm'ı bunu kullanmadan önce bulmak istiyorsanız, yalanını yakalamayı deneyebilirsiniz. Taklit ettiği kişinin hatıralarına gerçekten sahip olmayacak. Öte yandan, Metalsoylu olmayan birinin güçlerden birini kullandığını görürseniz bu da onu ele verecektir."

"İçimde Bleeder güçlerini gözümün önünde kullanıyorsa zaten ölmüşüm demektir gibi bir his var," dedi Wax.

Grup sessizleşti. Wax iki şırıngayı da aldı ve silah kemerindeki kesenin içine yerleştirdi. Marasi not defterini karalıyor, konuşmanın kaydını tutuyordu. Wax ondan bir nüsha isteyecekti. Yeni içkiler geldi ve herhangi bir ödeme istenmedi. Wax gelmeden önce Wayne burada ne yapmıştı? Sormaya korkuyordu.

Wax, kulesi parça parça yıkılırken hüsran içinde, *bunun ne faydası var ki*, diye düşündü. Sadece taklitçinin kim olduğundan yüzde yüz emin olduğu zaman kullanabileceği bir silahtı. O kadar yetersiz geliyordu ki. Bleeder herkes olabilirdi. Bleeder güçlerin herhangi birini kullanabilirdi. Bleeder antikti, zekiydi ve kurnazdı...

"Onun bir planı var," dedi Wax. "Bleeder sadece deli *değil*. Başka bir şeyler de oluyor."

"Hâlâ onu öldürmeye kararlısın," dedi MeLaan iç çekerek.

"Eğer zorunda kalırsam. Siz neden bu kadar tereddütlüsünüz? Ben kandraların bu sorunun çözülmesini diğer herkesten daha fazla isteyeceğini düşünürdüm."

"O bir 'sorun' değil," dedi MeLaan. "O bir kişi. Evet, ben de onun durdurulduğunu görmek istiyorum. Durdurulması *gerekiyor*. Ama..." Arkasına yaslandı, sonra parmağının bir hareketiyle altlıklardan yapılmış küçük kulesini devirdi. "Biz çok az kaldık. Hiçbir zaman beş ya da altı yüzden daha fazla olmamıştık ve Son Miraç'tan önceki günlerde çok kayıp verdik. Bütün ırkının üç yüz kişiden ibaret olduğunu hayal et, kanun

adamı. Belki o zaman birinin ıskartaya çıktığını görmekten biraz daha fazla çekinirsin."

"Bir kişinin ırkının önemi olmamalı," diye tersledi Wax. "Üç yüz tane mi kaldınız, yoksa sadece üç tane mi, umurumda değil; biriniz şehrimde insanları duvarlara çakmaya başlarsa onu..."

"Wax," diye lafını kesti Wayne bira altlıklarından kulesinin *altıncı* katını dengeliyordu. "Nabzını say, birader."

Wax derin bir nefes aldı. "Pardon," dedi.

"Ne dedi?" dedi Marasi kalemini Wayne'den Wax'e doğru sallarken. "Nabız mı?"

"Bazen Wax bir insan olduğunu unutup, taş olduğunu düşünmeye başlıyor," dedi Wayne.

"Bu Waynece," dedi Wax birkaç altlık alıp yeni bir kuleye başlarken. "Benim biraz daha empati kurmam gerektiğini düşündüğü zamanlar için."

"Kafayı pis takabiliyorsun, birader."

"Zamanında seksen farklı tür bira şişesi toplayan adamın söylediğine bakın."

"Ya," dedi Wayne mutlulukla gülümseyerek. "Onu büyük ölçüde sen gıcık olduğun için yapıyordum."

"Hadi be ordan."

Wayne başıyla reddetti. "O pas tutası şişelerden iyice nefret etmeye başlamıştım ama sen her sabah ayağın yeni bir kutu dolusu şişeye takılınca küfrediyordun ya, müzik gibiydi..."

"İkiniz bana anlatılanlara hiç benzemiyorsunuz," dedi MeLaan içkisinden bir yudum alarak.

"Bir de bana sorun," dedi Marasi.

"Bir kere bu oğlanın bira altlığı sanatlarında bu kadar yetenekli olduğundan hiç haberim yoktu," diye ekledi MeLaan.

"Hile yapıyor," dedi Wax. "Alt katlarındaki altlıkların bazılarını o çiğnediği ciklet zımbırtısıyla yapıştırdı."

Marasi ve MeLaan Wayne'e döndü, o da sırıttı. Kulesini alıp kaldırdı, üst katlar devrildi ama alttaki üç kat gerçekten de birbirlerine yapıştırılmıştı.

"Wayne," dedi Marasi dehşet içinde. "Bizi etkilemeyi bu kadar mı kafaya taktın?"

"Kimseyi etkilemek için değil," dedi Wax. "Yarışma kulelerin ne kadar yükseleceği üzerine değildi; onun ne numara yaptığını fark edip etmeye-

ceğim üzerineydi. Wayne her zaman bir şekilde hile yapar. Konuya geri dönelim. MeLaan, deli kandra arkadaşınız bir şeyler planlıyor. Planı ivme kazanacak olursa altında kalacağız ve bu şehir mahvolacak."

"Katılıyorum," dedi MeLaan. "O hâlde ne yapacağız?"

"Ondan daha zeki olacağız," dedi Wax. "Amacını bilmem gerekiyor. Bunu *neden* yapıyor? Onu ilk başta iğnesini çıkarmaya iten şey neydi?"

"Keşke bilseydim," dedi MeLaan. "Biz de aynı şeyi anlamaya çalışıyoruz."

"O zaman bana ondan bahset," dedi Wax boş kadehine parmaklarıyla vurarak. "Nasıl biridir? Nelere karşı tutkusu vardır?"

"Paalm boş sayfanın dik alasıydı," dedi MeLaan. "Eski usul kandraydı. Dediğim gibi, o görev başında o kadar fazla zaman harcamıştı ki, kendine ait bir kişiliği yok gibiydi. Yeni dünyanın başlangıcında bu konuda çok ciddi sıkıntı çekti. Eski nesillerin bazıları zamanlarını Anayurt'ta geçirmeyi sever, sadece zorunda kaldıkları zaman bir göreve giderlerdi. Ama Paalm değil. O, Ata'nın kişisel casusuydu, Lord Hükümdar'ın emrettiği görevleri yapmak için özel olarak ayrılan kandraydı." MeLaan tereddüt etti. "Ondan bir şeyler öğrenmiş olabilir. Geri kalanımıza söylenmemiş olan şeyler. Bazı zamanlarda onu, Sorguculari bile taklit etmek için, onların arasında casusluk yapması için kullandığını düşünüyorum.

"Her neyse, Allomansi ve Ferusimya konularında sağlam bir kavrayışı olmadan bir Sorgucuyu taklit etmesi mümkün olamazdı. O yüzden belki de bilgiyi oradan bulmuştur. Paalm Lord Hükümdar'a sadıktı ve sonra o olmayınca Ahenk'e sadık oldu. Fanatikçe. Görev üzerine görev almak için ısrar etti ve hiçbir zaman geri kalanlarımızla birlikte zaman geçirmedi. İçine kapanıktı. Oynadığı rolden neredeyse hiç dışarı çıkmazdı. Ta ki..."

"Cinnet geçirene kadar," dedi Wayne alçak sesle. "Sessiz sakin kenarda durana güvenmeyeceksin. E, bir de psikopat olanlara. Öyleleri de var."

O *zaman bu bana ne anlatıyor?* diye düşündü Wax kendi kulesini üçüncü katta bırakarak. *Herhangi bir suçlu olsaydı konuya nasıl yaklaşırdım?*

MeLaan bir an için sanki düşünceler içinde kaybolmuş gibi arkasına yaslandı, sonra bir altlık fırlatarak Wax'in kulesini yıktı. Homurdandı.

"Ne oldu?" diye sordu Wax.

"Hile yaptın mı, diye merak etmiştim."

"Wax hiçbir zaman hile yapmaz," dedi Wayne yüzü yarı yarıya kupasının içine gömülü. Wax onun aynı anda boğulmadan hem içip, hem de konuşmayı nasıl başarabildiğini hiçbir zaman çözememişti.

"Bu doğru değil," dedi Wax. "*Nadiren* hile yapıyorum. Bu yüzden kimse bunu beklemiyor." Ayağa kalktı. "Bleeder'ın özellikle valiyi hedef alması için bir sebep düşünebiliyor musun?"

MeLaan başını olumsuzca salladı.

"Onu senden daha iyi tanıyan bir kandra var mı?"

"Belki daha yaşlı olanlar," dedi MeLaan. "Bir tanesini gelip seninle konuşmaya ikna edebilir miyim, bakarım."

"Güzel," dedi Wax. "Ama ilk önce siz üçünüzün valiyi izlemesini istiyorum."

"Benim önce merkeze rapor vermem gerekiyor," dedi Marasi. "Oradan bir şeyleri kontrol etmek istiyorum."

"Tamam," dedi Wax. "Wayne, önce valinin konağına git."

"Geçen sefer beni ekti ama."

"Tekrar etmeyecek," dedi Wax. "Sözümüzü dinlemeye ikna ettim ama kısa süre içinde MeLaan'la görüştürmemiz gerekiyor."

"Peki, olur," dedi Wayne. "Zaten bu gece *uyumayı* filan düşünmüyordum."

"Uyku önümüzdeki günlerde pek de ihtiyaç duyacağımız bir şey olmayabilir," dedi Wax.

"Onunla gitmemi ister misin, Seherkurşun?" diye sordu MeLaan.

"Belli olmaz. Marasi, sen destek ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi Marasi.

"Ona göz kulak ol," dedi Wax başıyla Marasi'ye doğru işaret ederek. "Belki gitmişken Aradel'e de doğanı bir gösterebilirsin. Büyük ihtimalle ona neyle karşı karşıya olduğumuzu anlatmanın zamanı gelmiştir."

"Yaptım bile," dedi Marasi. "Yine de kanıt görmekten memnun olacaktır."

Wax homurdandı. Bunu yapmasını söylememişti. "İşini çabuk hallet," dedi Wax ona. "Valinin yanına gidin. Onun üzerinde birden fazla çift göz olmasını istiyorum. Dağılmadan önce hepimizin çiftler hâlinde parolalar kararlaştırmasını istiyorum; herkes için ayrı olacak ve bir çiftin parolasını diğer çiftler bilmeyecek, böylece her birimizin kendini diğerine kanıtlaması mümkün olur. Ben aynısını vali ve en üst düzey personeliyle de yaptım." Ahenk adına, bu iş kâbus gibiydi.

"Valiyi izlemek yeterli olmayacak, Wax," dedi Marasi masadan kalkarken. "Sen kendin söyledin. Bu fazla tepkisel. Başka ne yapacağız?"

"Bir şeyler düşünürüm."

Öbürleri de ayağa kalktı ve Wax Wayne'i kolundan tutup, meyhaneciyle hesapların tamam olduğunu kontrol etmek için sürükleyerek götürdü. Şaşırtıcı bir şekilde, Wayne gerçekten de ödemesi gereken her şeyin parasını vermişti. Kapıya doğru giderlerken, Wax arkadaşına valiyi korumak için bulduğu küçük bir fikri anlattı.

MeLaan'ın beklediği meyhanenin girişine geldiler, Marasi de otomobil dediği canavarı çalıştırıyordu. Wayne onu valinin konağına götürmesi için bir at arabası bulmak üzere yürüyüp gitti ve Wax MeLaan'ı kolundan tuttu.

"Bundan nefret ediyorum," diye belirtti dışarıdaki fedainin duyamayacağı kadar alçak sesle. "Her zaman güvenebilmem gereken kişilere güvenememekten. Kendi kendimi sorgulamaktan."

"Evet," diye cevapladı MeLaan. "Ama halledersin. Bunun için O'nun sana gelmesinin bir sebebi var." İyice yaklaştı. Pas tutası, çok çekici bir kadındı; gerçi öte yandan, diğer her şey göz önüne alındığı zaman çekici olmasaydı garip olurdu. "Paalm'ın peşindekiler sadece sen ve ben değiliz, kanun adamı. Şehirdeki bütün kandralar onu arıyor. Ama kardeşlerimin bir işe yarayacağını düşünmüyorum. Onlar başkalarına zarar verme konusunda çekingen, özellikle de TenSoon'un Açık Düzenbazlık sırasında yapmak zorunda kaldıklarından sonra. Bunun da ötesinde, tutarsız davranabiliyorlar."

"Onlar Tanrı'nın hizmetkârları," dedi Wax.

"Evet ve onların acayipliklerinde uzmanlaşmak için yüzyılları vardı," diye cevap verdi MeLaan. "Yaşlanmak insanı daha normal yapmıyor, haberin olsun. Biz katil gibi düşünmüyoruz. Ahenk'le fazlasıyla yakın temastayız. Paalm'ın yaptığı şey bizi afallatıyor. Bu bizim yüzlerce yıl boyunca yaptığımız ve inandığımız her şeye ters. Onu bulmayı bizim başarabileceğimizi sanmıyorum, zamanında olmayacak. Ama sen... sen yapabilirsin."

"Çünkü ben katil gibi düşünüyorum."

"Öyle demek..."

"Önemli değil," dedi Wax kolunu bırakarak. "Neysem oyum." Kapının yanındaki askıdan sispaltosunu aldı ve gecenin içine çıkmadan önce üstüne geçirdi. "Bu arada teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

Wax parmağıyla kulağına ve kulağındaki küpeye vurdu. "Bunun için."

"Ben sadece elçiydim."

"Önemli değil. İhtiyacım olan şeydi. Ve ihtiyaç duyduğum zamanda getirdin." Yere bir mermi kovanı attı, sonra ayağıyla durdurdu. "Hepinizle valinin konağında buluşuruz."

14

Bir adamı tanımak istiyorsan ateş çukurunu karıştır.

Bu Yabanlar'dan bir laftı, belki koloss kökenliydi. Neleri attığı ya da ısınmak için neleri yakmaya gönüllü olduğuna bakarak bir adamın hayatı hakkında epey şey öğrenebileceğin anlamına gelirdi.

Wax, Allomantik sıçramalarla sisin arasında hareket ederken yüksek sesli bir kilise çanı saati on biri vurdu. Ses, gecenin içinde yankılandı, çan kulesi karanlığın içinde gizliydi. On bir bu günlerde, özellikle de şehrin kalbinde geç sayılmazdı, ama çoğu kişinin yataklarına gitmeye başladığı zamana işaret ediyor *olması* gerekirdi. İş sabah erken başlıyordu.

Buna karşın, şehirdeki işçilerin dikkate değer bir kısmının şu anda gitmek için kalkacakları bir işi yoktu. Kalabalık sokaklar ve daha kalabalık meyhaneler bunu yansıtıyordu, yanından geçtiği Teskin salonlarından bahsetmeye gerek dahi yoktu, gecenin bu saatinde bile açıklardı. Bunlar, moralı bozuk olanların türlü türlü rahatlama yöntemleri bulabildikleri yerlerdi; bu yöntem genellikle küçük bir ücret karşılığında bir süre için duygularını silerek onları hissiz bırakan bir Allomanser oluyordu.

Körük salonları ise bambaşka bir şeydi. İnsanlar oralarda, istedikleri duyguyu seçebiliyor ve içlerinde kabartılmasını sağlayabiliyordu. Wax'in bir tanesinin dışında gördüğü kuyruğa bakılırsa, bunlar daha bile popüler olabilirdi.

Bir çatının üzerinde duraklayarak dinledi, sonra da bağıran adamların

seslerine doğru ilerledi. Eğimli çatı boyunca koştu ve kiremitlerin çivilerini İterek sessiz bir savrulmayla kendini bir dizi apartmanın üzerinden havalandırdı, arkalarındaki bir sokağın içine indi.

Burada küçük bir Yolcu mabedi buldu. Biraz önce duyduğu çanlı kilise değildi; Yolcu binaları bunun için fazla küçük olurdu. Eski Terris kulübelerine benzemesi için inşa edilen Yolcu binalarının içinde çoğu zaman sadece iki sandalye olurdu. Sandalyelerden biri ziyaretçi, diğeri de sembolik olarak Ahenk içindi. Din, resmî bir şekilde ibadet etmeyi yasaklıyordu. Ama Tanrı'yla konuşmaya teşvik vardı.

Bu gece, küçük mabet kuşatma altındaydı.

Bağırıyor ve taş atıyorlardı. Sis içindeki bir grup gölgeden ibaretti, büyük ihtimalle de sarhoşlardı. Wax onları oldukça iyi seçebiliyordu, çevre ışıkları puslardan yansıdığından, sisli bir gecelerde şehir fazla karanlık olmazdı.

Wax, Vindication'ı kınından çekti ve öne doğru yürüdü, sispaltosu arkasında dalgalanıyordu. Silüeti yeterli olmuştu. Sisin içinden çıktığını ilk gören adam bağırarak öbürlerini uyardı ve grup dağıldı, minik ayaklanmalarının çer çöpünü geride bırakmışlardı. Düşmüş taşlar. Birkaç şişe. Wax hiçbirinin arkadan dolanarak tekrar üzerine gelmediklerinden emin olmak için metal çizgilerini izledi. Bir tanesi yakınlarda durmuştu ama mesafesini koruyordu.

Wax başını olumsuzca salladı, mabede yaklaştı. Misyoneri içeride sinmiş hâlde buldu, saçlarını karmaşıkça örmüş Terrisli bir kadındı. Yolcu ruhbanlığı garip bir şeydi. Bir yandan, din insanın Ahenk'le arasındaki kişisel bağlantıyı vurgulardı; insan, formalite olmaksızın iyilik yapmak zorundaydı. Öte yandan, insanların yol gösterilmeye ihtiyacı vardı. Birilerinin bütün bunları açıklaması gerekiyordu. Yolcu misyonerleri, ki kendileri bu terimi nadiren kullansalar da Yolcu olmayanlar tarafından onlara rahip denilirdi, bunun gibi yerlere yerleşir, gelen herkese Yol'u anlatırlardı. Bir ruhban sınıfıydı, evet, ama Firaristlerdeki gibi resmî bir sınıf değillerdi.

Wax, sekiz taraflarında büyük kapı ağızları olan küçük Yolcu mabetleri sislerin içeri girmesine izin verirken, Firarist kiliselerinin sisleri cam kubbelerin arkasında, altın heykeller ve kaliteli tahtadan banklarla süslü, rahat salonlarından izlemelerini ilginç bulmuştu. Wax, yağ kokusu alarak çömelirken misyoner ona baktı. Kadının feneri yakınlarda kırılmış yatıyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu Wax.

"Ee... evet," dedi misyoner. "Teşekkür ederim."

Gözleri tabancaya doğru kaydı. Wax prensip olarak kılıfına geri koymamıştı. "Bu gece için eve gitseniz iyi olur," dedi Wax.

"Ama ben yukarıdaki çatı katında yaşıyorum."

"O zaman Köy'e gidin," dedi Wax. "Hatta, kısa süre içinde toplayabildiğiniz bütün meslektaşlarınızı da alın ve onlarla birlikte gidin. Bir Firarist rahibi, Yolcu misyoneri kılığına girmiş biri tarafından vahşice öldürüldü."

"Ahenkler Aşkına," diye fısıldadı kadın.

Wax onu eşyalarını toplaması ve umut ediyordu ki ardından dediğini yapması için bıraktı. Gecenin içine çıktı, az önce korkuttuğu adamın saklandığı yere doğru uzanan birkaç metal çizgisini takip etti. Sis içindeki karanlık ara sokağı inceledi, sonra bir mermi kovanı bırakarak kendini havaya fırlattı. Dikkatli bir İtme sayesinde doğrudan ara sokağın içine konarak, silahını orada saklanan kişinin tam kafasına doğrulttu.

Ayaklarının etrafında toplanan sıvıya ve kokuya bakılacak olursa, genç adam anında altına etmişti. Wax iç çekti ve Vindication'ı kaldırdı. Genç adam geriye doğru çekilirken bir çöp kutusuna da takılarak kendini iyice küçük düşürdü.

"O misyoneri rahat bırakacaksın," dedi Wax. "Onun cinayetle ilgisi yok."

Genç başını sallayarak onayladı. Wax yere bir mermi kovanı atarak tekrar gecenin içine uçmaya hazırlandı.

"Ne... ne cinayeti?" diye sordu genç.

"Peder..." Wax tereddüt etti. "Dur. Niye buraya gelip o mabede saldırdınız?"

Oğlan sızlandı. "Meyhaneye geldiler, Firari'ye ve bize küfrettiler... İki kişilerdi ve şu Yolcu cübbelerinden giyiyorlardı."

"İki mi?" dedi Wax oğlanın üzerine doğru yürüyerek, iyice sinmesine neden olmuştu. "Bir taneden fazla mı vardı?"

Oğlan başıyla onayladı, sonra ağlayarak döndü ve koşarak gecenin içine kaçtı. Wax gitmesine izin verdi.

Tahmin etmem gerekirdi, diye düşündü kendini tekrar havaya İterken. *Cinayetin haberi bu kadar hızla yayılmış olamaz.* Bu planda bir cinayetten daha fazlası vardı. Hay pas. Başka rahipler de mi tehlike içindeydi?

İki kişi. Bleeder ve başka biri mi? Yoksa iki yardımcı mı? MeLaan, Bleeder'ın tek başına hareket edeceğinden eminmiş gibi görünüyordu ama bu kanıt aksine işaret ediyordu. Ayrıca, Wax'i öldürme teşebbüsü vardı, bir de ZoBell Kulesi'ndeki garsonun Wax'in bir suikastçı hakkındaki endi-

şelerine o kadar fazla uyması bir tesadüf olamazdı. Bleeder yardım alıyordu, büyük ihtimalle de Wax'in amcasından. Bunu daha sonra araştıracaktı. Ancak şu an için kovalamak istediği başka bir ipucu vardı.

Neden sonra bulmak üzere yola çıktığı yere ulaştı: Ashweather Araba ve Taşımacılık, çeşitli tarzlarda at arabalarından oluşmuş bir filonun depolandığı oktantın kuzey kenarındaki büyük, açık bir avlu. Zengin görünüşlü, üstü açılabilen dört tekerlekli arabalar vardı. Orta seviyeleri müşterileri çekmek için daha az süslü, sıradan tahtadan yapılmış geleneksel arabalar vardı. Birkaç tane de üstü püsküllü fayton.

Avluya park edilmiş olanların içinde açık ara en fazla sayıda olan standart sokak arabasıydı: dört tekerlekli, yolcu kısmı tamamen kapalı ve arabacı yeri de ön tarafta yukarıda olan araçlar. Bunlara şehirde Lord Barrington'a ithafen Barringtonlar deniliyordu ve her ne kadar boyaları çok farklı şekillerde olabilse de, şekilleri standartlaşmış sayılırdı. Wax'in kendi at arabaları da Barringtonlardı.

Burada bir sıra hâlinde duran yedi tane saydı, hepsi kocaman payandaların tepesine konulmuş elektrikli lambaların altındaydı, avlunun tamamını ve bitişiğindeki büyük, alçak binaları aydınlatmaya yetecek kadar yüksektelerdi. Kokudan da anlaşıldığı üzere, bunlar ahırdı. Ashweather Taşımacılık'ın bütün arabaları şehirdeki kiralık araçlarda sık sık olduğu gibi parlak bir siyaha boyanmıştı ve yanlarında Cett Hanesini simgeleyen yuvarlak bir kalkan vardı.

Gümüş renkte boyanmış kalkanlar. Kilisenin arkasındaki ara sokaktaki tuğlaların üzerinde izi kalmış olan renkte. Bleeder büyük ihtimalle aynı bunun gibi bir arabayla kaçmıştı, o rahibi öldürürken arabacıya beklemesini söylemiş olmalıydı.

Wax parmaklarını yanlarındaki gümüş boyalı kalkanların üzerinde gezdirerek sırayla bütün araçları inceledi. Hiçbirinde kazıntı yoktu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye hesap sordu ters bir ses. Çelikgörüşü araç sırası boyunca yürüyerek yaklaşan birisi olduğuna işaret ediyordu. Elinde silah yoktu ama ceketinde metal düğmeler, iki elinde de birer yüzük, cebinde biraz bozuk para ve yeleğinin içinde köstekli bir saati vardı. Gömleğinin yakasındaki çizgileri son derece küçük olan birkaç iğne, Wax'e adamın boyunun ne kadar olduğu hakkında bir fikir veriyordu.

Sese döndü. Adamın tıknaz bir tipti ve kuruluşun sahibi olduğunu gösteren dikkat çekici derecede resmî bir takım elbise giyiyordu. Wax, zamanında birden fazla Cett'le tanışmıştı ve hiçbiriyle de iyi anlaşamamıştı.

Şişman ya da zayıf, zengin ya da çulsuz, hepsinin yüzünde aynı hesapçı ifade oluyordu; Wax'ten ne kadar para koparabileceklerini tahmin etmeye çalışıyorlardı.

Bu Cett'in gözleri Wax'in takım elbisesine kaydı; takım kırışmış, kanala dalıp çıkmış ve kravatı eksikti. Üstündeki paltoyla birlikte Wax pek de seçkinmiş gibi görünüyor olamazdı ve adamın yüz ifadesi sertleşti. Sonra paltodaki püskülleri fark etti.

Tutumu anında tamamen değişti. Hareketleri "Arabalarımdan uzak dur!"dan "Küçük bir ekstra karşılığında kadife yastık ister miydiniz?"e dönüştü. "Lordum," diye ekledi başıyla selam verirken. "Bu akşam için bir araba kiralamak ister miydiniz?"

"Beni tanıyor musun?" dedi Wax.

"Waxillium Ladrian olmalısınız."

"Güzel," dedi Wax cebini karıştırarak ve bir tarafı işlenmiş olan küçük çelik bir plaka çıkardı. Kimliğiydi, Wax'in bir polis memuru olduğunu kanıtlıyordu. "Polis işi için buradayım. Sizde bu arabalardan kaç tane var?" Wax sıraya doğru başıyla işaret etti.

Wax'in bu gece ona herhangi bir şey için para vermesinin olası olmadığını anlarken Cett'in yüzü asıldı. "Yirmi üç," dedi adam en sonunda.

"Arabaların çoğu hâlâ dışarıda çalışıyor demek," dedi Wax. "Saate rağmen."

"İnsanlar sokaklarda olduğu sürece çalışıyoruz, memur bey," dedi Cett. "Ve insanlar bu gece sokaklarda."

Wax başını sallayarak onayladı. "Hâlâ çalışan arabacıların, güzergâhlarının ve bugün aldıkları randevulu bütün müşterilerin bir listesine ihtiyacım var."

"Elbette." Cett, Wax'e araba avlusunun ortasındaki küçük bir binaya doğru yol gösterirken biraz daha rahatlamış gibi görünüyordu. Yürürlerken terli bir çift at tarafından çekilen bir araba geldi, atların başları düşüyordu ve ağızları da biraz köpüklenmişti. Görünüşe göre hayvanların bile mesaisi uzundu. Arabanın yanlarında çizik yoktu.

Binanın içinde, Cett bir masadan bazı kayıtlar getirdi. *Fazla hevesli*, diye düşündü Wax adam aceleyle gelip kâğıtları uzatırken. Ne zaman birileri yetkililerle fazla kolay işbirliği yaparsa, Wax'in gözü seğirmeye başlıyordu. O yüzden Wax de Cett'in sunduğu listeleri incelerken hiç acele etmedi ve bunu yaparken bir gözünü de adamın üzerinde tuttu. "Müşterilerinizin ne kadarı randevulu, ne kadarı randevusuz?"

"Siyah arabalar için yarı yarıya," dedi Cett. "Açık arabaların yoldan al-

dığı müşteri daha fazla." Adamın poker suratı iyiydi ama onu rahatsız eden bir şeyler *vardı*. Ne gizliyordu?

Herkesin senden bir şeyler gizlediğini düşünüyorsun, dedi Wax kendi kendine sayfaları çevirirken. *Elindeki işe odaklan.*

Wax listeye gömüldü, Bleeder'ın kaçış planını garanti altına almak için yoldan rasgele bir arabaya atlamak yerine, onu alacak arabayı önceden kiralamaya karar vermiş olmasını umut ediyordu. İki durumda da arabasının sürücüsünü bulmak faydalı olurdu. Bu gece hâlâ dışarıda olan sürücülerin kayıtlarını inceledi. Hepsinin gün içinde birkaç tane önceden randevulu müşterisi vardı ama sadece üç tanesi cinayet saati civarındaydı. Bunların iki tanesi de geçmişte pek çok kere buradan araba kiralamış olan devamlı müşterilerdi.

Geriye bir tane kalıyordu. Dördüncü Oktant'tan alınacak ve "serbest" gidecek olan bir kişiydi, bunun anlamı müşteri istediği sürece arabacının onu gezdirmeye devam edeceğiydi. Listedeki isim Shanwan'dı. Terris ismiydi. Kelime "sır" anlamına geliyordu.

"Bu sürücüyü bulmam gerek," dedi Wax listeyi kaldırıp işaret ederek. *Hâlâ hayattaysa.*

"Araba on altı," dedi Cett çenesini ovuşturarak. "Bu Chapaou. Ne zaman geri döneceğini bilmenin yolu yok, büyük ihtimalle beklemek istemezsiniz. Geri döndüğü zaman size haber gönderebilirim."

"Belki," dedi Wax ama oyalandı.

Kapı çarpılarak açıldı ve askılı pantolon giymiş genç bir kadın içeri daldı. "Patron," dedi. "Bonnweather'ın gece seansı çıkıyor. Araba isteyecekler."

"Oraya zaten araba gönderdik."

"Yetmez," dedi genç kadın. "Patron, sokaklar *epey* bir kalabalık. Çoğu da zengin tayfasının görünce rahatsız olacağı türden, sıradan insanlar. Tiyatrodan çıkanlar at arabası isteyecek."

Cett başıyla onayladı. "Jone ile Forgeron'u uyandır. Onları ve kaldırabildiğin diğer herkesi gönder. Başka bir şey?"

"Kesinlikle daha çok teker döndürebiliriz, özellikle de meyhanelerin yakınlarında."

"Sikkeci," diye tahmin etti Wax genç kadının taşıdığı içinde metal parçaları olan keseyi fark ederek. Büyük ihtimalle hurda parçalarıydı. "Araba göndermek için kalabalık yerleri izlemek üzere Allomanserler kullanıyorsun."

"Bu şaşırtıcı mı?" diye sordu Cett.

"Pahalı."

"Para kazanmak için para harcamak gerek, memur bey," dedi Cett. "Sizin de gördüğünüz gibi, oldukça yoğun bir gece geçiriyorum. Beni işimle baş başa bırakabilirsiniz, ben de geri geldiğinde size..."

"Sikkeci," dedi Wax kıza. "Sokaklarda on altı numaralı arabayı gördün mü? Tahminimce patronun, sürücülerin işlerini yaptıklarından emin olmak için sana kontrol ettiriyordur?"

"Nereden..." diye başladı kız.

"Sadece trafik durumunu öğrenmek için Allomanser kiralanmaz," dedi Wax. "On altı numara?"

Sikkeci Cett'e bir göz attı, o da başıyla onayladı. O zaman Cett'in gizlediği her neyse, büyük ihtimalle bu arabacıyla ilgili bir şey değildi. Hatta büyük ihtimalle Bleeder'la da hiçbir ilgisi yoktu. Sadece bildiğin, sıradan şekillerde kanunları çiğniyordu.

En az bir tane Allomanser çalıştırıyor, diye düşündü Wax.

"On altıyı sokaklarda görmedim," dedi genç Allomanser Wax'e doğru dönerek. "Çünkü Chapaou, Decan Sokağı'nın oradaki Teskin salonunda. Arabası köşede duruyor."

"*Teskin salonu* mu?" diye hesap sordu Cett. "Onun mesaisi bitmedi!"

"Biliyorum," dedi Allomanser. "Bilmek isteyebileceğini düşündüm."

"Hım, tamam," dedi Wax. "Peki ya Körükçünüz? O da orada mı?"

"I ıh, onu..." dedi Allomanser. Sustu ve benzi attı. Bütün oda sessizleşti.

"Müşteri toplamak için duygusal Allomansi kullanıyorsunuz," dedi Wax. "Yoldan geçen insanları Körüklüyor, onların yorgun ya da aceleci hissetmelerine, şans eseri hemen sokağın karşısında park etmiş duran arabayı kiralamaya daha hevesli olmalarına neden oluyorsunuz."

Cett'in yüzü kararmıştı. Evet, işte buydu. Müşteri elde etmek için gizlice bir Körükçü kullanmak 94'teki Allomantik Anlaşması'na aykırıydı. Hükûmetin böyle şeyleri izlemekle görevli kocaman daireleri vardı. Neyse ki, tehlikeli bir suç da olsa, Wax bunu şu anda umursamıyordu.

"Hiçbir kanıt..." diye başladı Cett, sonra vazgeçti. "Avukatımla konuşacağım. Mahkeme emri olmadan çalışanlarımı sorguya çekemeyeceğinizi siz de..."

"Onu polis komutanına söylersin," dedi Wax. "Yakında ondan bir haber alacağına eminim. Şu an için, sizin bu sürücünüzün bir tarifine ihtiyacım var, bir de sahibi olduğu evcil hayvanların isimlerine."

* * *

Marasi, bir tezgâhın üzerine dizilmiş tüfekler sırasının yanından yürüdü, her birinin yanında kubbeli çelik bir miğfer, katlanmış ağır bir ceket ve bir kutu mermi vardı. Hay pas tutası! Polis teşkilatının elinde bu türden silahların olduğunun farkında değildi.

"Eh, en azından bir koloss savaş beyi daha istilaya kalkışacak olursa hazırlıklıyız," dedi dönüp MeLaan'a bakarak.

İki erkek onbaşı her silahı kontrol ediyor, sağlam olduklarından emin oluyordu. Her ne kadar Marasi bir taneden daha çok uykulu göz fark etse de, merkez hareketlilikle doluydu. Gittikçe daha fazla polis memuru fazla mesaiye çağırılıyordu. Ana kapılardan içeri girerken onlar da Marasi gibi durup, silah dizisine bakmaya meyillilerdi. Belki Aradel bu yüzden bu şekilde ortaya dizilmelerini emretmişti. Şehirde işlerin ne kadar tehlikelileşmeye başladığının görsel bir hatırlatıcısı.

Marasi ön tezgâhın etrafından dolaştı ve arkadaki ofislere girdi. Genç bir kadın onbaşı yanından geçerken Marasi'ye bir kupa ılık, koyu çay verdi. Kokusu güçlüydü, kafein yoğunluğunu artırmak için iyice pişirilmişti. Bir yudum aldı.

Hı hı. Rezalet. Marasi yine de bir yudum daha aldı. Diğer herkes sanki bu bir tür yarışmaymış gibi lıkır lıkır içerken, Marasi bal isteyerek kendisini utandırmayacaktı. MeLaan onu takip ediyor, ilgiyle etrafına bakınıyordu. Cazibeli kandra dikkatleri üzerine çekiyordu. Gözleri... Sadece pantolon ve dar bir gömlek giymiş olan müthiş vücutlu, neredeyse iki metre boylu kadınlar polis merkezine sık sık girmiyordu. Yanlarından geçtikleri erkeklere gülümseme şekline bakılacak olursa, MeLaan ilgiden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

Elbette ki ilgiden hoşlanıyor, diye düşündü Marasi. Yoksa bu kadar kusursuz bir vücut seçmezdi. Bu Marasi'ye arsızlık gibi görünüyordu. Ne de olsa, teknik açıdan MeLaan *insan* bile değildi.

"Burada üniformalı kadınlar bulmayı beklememiştim," diye belirtti MeLaan. "Senin bir istisna olduğunu sanmıştım."

"Polis teşkilatı çok eşitlikçidir," dedi Marasi. "Miraç Savaşçısı bütün kadınlar için bir örnek teşkil ediyor. Burada bizi mesela adliyede olduğumuz kadar çok sayıda bulamazsınız ama polislik hiç de kadınlara yakışmayan bir meslek olarak görülmez."

"Tabii, tabii," dedi MeLaan kayıt ofisinin olduğu arka odalara doğru yürürlerken genç bir teğmene bir gülümseme göndererek. "Ama insanları her zaman cinsiyetçi bulmuşumdur. Cinsel dimorfizminizin doğal bir sonucu, diyor VenDell."

"Peki kandralar cinsiyetçi değil mi?" dedi Marasi kızararak.

"Hm? Eh, bugün konuştuğun erkek bir kandranın yarın bir kadın olmaya karar verebileceğini düşünürsek, bence bizim bunların hepsine farklı bir bakış açımız var diyebiliriz."

Marasi daha da fazla kızardı. "Muhakkak abartıyorsunuz."

"Pek sayılmaz. Vay, sen epey kolay kızarıyormuşsun, değil mi? Bunu doğal bulacağını düşünmüştüm, ne de olsa Tanrın da hermafrodit sayılır. Hem iyi hem kötü, hem Harap hem Muhafaza, hem ışık hem karanlık, hem erkek hem kadın. Vesaire vesaire."

Kayıt ofisinin kapılarına ulaştılar ve Marasi kızarmasını gizlemek için arkasını döndü. Utangaçlığından kurtulmanın bir yolunu bulabilmeyi diliyordu. "Ahenk benim tanrım değil. Ben Firaristim."

"Ha, tamam," dedi MeLaan. "Dünyayı kurtarana değil de, ölen herife tapının. Çünkü o *daha* mantıklı."

"Firari ölümün ötesine geçti," dedi Marasi eli kapının üstünde dönüp bakarak, ama içeri girmedi. "O ölümden bile firar etti, Muhafaza'nın ölümüyle Vin'in Miracı'nın arasındaki süre boyunca Miraci konumu devraldı."

Hay Harabet... Marasi bir yarı tanrıyla mı ilahiyat tartışması yapıyordu?

Ancak MeLaan sadece başını bir yana eğdi. "Ne, öyle mi?"

"I... Evet. Ahenk'in *kendisi* bunu Kuruluş Kitapları'nda yazmıştı, MeLaan."

"Ya. Bu ara şunu okumam gerek."

"Siz onu..." Marasi gözlerini kırpıştırdı, Saklı Ölümsüzler'den birinin öğretileri bilmediği bir dünyayı algılamaya çalışıyordu.

"Hep aklıma geliyor," dedi MeLaan omzunu silkerek. "Bir türlü zaman bulamıyorum."

"Altı yüz yaşından büyüksünüz."

"Sonsuzluğun olayı da bu, evlat," dedi MeLaan. "Tembelliği *hakikaten* çok kolaylaştırıyor. Odaya girecek miyiz, girmeyecek miyiz?"

Marasi içini çekti, kapıyı iterek dosya dolapları ile üzerlerinde defter ve gazete yığınları olan masalarla dolu bir odaya girdi. Bu Aradel'in fikriydi; şehirdeki insanların ne söylediğinin ve yazdığının hesabını tutmaktan hoşlanıyordu. Şimdiye kadar o, adamlarının kaçırdığı suçlarla ilgili haberleri izlemek dışında koleksiyonuyla pek bir şey yapmamıştı ama Marasi'nin planları vardı.

Kayıt ofisinin sorumlusu Memur Miklin, Reddi'nin maalesef en yakın arkadaşlarından biriydi. Marasi içeri girerken, Miklin ve orada çalışan diğer iki kişi başlarını kaldırdılar, sonra anında dosyalarına geri döndüler.

"Sivil kim?" diye sordu Miklin köşedeki masasından. Saçının böyle dimdik durmasını *nasıl* sağlıyordu bu adam? Sanki bir saksıda yetiştirilmiş çimenler gibiydi.

"Başka bir daireden özel araştırmacı," dedi Marasi. "Onu Lord Ladrian gönderdi."

Miklin burnunu çekti. "Bu işler senin başının altından mı çıktı? O barajın yıkılmasıyla ilgili bilgileri bulup çıkarmak için buraya gönderildiğimde merkeze daha yeni gelmiştim."

"Ne buldun?" dedi Marasi hevesle iki büyük dosya dolabının arasından geçip masasının yanına gelirken, dolapları nöbetçiler gibi dizmişti.

"Hiçbir şey," dedi Miklin. "Çıkmaz sokak. Vakit kaybı."

"Bulduklarını görmek isterim," dedi Marasi. "Zahmet olmayacaksa tabii."

Miklin ellerini masanın üstüne koydu. Alçak sesle konuştu. "Neden buradasın, Colms?"

"Aradel'in sana anlattığını sanıyordum" dedi Marasi. "Barajın yıkılmasının..."

"O değil. Burada. Polis teşkilatında. Sana oktantın kıdemli savcısının yanında kalıcı bir pozisyon teklif edilmişti, onun yanında yaptığın staj için takdir mektubu bile aldın. Araştırdım. Ve şimdi... ne oldu? Bir anda canın suçluları kovalamayı mı çekti? Sanki pas tutası Yabanlar'daymışsın gibi beline altıpatlar takıp gezecek misin? Polislik böyle bir şey değil."

"Gayet farkındayım," dedi Marasi kuru kuru. "Ama bilgilendirdiğin için teşekkürler. Ne buldun?"

Miklin iç çekti, sonra elinin tersiyle bir klasöre vurdu. "Pas tutası zaman kaybı," diye mırıldandı.

Marasi klasörü aldı ve dosya dolaplarının arasından geri çekildi. Uğraşması gerekenin sadece Miklin olmasını dilerdi ama diğer iki memur da sessizce burunlarını kıvırarak kendi görüşlerini belirtiyordu. Marasi klasörünü sıkı sıkı tutarak MeLaan'ı odadan dışarı çıkarırken onların ters bakışlarını hissedebiliyordu.

"Neden sana öyle muamele ediyorlar?" diye sordu MeLaan dışarı çıkarlarken.

"Biraz karışık."

"İnsanlar genelde öyle oluyor. Öyle muamele etmelerine *sen* neden izin veriyorsun?"

"Düzeltmek için uğraşıyorum."

"Bir şeyler yapmamı ister misin?" dedi MeLaan. "Onları iyice korkutabilirim, yüksek yerlerde tanıdıkların olduğunu..."

"Hayır!" dedi Marasi. "Hayır, lütfen. Bu, daha önce üstesinden gelmediğim bir şey değil."

Aradel'in ofisinin dışındaki masasına doğru hızla giderken MeLaan onu takip etti. Burada uzun ince bir memure durmuştu, bir ayağı Marasi'nin sandalyesinin üzerinde, çayını yudumluyor ve yan masadaki adamla çene çalıyordu. Kadın en sonunda ona bakmadan önce Marasi'nin iki kere öksürmesi gerekmişti, adı Taudr'dı, değil mi? Gözlerini devirdi ve Marasi'nin önünden çekildi.

Marasi oturdu. MeLaan da bir sandalye çekti. "Bir şeyler yapmamı istemediğinden..."

"Hayır," dedi Marasi anında, klasörü açtı. Derin bir nefes aldı. "Hayır, lütfen."

"Eminim arkadaşın Waxillium da bir gelip, şöyle etrafa bir iki kurşun sıkarak onların böyle davranmalarına bir son verebilir.

Ah, Firari adına, hayır, diye düşündü Marasi, düşüncesi bile kendini hasta hissetmesine neden oluyordu. Ama MeLaan'ın bir açıklama almadan bunun peşini bırakmayacağı belliydi.

"Bu şekilde davranmalarının bir sebebinin de Waxillium olduğunu fark etmeye başlıyorum," dedi Marasi Miklin'in hazırladığı dosyayı açarken. "Teşkilatta hayat bir hiyerarşiyi takip eder. Çavuşlar onbaşı olarak başlar, sokaklarda çalışır, on ya da on beş yılı devriye gezerek geçirdikten sonra ancak terfi kazanırlar. Yüzbaşılar teğmen olarak başlar ve büyük ölçüde soylular arasından gelir. Arada sırada bir çavuşun en alttan başlayarak yükseldiği olur. Ama herkesin en aşağıda zamanını geçirmesi beklenir."

"Ve sen..."

"Ben onların hepsini atladım," dedi Marasi. "Aradel'in başyardımcısı kadar önemli bir konuma başvurdum ve alındım. Waxillium'la bağlantılı olmam durumu daha kötüleştiriyor. Kasırga gibi, esip geçiyor ve her şeyi darmadağın ediyor. Ama ayrıca yaptığı işte iyi ve yüksek mertebeli bir soylu, o yüzden kimse çok yüksek sesle şikâyet etmiyor. Öte yandan ben..."

"Soylu değilsin."

"Yeterince soylu değilim," dedi Marasi. "Babamın mertebesi düşük ve gayrimeşruyum. Waxillium dokunulmaz olduğu için uygun bir hedef hâline geliyorum."

MeLaan sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözleriyle odayı taradı. "Di-

kiz hep bunun gibi şeyler hakkında konuşur dururdu, soyun beceri kadar önemli olmaması gerektiğini anlatırdı. Senin bunları yapmanın herkes için tehditkâr değil etkileyici olması gerekir. Buranın eşitlikçi olduğunu kendin söyledin."

"Öyle," dedi Marasi. "İşi alabilmemin sebebi de bu zaten. Ama bu insanların bana cephe almasını engellemiyor. Ben dünyanın değişme şekliyim, MeLaan ve değişim korkutucu."

"Hmm," dedi kandra. "Alt rütbeliler de buna itiraz etmiyor mu? Onların sırada öne geçmenin mümkün olduğunu kanıtlamandan mutlu olacaklarını düşünürdüm."

"İnsan doğası hakkında çok fazla şey bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Elbette biliyorum. Düzinelerce insanı inceledim ve taklit ettim."

"O zaman tahminimce siz bireyleri anlıyorsunuzdur," dedi Marasi. "İnsanlar hakkında ilginç olan şey her ne kadar eşsiz gibi görünseler de, aslında geniş grupların parçaları olmalarıdır. Tarihsel açıdan, çalışan sınıflar değişime sık sık onları ezen sınıftan *daha fazla* direnç göstermiştir."

"Öyle mi?" diye sordu MeLaan.

Marasi başıyla onayladı. Masasının yanındaki küçük rafta duran birkaç kitaba doğru uzanmaya başladı ama durdu. Şimdi zamanı değildi. Aslında, dışarıdaki sokaklarda bu kuralın istisnalarından bir tanesine tanık oluyor olabilirlerdi. Ve statükonun alt üst olmasında pek çok kereler olduğu gibi, sonunda *olduğu zaman* şiddetli olabilirdi. Aynı bir buhar motorunun kazanının tıkanması gibi, basınç gidecek yer bulamazsa, sonunda bir anda her şey patlayabilirdi.

Kimse kandırıldığını anlamaktan hoşlanmazdı. Elendel halkı hayatın iyisini yaşadıklarına inanıyordu; onlara bütün hayatları boyunca Ahenk'in onları zengin ve bereketli bir bolluk diyarıyla kutsadığı anlatılmıştı. İnsanın böyle konuşmaları uzun uzun dinlemesi, neden kendisi sadece çocuklarının karnını doyurabilmek için saatlerce çalışmak zorundayken bütün muhteşem bostanların başka birilerine ait olduğunu merak etmeye başlamasından çok önce olabilirdi.

Marasi doğudaki sel olayını çevreleyen olayları listeleyen klasörün içini karıştırdı. MeLaan sandalyesinde arkasına yaslandı. Ne kadar da garip bir yaratıktı bu, başı dik oturuyor, kimsenin onun hakkında ne düşündüğüne zerre kadar aldırmadan geçen insanların bakışlarına karşılık veriyordu.

Miklin gıcıktı ama memnuniyetsizliğinin işini aksatmasına izin vermemişti, klasör titiz ve kapsamlıydı. Barajın yıkılması hakkındaki polis rapor-

larını, sorunu inceleyen mühendis tarafından yazılmış bir yazıyı ve Elendel'deki gazetelerin felaketle ilgili haberlerini keserek eklemişti.

En önemlisi, sele neden olan çiftçinin yakın zamanlardaki yargılanması ve idamının kaydı vardı. Adam bir "kaza" yaratarak komşusunun hasadını harap etmek istediğini iddia etmişti. Ama çok fazla dinamit kullanmış ve barajın tamamen parçalanmasına neden olacak kadar büyük bir delik açmıştı. Düzinelerce kişi ölmüş ve bütün bölgede ürünler yok olmuştu, tahıl kıtlığı yaşanıyordu.

Savunma makamı Johnst adındaki bir adam olan sabotajcının mantıklı davranmadığını iddia eden tanıklar çağırmıştı. Onun deli olduğunu iddia ediyorlardı. Marasi, okudukça sanığın *gerçekten* deli olduğuna daha fazla ikna oldu, sadece Bleeder deli olduğu için olsa da.

"Şuna bakın," dedi Marasi MeLaan'a bir kâğıt uzatarak.

Kandra aldı ve okudu, sonra homurdandı. "Duruşmada kendi çocuklarının ismini hatırlayamamış, öyle mi?"

"Johnst'un yerine geçildiğine dair iyi bir kanıt gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?"

"Evet ve hayır," dedi MeLaan. "Bizim eskiler yeni bir şekil almadan önce insanları sorgulamak ve araştırma yapmakta *gerçekten* çok iyidir. Artık bunu o kadar çok yapmamıza gerek olmuyor, aldığımız şekillerin pek çoğu kendi uydurduğumuz karakterler. Eğer bu gerçekten Bleeder ise, o zaman acelesi var demektir." MeLaan sayfanın daha aşağısındaki bir yere doğru işaret etti. "Bana sorarsan, bu çok daha iyi kanıt."

Marasi yaklaşarak işaret ettiği paragraflara baktı.

> İdam raporu. Tutuklu asılarak öldü. Son yemeği reddetti ve "işin çabucak bitirilmesini" talep etti. İki gece sonra mezarı talan edildi; selde ailelerini kaybedenler tarafından yapıldığından şüpheleniliyor.

"Vay," dedi Marasi kâğıdı geri alarak. Kendisi daha oraya gelmemişti. "Evet. Mezardan kaçmış, hı? Onu *gömmelerine* izin mi vermiş yani?"

"Şüphesiz," dedi MeLaan. "Paalm işinin ehlidir."

"O zaman çocukların isimlerini neden unutmuş?"

MeLaan başını olumsuzca salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Ne olursa olsun, bu Aradel'e götürmek için yeterli gibi görünüyordu. "Gelin," dedi Marasi.

15

Yabanlar'da hayatın Wax'e öğrettiği bir şey de insanların her şeyi paraya çevirebileceğiydi. İlk kez birilerini su satarken gördüğünde çok şaşırmıştı. Kelimenin tam anlamıyla 'gökten yağan' bir şeyi kim satardı ki?

Şimdi, bunun üzerinden yirmi yıldan daha fazla zaman geçmişti ve Wax, Elendel'de daha kimsenin yağmur suyu toplamaya vergi koymanın bir yolunu bulamamasına şaşırıyordu. Eğer bir şeyi isteyen birileri varsa, o şey para ederdi. Her ne kadar Metalik Sanatların ticarileştirilmesini eleştiren bazı muhafazakârlar olsa da, bu Allomansi için iki kat geçerliydi. Kiralık Ferusimyacılar, belki Terris âdetlerinde güçlerine öyle çok hürmet edilmesi yüzünden Allomanserlerden çok daha az bulunuyordu.

Wax, şehrin nispeten iyi bir mahallesindeki bir sokakta tek başına duran binaya doğru çıkan basamakları tırmandı, burası, deyim yerindeyse yolun daha loş tarafıydı. İki katı vardı ve pencerelerdeki güneşlikler çekilmişti, gerçi içeriden gelen ışık bunlara ılık bir parlaklık veriyordu. Siyah bir at arabası, sağ taraftaki yola park edilmişti, üstünde sıyrıklar olan gümüş bir arması vardı.

Tam kapıya gelirken Teskin üstüne çöktü. Sakin, nazik bir histi, sanki duygusal uyuşturucu gibiydi. Sanki birisi sevgiyle boğmaya çalışırmış gibi duygularının üzerine bir yastık bastırmıştı.

Sersem, diye düşündü. *Şapkamı getirmem gerekirdi.* Şapkasının alüminyum astarı vardı ve Bleeder'ın elinde de duygusal Allomansi kullanmasını

sağlayan bir kazığı olabilirdi. Eh, daha sonra gidip alması gerekecekti. Kapıyı itip binaya girdi, kırmızı abajurlu lambalarla loşça aydınlatılmış bir odadaydı. İçerideki bir dizi minderin üzerine yayılmış duran adamlar ve kadınlar vardı, puro ya da tütsü pipoları içiyorlardı, gözlerini vitray camlı pencere benzeri hoş, soyut bir desende boyalı tavana dikmişlerdi.

Çoğu işyeri bu saate kadar kapanmış olurdu ama Teskin salonları değil. Burayı ziyaret etmek geceyi bir meyhanede geçirmekten daha pahalıydı ama ertesi gün, meyhanenin yan etkilerinden hiçbiri olmuyordu. Daha doğru bir ifadeyle, farklı yan etkileri oluyordu. Ağırbaşlı bir elbise ve büyük ihtimalle alüminyum astarı olan bir şapka giyen bir kadın Wax'e yaklaştı, ücret almak için gelmiş olmalıydı ama Wax kimliğini gösterdi.

"Kimlikle bedavaya girebileceğini düşünüyorsan teşkilatta yenisin demektir," dedi işletmeci.

Wax, metal plakayı kaldırırken kadın kuru kuru gülümsedi. Kadın, düşük kaliteli bir Teskin salonu işletiyordu. Yaptığı iş yasadışı değildi; eğlendirici bir şekilde, insanların duygularıyla oynamasında bunun için para verdikleri sürece sorun yoktu. Polislerin onu yoklamasına alışkın olmalıydı. Böyle yerler sadece bir şeylerden saklanan kişileri çekmekle kalmazdı, güvenilmez bir Teskin salonunun müşterilerini istismar etmesi son derece olasıydı.

Buradaki insanların hiçbiri Chapaou'nun tarifine uymuyordu ama Teskin salonlarının çoğu zaman birden fazla odası olurdu. "Kısa boylu adam," dedi Wax. "Saçları dökülüyor. Chapaou diye biliniyor ama o ismi vermemiş olabilir."

Kadın başını salladı ve Wax'in takip etmesi için işaret ederek odayı geçti, yere yayılmış yatan insanların aralarından dolanıyordu. Loş, dumanlı binanın Wax'in gerginleşmesine neden olması gerekirdi, burası tam da kazaların veya pusuların olacağı türden bir ortamdı ama Teskinin etkisini yenmek zordu. Kaygılarının üst katmanlarını söküp atıyor, altta yatanları açığa çıkarıyordu; Wayne ve Marasi için olan endişesi. Onun da altında Tanrı'ya karşı olan şaşırtıcı bir hüsran, hatta kızgınlık vardı. Sonra o duygular da kanatlanıp uçar gibi oldu, Wax'i boş bıraktılar. Sakin değil, sadece boş.

Minderlerden birine çökmek, gözlerini kapatmak ve rahatlamayla iç çekmek istiyordu. Bleeder beklerdi. Bu gece tekrar öldürmeye çalışacak değildi muhakkak. Çalışsa neden endişe etsindi ki? Wax zaten büyük ihtimalle onu durduramazdı.

Bu histen nefret etti. Bu duygular Wax'e aitti, benliğinin çekirdeğiydi. Onları alıp götürmek mutlu olmasını ya da unutmasını sağlamıyordu. Sadece kendini kötü hissettiriyordu.

Kadını hızlanması için teşvik etmeye çalışarak adımlarını hızlandırdı, minderli odadan çıktılar ve uzun bir koridora girdiler. Burada, başka birkaç odanın daha yanından geçtiler. Yerde bağdaş kurmuş oturan insanların bulunduğu tamamen beyaz bir oda vardı. Bir diğeri tamamen siyahtı, hiç ışık yoktu, içerideki insanlar zar zor seçilebiliyordu. Hatta duvarlarına ağaçlar çizilmiş bir oda bile vardı, zemin, bir Terris görüşme kulübesi gibi sazla kaplıydı. Burada, tek bir sandalyede tek bir adam oturuyordu, gözleri kapalıydı.

İşletmeci Wax'i bir dizi basamağa götürdü. Belki Terris odasındaki adam bir Teskinci'ydi, salonun içinde bir yerlerde küçük bir Teskin baloncuğu yaratan en azından bir tane olması gerekirdi. Salonların duvarlarında duygusal Allomansinin dışarıyı etkilememesi için alüminyum plakalar olması gerekirdi ama bu kural her zaman uygulanmıyordu.

Kadın Wax'i ikinci kattaki küçük bir odaya götürdü, ortadaki masaj kanepesi dışında süssüzdü. Chapaou bunun üzerinde yatmıyordu. Bunun yerine uzak duvardaki mandallı bir pencerenin önünde volta atıyor, yakınlarda kollarını kavuşturmuş duran masözün sinirini bozuyordu. Duvarın yanındaki bir sandalyede oturan yaşlı bir adam vardı. Wax'in gözüne küçük, zerreciklere teker teker işaret eden çizgiler şeklinde görünen cebindeki metal şişeciği, onun bir Allomanser olduğunu gösteriyordu.

Wax bir kaşını kaldırdı. Chapaou özel bir seans için para vermişti. Öyle bir parayı nereden bulmuştu? Araba sürücüsü Wax'e doğru bakarak yerinde durdu. Gözleri Wax'in belindeki silahlara doğru kaydı, sonra dizlerinin üzerine çökerek ağlamaya başladı.

Yaşlı Teskinci eklemlerinden duyulabilir çıtırtılarla ayağa kalktı. "Ben elimden geleni yaptım, Halex Hanım," dedi işletmeciye. "Ama bu adamın Allomansiye ihtiyacı yok. Onun hekime ihtiyacı var."

"İşte adamın," dedi Halex Hanım Wax'e. "Al götür buradan. Çalışanlarımı rahatsız ediyor."

Wax odayı geçerek Chapaou'nun yanında çömeldi. Kısa adam titredi, bacaklarına sarılmıştı. "Chapaou," dedi Wax. "Bana bak."

Chapaou ona doğru döndü.

"Köpeğinin adı ne?" diye sordu Wax.

"Kö... köpeğim yok. Birkaç yıl önce öldü."

Bu yeteri kadar iyiydi. Eğer rasgele bir araba sürücüsünü öldürüp şekline bürünmeden önce evcil hayvanları hakkında sorgulamak aklına gelmediyse, bu Bleeder değildi.

"Sorun ne?" dedi Wax. "Neden buradasın?"

"Gördüğümü unutmak için."

"Teskin öyle işlemiyor," dedi Wax. "Hatıralarını silmez."

"Ama daha iyi hissetmemi sağlar, değil mi?"

"Hissettiğin duygulara ve Teskinci'nin yeteneğine bağlı," dedi Wax. Adamı omzundan tuttu. "Ne gördün, Chapaou?"

Adam kızarmış gözlerini kırpıştırdı. "Ben... kendimi gördüm."

* * *

Aradel elbette ki ofisinde değildi. Orası, onun deyimiyle, "Ağlamaya geldikleri zaman ev lordlarına oturacak bir yer vermek," içindi.

Marasi onu polis merkezinin çatısında iki teşkilat Sikkecisinin raporlarını dinlerken buldu, şehirde keşiften dönmüşlerdi. MeLaan ve yakınlarda dikilen birkaç polis teğmeniyle birlikte kibarca durakladı ve en son raporların büyük bir kısmını duyabilmeyi başardı. *Binlercesi hâlâ sokaklarda, lordum. Meyhanelerde toplanıyorlar. Evlerine gitmiyorlar...*

Aradel raporları dinlerken bir çizmeli ayağını çatının etrafını saran alçak duvarın üzerine koymuş, dikiliyordu. Sis, iki Sikkecinin de etrafında belirgin girdaplar hâlinde dolanıyordu. Onlar gerçek anlamda polis memuru değillerdi, daha çok sözleşmeli işçi sayılırlardı. Evlerinin çıkarını düşünüyor olmalıydılar. Ya da bazı durumlarda cüzdanlarının.

Sikkeciler, binadan aşağı atlayarak giderken polis komutanını bekleyen teğmenlere döndü. "Herkesi meyhaneleri boşaltmaları için hazırlayın," dedi alçak sesle.

"Amirim?" diye sordu kadınlardan bir tanesi.

"Hepsini kapatacağız," dedi Aradel eliyle işaret ederek. "İlk önce kordonlardakilerden başlayıp, sonra daha tenha sokaklara doğru devam edecekler. Ben validen oktantta sıkıyönetim ilan etme iznini almadan önce başlayamayız ama tüm polislerin haber gelir gelmez harekete geçmeye hazır olmalarını istiyorum."

Teğmenler itaat etmek için koşuşturdu. Aradel Marasi'ye bir bakış attı ve Marasi onda atasının bir izini gördüğünü düşündü; Miraç Savaşçısı'nın zamanında şehit olan bir askeriydi. Başka bir çağda olsalardı, bu adam bir polis memuru yerine bir ordunun generali mi olurdu?

"Bana ne getirdin, Teğmen Colms?" dedi yaklaşması için elini sallayarak. MeLaan elleri pantolon ceplerinde, aşağı inen merdivenlerin yanında bekledi.

"Suikastçımızı, amirim," dedi Marasi klasörü uzatarak. "Doğudaki sellere neden olduğu için idam edildikten sonra mezarını kazarak çıkmış. Birkaç gün sonra yakınlarda bir yerlerde kemikleri bulmuşlar ve mezarın talan edildiğine kanaat getirmişler. Ne de olsa, kutsal Saklı Ölümsüzler'den birinin katil ve suçlunun bedenine bürünmüş olacağı kimin aklına gelebilir?"

Aradel sessiz bir tıslamayla nefesini bıraktı. Arkasındaki kordondaki sokak ışıklarının altında geç saate rağmen gölgeler kımıldanıyordu. "O zaman bunların hepsi onun işi mi?"

"Kusura bakmayın ama amirim, ben olsam bunların suçlusunun daha çok şehirdeki nahoş çalışma koşulları olduğunu söylerdim. Öte yandan, Bleeder kesinlikle durumu daha da beter hâle getirmeye çalışıyor. O hamlesini yaptığı zaman bu şehrin dağılmanın eşiğine gelmiş olmasını istiyor."

"Hay Harabet..." diye fısıldadı Aradel. "Bütün bunların yanında, valinin yozlaşmış olup olmaması neredeyse önemsiz bir meseleymiş gibi görünüyor, değil mi?"

"Sanırım bu, kime sorduğunuza göre değişir." Aşağıdaki sokaktan bağrışlar yükseldi; kanalın yanından geçen bir grup adam bağıra çağıra birbirleriyle konuşuyorlardı. Marasi sözlerini seçemiyordu ama seslerin tonu anlaşılırdı.

"Ben hâlâ kanıt istiyorum," dedi Aradel. "Çalışmalarını eksik gördüğüm için değil, teğmen. Ama kendi gözümle görmeden sislerin içinde hortlak avlamaya çıkacak değilim. Bu, söz konusu vali olduğunda da geçerli. Gözünü açık tut. Eğer bana elle tutulur bir şeyler bulabilirsen, ortalık yatıştıktan sonra onu kullanırız. Ayrıca hâlâ doğaüstü suikastçın konusunda da bir kanıt istiyorum."

"Anlıyorum, amirim," dedi Marasi başıyla merdivenlerin kapısının yakınında sırıklara asılı duran fenerlerin aydınlattığı MeLaan'a doğru işaret ederek. "Şurada sizin için kanıtım bir var. Ama bunu özel olarak yapabilirsek en iyisi olur."

Aradel ağırlığını yavaşça geriye vererek ayağını dayadığı duvardan indirdi. Marasi'ye bir bakış attı, o da başını salladı.

"Aşağı," dedi Aradel yanında kalmış iki polis memuruna. Kıdemsiz onbaşılardı, haber getirip götürmek için beklerlerdi. İtaat ettiler ve Aradel

ikili gittiğinde MeLaan'la arasındaki mesafeyi kapattı. "Umuyorum ki sorularım can sıkıcı değildir," dedi boğazını temizledikten sonra. "Ee, Hazretleri."

"Samimi sualler asla can sıkmaz, fani," dedi MeLaan. "Zira hakikati aramak sizin ödeviniz. Hakiki sualler her daim hakikat getirir." Derisi titreşti ve daha önce de yaptığı gibi şeffaflaştı ama her nasılsa gökkuşağı gibi renklerle ışıldayan bir tabaka da oluşmuştu. Kollarını yanlara açtı ve gömleğinin önü de her nasılsa açılıp omuzlarından aşağıya kayarak, şeffaf bedeninin içinde fenerlerin ışığıyla parlayan zümrütten bir iskeleti açığa çıkardı.

Marasi gözlerini kırpıştırdı. İşte *bu* beklediği bir şey değildi. Yanında Aradel keskince nefesini çekti, sonra görüntüye uzun uzun bakarken sanki hiç nefes almıyormuş gibi göründü. MeLaan'ın tamamen şeffaf başı yana eğildi ve yüzünde anaç bir ifadeyle onlara yukarıdan baktı.

"Konuş," diye fısıldadı MeLaan.

"Ne..." Aradel boğazını temizledi. "Memure Colms'un bana söylediği şey doğru mu? Bunların arkasında gerçekten de sizin türünüzden birisi olabilir mi?"

"Paalm hastalıklı bir zihnin ve çarpık bir ruh hâlinin ızdırabını çeken kayıp bir ruh," dedi MeLaan. "Evet, o bizlerden biri, fani. Ödeviniz basit değil, velakin bu ümitsiz görevde size el uzatacağız."

"Harika," dedi Aradel. "Sanırım... Sanırım ihtiyacım olan kanıt bu." Tereddüt etti. "Siz, bir ihtimal, Ahenk'e hakkımda iyi bir şeyler söyleyebilir misiniz?"

"Eylemlerin kendi güzel kelamındır, fani," dedi MeLaan. "Tanrın da onları bilir. Git ve bu şehri koru. Şahsın için değil, halkın için kaygı duy."

"Tabii, tabii," dedi Aradel. "O zaman, ben de işime bakayım. Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey yoksa..."

"Horultun ziyadesiyle yüksek," dedi MeLaan.

"Ee... Ne?"

"Âdeta yüz hiddetli koloss gibi," dedi MeLaan. "Ve ölüleri kaldırmaya da yetecek neredeyse."

"Tamam..." dedi Aradel.

"Yoluna git, fani," dedi MeLaan.

"Emredersiniz. Teğmen Colms, bir saniye bakar mısınız?" MeLaan'a başını eğdi, yürüyerek yanından geçerken gözlerini ondan ayırmakta zorluk çekiyordu. İtiraf etmesi gerekirse, Marasi de bunu yapmakta zorlanıyordu. MeLaan'ın varlığı şeffaf ve yarı çıplak olmadığı zamanlarda bile eziciydi.

Marasi'ye devam etmesi için başını salladı. Onun için geri gelmesi gerekmeyecekti.

Merdivenlerden aşağı inen yolu yarıladıkları zaman Aradel nefesini bıraktı. "Acayipmiş be."

"Sizi uyarmıştım," diye belirtti Marasi.

"Orası öyle. Horultu hakkındaki kısım... bir mecazdır, diye tahmin ediyorum. Ama ne için? Polis teşkilatı mı, belki biz fazla mı gürültücüyüz?" Kendi kendine başını sallayarak onayladı. "Halka hizmet etmemiz gerek ama şiddet konusundaki şikâyetler ve memurların insanlara sanki kendileri lordmuş gibi emir yağdırmaları... Evet, anladım. Bazı değişiklikler yapmam gerekecek. Sence de böyle mi demek istemişti?"

"Bilmiyorum," dedi Marasi dikkatli bir şekilde. "Onunla karşılaşmak, insanı çok derin şekillerde etkilemeye meyilli."

"Çok doğru." Aradel basamaklarda durakladı, sanki yukarı geri çıkmayı arzularmış gibi döndü. Kendini tuttu. "Daha önceki sorum hâlâ geçerli. Dışarıda bir yerlerde ölümsüz bir katilimiz var, hükûmeti devirmeye çalışıyor olması imkân dâhilinde. Muhafaza adına, böyle bir şeye biz nasıl karşı koyacağız?"

"Koymayacağız," dedi Marasi. "Kandrayla Lord Waxillium ilgilenecek. Bizim şehrin düzenini sağlamaya odaklanmamız gerek."

Aradel başıyla onayladı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Amirim?" Hâlâ merdiven boşluğunda duruyorlardı, tepelerinde yanan tek bir elektrik lambası vardı.

"Lord Ladrian'dan bahsediyorsun," dedi Aradel. "O sana güveniyormuş gibi görünüyor, teğmen."

"Son bir yıl içinde iyi arkadaş olduk."

"Her şeyi yapabilir, teğmen," dedi Aradel. "Yaptığı işi takdir ediyorum ama yöntemleri... Onun ne zaman, nerede, ne yaptığı hakkında daha fazla bilgimin olmasına itirazım olmazdı diyelim."

"Benden casusluk yapmamı istiyorsunuz."

Aradel omuz silkti. Başka birisi olsa bu kadar dobra bir şekilde karşısına konulmasından utanç duyabilirdi ama Aradel öyle görünmüyordu. "Sana yalan söylemeyeceğim, Colms. Bu teşkilat için pek çok açıdan bir kaynak olabileceğini düşünüyorum. Bu oktantta kanunların uygulandığından emin olmak benim işim ve eğer Lord Ladrian'ın ne yaptığından haberim olursa kendimi o kadar iyi hissederim ki. Sadece uygun belgeleri ve gerekiyorsa dilenecek özürleri önceden hazırlamak için olsa bile."

"Anlıyorum," dedi Marasi.

Aradel daha fazlasını bekliyordu. Marasi neredeyse imayı duyabiliyordu. *Sen bir polis memurusun, teğmen. Bu senin işin. Verilen emre uy.*

"Kendiniz sorabilirsiniz," dedi Marasi. "Emniyet teşkilatına resmî olarak alındı. Teknik açıdan siz, onun da amirisiniz."

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Her zaman rapor vermeye söz veriyor. Ama bu rapor, şanslı günümdeysem bir suçluyu bacaklarından asılı bıraktığı yeri anlatan bir mektuptan ibaret oluyor; o günü hatırlıyor musun? Ya da kovaladığı bir şeylerin, sırf benden bazı kaynakları kendisine tahsis etmemi istemek için, üstünkörü bir özeti. Seni onun bakıcısına dönüştürmeye niyetli değilim ama dürüst olmak gerekirse, biraz daha bilgim olsa ***muhteşem*** olurdu."

Marasi içini çekti. "Haftalık bir rapor yazarım. Şu anki gibi devam eden bir soruşturma varsa daha sık. Ama bunu yaptığımı ona haber vereceğim."

"Harika. Müthiş." Aradel tekrar merdivenlerden inmeye başladı, hızlı adımlarla ilerliyor ve neredeyse aynı hızla konuşuyordu. "Valinin konağına git ve ona meyhaneleri boşaltabilmek için bu gece sıkıyönetim ilanına ihtiyacımın olduğunu söyle. Her oktanta birer tane göndermesini öner. Ondan sonra arkadaşın Ladrian'ı bul ve şehrimi yıkabileceğini düşünen ölümsüz hakkında herhangi bir şey öğrenebilmişse gelip bana anlat."

Alt kata ulaştı ve uzun adımlarla ana odaya çıktı, bu gece görev başına çağırmayı başarabildikleri bir dizi memura rapor vermeleri için bağırıyordu. Marasi daha yavaş takip etti, bacaklarına sanki ellişer kiloluk ağırlıklar bağlıymış gibi hissediyordu.

Bu teşkilat için çok işe yarayabilirsin...

Zemin kata ulaştı ve merkezin arka kapısından dışarı çıktı. Bu işe alınmasında Waxillium'la ilişkili olmasının katkısının olduğunu en başından beri biliyordu. Eğer Marasi Yüz Canlı Miles kovalamacasında ona katılmasaydı, hiçbir zaman yeteri kadar ün kazanamazdı. Buna rağmen, tarihi suç oranları hakkındaki bilgisinin, tavsiye mektuplarının ve mülakat sonucunun daha önemli olduğunu varsaymıştı.

Ama gerçekten öyle miydi? Aradel'in işi Reddi gibi birine değil de ona vermesi Waxillium'u tanıdığı için miydi? Marasi'nin çalışmalarının birazcık da olsa önemi var mıydı?

Sırtını duvara yaslayarak MeLaan'ı bekledi. Hay pas tutası... Her şeyin her zaman Waxillium'la ilgili olması *zorunlu* muydu? Doğal olarak bunu düşünmek kendini başkasının daha fazla oyuncağı olduğu için kıskançlık yapan bir çocuk gibi hissetmesine neden oldu.

MeLaan, kısa bir süre sonra sislerin arasından yürüyerek ara sokağa girdi. "Ee?" diye sordu MeLaan. "Nasıldım?"

"Velakin size bu umarsız vaktinizde el uzatacağız?" diye sordu Marasi.

"E, onun beklediği buydu."

"*Benim* beklediğim bu değildi."

MeLaan burnunu çekti. "Gerekli olduğu zaman ilahi olmayı da becerebilirim. Pratik yapmak için *bolca* zamanım oldu."

"O zaman neden benim ve öbürlerinin yanındayken de o rolü yapmıyorsunuz?"

"Rol olanın bu olmadığı ne malum?" dedi MeLaan. Marasi'nin gözlerinin içine baktı. "Belki Ahenk'in hizmetkârlarından biri olarak görevim neye ihtiyaçları varsa, onlara en büyük huzuru getirecek olan şey neyse insanlara onu göstermektir."

Marasi aniden bir soğukluk hissedip ürperdi. Sözlerden değil ama MeLaan'ın şeffaflaşan gözlerindeki bakış yüzünden. Sanki bir... hatırlatma mıydı?

Sonra MeLaan başını geriye atarak gülmeye başladı. "Yok be kızım, dalga geçiyordum. Size yapmıyorum çünkü bütün o ağdalı laflarla konuşurken sırıtmamak fazlasıyla zor oluyor."

"Homurtu lafı da ondan mı?" dedi Marasi.

"Hı hı. Ahenk Paalm'ı ilk aramaya başladığı zaman benim bu herifi kontrol etmem gerekmişti. Adam *buharlı motor* gibi horluyor, var ya. Neyse, şimdi nereye?"

"Valinin konağına," dedi Marasi.

MeLaan, ara sokağın çıkışına doğru yürüyerek, "Gidelim o zaman," dedi.

* * *

"Durduk," dedi Chapaou, at arabasının yanında kamburunu çıkarmış duruyordu. Teskinci salonundan çıkmışlardı. "Arabanın içinden sesler duyuyordum. O kiliseden çıkışını beğenmedim, elleri kırmızı kırmızı."

Wax, arabanın arkasında çömelmiş, bir top siyah kumaşı dikkatlice açarken dinliyordu. Arabanın yan tarafında asılı bir fener vardı ve bir yandan Wax'e ışık sağlarken bir yandan da sisin içinde bir aydınlık yumağı oluşturuyordu. Yanlarındaki binadaki Teskinci'nin dokunuşunu hâlen hissedebiliyordu ama etkisi şimdi çok daha azdı. Neredeyse yine kendisi gibi hissetmeye başlayacaktı. Bu hem iyi, hem de kötüydü, çünkü Peder Bin'e

kazıkları çakmak için kullanılan kanlı çekicin kumaşını açarken tiksinti hissini bastıracak bir şey de kalmamıştı.

"İçeri bakmayacaktım," dedi Chapaou. "Bakmamamı söylemişti, değil mi? Ama kendime engel olamadım. O yüzden hafifçe döndüm ve müşterinin arabaya ya da döşemelere zarar verip vermediğini kontrol etmemize yarayan arabacı aralığından içeriye baktım.

"Arabadaki adam değil, canavarmış. Sishortlağı, kemikleri kirişleri açıkta, gerili kaslar ve sırıtan dişlerden oluşmuş yüzüyle. Bana baktı, bütün suratı sırıtış, sonra atılıp aralığa yaklaştı. O kapaksız gözü içerden dayadı ve sonra *değişti. Değişti.* Yüzünün üstünde deri büyüdü, benimki gibi. Benim çarpık, lanetli bir hâlime dönüştü."

Adam tekrar ağlamaya başlamıştı. Wax, tomarın içinden kemikleri çıkardı, Bleeder'ın Peder Bin'i öldürmek için kullandığı taklit ettiği Yolcu'nun cesedi. Ağarmış, tertemiz sıyrılmışlardı ve altlarında da bir kumaş yığını. Yolcu cübbeleri mi? Evet, renkleri tutuyordu.

"Elleri kırmızı kırmızı..." diye fısıldadı Chapaou.

"Ondan sonra kaçtın mı?" diye sordu Wax kemikleri dikkatle dizerken.

"Hayır, sürdüm," dedi Chapaou. "Atları kamçılayıp gittim, arabamda o iblisle. Müşteri Demirgöz'ün bizzat kendisi. Kaçmanın ne faydası olacaktı? Ruhumu almıştı. Ahenk... *ruhum onda.*"

"Hayır," dedi Wax. "O bir yalancı, sahtekâr bir yüz, Chapaou. Senin çarpık bir hâlin mi demiştin?" MeLaan daha eski kandraların çoğu zaman doğru kemikler olmadan da bir yüze benzeyebildiklerini söylemişti ama kendilerini her zaman belli ediyorlardı.

"Evet." Adam ara sokakta iyice büzüldü. "Ne düşündüğünü biliyorum, kanun adamı. Bu gece o rahibi ben öldürdüm, değil mi? Ben delirdim ve onu öldürdüm ve o kanlı eller de benimkilerdi. Kendimi de öldürmeliydim, o köprüden atlasaydım..."

"Hayır," dedi Wax. "Bir dolandırıcı seni kandırdı, Chapaou. Sen kimseyi öldürmedin."

Adam sadece hıçkırdı.

Wax devam etti, her ne kadar bir parçası ne faydası olacağını merak etse de düzenli bir şekilde kanıtları diziyordu. Bunun gibi bir yaratığın karşısında geleneksel dedektiflik yöntemlerinin bir yeri var mıydı? Mitolojiyi mikroskopla nasıl yenerdin? Ahenk... ya bir ipucu bulacak *olursa*? Bleeder'ın izini bulsa ne yapacaktı ki? Böyle bir şeyi yenmesi mümkün müydü?

Gözlerini kemiklere dikti, sonra başını iki yana salladı. Bunu incele-

meleri için bir olay yeri ekibi göndermelerini isteyecekti. Wax'in valinin konağına gidip kontrol etmesi gerekiyordu.

Dur, diye düşündü, sonra öne eğildi. Şurada, cübbenin kıvrımında. O neydi? Fenerin üstünü kapattı, bu, Chapaou'nun inlemesi ve iyice yere büzülmesine neden olmuştu.

Fenerin ışığı azalınca daha iyi görebiliyordu. Cübbenin eteğinin kenarı yumuşak mavi bir ışıkla *parlıyordu*, kaçırması çok kolaydı. Wax uzanarak cübbenin üzerindeki maddeyi aldı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. Bir tür toz muydu? Hafif de olsa, hangi türden toz kendi ışığıyla parlardı?

"Burada parlayan bir şey gördün mü, Chapaou?" diye sordu adama doğru dönerek. Cevap alabilmek için feneri geri açması gerekmişti. Ondan sonra bile alabildiği tek cevap şaşkın bir baş sallama olmuştu.

"Arabayı nereye sürdün?" diye sordu Wax.

"Yorla Meydanı'na," diye fısıldadı Chapaou. "Yaratığı orada indirmem söylenmişti. Sonra gözlerimi sıkı sıkı kapatıp bekledim. O... o giderken yanıma tırmandı. Ellerini omuzlarıma koydu, yanağı yanağıma değiyordu. Kanı hissedebiliyordum ama gömleğimde hiç iz bırakmadı. O... o bana *fısıldadı*, kanun adamı. 'Size özgürlük vereceğim.' Gözümü açtığımda gitmişti, içeride o kemikleri ve küçük bir kese sikkeyi bırakmıştı. Delirdiğimden emindim."

Wax metallerini tazelemek için fazladan bir şişeciği başına dikti, sonra içini kuruladı ve tozdan biraz örnek aldı. Yorla Meydanı, adını Lord Sissoylu'dan alıyordu. Valinin konağına endişe verici derecede yakındı. "Merak etme. Ben o yaratığın izindeyim. Onu durdurmaya niyetliyim."

"Bana özgürlük vereceğini söyledi," dedi Chapaou. "Eğer delirmediysem, o zaman... o zaman o şey *gerçek* demektir."

"Öyle," dedi Wax.

"Doğrusu, lordum, deli olmayı tercih ederdim."

"Eh," dedi Wax ayağa kalkıp Chapaou'yu at arabasına doğru iterek. "Büyük ihtimalle yaratık seni öldürmek istemiyor."

"Büyük ihtimal?"

"Emin olmanın yolu yok," dedi Wax mermilerini kontrol ederek. "Ama ben paramı istemiyor seçeneğine yatırırdım; en azından seni öldürmeyi, şehirdeki diğer herkesi öldürmekten daha fazla istemiyor. Galiba. Daha asıl hedefinin ne olduğundan emin değilim."

Chapaou'nun iyice rengi atmıştı. Hay pas. Wax o son kısmın rahatlatıcı olacağından emindi.

"Evine git," dedi Wax, sonra adama birkaç banknot attı. "Ya da git bir otel bul. Biraz uyu. Senin peşinden gelmeyecek."

Bleeder çok daha büyük bir avın peşindeydi.

Çocuğunuzun yeni en iyi arkadaşı!

Sadece 75 klip, veya iki tanesi bir buçuk Boxing.

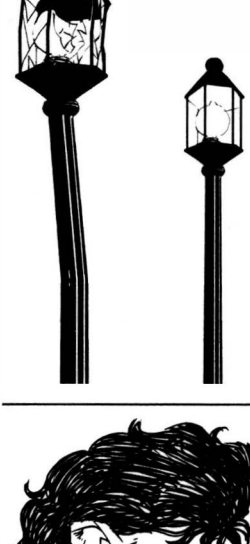
nların çoğu en yüksek hıyatı verene gitmeye başlayacak. Eğer fırın sahibiyseniz, kırk klibe viski şişesi satmak varken, ekmeği somunu beş klipten satmadan önce iki kere düşünürsünüz."

HAVZA'NIN EN SEVİLEN ÇEREZİ

Sekiz çeşidi da deneyin! Bir kutusu sadece 10 klip. PECTIN-ADE için beklediğinize pişman olmayacaksınız!

MİSAFİR BAŞYAZI:

İHMALKÂR SİKKECİLER BAŞ AĞRITIYOR!

Son on altı ayda üç lamba direği, bir demir kapı ve iki kule başı yeniletmek zorunda kaldım, hepsi de Madion Yolu'ndaki evimdeydi. 6. Oktant'taki Mihrak'a çok daha yakın olan konağımda ise Sikkeci kuryelerin ana yolu üzerinde olduğu için onun iki katı daha fazla tamirat gerekti. Otomobiller, at arabaları, tunç heykeller. Bunların hiçbirisi benzer kaderlerle karşılaşmaktan kurtulamıyor. Güzel mahallelerimiz Kül Dünyası'na geri dönüyormuşuz gibi görünmek zorudalar mı?

Hayır! Saygınlığımızı geri kazanalım!! *(Devamı arkada.)*

VE YATMADAN ÖNCE YEMEK DE YOK.

Başka DÜNYALARDAN gelen ZİYARETÇİLER

Ev Tutanağı olarak nadiren sansasyonel yayıncılık yaparız ama Yeni Seran'dan saygın Leydi Nicelle Sauvage sizleri şoka uğratacak bir haberle bize geldi.

"Güney Yabanlar'ın güneyindeki dağlarda kaybolmuştum," diye anlatıyor Sauvage. "Ve yanımdaki diğer yolcular ya beni terk etmiş, ya da ölmüşlerdi. İşte o zaman karşıma yüksek lerdeki eriyen karların beslediği en mükemmel maviden bir dağ havuzu çıktı. Ahenk adına, Cennet'e geldiğimi düşünmüştüm." Dağlarda çoğunlukla olduğu gibi alacakaranlık erken çökerken, Sauvage havuzun yanında çömelmiş bir silüet gördü. "Sadece bir gölgeydi, gerçekten de," dedi. "Delici gözleri ve o berbat ucuz romanlardan bir tür hayali yaratığa benzer bir yüzü vardı. Bu Ziyaretçi'yle muhattap olacak cesareti gösteremediğimi pişmanlıkla söylüyorum. Aksine, dehşet verici siması kalbime iniyordu. Sağ kalma içgüdüsüne teslim oldum ve başka bir yerde kamp kurmadan önce bir saat boyunca kaçtım."

(Devamı arka sayfada, sütun 4.)

Balo Belası!

Saldırganımı çizgili beyaz takım elbise giymiş diye tarif ettim ancak bu tahmin edilebileceği kadar açıklayıcı değil. Elendel'de tarif ettiğim şekilde giyinmiş olan birisi ikindi çayına gelen kolosslar kadar göze batardı. Ancak Yeni Seran'da erkekler etrafta o kadar renkli takım elbiselerle dolaşıyorlar ki, insan neredeyse hepsinin sirke geç kalmış oyuncular olduklarını düşünecek. O yüzden ben de daha ayrıntılı anlatacağım. Silahlı adamın ayrıca mumlayarak enine iyice sivrileştirilmiş dümdüz bıyıkları vardı. İki yanındaki kadınlar sadece tabanca çektiği için değil, bir de sivri ve ışıltılı bıyıkların gözlerini çıkarmasından korktukları için geriye çekilmişlerdi.

Geriye kalmış ne kadar kalay stoğum varsa yaktım. (Geçen haftaki "Kadeh Sporu" bölümünde, akşamın erken saatlerinde doğaçlama olarak katıldığım centilmence bir şarap tadım yarışmasını kazanmamın etkilerini ortadan kaldırmak için kalayımın büyük bir kısmını harlamak zorunda kaldığımı hatırlayacaksınızdır.)

"Silahınızı indirin, beyefendi," dedim Kıvılcım'ı baloya girdiğim zaman hizmetkârın aldığı pardesümde bıraktığım için kendi kendime sinirlenerek. Yabanlar'dan ayrıldığımdan beri Kıvılcım bizzat üzerimde olmadan yeterince rahat edebileceğim kadar fazla mı yumuşamıştım? Asla! Farkında olmasam bile, emektar tabancam olmadan da bu

DÜNYAYI YOK EDECEK BİR SAVAŞ!

Sablerfil ve Buissnommes sunar

SONSUZA DEK UZANAN BİR AŞK!

TÜM ÇAĞLAR İÇİN BİR KAHRAMAN

CLARVONNE TİYATROSU'nda YENİ tarihsel OPERET

ŞU ANDA sahnede

Bonnweather Yolu, 1818

16

Wax bir elektrik direğinin üzerine konmuş, vali konağına tepeden bakıyordu. Temiz, beyaz bir binaydı, spot ışıklarıyla iyice aydınlatılıyordu. Onlar her gece bu kadar güçlü parlamazdı ve bu geceki parlaklıkları Innate'in endişeli olduğunu gösterir gibiydi. Kalabalık dağılmıyordu. Sokaklarda gezinen adamlar vardı. Wax teskin salonundan çıktıktan kısa süre sonra saatler gece yarısını vurduğu hâlde, şu anda sokaklar önceden olduğundan daha *kalabalıkmış* gibi görünüyordu.

Kol yarasını tekrar sarmak, birkaç ağrı kesici yutmak ve bazı malzemeler almak için evine uğramıştı. Şapkası, kısa namlulu pompalı tüfeği ve uyluk kılıfı. Lord Harms'ı alması için de birilerini göndermeyi düşünmüştü ama dürüst olmak gerekirse, Wax onun Bleeder'ın eline geçip koz olarak kullanılamayacağı bir yerde güvenle kalmasını istiyordu. Çatıda saklanmaya devam etmesi daha iyiydi. Hatta gidip Steris'i de almayı ve benzer bir yerlere bırakmayı düşünmüştü. Ne yazık ki zaman azdı. Onu koruyan polislerin Steris'i iyi saklayacaklarına güvenmesi gerekecekti.

Oradan sonra kısa bir süre sokaklarda yürüyüp, dinlemişti. Hükûmete karşı öfke duydu. Yolcu'lara karşı kin. Bu şikâyetler yeteri kadar kötüydü ama onların arasına karışmış daha rahatsız edici olan bir akım vardı. Odaksız öfke. Genel hoşnutsuzluk. Bira içen adamların homurdanmalarında, sokaklara çıkmış, kedilere taş atan gençlerde. Hepsinin arasında saklanan bir de katil vardı, otların arasındaki aslan gibi.

En azından valinin konağı sakin görünüyordu. En kötüsünden, o yokken Innate'e yapılacak bir saldırıdan korkarak gelmişti. Wax, rüzgâr, sispaltosunu hışırdatırken memnuniyetsizlikle *Bleeder beni kıskaca aldı, diye düşündü. İpuçlarını takip etmek ve planını çözmeye çalışmak zorunda olduğum için burada durup valiyi koruyamam. Ama Innate'i savunmasız bıraktığım için endişe ettiğimden araştırmada konusunda da yeteri kadar etkili olamıyorum.*

Valiyi saklanması için ikna edebilir miydi? Ayaklarının altında elektrik kabloların içindeki bakır görünmez bir nehir gibi akıyordu. Gökyüzündeki Allomanserler gibi hareket eden, binadan binaya seken ruhlar...

Hah, kanun adamı, diye düşüncelerini böldü karatahtayı tırmalayan tırnaklar gibi bir ses. *İşte buradasın.*

Wax Vindication için beline uzandı. Neredeydi? Bu Bleeder'ın yakınlarda olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Bir yerlerden Wax'i mi izliyordu?

Vücudun harikulade savunmalarını bilir misin? dedi ses. *İçinde insanoğlunun asla görmediği minik parçacıklar var. Doktorların bile onlardan haberi yoktur çünkü fazlasıyla küçükler. Onları seçebilmek, öğrenebilmek için becerikli bir damak gerekir. Arkadaşının söylemeyi sevdiği şey neydi? İneği kasaptan iyi tanıyan mı var, mıydı?*

Wax tüneğinden aşağı atladı, yerdeki bir şişe kapağını İterek kendini yavaşlattı. Allomansisi tarafından çekilen sisler etrafında bir girdap oluşturuyordu.

Minik bir işgalci kanına girerse bütün beden onun etrafında dönmeye başlar, dedi Bleeder. *Onunla savaşmak, onu bulmak ve yok etmek için. Sisin binlerce parmağı gibi, gözle görülemeyecek kadar küçük askerlerden bir ordu gibi. Ama ilginç olan şey bedenin kendi kendine düşman olduğu ve bütün bu askerlerin isyan ettiği zamandır. Özgür olduğu...*

"Neredesin?" diye sordu Wax yüksek sesle.

Yakındayım, dedi Bleeder. *İzliyorum. Seni ve valiyi. Onu öldürmem gerekecek, sen de biliyorsun.*

"Bunu konuşamaz mıyız?" diye sordu Wax daha alçak sesle.

Yaptığımız şey zaten bu değil mi?

Wax dönerek gecenin içinde yürümeye başladı. Ya Bleeder sislerin içinde Wax'in yakalayabileceği hareketler yaparak onu takip etmek zorunda kalacaktı, ya da Wax Bleeder'ın sözlerini duyamayacağı kadar uzaklaşacak ve böylece hangi yönde olduğunu anlayacaktı.

"Beni de öldürmeye çalışacak mısın?" diye sordu Wax.

Seni öldürmenin ne faydası olur?

"O zaman oyun oynamak istiyorsun."

Hayır. Bleeder'ın sesi kaderine boyun eğmiş gibiydi. *Oyun yok.*

"Ne var, o zaman?" diye sordu Wax. "Bütün bu şatafatla neden uğraşıyorsun?"

Onlara özgürlük vereceğim. Her birine. Ben bu halkı alacağım ve gözlerini açacağım.

"Nasıl?"

Sen nesin, Waxillium? diye sordu Bleeder.

"Kanun adamı," dedi Wax anında.

O şu anda giydiğin ceket ama olduğun şey değil. Biliyorum. İçindeki gerçeği gördüğümü Tanrı da biliyor.

"Öyleyse söyle bana," dedi Wax, hâlâ sislerin arasında ilerliyordu.

Anlatabileceğimi sanmıyorum. Belki göstermeyi başarabilirim.

Wax sesini alçalttığı hâlde Bleeder duymakta zorlanıyormuş gibi görünmüyordu. Allomansi miydi? Yoksa onun sadece insanlarınkilerden daha iyi çalışan kulaklar yapma becerisi mi vardı? Wax aramaya devam etti. Belki yakınlardaki hükûmet binalarının o karanlık pencerelerinden birindeydi? Wax o yöne doğru ilerledi. "Valiyi de bu yüzden mi hedef alıyorsun?" diye sordu. "Onu devirmek, halkı hükûmetin baskısından kurtarmak mı istiyorsun?"

Onun sadece bir diğer piyon olduğunu biliyorsun.

"Böyle bir şey bilmiyorum."

Onu sana söylemedim, Waxillium.

Wax sislerin içinde durakladı. Ofis binası önünde yükseliyordu, pencereleri yüz tane boş göz yuvasıydı. Pencerelerin büyük kısmı kapalıydı, geceleri genelde böyle yapılırdı. Sisi içeri davet etmenin gereği yoktu. Din ne isterse söyleyebilirdi ve insanlar da inanıyordu, büyük ölçüde. Ama sis yine de onları rahatsız ederdi.

Orada, diye düşündü Wax ikinci kattaki açık bir pencereyi seçerek.

Çok güzel, dedi Bleeder ve Wax pencerenin hemen içinde bir şeylerin hareket ettiğini gördü, çevre ışıkları, seçmesine zar zor yetiyordu. *Her zamanki sıkı dedektif.*

"Dedektiflikte pek iyi sayılmam aslında," dedi Wax. "Yabanlar'da davaların büyük kısmı araştırmadan çok, kaliteli bir çift tabancayla çözülür."

Bu eğlenceli bir yalan, dedi Bleeder. *Bunu partilerde çok fazla Yabanlar hikâyesi okumuş gençlere söylüyor musun? Suça dönmüş bir adamın aile üyelerini sorgulamanın hikâyesini dinlemekten hoşlanmıyorlar mı yoksa?*

Bir haydudun tüfeğini kimin tamir ettiğini bulmak için silahçı dükkânlarını dolaşmanın? Yolda geçen günlerden sonra eski bir kamp ateşinin küllerini karıştırmanın?

"Sen böyle şeyleri nereden biliyorsun?" diye sordu Wax.

Ben ödevimi yaparım. Bu bir kandra huyudur, MeLaan açıklar diye düşünmüştüm. Sen ne dersen de, iyi bir araştırmacısın. Belki de mükemmel. Her ne kadar, benzetmemi mazur gör, kendi kuyruğunu kovalayan bir köpek olsan da.

Wax binanın duvarının dibine kadar yürüdü, üç metre yukarısındaki pencerenin hemen içinde saklanan Bleeder ile arasındaki sisler inceliyordu. Her ne kadar yüzü gölgelerle kaplı olsa da, Wax'e bir yanlışlık varmış gibi görünüyordu. Şekli garipti.

"Ona sordun mu?" diye fısıldadı Bleeder yukarıdan, karanlığın içinden zar zor duyuluyordu. Kuru, gıcırtılı bir sesi vardı, Wax'in kafasının içindeki ses gibiydi.

"Kime?"

"Ahenk'e. Ona Lessie'yi neden kurtarmadığını sordun mu? Ayrılmamanızı söyleyen, doğru zamandaki tek bir fısıltı. O tünelden içeri girmek yerine arkadan dolaşmanı söyleyen zihninin arkasında bir uyarı? Lessie'yi onun yardımıyla kolayca kurtarabilirdin."

"Onun adını anma," diye tısladı Wax.

"Onun Tanrı olması gerekiyordu. Parmaklarını şaklatabilir ve Tan'in oracıkta düşüp ölmesini sağlayabilirdi. Yapmadı. Nedenini sordun mu?"

Bir an sonra Vindication Wax'in elindeydi, o pencereye doğru çevrilmişti. Diğer eli şıringaların bir kesenin içinde durduğu silah kemerini yokluyordu.

Bleeder hafif hafif güldü. "Tabanca her zaman hızlı. Ahenk'le bir daha konuşursan sor. Lessie'nin senin üzerindeki etkisini, seni Yabanlar'da tutan şey olduğunu biliyor muydu? O yaşadığı sürece senin buraya, onun olmanı istediği yere, hiçbir zaman gelmeyebileceğini Ahenk biliyor muydu? Belki de Lessie'nin ölmesini *o istedi*?"

Wax ateş etti.

Bleeder'ı vurmak için değil. Sadece o *bam* sesini duymaya ihtiyaç duymuştu. Patlayan havanın o tanıdık sesini. Mermi sisin içinde bir iz bıraktı ve Bleeder'ın yanındaki duvarı vurarak tuğla parçacıkları saçtı.

Pas tutası... Wax titriyordu.

"Yapmak zorunda olduğum şeyler için üzgünüm," diye fısıldadı Blee-

der. "Yarayı temizlemek çoğu zaman kesiğin kendisinden daha çok acıtır. Bir kere özgür olduğun zaman görecek ve anlayacaksın."

"Hayır, daha..."

Sis dalgalandı. Wax geriye doğru tökezleyerek bir bulanıklık hâlinde yanından geçip, arkasında çalkalanan sislerden bir tünel bırakan bir şeyin peşinden silahını çevirdi.

Bleeder. Ferusimyasal hızla hareket ediyordu.

Valiye doğru.

Wax küfredip Vindication'ı arkasına çevirdi ve yere bir mermi sıktı, sonra kuvvetlice İterek fırladı. Sisin içinden konak bahçelerinin parlayan ışıklarına doğru uçtu, kapıların üzerinden aşarken ürken küçük bir kuzgun sürüsü havalanarak etrafında dağıldı.

Karanlığın içinden iki el silah sesi yankılandı. Wax bahçeleri geçerken Bleeder'ı konağın ön basamaklarında gördü, bedenini tamamen örten kızıl bir pelerin giyiyordu. Ön kapıdaki muhafızlar ayağının altında ölmüş yatıyordu. Elektrikli ışıkların parıltısı sayesinde Bleeder'ın yüzünde neyin yanlış olduğunu seçebiliyordu; siyah beyaz bir maske takmıştı. Marksman'ın maskesiydi ama yamulmuş, bir tarafı kırılmıştı.

Binadan içeriye daldı, artık hızını kullanmıyordu. Wax cesetlerin yanında yere indi ve hırlayarak binadan içeriye girdi, yaşıyorlar mı bakmak için zamanı yoktu. Tabancası elinde sağını, sonra solunu kontrol etti. Bleeder yerden kayarak yanındaki odadan içeriye dalarken antredeki ev kâhyası çığlık atarak çay tepsisini düşürdü.

Wax ön kapıyı ve menteşelerini İterek yarı koşar, yarı seker gibi onu takip ederken, arkasındaki kapı çerçevesinden koparak sisin içine doğru uçtu. Elinde Vindication'la odaya daldı, bir oturma odasıydı, silindiri döndürerek tabancanın özel siskıran mermilerinden bir tanesine geçmişti. Bu fazladan ağırlığı olan bir Haydut mermisiydi, mümkün olduğunca yüksek kuvvet uygulaması için tasarlanmıştı.

Wax'in girdiği oda sadece çok fazla odası olan bir evde bulunabilecek türden mükemmel mobilyalarla döşenmişti. Ona verilen bina planına göre, sığınak odası bunun altında olacaktı.

Hâlâ tabanca, dedi Bleeder bir kanepenin üzerinden atlayarak sığınak odasına inen merdiveni gizleyen duvara doğru giderken aklının içinden. *Anlamsız. Beni onunla öldüremezsin.*

Wax Vindication'ı kaldırdı ve nişan aldı, sonra ateş etti. Mermiyi İterek fazladan hızlandırmıştı, yere indiği anda Bleeder'ı vurdu.

Tam bileğinden.

Kemik parçalandı ve Bleeder ağırlığını ayağının üstüne vermeye çalışırken yere yıkıldı. Wax'e döndü, dudakları maskenin kırık tarafından görülebilen bir somurtmayla kıvrılmıştı.

Wax maskenin göz deliğinden içeri bir mermi sıktı.

Bunun bir anlamı...

Wax yürüyerek yaklaştı, silahını kaldırmaya çalışırken Bleeder'ın elini de vurdu. Şırıngayı çıkardı, bunu İterek Bleeder'a saplamaya hazırdı ama o homurdandı ve bir bulanıklığa dönüştü. Wax o bulanıklığı takip etmeye çalıştı ama o anda odanın yan tarafı çarpılarak açıldı ve gizli merdiven ortaya çıktı. Siyah takım elbiseleri ve pompalı tüfekleri olan bir grup adam telaşla dışarı fırladı. Valinin özel güvenliği.

Onlar ateşe başlarken Wax siper almak için yere atladı. Ondan sonra neler olduğunu sırtını kalın bir koltuğa dayadığı için pek iyi görememişti. Bleeder korumaların arasına dalarak ateş açtı. Onlar da ateşle karşılık vermeye çalıştılar, Bleeder'dan çok kendi arkadaşlarına zarar veriyorlardı.

Her şey, ilk silah sesinin Wax'in kulağındaki yankısı solana kadar bitmişti bile. İnleyen korumalar kanlar içinde yerdeydi ve Bleeder açıklıktan girmiş, merdivenlerden aşağı doğru iniyordu. Wax çenesini sıktı ve İterek kendini odanın karşısına fırlattı. Kanda kayarak yere kondu ve merdiven boşluğuna atladı. Bir diğer İtiş onu basamaklardan aşağı uçurdu.

Merdiven boşluğunun dar alanında silah sesleri yankılandı, sesler hemen ileriden geliyordu. Wax, önündeki zemine bir mermi sıkarak kendini yavaşlattı ve kan içinde yerde yatan son bir koruma grubunun yanına kondu.

Kandra, sığınak odasının kapısının önünde tek başına duruyordu. Wax'e baktı, gülümsedi ve bir bulanıklığa dönüştü.

Ama hızı sadece saniyenin yarısı kadar sürdü. Metalaklına erişmeye başlamasından kısa bir süre sonra tekrar yavaşlamıştı.

Wax onu sahip olmaması gereken bir anahtarı kullanarak valinin sığınak odasının kilidini açarken gördü. Kapıyı gösterişli bir savurmayla açtı, sonra dönüp başını sallayarak tekrar Wax'e baktı. Hâlâ inanılmayacak bir hızla hareket eden bir bulanıklıktan ibaret olduğunu düşündüğü belliydi. Öyleydi de.

Sadece Wax de ona katılmıştı.

Yerdeki bedenlerden bir tanesi hareketlendi ve Wayne şapkasını geriye iterek sırıtışını gösterdi. Wax ellerini kaldırdı, ikisinde de birer tabanca

vardı ve karşılığı Bleeder'ın yüzündeki mutlak şok ifadesi oldu. Her ne kadar maskesinin önünden hâlâ kan akıyor olsa da, gözünü tekrar yapmıştı. Wax onunla konuşurken, onu kovalarken, bütün kontrol hep Bleeder'ın elindeymiş gibi görünmüştü.

Şu ana kadar.

Wax iki tetiğe birden asıldı. Bu çoğu zaman iyi bir fikir değildi, en azından herhangi bir şeye isabet ettirmeyi istiyorsan, ama aralarında sadece bir iki metre vardı; ve dahası, bir hız baloncuğunun içindeydi. Mermileri hızlandırılmış zamandan dışarıya çıkarken sapacaktı ve bu yüzden nişan almanın fayda etmesi zaten şüpheliydi.

Bu gibi bir zamanlarda ince düşünmek yersizdi. İşin hakkını vermek gerekirdi. Steris olsa gurur duyardı.

Gürültüyle ateş ederek iki tabancayı da boşalttı. Bleeder'ın şaşkınlığından faydalanarak tabancalarını bıraktı ve koltuk altı kılıfından öbür Sterrion'ını da çekti ve onu da boşalttı. Ardından kasık kınındaki kısa namlulu pompalı geldi, Wax yürüyerek hız baloncuğunun sınırına yaklaşırken fişek ve gümbürtü kusuyordu.

Sınıra geldikleri zaman mermiler normal zaman geçerken sekiyor, acı verecek kadar yavaş hareket ediyorlardı. Ama Bleeder ile Wayne'in baloncuğunun sınırı arasında bir karış kadar mesafe vardı. Wax pompalıyı da bıraktı ve şıringayı yeniden çıkardı, metali İterek Bleeder'a doğru gönderdi; mermiler yüzünden sersemlediği için bir ihtimal bunu fark edemeyeceğini umut ediyordu.

Kandra kaçmak için dönerken ilk mermi isabet etti. Öbürleri de bir fırtına gibi onu takip ettiler. Yarısı ıskaladı ama Wax neredeyse iki düzine mermi sıkmıştı. Çok sayıda mermi Ferusimyasal hızını bırakan Bleeder'a yetişti ve onu vurdu. Ağır ağır hareket ediyor, kurşun yağmurundan kaçmaya çalışırken saçılan kanları üflenmiş karahindiba tohumları gibi sessizlik içinde havada uçuşuyordu.

Tökezleyerek kapı ağzına dayandı ve pompalı fişeklerinden bir tanesi kafasının arkasına isabet ederek deşti, arkadan öne kadar bir delik açmış ve maskesini kırıp atmıştı. Kapı çerçevesini kavrayarak eğildi, kırmızı pelerini dalgalanıyordu.

İğne Wax'in İtişiyle havada döne döne uçtu ama o da mermiler gibi hız baloncuğunun kenarından sapmıştı. Bleeder'dan sadece birkaç parmak uzakta kapı çerçevesinin tahtasına saplandı.

Bir an sonra Bleeder doğruldu ve tekrar hızlandı, yaralar kayboldu. Sır-

tını dikleştirirken dönüp Wax'e bakmadı ve sert adımlarla kapıdan içeriye girdi. İğneye vurup savurmuştu ama, şırınga yavaş yavaş takla atarak yere doğru düşüyordu.

Wax kemerinden bir avuç dolusu mermi aldı, sonra hız baloncuğundan dışarıya atladı. Ani bir *yalpalanma* hissetti –sanki dünya tersine çevrilmiş gibiydi– ve hafif bir pıtırtı sesi duydu. Mide bulantısı suratına inen bir yumruk gibi bindirdi ama Wax bunun için hazırdı. Daha önce de hız baloncuklarından dışarıya çıkmıştı.

Sığınak odasının içinden tek bir el silah sesi geldi.

Wax bir koşu kapıya ulaştı, mermileri önünde havaya fırlattı, Bleeder'ı vurması mümkün olanları İtmek için hazırlandı. Ancak içeri girdiği zaman mermileri yere düşmeye bıraktı. Bleeder odada değildi; arka taraftaki bir kapı dışarıya doğru açılmıştı, tahminen yukarıdaki bahçelere çıkan bir tünel olmalıydı.

Yuvarlak ve kitap raflarıyla çevrili lüks sığınak odasının bir tarafında ufak bir bar tezgâhı vardı ve okuma lambalarıyla cömertçe aydınlanıyordu. Yerde diz çökmüş olan vali, kanlı bir Drim'i kavramıştı, telaşla korumanın boynundan akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

Wax koşarak odayı geçti, kaçış tünelinin kapısında durdu.

"Kanun adamı!" diye haykırdı Innate. "Yardım et. Lütfen... Ah, Ahenk. Yardım edin!"

Wax o karanlık, boş tünelin içine bakarken tereddüt etti. Aklına, buna benzeyen başka bir tünel gelmişti, tozlu ve duvarlarında ahşap destekler olan. Hem bir mezar, hem de bir sahne...

Arkadan gelen Wayne odaya daldı, sonra Innate'e yardım etmek için koşturdu. Wax tünele açılan kapının yanında kaldı, birkaç mermiyi parmaklarının arasında çeviriyordu.

"Beni kurtardı," dedi Innate, ağlıyordu. Şimdiye kadar Drim'in kanı üzerini tamamen kaplamıştı. Gömleğini çıkarmış, kanamayı durdurmaya çalışmak için kullanıyordu. "Tam suikastçı ateş ederken araya atladı," dedi Innate. "Onu siz... Lütfen..."

"Ölmüş, birader," dedi Wayne geriye çekilerek.

"Yukarıda diğer yaralılar var, Wayne," dedi Wax işaret ederek. Gönülsüzce kaçış tünelinin kapısını kapattı. Takip edemezdi, valiyi burada yalnız bırakması mümkün değildi.

Wayne yukarıdaki vurulan korumaları kontrol etmek için koşarak odadan çıktı. Wax korumasının cesedinin yanında dizlerinin üstünde duran

valiye doğru yürüdü. Innate'i hiç şu andaki kadar insani bir şekilde görmemişti, omuzları çöküktü, başı eğikti. Tükenmiş, yıkılmıştı. Bunu herhangi birinin taklit edebilmesi mümkün müydü?

Yine de kontrol edecekti. "Kumda maya," dedi Wax.

Innate başını kaldırıp ona baktı, gözleri odaksızdı. Wax'in kalbi duracak gibi oldu ama sonra vali içini çekti. "Çorbasız kemikler."

Parolayı biliyordu. Bu gerçekten Innate'ti.

Wax valinin yanında diz çökerek Drim'in cesedine baktı. Adam arada bir sinir bozucu olsa da, bunu hak etmemişti. "Üzgünüm."

"Hızlı hareket etmeyi kesti," dedi Innate, sesi gergindi. "İçeride belirdi, silahı vardı ama bir şeylere kızgınmış gibi görünüyordu. Tetiğe basmadan hemen önce Drim önüme atladı. Bir saniye sonra o gitmişti. Mutlaka kaçmak yerine beni de öldürmek için biraz oyalanabilirdi."

"Ferusimyasal güçlerini sadece iki hafta önce edinmiş," dedi Wax. "Bu zaman aralığı depolamış olabileceği hızı büyük ölçüde sınırlıyor ve bir süredir yaptığı kadar hızlı hareket etmek metalaklını çabucak azaltmış olmalı. Tamamen tükenmeden önce kaçması gerekiyordu."

Elbette başka bir sebebi de olabilirdi. Sadece onları ve valiyi korkutmak istemiş olabilirdi. Onu bir şeyler yapması için teşvik eden bir şey vardı. Ama ne? Bleeder, niyetinin valiyi öldürmek olduğunu söylemişti ama doğru zaman gelene kadar değil.

Neden? Planı neydi?

"O zaman kusursuz değil," dedi Innate. "O yenilebilir."

"Elbette yenilebilir," dedi Wax. Başını eğip cesede ve kırmızı lekelenmiş zemine baktı. *Ama ne pahasına?* Derin bir nefes aldı. "Şehirden gitmeni istiyorum."

"Hayır."

"Bu aptallık," diye tersledi Wax. "Bleeder geri *gelecek*."

"Sen dışarıya bir göz attın mı, kanun adamı?" dedi Innate kanlı elini belirsiz bir şekilde yukarı yönde sallayarak. "Bu şehirde neler olup bittiğini gördün mü?"

"Bu konuda bu gece hiçbir şey yapamazsın."

"Kesinlikle yapabilirim." Innate ayağa kalktı. "Ben bu şehrin lideriyim, kaçıp gitmeyeceğim. Tam aksine, görülmem gerekiyor; bu hareketin başındaki kışkırtıcılarıyla görüşmem gerekiyor, eğer öyle biri bulunabilirse tabii. Kalabalıklara hitap etmem, bir konuşma hazırlamam gerekiyor. Kabinemi toplamam ve onlarla birlikte sabahleyin burada hâlâ bir şehir olacağını

temin etmem gerek." Wax'i işaret etti. "Bu yaratığı sen *durduracaksın*, Ladrian. Artık korumam yok. Ellerindeyim."

Sonra sert adımlarla dışarı çıktı. Wax'in Innate hakkındaki fikirleri ne olursa olsun azmine saygı göstermesi gerekiyordu.

Bu yaratığı sen durduracaksın...

Wax, hâlâ kapı ağzının yakınlarında yerde duran şırıngaya bir göz attı. Çok yaklaşmıştı. Eğer iğneyi isabet ettirebilseydi, metal pistonunu İterek sıvıyı Bleeder'ın damarlarına basması mümkün olabilirdi. Kendini beceriksiz hissederek gidip şırıngayı aldı ve boynundan vurulan Drim'in cesedine geri döndü. Şırıngayı cesedin koluna sapladı ve bütün sıvıyı zerk etti.

Hiçbir şey olmadı. Wax olmasını da beklememişti, Bleeder'ın Drim'in yüzüne bürünmeyi başararak valiyi bu şekilde kandırabilmesi son derece olasılık dışı görünüyordu. Ama yine de Wax'in kendini daha rahat hissetmesini sağlamıştı.

Ayağa kalkarken tökezledi. Hay pas, yorgundu. Bleeder valiyi neden öldürmemişti? Burada başka bir şeyler daha vardı.

Wayne içeri başını uzattı. "Korumaların iki tanesi kurtulabilir. Onlara yardım edecek bir doktor bulduk."

"İyi," dedi Wax. "Yukarıda beni bekle."

Wayne başıyla onaylayıp geri çekildi. Wax ise kaçış tüneline doğru yürüdü ve kapıyı itip açtı. Bir mum yaktı ve yokuşu tırmanmaya başladı, eli silahının üzerinde, dikkatliydi. Valiyi gözden düşürmek, Yolcular'a karşı bir ayaklanmaya neden olmak ve Wax'in kendi "özgürlüğü" arasında ne bağlantı vardı? Neyi gözden kaçırıyordu?

Bleeder tünelde yoktu, Wax yolun yarısında kırmızı pelerinini bulmuştu. Kan lekeli pelerini bir kenara atmıştı. Orada duvara karalanmış kaba bir resim vardı, tahtalara tırnak ucuyla çizilmiş bir adam şeklindeydi.

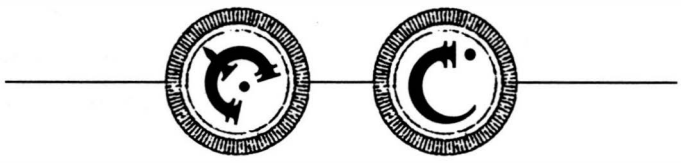
Şeklin gözlerine işaret eden, kurumuş kandan iki nokta vardı ve bir diğeri de ağzını çiziyordu. Altına kanla yazılmış kelimeler Wax'in ürpermesine neden oldu.

Yalanları durdurmak için dilini kopardım.

Bakışlarından saklanmak için gözlerini oydum.

Özgür olacaksınız.

17

Bleeder'ın saldırısından yaklaşık yarım saat sonra, Wayne valinin afili lavabosuna girdi. Wayne için burası lavabo değildi gerçi. Sadece Wayne buradayken buraya lavabo demesi gerektiğini biliyordu.

Çünkü Wayne şifreyi çözmüştü.

Zengin tayfası var ya, onların böyle bir şifresi vardı. Hepsi bunu biliyordu ve içlerinden olmayan herkesi ayıklamak için yeni bir dilmiş gibi kullanıyorlardı.

Sıradan halk, bir şeyin ismi neyse onu kullanırdı.

Derdin ki, "Nereye gidiyorsun, Kell?"

Onlar da derdi ki, "Tuvalete gidiyorum."

Tutup, "Ne yapacaksın tuvalette?" diye sorarsan, onlar da, "Tuvaletimi yapacağım, Wayne, başka ne yapayım?" diye cevap verirdi.

Mantıklıydı. Ama zengin tayfası, onlar hayatta tuvalete gitmezdi. Onlar "banyoya" ya da "lavaboya" giderlerdi. Böylelikle biri tuvaletin yerini sorduğunda, o kişinin zulmetmeleri gereken biri olduğunu anlıyorlardı işte.

Wayne işini halletti, sonra sifonu çekmeden önce cikletini de içine tükürdü. Düello değneklerini beline, şapkasını da kafasına yeniden takmak güzeldi. En azından bir ya da iki saat Innate'in korumalarından birinin giysilerine ve sahte yüzüne bürünmüştü. Bu korkunç rahatsız bir işti.

Akan burnunu sildi ve ellerini yıkadı, sonra üzerine Innate'in adı işlenmiş havlularla kurulandı. Birilerinin havlularını çalacağından *bu kadar*

mı çok korkuyordu? Eh, kendi bilirdi. Wayne, valinin adını pis bir şeylere bulaştırmaktan son derece memnun olacaktı. Havluyu cebine tıktı ve takas olarak bardan aldığı birkaç nane şekerini bıraktı.

Dışarı çıktı, valinin türlü çeşitli önemli tiple toplantı yaptığı odadan içeriye bir göz attı, bunlar tuvalete lavabo diyecek türden kişilerdi.

Belki aslında yanılıyorumdur, diye düşündü Wayne. *Belki de şifre değildir. Belki bunlar kıçlarından çıkan şeyleri o kadar yakından tanıyorlardır ki, normal kelimeler yeteri kadar açıklayıcı gelmiyordur.* Terris dilinde demir için yedi farklı kelimenin olması gibi.

Kendi kendine başını salladı. Yeni bir teorisi olmuştu. Wax buna bayılacaktı. Wayne kanepelerin olduğu odaya geçti, burası korumaların vurulduğu yerdi. Wax içeride duruyordu, elindeki bir zarfın içine küçük bir metal koydu. Kapattı, sonra valinin hizmetkârlarından olan genç bir haberciye verdi.

"Çabuk götür," dedi Wax. "Kapıya açılana kadar vur. Eğer uyuyorsa uyandır ve sana küfreder ya da vurmakla tehdit ederse de korkma. Sana gerçekten zarar vermeyecek."

Genç adam başıyla onayladı, gerçi rengi solmuştu.

"Acil olduğunu söyle," dedi Wax bir parmağını kaldırarak. "Bir kenara atıp okumayı sabaha bırakmasına izin verme. O yazdıklarımı okuyana kadar orada kalacaksın, anladın mı?"

"Evet efendim."

"Aferin sana. Hadi git."

Oğlan koşup gitti. Wayne aşağıdaki sığınak odasına giden açık kapının yanından geçerek Wax'in yanına yürüdü. Etrafındaki cesetler götürülmüştü ama kanlar duruyordu.

"Ranette?" diye sordu Wayne umutla.

Wax başını sallayarak onayladı. "Faydalı olabilecek bir şey aklıma geldi."

"Mesajı ben de götürebilirdim."

"Sen olsan *gerçekten* vururdu," dedi Wax.

"Sadece sevdiği için," dedi Wayne gülümseyerek. Gidip Ranette'yi görmek için bir bahanesi olsa çok mutlu olurdu. Bu gece gittikçe daha da kararıyormuş gibi görünüyordu.

"Wayne..." dedi Wax. "Senden gerçekten hoşlanmadığını biliyorsun."

"Hep öyle diyorsun ama sadece gerçeği göremediğin için, Wax."

"Ranette seni öldürmeye çalışıyor."

"Beni hayatta tutmak için," dedi Wayne. "Benim tehlikeli bir hayatı-

mın olduğunu biliyor. O yüzden ömrümü uzatmanın en sağlam yolu beni tetikte tutmak. Neyse, içeride vali ve önemli tiplerinin yanında gördüğüm Marasi miydi?"

Wax başını sallayarak onayladı. "O ve MeLaan kısa bir süre önce geldiler. Aradel sıkıyönetim ilan etmek istiyormuş."

"Sen istemiyor musun?" diye sordu Wayne kaliteli kanepelerden üstüne fazla kan sıçramamış olan bir tanesine kurulurken. Yakınlarda önemli tiplerin toplantısı vardı. Wayne bundan sonra ne olacağını bildiğini tahmin ediyordu ve durup beklemeye niyetliydi.

Wax bir an durdu, sonra başını sallayarak reddetti. "Bunların hepsini Bleeder ayarladı, Wayne. Bizi buna doğru o itiyor. 'Dilini kopardım... Gözlerini oydum...' "

"Ben de herkes kadar kesip biçmeyi severim, bilirsin, ama gecenin bu saati için biraz fazla şiddetli sayılmaz mı?" dedi Wayne.

"Bleeder bunu aşağıdaki duvara yazmış. Bir tür şiir gibi. Bana bitmiş gibi gelmiyor."

"O rahibin gözlerine kazık çakmıştı," diye belirtti Wayne.

"Winsting'in de dilini kesmişti," dedi Wax. Cebini karıştırdı ve bir şeyler çıkararak Wayne'e attı.

"Bu ne?" diye sordu Wayne nesneyi ellerinde çevirerek. Boyalı bir tahta parçasıydı.

"Marksman'ın maskesinden geriye kalanlar. Bleeder takmıştı."

"Sence o da en baştan beri Bleeder mıydı?" diye sordu Wayne.

"Belki," dedi Wax. "Fakir mahallelerin sakinlerini soylu evlerin ne kadar zengin olduğunu hatırlatarak öfkelendirmek onun amaçlarına uygun olurdu. Onu yakalamakla kendimi sıradan insanların karşısındaymış gibi görünüyorum."

"Kusura bakma birader, pek de onların sevgilisi sayılmazsın," dedi Wayne.

"Ben Yabanlar'dan bir kahramanım," dedi Wax.

"Sen bir aynasızsın," diye belirtti Wayne. "Bir de *üstüne* hane lordusun, birader. Hatta bir de, hani şu *uçabiliyor* olduğun gerçeği var. Burası Weathering'miş gibi davranamazsın. Şehirli birini bir geceliğine kodese atıp, sonra seni sıradan bir herif gibi görmeye başlayana kadar onunla kâğıt oynamakla onun tarafında olduğuna ikna edemezsin."

Wax iç çekti. "Haklısın."

"Çoğunlukla öyleyimdir."

"Lessie'nin o doğum günü hariç."

"Lafı illa ona getireceksin, değil mi?" Wayne arkasına yaslanarak şapkasıyla gözlerini örttü. "Masum bir hataydı."

"Dinamiti *fırına* koydun, Wayne."

"Hediyeyi kimsenin bakmayacağı bir yere saklamak lazım."

"Bu bulmacayı çözmem gerekiyor," dedi Wax volta atmaya başlayarak. "Çizmem, yazmam gerek. Çok önemli bir şeyleri kaçırıyoruz."

Wayne başını sallayarak onayladı ama pek de dinlemiyordu. Wax olayı çözecekti. Wayne'in sadece hazır fırsatını bulmuşken biraz şekerleme...

Bir kapının tıkırtıyla açıldığını duydu. Şapkasını geriye savurdu ve bir an sonra ayaklanmış, kapıya doğru atılıyordu. Wax küfredip silahlarından birini çekerek, koşarak koridora fırlayan ve atıştırmalık yiyeceklerle dolu tepsiyi taşıyan hizmetçinin yolunu kesen Wayne'in peşinden geldi.

"Aha!" dedi Wayne. "Benden kaçabileceğini sandın, değil mi!"

Wayne tatlıların hepsinden üçer tane toplarken, mutfak hizmetçisi dehşete kapılmış görünüyordu. Wax kapının ağzında durdu, sonra silahını indirdi. "Hay, Ahenk."

"Ahenk pastasını kendisi bulsun," dedi Wayne küçük bir tatlıyı ağzına atarak. Wax'e geri dönerken, hizmetçi de hızla uzaklaşarak toplantıya doğru gitti.

Wayne'in beklediği şey de tam buydu. Zengin tiplerin bir araya gelmesi her zaman afili yemek anlamına gelirdi. Ya da eğer şifreyi biliyorsan *aperatif*. Bir tanesini daha ağzına attı, şekerli jambona sarılmış bir cevizdi.

"Nasıl?" diye sordu Wax.

"Bebekten yapılmış pamuk şekeri gibi," dedi Wayne lezzetin tadını çıkarırken.

"Bunu duymama gerek yoktu," dedi Wax tabancasını tekrar kılıfına sokarken. "Tekrar dışarı çıkmam, Bleeder'ın planını anlamaya çalışmam gerekiyor. Bu da seni yine valiyi korumak için burada bırakıyor."

Wayne başını sallayarak onayladı. "Elimden geleni yaparım ama bu pek de kolay bir iş değil, birader."

"Biraz yardım ayarladım," dedi Wax kadınlar tuvaletine doğru yol göstererek. Kapıya vurdu.

"Üstümü değiştiriyorum!" İçeriden MeLaan'ın sesi gelmişti.

"Ne kadar sürecek?" dedi Wax.

Kapı biraz aralandı ve bir kadının yüzü dışarıya baktı, MeLaan'ınkine hiç benzemiyordu. "Fazla değil," dedi kadın MeLaan'ın sesiyle. "Bu kadının saçı fazla zahmetliydi." Kapıyı kapattı.

"O yüz tanıdık geliyor," dedi Wayne kollarını kavuşturarak ve duvara yaslandı.

"Korumalardan biri," dedi Wax. "Vurulanlardan."

"Ha, tamam." Wayne'in içinde kötü bir his vardı. "Kurtarmaya çalıştıklarımdan biri değil miydi?"

"Kısa süre sonra öldü," dedi Wax. "MeLaan kolunu askıda tutacak, kurşun kadının akciğerine kadar girmeden önce ilk orayı vurmuş. Onu valinin korumalarının arasında tutacağız ve Bleeder'ın seni ve beni aramakla fazla meşgul olduğu için onu fark etmemesini umut edeceğiz."

"Umarım bunu takdir ediyorsunuzdur," diye geldi kandranın sesi tuvaletin içinden. "Kısa boylu olmaktan *nefret ederim*. Ayrıca bir not, bu kadının tadı berbattı. Fazlasıyla yağsız ve sert." Kapı aralandı ve yine o yüz göründü. "Bir dahaki sefere bir süre beklemiş bir ceset seçin, olur mu? Etin tadı en güzel biraz dinlenmiş olduğu zaman..."

Bakışlarını Wayne'den Wax'e kaydırarak sustu, yüz ifadelerini fark etmişti. "Ha, doğru," dedi. "Ölümlüler. Ne kadar zayıf mideli olduğunuzu unutmuşum."

"Lütfen," dedi Wax, sesi acılı gibiydi. "Ölmüş kadına biraz saygı göster. Cesedini bu şekilde kullanman için sana vermek zaten yeteri kadar zordu."

MeLaan gözlerini devirdi. Pas tutası, onun tamamen farklı bir bedende olduğu hâlde tıpkı önceki gibi davranmasını görmek garipti. "Ya ben ya da solucanlar, oğlum. Sence de böyle bir defada yenilip yarım saat içinde bitirilmek öyle toprağın altında yatıp, haftalar ve aylar boyunca yavaş yavaş eriyerek..."

"Fazla ayrıntılı, MeLaan," dedi Wax, sesi gergindi.

"Tamam, tamam. Neredeyse hazırım, sadece kıyafeti giymem gerek. Saç nasıl?"

"İyi," dedi Wayne. "Ama sanırım bir kaşı unutmuşsun."

MeLaan yüzünü yokladı. "Ööf," dedi. "Beni bu kadar hızlı olmaya zorlarsan böyle olur." Tekrar içeri çekildi.

"Hızlıdan bahsetmişken, Bleeder'dan da bekleyebileceğim yaklaşık bu mu?" dedi Wax kapının arkasına. "Beden değiştirmek için yarım saat mi?"

Wayne başını salladı. Bunu bilmesi faydalı olurdu.

"Hayır, ne yazık ki," dedi MeLaan'ın sesi içeriden, boğuktu. Öbür bedenindeki sesin aynısıydı. Onu da değiştirecek miydi? "Paalm eski nesil, *çok* tecrübelidir. Kimsenin TenSoon kadar iyi olduğunu sanmıyorum ama Paalm hızlı olacak, özellikle daha önce de kullandığı bir bedene geçerken.

On dakikadan daha kısa sürede değişebilen eski nesiller tanıyorum ve bunu yeni bedenlerde yapıyorlar."

"Bu zor olmuyor mu?" diye seslendi Wayne. "Mesela... ben bir keresinde bahis için yirmi tane sosis yemek zorunda kalmıştım. Beş kâğıt kazandım ama bir saati yerde, içeride hassas simidinin içinden karpuz geçirmeye çalışan bir adam gibi inleyerek geçirdim, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Wax hafifçe inledi ama kısa bir süre sonra MeLaan kapıyı tekrar açtı ve bu sefer üzerinde diğer korumalar gibi siyah bir takım elbise vardı. Ayrıca gülümsüyordu. "Sevimlisin," diye belirtti Wayne'e. "Kaşım nasıl?"

"I, iyi." Sevimli mi? "Ama benim başım bağlı."

"Soruna cevap olarak, evet *zor* ama senin bahsettiğin nedenden dolayı değil," dedi MeLaan. "Bizler sınırsızca yiyebilir ve atıkları ifraz edebiliriz, bu da buradaki gibi bir lavabonun yanında dönüşmeyi epey pratikleştiriyor. Zor kısım onları sindirirken kas desenlerini ezberlemek. Bir o, bir de kılları düzgün yapmak. Siz insanlar neredeyse kıllarınızın içinde boğulacaksınız. Neyse ki, bunun gibi hızlı bir değişim için giysilerin altında kalacaklarla uğraşmak zorunda kalmıyorum."

"O zaman... Dur," dedi Wayne çenesini ovuşturarak. "Diyorsun ki, birinin kandra olup olmadığını kontrol etmek için..."

"... kol ve bacak kılları var mı diye bakabilir misiniz?" diye sordu MeLaan. "Aslında bu işe yarayabilir ama sadece eğer kandranın hızla değişmesi gerekmişse."

"*Kol* kılları," dedi Wayne. "Evet. Ben de kol kılları diyecektim."

"Kısa süre içinde doğrusunu yapması en zor olan kısım orası," dedi MeLaan. "Biz saç ve kıl yapamıyoruz, o yüzden de sizinkileri kullanmamız ve tüm kılları birer birer gözeneklerine yerleştirmemiz gerekiyor. Kol ve bacaklarda lanet şeylerden binlerce var. Baş belası. Kafanın üzerindeki bir yığından falan çok daha beter."

"MeLaan," dedi Wax ceketinin cebini karıştırarak ve bir şey çıkardı. "Bunu tanıyor musun?"

"Temel alacak pek fazla bir şeyim yok, patron, ama bence bu boş bir cam şişe."

"İçeri al ve ışığı kapat," dedi Wax şişeciği ona atarken, Wayne de bir bakış atmak için öne adım atmıştı. O zımbırtı ilginç bir şeye benziyordu.

MeLaan içeri girdi, bir saniye sonra da kapıyı iterek dışarı fırladı. Wax'i sispaltosundan kavradı, şimdi ikisinden de daha kısa boylu olmasına rağmen bir şekilde hâlâ azametliydi. "Bunu nereden buldun?"

"Bleeder'ın cübbesinin eteğinden," dedi Wax. "Bir rahibi taklit ederken giyiyordu."

"Bu solguntünek," dedi MeLaan. "Biyolüminesan* bir mantar. Sadece tek bir yerde yetişir."

"Nerede?" diye sordu Wax.

"Kandra Anayurdu."

Wax hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. "Ah. Zaten biz de onun oraya gitmesini beklerdik, değil mi?"

"Hayır," dedi MeLaan. "Kandralar artık orada kısılı değil. Toplumun içine karışıyoruz, evlerimiz, hayatlarımız var. Eğer türümüzden başkalarıyla görüşmek istersek onlarla meyhanede buluşuyoruz. Anayurt bir abide. Kutsal bir mekân. Hatıraların yeri. Bleeder'ın öldürdüğü birinin bedenini giyerken yakın zamanlarda orada olması..." MeLaan gözle görülür şekilde titreyerek Wax'i bıraktı. "Bu mide bulandırıcı."

"Bunu kontrol etmeliyim," dedi Wax. "Bleeder orada saklanıyor olabilir."

MeLaan kollarını kavuşturarak onu inceledi. "Ahenk sorun olmadığını söylüyor," dedi. "İçeriye mezarlardan girebilirsin; atiyumun işaretini ara ve öbür gözlerini kullan. Biz o girişi pek sık kullanmayız ama senin için en kolayı büyük ihtimalle odur. Sadece hiçbir şeyi kırma, kanun adamı."

Wax, bir uşak koridordan içeri göz atar, sonra da küçük gümüş bir tepside taşıdığı bir kartla yaklaşırken, "Elimden geleni yaparım," dedi.

"Lord Ladrian?" dedi uşak tepsiyi uzatarak. "Arabanız geldi."

"Araba mı?" diye sordu Wayne. Wax çoğu zaman av peşindeyken iyice "sanki pas tutası bir akbabaymış gibi şehrin üstünde uçuşma" havasında olurdu. At arabasına ne ihtiyacı vardı ki?

Wax tepsideki kartı aldı, sonra başını sallayarak onayladı ve derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim." Wayne ve MeLaan'a doğru döndü. "Valiyi canlı tutun. Herhangi bir şey bulursam haber gönderirim."

"Peki arabada ne var?" diye sordu Wayne.

"Buraya geldikten kısa süre sonra malikâneye bir not gönderdim," dedi Wax. "Bu şehirde Bleeder'ın ne işler çevirdiği konusunda tahmini olabilecek sadece tek kişi var." Wax'in yüzüne acımasız bir ifade yerleşti.

Ha, tabii ya, diye düşündü Wayne. Wax'in omzuna vurdu. Bu hoş bir görüşme olmayacaktı.

---

* Biyolojide ışık üreten ve yayan canlılara verilen isim. (çn)

MeLaan, önce Wayne'e sonra tekrar Wax'e bakarak, "Kim?" dedi. "Neden bahsediyorsun?"

"Sen hiç Küme denilen bir grup duydun mu?" diye sordu Wax.

* * *

Wax, amcasını at arabasının içinde rahat rahat beklerken buldu. Hiç koruma yoktu. Wax kapıya geldiğinde arabacı silahlarını bile istemedi. Amcasına haber göndermek kolay olmuştu; ajandada Edwarn'ın sahte isimler altında tuttuğu birkaç kiralık kasa listeleniyordu. Wax bir tanesini birkaç hafta izlemesi için birini görevlendirdikten sonra, içinde başka bir şeyler denemesini öneren bir mektup bulmuştu.

O da kasaya kendi mektubunu bırakmıştı. Ondan sonra bir tane daha gelmişti. Hiçbir zaman işe yarar bir şeyler yazmıyordu ve Wax mektupların kasaya nasıl koyulduğunu çözmeye çalışmaktan neredeyse çıldıracaktı. Ama Edwarn'ın Wax'ten yeni bir tane gelir gelmez haberi oluyormuş gibi görünüyordu.

Wax derin bir nefes aldı, sonra at arabasına bindi. Edwarn'ın düzgün traşlı kısa bir sakalı, şık dikimli bir takım elbisesi ve o kadar dar ve ince bir kravatı vardı ki, uzun bir gecenin sonunda çözülüp bırakılmış bir papyon gibi duruyordu. Toplu bir adamdı, ellerini sakince işlemeli bir baston başlığına yaslamıştı ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Yeğenim!" dedi Wax koltuğuna otururken. "Mesajını aldığımda duyduğum sevinci hayal bile edemezsin, bir de beni tutuklamaya çalışmayacağına söz veriyordun. Ne kadar da enteresan! Derhâl geldim, son zamanlarda pek görüşemiyoruz."

"Görüşmek mi? Beni öldürtmeye çalıştın."

"Ve sen de aynı şekilde karşılık verdin!" dedi Edwarn, bastonuyla at arabasını harekete geçirmek için tavana vurdu. "Ama işte burada oturuyoruz, ikimiz de sağ ve salimiz. Cana yakın olmamamız için hiçbir sebep göremiyorum. Bizler rakibiz, doğru, ama ayrıca aileyiz de."

"Sen bir kanun kaçağısın, amca," dedi Wax. "Yaptığın şeyler düşünüldüğü zaman, pek de ailevi sevgi hissetmiyorum."

Edwarn iç çekerek cebinden piposunu çıkardı. "En azından biraz daha nazik olmaya çalışamaz mısın?"

"Denerim." İşin doğrusu, Wax bu adamdan bilgi almak istiyordu. Onu kızdırmak akıllıca olmazdı.

Bir süre sessizce gittiler, Edwarn pipoyu yaktı ve Wax de düşüncelerini toplamaya çalıştı. Konuya nasıl yaklaşacaktı?

"Tehlikeli gece," diye belirtti Edwarn bir kutu yığınının üzerine çıkmış konuşan bir kadını dinleyen, fener ve meşalelerini yükseğe kaldırmış bir grup adam ve kadının yanından geçerlerken başıyla pencereden dışarıyı işaret ederek. Kadın sislerin içine Wax'in tam olarak seçemediği öfkeli kelimeler savuruyordu. Hay pas tutası, o grup valinin konağına yakındı. Wax Innate ve polislerin bu işi kontrol altında tutabilmesini umuyordu.

"Merak ediyorum da, o uzun zaman önceki gece de insanlar böyle mi hissediyordu," dedi Edwarn piposunu tüttürerek. "Firari'nin Hamlesi'nin oynandığı gece. Bir iktidarın devrilişi. Yeni bir dünyanın başlangıcı."

"Bunun ona denk olduğunu düşünüyor olman mümkün değil," dedi Wax. "Lord Hükümdar'ın iktidarı zulüm ve dehşetten oluşuyordu. Bu insanlar kızgınlar, evet, ama artık dünya çok farklı."

"Farklı mı?" dedi Edwarn konuşurken duman ağzından dökülerek. "Belki. Ama insan duyguları aynı. Görünüşe göre kutu ne kadar güzel olursa olsun, insanı içine koyduğun zaman direniyor. Mücadele ediyor. *Ayaklanıyor.*"

"Sıradan insanların tarafında olduğunu mu iddia ediyorsun?" dedi Wax kuru kuru.

"Hiç de değil. Ben güç istiyorum. Zenginlik. Nüfuz. Tıpkı Firari'nin çetesindekiler gibi, aslına bakacak olursan."

"Onlar kahramandı."

"Ve hırsız."

"Olmak zorunda oldukları şey neyse oydu."

"Peki ya Kelsier?" dedi Edwarn. "Büyük oyunundan önceki yıllarda? Ya Miraç Savaşçısı? Sokaklarda yaşayan, meslek olarak soyluları ve rahipleri dolandıran? Kuruluş Kitapları'nı okudun mu, yeğenim? Hırsları açık açık anlatılmış Tarihçe'de. Firari sadece Lord Hükümdar'ı devirmek istemiyordu; o imparatorluğun hazinelerini çalmak istiyordu. O, Lord Hükümdar'ın yıkılmasından sonra gelecek dünyaya hükmetmek istiyordu. O, güç istiyordu. Nüfuz. Zenginlik."

"Bu konuya girecek değilim, amca," dedi Wax.

"Hiç onlarla anlaşır mıydın diye düşündün mü?" diye merak etti Edwarn Wax'in itirazını görmezden gelerek. "Eğer o zamanlarda yaşamış olsaydın, ne görecektin? Bir grup serseri mi? Kanun kaçakları mı? Miraç Savaşçısı'nı tartaklayıp hapse mi atardın? Kanun kutsal bir şey değildir, evlat. Sadece iktidara gelebilecek kadar şanslı olanların ideallerinin bir yansımasıdır."

"Kanunun kusursuz olduğunu ya da mahkemelerin asla hata yapmadı-

ğını düşünen tek bir polis tanımıyorum," dedi Wax. "Ama şu anda sahip olduğumuz en iyi şey onlar ve ben, bir *saniye* için bile olsa, senin gizli gizli bir tür adalet savaşçısı olduğun fikrini değerlendirmeye almayı kabul etmiyorum. Sen bir insanın ulaşabileceği en düşük seviyedesin, amca."

"Ne kadar da kibar," dedi Edwarn. "Davetine karşılık verdiğim için ödülüm bu mu? Hakaretler ve düşmanlık. Sonra bir de neden evimizin bu günlerde eğlence kaynağı kabul edildiğini merak ediyorsun. Duydum ki, sırf horozlanmanı izlemek için seni partilere çağırıyorlarmış."

"Sana haber gönderdim çünkü ortak bir düşmanımızın olabileceğini düşünüyorum," dedi Wax sıkılı dişlerinin arasından. Bu şehri yönetmek istediğini biliyorum. Eh, mantıklı olman gerekiyor. Yaratıkla konuştum. Eğer onu durdurmazsak, *yöneteceğin* bir şehir kalmayabilir."

Edwarn cevap vermedi, piposu elindeydi ve arabanın cam penceresinin hemen dışındaki karanlığa ve sislere bakıyordu.

"Ne biliyorsun?" diye sordu Wax, neredeyse yalvarıyordu. "Küme'nin olayları ilgiyle izlediğinden eminim. Bugün beni öldürmeye çalışmanın; bunun sadece yakalanan fırsatın değerlendirilmesi olduğunu söyle. Bana onunla birlikte çalışmadığını söyle. O her şeyi yakacak, amca. Onu yenmeme yardım et."

Edwarn bir süre sessizce düşündü, piposunun tadını çıkarıyordu. "Bize açtığın aşırı ateşli savaşın nelere mal olduğunu biliyor musun, yeğenim?" diye sordu en sonunda. "Şehirdeki grupların yarısı, kapılarında belirip annelerini vuracağından korktukları için Küme'yle birlikte çalışmaktan kaçıyor. Ele geçirdiğin paralar bizi harap etmedi ama bazı üyelerimizi çok ama çok kızdırdı."

"Güzel," dedi Wax.

"Öyle diyorsun, çünkü cahilsin," diyerek tersledi Edwarn. "Küme'nin üyeleri arasında, ben muhafazakâr olanlardan biriyim. Ben aceleciliğe karşı, şiddete karşı konuşuyorum. Ancak sen ne kadar fazla itersen, benim nüfuzum da o kadar zayıflıyor ve değişim için haykıran sesler de o kadar güçleniyor. Ne pahasına olursa olsun değişim."

"Ah, Ahenk," diye fısıldadı Wax. "*Gerçekten* onunla ortaksınız."

"Daha çok fırtınaya karşı hazırlanıyoruz gibi," dedi Edwarn. "Kişisel olarak, senin o yaratığın işini bitirdiğini görmekten çok mutlu olurum. Rakiplerimden bazılarını devirebilir, bana Küme'ye cüretkâr bir şeyleri önerme fırsatı verebilir. Ama sana yardım etmeyeceğim, yeğenim. Belki olması gereken budur."

"Bunu nasıl yapabilirsin?" diye sordu Wax. "Her şeyin yanıp kül olmasına seyirci mi kalacaksın?"

"Külden harika filizler doğar," dedi Edwarn.

"Her şeyi gömecek kadar yığılmazsa tabii."

Edwarn dudaklarını ince bir çizgi şeklinde gerdi. "Basiretsiz ve kibirlisin. Her zaman öyle oldun, küçüklüğünde bile. Ama seni yine de seviyorum, yeğenim. Seni öldürtmemiş olmamı bu sevginin bir işareti olarak kabul ediyorum. Bizim düşmanın olmadığımızı göreceğini umut edip duruyorum. Bizler bugünlerin bir gün kahramanlar olacak övülecek hırsızları ve kanun kaçaklarıyız. Dünyayı değiştirecek insanlarız çünkü... Sen nasıl diyordun... Sağ kalmak için olmak zorunda oldukları şey neyse o olanlarız."

"Peki ya ablam?" dedi Wax. "Onu esir tutmak da sağ kalmak için yapman gereken şeylerden biri mi?"

"Aslında evet," dedi Edwarn Wax'in gözlerinin içine bakarak. "Çünkü bir gün onu sana karşı kullanmak zorunda kalacağımdan şüphem yok. Beni öldürürsen ablan da ölmüş sayılır, Waxillium." Tekrar at arabasının tavanına vurdu. Araba yavaşlayarak durdu.

"Hadi şimdi git," dedi Edwarn. "Git oyuncak askeri oyna ve eğer Lord Hükümdar'ın zamanında yaşasaydın Firari'nin bütün çetesini katletmezmişsin gibi davran. Yabanlar'a sadece bu şehirdeki hayatın sana *fazla zahmetli* geldiğini fark ettiğin için değil, adalet bulmak için gitmişsin gibi yapmaya çalış."

Sessiz, hareketsiz arabanın içinde oturdular. Wax kendini sakinleştirdi, gerçi Edwarn'ın gözleri Wax'in omuz kılıfına doğru bir kaymıştı, sanki Wax'in silahını çekmesini bekler gibiydi. Yapabilirdi. Wax bu adamı şimdi ve burada vurabilirdi. Daha önce de verdiği sözleri çiğnemişti, hem de amcasından çok daha iyi insanlara verilmiş sözleri.

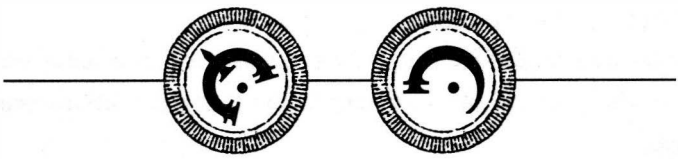
Beni öldürürsen ablan da ölmüş sayılır...

Wax kapıyı tekmeleyerek açtı. "Bu kandranın işini bitireceğim ama seni unutmayacağımı bil, amca. Bir gün beni arkanda kafana silah dayamış olarak bulacaksın ve ani ve korkunç aydınlanma ile, artık seni koruyabilecek hiçbir şeyin kalmadığını düşüneceksin."

"Dört gözle bekliyorum!" dedi Edwarn. "O gün gelecek yazdan önce gelmezse Maregünü yemeğinde bana katılmalısın. Şerefine doldurulmuş domuz yaptırırım."

Wax hafifçe hırladı ama at arabasından aşağı indi ve kapıyı çarparak kapattı.

18

Marasi yetişkin hayatının büyük bir kısmını avukat olmaya hazırlanmakla geçirmişti, annesi ise bir gün politikaya atılmasını dilerdi. Politika konusundaki hayalleri gençliğinde bir kenara bırakmış ve kısa süre önce avukatlığı da terk etmişti. Mesele, bu mesleklerin önemli bir kusurunun olmasıydı: Tamamen politikacılar ve avukatlardan oluşuyorlardı.

Marasi, şimdi ise tüm çabalarına rağmen, kendini onlarla dolu bir odanın içinde bulmuştu. Vali Innate burada, özel çalışma odasındaki şöminenin yanında durmuş, bir kolunu rafın üstüne dayamıştı. Önünde de idari personelini oluşturan adamlar ve kadınlar diziliydi, hiç de gecenin yarısında iş başına çağrılan polisler ve korumalar kadar uykuluymuş gibi görünmeyen, dinç bir topluluktu.

Hatta, grupta krizi tartışırlarken belirgin bir enerjiklik görünüyordu. Görüşlerini bildirmekteki hevesleri yüzünden kelimeleri birbirlerinin üzerine biniyordu, ebeveynlerin ilgisi için rekabet eden çocuklara benziyorlardı. Marasi pencerenin yanında, valinin onu koyduğu yerde bekliyordu; onunla sonra ilgileneceğini söylemişti. O yüzden Marasi de bekliyor, dinliyor ve dikkatle notlar alıyordu. Eğer Bleeder bir ihtimal aralarında saklanıyorsa bile, Marasi'nin onun sarf edeceği sözlerdeki bir çelişki sayesinde onu tanıması pek olası değildi ama yapabileceği en faydalı şey buymuş gibi görünüyordu. Nasıl olsa burada beklemesi gerekiyordu.

"Hepsi geçip gidecek," diye tekrar etti şehir sağlık müdürü. Uzun yıllar

önce de olsa, Marasi'nin bitirdiği aynı programdan mezun olmuştu. Şehir sağlık işlerini yürütmek için hukuk diplomasına neden ihtiyacı olduğunu ise Marasi bilmiyordu. "Rep, bu işi fazla ciddiye alıyorsun."

"*Hayatıma* kasteden bir saldırıyı fazla ciddiye alıyorum öyle mi?" diye sordu Innate. "En eski arkadaşlarımdan birini kaybettiğim bir saldırıyı?"

Bu sözler odaya bir sessizlik çökertti ve sağlık müdürü yerine oturdu, yüzü kızarmıştı. Innate kanla lekelenen gömleğini değiştirmişti ama Marasi herkesin valiyi o hâlde gördüğünü biliyordu. Marasi aslında valinin onlar görene kadar oyalandığını düşünmüştü.

"Suikast girişiminden bahsetmiyordum," dedi sağlık müdürü. "Dışarıdaki gümbürtüyü demek istedim. Geçip gidecek."

"Yağmalamaya başladılar bile," diye belirti ticaret bakanı, not almaları için iki yardımcısını getirmiş gözlüklü bir kadındı. Onlara oturacak yer vermemişti.

"Yağmalama *her zaman* olacak," dedi sağlık müdürü. "Olur öyle şeyler. Biz siper alırız, bırakırız neyin yanacağı varsa yanar. Söndürmeye çalışacağımıza kontrol altında tutalım."

"Aptallık," dedi eğitim vekili, çıtırdayan ateşin yanında ayaklarını uzatarak oturmuş aşırı şişman bir kadındı. "Zaman kararlılık zamanı, lordum. Rakiplerinize kolayca sindirilemeyeceğinizi göstermeniz gerekiyor. Son zamanlarda Lekallar'ın güç kazanmaya başladığını biliyorsunuz ve kardeşinizin skandalı da hırslarını alevlendirecek. Bu dediğimi unutmayın, bir sonraki seçimde karşınıza güçlü bir aday çıkaracaklar ve o da sizi gözden düşürmek için bu gecenin olaylarını dayanak alacak."

"Evet," dedi kamu işleri bakanı. "Suikast girişiminin arkasında da onlar olabilir mi, belki?"

Vali, Marasi'ye baktı, toplantı başladığından beri varlığının farkında olduğuna dair ilk işaretti. Artık MeLaan'dan haberi vardı, toplantının başlamasından hemen önce MeLaan ona gerçek doğasını göstermişti. Vali de inanmış ve toplantıya idari personeline katil kandrayı açıklayarak başlamıştı. Diğerleri belli ki bunun saçmalık olduğunu düşünüyorlardı ve türlerinin huyu olduğu şekilde, valinin onlara söylediklerini duymazdan gelmişlerdi.

Marasi valinin bakışına sakince karşılık verdi. Bir zamanlar bunun gibi toplantılara katılmayı hayal ederdi. Önemli kararların verildiği, kanunların hazırlandığı ve politik stratejilerin kabul edildiği görüşmelere. Şimdi ise kendini bütün bu konuşmalar yüzünden sıkılırken bulmuştu. Waxilliumluk ona da bulaşmaya başlamıştı ve memnun olunması gereken tarafları da değildi.

"Hayır, hayır," dedi sağlık müdürü. "Bu işin arkasında Lekallar yok. Suikastçı mı? Sen deli misin, Donton? Onlar hiçbir zaman potansiyel olarak bu kadar zararlı çıkabilecekleri bir işe kalkışmazlar."

"Katılıyorum," dedi eğitim vekili. "Bu çok daha çaresiz biriydi. Tekrar ediyorum, lordum. Kararlılık. Liderlik. Sıkıyönetim mi demiştiniz? Eh, ben diyorum ki bu yapmanız gerekenler içinde *en azı*. Polisleri bütün güçleriyle gönderin. Yağmacıları ezin, protestocuları dağıtın, şehri koruduğunuz görülsün."

Diğerleri bu konu hakkındaki görüşlerini dile getirdiler ve vali onları susturdu. "Düşüneceğim. *Düşüneceğim*." Ses tonu sertti, Marasi'nin ondan daha önce hiç duymadığı kadar sertti. "Hepiniz dışarı. Düşünmem gerek."

O anda bezgin göründü. Danışmanlar sessizleşti, sonra dışarı çıktılar. Marasi de gönülsüz bir şekilde onlara katılmak için hareketlendi.

"Memure Colms," dedi vali masasına doğru yürürken. "Bir saniye."

Marasi itaat ederek, o otururken masanın önüne geldi. Vali yere eğilerek halıyı geriye çekti, küçük bir kasayı açığa çıkardı ve aklı başka yerde olduğu belli bir şekilde masasından aldığı bir anahtarla açtı. İçeri uzandı, resmî mührünü çıkardı, sonra masaya yerleşti ve yazmaya başladı.

"Komutan Aradel'e sıkıyönetim ilanı iznini verdiğimi söyle," dedi vali yorgunca. "Şu ana kadar bana haber gönderen tek polis komutanı o, ki bunu rahatsız edici buluyorum. Onu, bu krizin bitimine kadar şehirdeki bütün emniyet kuvvetlerinin idari yöneticisi olan Lord Başkomutan olarak atıyorum. Diğer oktantların polis komutanlarının onun emrine girmeleri gerekecek."

Marasi cevap vermedi. Diğerleri bundan hoşlanmayacaktı. Oktant teşkilatlarının arasındaki rekabetin ismi resmî olarak "dostça" olsa da, gerçekte Marasi'yi rahatsız edici seviyede sertti. "Ya vatandaşlar hakkındaki talimatlarınız?" diye sordu Marasi vali yazarken alçak sesle. "Polisler eğitim vekilinizin önerdiği şekilde mi davranmalı?"

Innate yazmayı bitirdi. Başını kaldırıp Marasi'ye baktı ve gözleriyle onu tartıyormuş gibi göründü. "Sanırım polis teşkilatında yenisin. Lord Ladrian'ın nişanlısının... kuzeni miydin?"

"Dikkatinizi bu denli çektiğimden haberim yoktu," dedi Marasi.

"Çekmedin. O çekti. Lanet herif."

Marasi sessiz kaldı, valinin yargılayan bakışlarının karşısında kendini mahcup hissediyordu.

"O güruh eninde sonunda buraya gelecek, biliyorsun," dedi vali kale-

miyle masaya vurarak. "Gelip cevap talep edecekler. Onlarla konuşmak zorundayım, bu akıntının önünü kesmeliyim."

Onlarla mı konuşacaksın? diye düşündü Marasi. *Geçen sefer yaptığın gibi mi?* O konuşmada hiç de empatik görünmemişti.

Hay pas, o daha bugün öğleden sonra mıydı? Marasi, valinin süslü masa saatini kontrol ettiğinde, saatin neredeyse iki olduğunu gördü; yani valinin konuşması teknik açıdan dündü. Saate bakması kötü bir fikirdi zira ne kadar geç olduğunu görmek sadece yorgunluğunu hatırlatmıştı. Yorgunluk, kapıya dayanmış öfkeli bir alacaklı gibiydi; sadece bir yere kadar görmezden gelinebilirdi.

"Aradel'e insanların buraya gelerek konakta toplanmalarını durdurmamasını söyle," dedi vali düşünerek. "Ama şehrin diğer kısımlarındaki her türlü yağmacıyı dağıtacak. Kılıcın korkusunu içlerine işletecek. Burada bana gelen kalabalıkları kontrol altında tutacak bir polis kuvvetine ihtiyacım olacak elbette ama onlarla gerçekten konuşmak istiyorum. Bu gece *tarih* yazılan bir gece olacak."

"Lordum," dedi Marasi. "Kalabalık grupların davranış biçimleri hakkında eğitimliyim, eğer istiyorsanız..."

Dışarıdan birileri Innate'e seslendi ve vali Marasi'nin cümlesinin ortasında ayağa kalktı. Yazıyı ona ittirdi, mührünü bastı, sonra sorularla ilgilenmek üzere yürüyüp çıktı.

Marasi iç çekerek adamın gidişini izledi. Wayne ile o kandra kadının valinin güvenliğini sağlayabileceklerini umuyordu. Bir gün Innate'in hapse atıldığını görmekten mutluluk duyardı ama Marasi onun ölmesini istemiyordu. Bir suikasta kurban gitmesi, diğer her şeyin ötesinde, şehirde moral açısından felakete sebep olurdu.

Yazıyı çantasındaki tabancanın yanına koydu, sonra yürüyerek odadan çıktı ve koridoru geçti, kabine üyelerinin pek çoğu burada yardımcılarına emirler veriyor ve konak çalışanlarından dumanı tüten siyah çay kupaları alıyordu. Wayne ayakları bir masanın üzerinde bir köşeye yayılmıştı ve elindeki altın ve maundan yapılma pahalı bir kalemi çeviriyordu. Bunu nereden çaldığını ancak Ahenk bilirdi.

Ne yazık ki, Marasi'nin otomobilinin benzini bitiyordu, o yüzden izni Aradel'e götürmek için daha sıradan yöntemler kullanmak zorunda kalacaktı. Bir uşak buldu ve at arabası çağırmasını söyledi.

Ancak bitkin uşak başını salladı. "Araba bulmam zaman alacak, hanımefendi. İdari personel şehirdeki at arabaların yarısını kurye olarak kullan-

mak üzere devraldı, üstelik bunun gibi bir gecede..." Anlamlı bir şekilde açık kapıya baktı. Dışarıdaki verandanın ışıkları sisi zar zor delebiliyordu. Sisler dönüyor ve dans ediyordu, sanki utangaç gibilerdi. Minik kollar antreden içeri süzülüyor, sonra neredeyse anında bir sobanın üstündeki buhar gibi kayboluyorlardı.

"Beklerim," dedi Marasi. "Teşekkürler."

Uşak Marasi'nin cevabından memnun olmuş gibiydi, belli ki başkaları daha anlayışsız davranıyordu. Birileri tarafından çağırılan uşak uzaklaşırken, Marasi kapı ağzında oyalanarak sislerin içine baktı. Şehrin üzerindeki o turuncu parlaklık normal değildi. Orada bir yerde ateşler yanıyordu. Eğer şanslılarsa, bu ateşler yanan binalar yerine sadece kalabalıkların fener ve meşalelerinden geliyordu.

Orada durmak Marasi'ye tam adını koyamadığı bir şeyleri çok güçlü bir şekilde hatırlatıyordu. Başını salladı ve Wayne'i bulup, güncel olaylar hakkında ne düşündüğünü öğrenme fikriyle konağın içine geri yürüdü. Antrenin ilerisindeki büyük oturma odasının ahşap zeminini fırçalayan bitkin bir garsonun yanından geçti. Görünüşe göre kan lekeleri inatçıydı. Adam halıyı çoktan kıvırıp, ortadan kaldırmadan hemen önce duvara yaslamıştı.

Marasi onun yanından geçti ve Wayne'i bulmaktan vazgeçip gizli odaya doğru giden merdivenlerden aşağı yürüdü. *Yıkılmanın eşiğindeki bir şehir*, diye düşündü aşağıya ulaştığında. *Bu daha önce de olmuştu.*

Dar alanın havasında kanı temizlemek için kullanılan sabunun kokusu vardı. Duvardan duvara kitaplarla dolu boş sığınak odasının sessiz, akademik bir havası vardı. Tavanda hiç aydınlatma yoktu, sadece yumuşak bir kırmızı-turuncu renkte abajurları olan lambalar vardı. Marasi odanın etrafını dolaşırken, yanından geçtiği duvardaki rafları Kuruluş Kitapları'nın tüm ciltlerinin doldurduğunu fark etti. Deri kaplamalı kitaplar dokunulmamış görünüyordu; ilkini çekip çıkardı ve kontrol etti. Yeni kitaplarda bazen olduğu şekilde sayfaları kesilmemişti. Bu cildin hiçbir zaman okunmadığı belliydi.

Uzun zaman önce Firari bir şehri yıkımın kıyısına sürüklemiş, sonra o öfkeyi bin yıllık bir diktatörlüğü yıkmak için kanalize etmişti. O günlerin hikâyesini her öğrenci bilirdi ama Marasi ayrıntılı kayıtları da okumuştu, her şeyin doruğa ulaştığı geceninkiler de dâhil. Onun da bu geceye oldukça benzer olduğunu hayal edebiliyordu.

Yalnız bu sefer olayların arkasında Firari yerine, psikopat bir katil vardı. *Bunu kasten yapıyor olmalı*, diye düşündü Marasi odanın içinde yürür-

ken. *Lord Hükümdar'ın devrildiği geceyi yansıtmaya çalışıyor. Ayaklanmanın eşiğindeki bir halk. Birbirlerinin boğazına sarılmış soylu evleri. Ve şimdi de...*

Şimdi de bir konuşma. Vali, eline geçen fırsatı halkın karşısında kullanacaktı ve onlar da, adını koyamasalar bile, yankıyı hissedeceklerdi. Hepsine çocukluklarından beri o gece anlatılmıştı. Valiyi dinleyeceklerdi ve onun da yüzyıllar önce, Lord Hükümdar'ın öldüğü o gece konuşan Son İmparator gibi olmasını bekleyeceklerdi. Son İmparator o geceki yürekten sözleri sayesinde iktidara gelmişti.

Ama Vali Innate, Elend Venture *değildi.* Hiç alakası yoktu.

Marasi bir anda durdu ve birkaç adım geriye gitti. Gömme rafların yanından yürüyordu. Raflara çok az dikkat ediyordu ama bu bile garipliği fark etmesine yetmişti. Burada, bu uzun raf dolusu el değmemiş kitapların arasında, sırtlarının alt taraflarında kırışıklık olan yan yana üç cilt vardı. Bu kitapların özelliği neydi? Uzun zaman önce Tanrıların Rehberi tarafından yazılmış kuru politik tezlerin yedi ciltlik bir derlemesinden kitaplardı.

Bir tanesini aldı ve sayfalarını karıştırdı, ilginç hiçbir şey bulamamıştı. Belki Innate son zamanlarda araştırma yapıyordu. Ama... neden sadece üçüncü, dördüncü ve beşinci ciltlerde kırışıklar vardı? Bir diğerini aldı, açtı ve sebebi bulmuş oldu. Sayfaların ortaları kesilerek açılmış bir deliğin içinde duran bir anahtar vardı. Innate Breeze'in eski makalelerini okumuyordu. Sadece anahtarın hangi cildin içinde olduğunu unutmuştu.

Marasi anahtarı kaldırdı, sonra odadaki tek masaya doğru baktı. Cüret edebilir miydi?

Elbette ederim, diye düşündü etekleri hışırdayarak odayı aşarken. Polis kimliği, üstüne Aradel'in vali hakkındaki endişeleri, Marasi'ye hızlı bir arama yapması için kanuni temel sağlardı. Kanunları herkes kadar iyi biliyordu.

Ayrıca kanunun, pek çok soylu ve valinin belgelerini karıştıran birine iyi gözle bakmayacak şehir yargıçlarının yorumuna bağlı olduğunu da biliyordu. Anahtarı masa çekmecesinde hızla denerken parmaklarının titremesinin sebebi buydu. Uymadı. Marasi durakladı, sonra üst katta valinin mührünü çıkardığı yerdeki gibi zemini yokladı.

Gerçekten de, halının altında gizli bir kasa vardı. Anahtarı sokup çevirdi ve tatmin edici bir *tık* sesi duydu. Kasayı açtı ve hızla içindekileri taradı.

Bir tabanca.

Purolar. Marasi markayı tanımıyordu.

İple bağlanmış bir tomar banknot. Bir ev satın almaya yetecek kadar vardı. Marasi'nin gözleri hafifçe açıldı ama aramaya devam etti.

Bir deste mektup. Bunları gizli bir aşk ilişkisi gibi bir şeylerin ayrıntılarıyla karşılaşmayı bekleyerek masaya götürdü. Gözden geçirdi, sonra daha derinlemesine okudu, sonra masanın koltuğuna çökerek parmaklarını dudaklarına dayadı.

Mektuplar gerçekten de bir ilişkinin ayrıntılarını içeriyordu; ya da daha doğrusu, pek çok ilişkinin. Bunlar şehrin her yerindeki hane liderleriyle yapılan özel yazışmalardı. Her ne kadar örmece ve dolaylamalarla sarmalanmış olsalar da, Marasi'nin gözleri için yozlaşmanın açık kanıtlarıydı.

Marasi mektupları teker teker çevirirken soğukluk hissetti. Yazıların kendileri anlaşılmazdı. *Belli nezaketlerin gösterileceğini kabul ediyoruz* ya da *Bunlar daha önceki düzenlememize göre kabul edilebilir şartlar.* Ama tarihlilerdi ve her birini merkezdeki notlarıyla eşleştirmeye başladı. Bu kanıttı. Daha fazlasını karıştırdı. Evet, Marasi'nin kendi istatistiksel analizleriyle uyuşuyorlardı. Bunlar Innate'in rüşvet karşılığında söz verdiği politik kıyaklardı.

Kafa karıştırıcı dilleri yüzünden dumanı tüten bir tabanca olduklarını söylemek mümkün değildi ama en azından oldukça ılık bir tabanca oldukları söylenebilirdi. Daha da iyisi, Innate kendine önemli noktaları hatırlatmak için mektupların çoğunun üzerine notlar eklemişti. Şuradaki büyük ihtimalle Innate'in şehrin dışından gelen işlenmiş çeliklerden daha yüksek gümrük vergisi alınması için bastırması karşılığında, ailesinden birisine kârlı bir toprak alımının sözünü veriyordu. Bu daha yakın tarihli olanı da bir yargıç koltuğu hakkındaydı, Innate'in yeni boşalan konuma bir Hammondess soylusunu atadığı zamandı.

Marasi'nin şüpheleri vardı ama suçların böyle açık seçik tartışıldığını görmek sarsıcıydı. Desteyi taradı. Birincil rakipleri Lekallar'la hiç yazışma yoktu. Bir rahatlamayla Waxillium'a da hiç mektup olmadığını gördü, eski tarihlerde Waxillium'un amcası Edwarn Ladrian'a da yoktu.

Marasi deste elinde oturdu, kendini ezilmiş gibi hissediyordu. *Hay pas. İnsanlar ayaklanmakta haklılar.* Bleeder'ın planının özü bu muydu? Innate'i ortaya sürmek, sonra da onun yozlaşmışlığını, hatta dahası neredeyse şehirdeki her soylu evi suçlu olduklarını ortaya dökerek yıkmak mı? Bu mektupları açığa çıkarmakla Marasi yaratığa piyonluk ediyor olabilirdi. Bu midesini bulandırıyordu. Eğer Innate *bu kadar* batmışsa, açığa çıkarılması ve cezalandırılması gerekmez miydi?

Mektupları aceleyle çantasına tıktı. Komutan Aradel'in bunu görmesi gerekiyordu. Kasayı hızla kapattı, kilitledi, anahtarı geri koydu, sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Uşak arabasının geldiğini haber vermek için onu aradığı zaman bodrumda olmak istemiyordu.

Innate mektupları oraya Bleeder'ın yerleştirdiğini iddia edecek, diye düşündü Marasi zemin kata ulaştığında. *Kolay bir kaçış yolu olacak*. Dahası kaybolduklarını fark ederse kimin aldığı konusunda oldukça iyi bir fikri olacaktı. Garson hâlâ temizlik yapıyordu ve Marasi'nin aşağı indiğini ve geri döndüğünü görmüştü.

Ama Pas ve Harap, Marasi böyle bir şeyi öylece görmezden gelecek değildi.

* * *

Geceleyin havanın içinde süzülmek Wax'in insanoğlunun katı sınırlarla işaretlenmiş belirgin varlığını görmesini sağlıyordu. Her nerede yaşıyorlarsa, orada aydınlık vardı. Karanlığı delen iğne delikleriyle, erkekler ve kadınlar gece üzerindeki haklarını iddia eder gibiydiler. Işıklar bir ağacın kökleri gibi yayılıyordu.

Amcası onu olmak istediği yerden çok uzakta bırakmıştı. Neyse ki, bir Sikkeci için Elendel'in enginliği bile sorun teşkil etmezdi. Kandra Anayurdu'nu ziyaret etmek için şehir merkezine doğru hemen dönmedi. Amcasının sözleri Wax'in yakasını bırakmıyordu. Üstelik, öncesinde Bleeder onunla alay etmişti. Sanki iki şakağına birden saplanan iğneler gibi iki farklı yönden saldırıyorlardı.

Wax'in düşünmeye, yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Belki o zaman bütün bu karmaşanın ne anlama geldiğini çıkarabilirdi. Bir çatının üzerine inerek önündeki ışıklardan oluşmuş geniş halıya baktı. Bir kedi yakınlardaki bir çiçek saksısının içinden onu izliyordu, gözleri alev alevdi. Aşağıda bir diğer meyhane dizisi daha vardı. Yüksek sesli, şamatacı. Saat mutlaka ikiyi geçmiş olmalıydı ama hiç de sesleri azalıyormuş gibi bir iz yoktu.

Hay pas tutası, şehirde insanın kendini hiçbir zaman gerçekten yalnızmış gibi hissedememesinden nasıl da nefret ediyordu. Malikânesinin mahremiyeti içindeyken bile, dışarıdan geçen arabaların bitmeyen gürültüsü sessizliği bozuyordu.

Kediyi korkutarak karanlığın içine doğru fırladı. Uzun bir yay çizerek yükseldi, meyhanelerdeki bağrışan sarhoş adamların seslerini duyamayacağı kadar uzağa gitmeye çalışıyordu. Bu arayışı onu doğuya, şehrin kıyısına

doğru götürdü. O yaklaşırken sislerin arasından antik bir canavarın ağarmış omurgası gibi bir şey belirdi. Doğuköprüsü, Demirkapı Nehri'ni burada kesen devasa bir yapıydı.

Wax, bir yandan insanoğlunun böylesi bir şeyi yaratabilmesine hayret ediyordu; hem tren raylarını taşıyacak, hem de otomobillerin geçmesine izin verecek kadar kocaman, yapay bir mucizeydi. Öte yandan, sis köprüyü tamamen kaplamış, daha da iskeletimsi bir hava katmıştı. İnsanoğlu eserlerini yaratır ve onlarla gurur duyardı ama Ahenk'in varlığı hepsinin önemsizmiş gibi görünmesine neden oluyordu. *Biliyor muydu?* Wax köprünün kulelerinden birinin üzerine çizmeleri çınlayarak kondu. *Lessie'yi kurtarabilir miydi?*

Cevap basitti. Ahenk elbette ki biliyordu. Bir Tanrı'ya inanmak, O'nun seni her sorundan kurtarmayacağını kabul etmek demekti. Bu, Wax'in hiçbir zaman kafasına takılan bir şey olmamıştı. Yabanlar'da yaşarken bazı zamanlarda duruma kendi başına göğüs germek gerektiğini kabul etmişti. Her zaman yardım gelmezdi. Hayat böyleydi. İdare ederdin.

Ama şimdi bir şeyler farklı gibi geliyordu. Wax Ahenk'le konuşmuştu. Şu anda burada olmasının sebebi Tanrı'nın bizzat kendisinden gelen bir istekti yahu. Bu her şeyi daha kişisel yapıyordu. Tanrı Lessie'yi kurtarmamış, Wax'i uyarmamıştı. Ve şimdi de Wax'ten hemen atılıp O'nun talep ettiği şeyi yapmasını mı bekliyordu?

Peki ya ne yapacaktın? diye sordu Wax kendi kendine, köprünün yüksek zirvesi boyunca yürürken. *Şehrin yanmasına izin mi verecekti? Bleeder'ın öldürmeye devam etmesine izin mi verecekti?*

Elbette bunu yapmazdı. Ahenk bunu da biliyordu. Wax'i boğazından yakalamıştı.

Ahenk? Orada mısın? diye sordu Wax içinden.

Küpesini çıkardığını hatırlamadan önce kulağını yokladı. Zorunluluk sonucuydu, evet, ama Wax o anda kulağında olmamasından memnundu. Tanrı'nın zihnine ulaşamaması daha iyiydi, çünkü şu düşünceleri pek de dindar değildi.

Sislerin içinden yürüdü, aşağıda tek bir otomobil köprüyü ağır ağır geçiyordu. Bleeder onunla oyun oynuyordu. Wax onun parmaklarının içine sızdığını, kafatasını deşerek aklının etrafına sarıldığını hissedebiliyordu. Amacının ne olduğunu görebiliyordu ama sorduğu sorular Wax'in yakasını bırakmıyordu.

Kulenin tepesinin bir kenarında durdu. Buradan şehrin kıyısını görebi-

liyordu, ışıkların yerini taşranın karanlığına bıraktığı noktayı. Arkasındaki şehir ışıltılı bir ateşti, binlerce ve binlerce ışık yanıyordu ama elektrik hatları daha köprünün ötesine geçmemişti. Işık, Elendel'in dış mahallelerinde bitiyordu. Son birkaç tanesi köprüye takılmıştı, dalgaların engin karanlığına bakan birer deniz feneri gibiydiler.

Wax karanlığın hasretini çekiyordu. Sıçrayıp gitmenin, bütün bu sorumluluklardan kaçmanın hasretini; tanıyamayacağı yüz binlerce kişi hakkında endişelenmek zorunda olmayı bırakıp, tanıyabildiği birkaçına yardım etmeye geri dönmenin.

Özgürlüğün. Özgürlük Wax için sorumluluğun yokluğu değildi. Eğer şehri tekrar terk ederse, kendini bir kere daha kanun adamı olarak bulacağından şüphesi yoktu. Hayır, özgürlük sorumluluğun eksikliği değildi; doğru olan şeyi yapabilmekti. Aynı davranışın diğer bakış açısıyla yanlış da olabileceğinden endişe etmek zorunda olmaksızın.

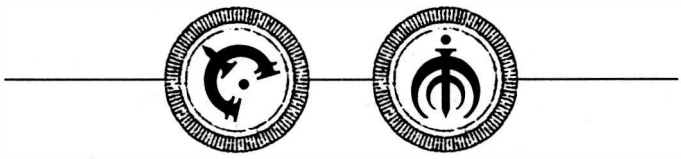
Gitmeyi düşünmüyordu, ciddi olarak değil. Ama yine de bir süre oturdu, o karanlığa baktı. İnsanların, gölgeli kenar mahallelerin ötesine bakarak bir kere daha basitliği görmeye çalıştı. Hay pas. Bütün politikacıları, oyunları ve sırları, sokaktan ona seslenen dürüst bir katille takas etmek için neler vermezdi.

Korkak.

Kendi düşüncesi. Ahenk'ten ya da Bleeder'dan gelmiyordu. Bu, her şeyin karnına sert bir yumruk gibi inmesine neden oluyordu, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. Karanlığa arkasını döndü ve köprüden aşağı atladı, kendini tekrar İterek şehre uçtu. Bir anlık huzur için, düşünmek için buraya gelmişti.

Görünüşe göre bu düşüncelerin onu götüreceği yer hoş değildi.

19

Wayne her ne kadar vali sayesinde bulduğu lüks yiyeceklerden memnun olsa da, adamın derdine pek de fazla üzülmediğini itiraf etmesi gerekirdi. Ne de olsa, idareyi vali gibi birinin eline vermenin anlamı, milletin hangi adamı öldürmeleri gerektiğini bileceklerinden emin olmaktı.

Seçimleri bu yüzden yapıyorlardı, değil mi? Innate herkese emir yağdırma hakkını kazanıyordu ama suikastçılarını canı sıkıldığı zaman, gidip sokağın köşesindeki balık satan adamı şişlemiyorlardı. İktidardaki adama gidiyorlardı. İyinin yanında kötüyü de kabul edecektin bir kere. Bir taraftan, istediğin saatte afili tatlılar yiyebiliyordun. Öbür taraftan, tuvaletten katiller çıkabiliyordu. Anlaşma böyleydi.

Ayrıca bu Innate denen herif, o Demirgöz'le karşılaşmayı epey bir *arzuluyor* gibi görünüyordu. Yüzünü değiştirebilen, süper güçlü psikopat bir Allomanserin peşinde olduğunu bildiği hâlde taşraya kaçmamak neydi ki? Evet, kellesinin tehlikede olduğunun farkındaydı. Hizmetçiyi yenilmemiş pastalarla kaçmaya çalışırken suçüstü yakalayıp tepsiyi alan Wayne, adamın arkasından gidecekken vali çalışma odasının kapısında durdu.

"Düşünmek, konuşmamı hazırlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedi Wayne ve diğer korumalara. "Sağ olun."

"Ama efendim, yalnız kalamazsınız!" dedi MeLaan. "Sizi korumamız gerek!"

"Hanginiz şimşek hızıyla hareket edebilen birine karşı durabilir?" dedi

Innate. "Yapabileceğimiz tek şey güvenlik güçlerinin bu... yaratıkla baş edebilmesini umut etmek."

"Yine de sizin en..." diye başladı MeLaan ama vali kapıyı kapatıp onu, Wayne'i ve bir çift diğer korumayı koridorda bırakırken sustu.

Wayne gözlerini devirdi, sonra sırtını duvara yasladı. "Siz ikiniz gidip dışarıdan odanın penceresini koruyun, anladınız mı?" dedi öbür korumalara. "Biz burayı hallederiz."

İki eleman ayak sürüdü, sanki itiraz edecekmiş gibilerdi ama sonra sıvışıp gittiler. *Acaba başka iş bulsaydık diye mi düşünüyorlar*, diye düşündü Wayne kapının yanında yere otururken. *Valiye korumalık yapan hemen herkes çoktan öldüğüne göre...*

"Siz ölümlüler, sınırlı ömürleriniz konusunda şaşırtıcı derecede umursamaz olabiliyorsunuz," dedi MeLaan elini kapıya doğru sallayarak.

"Hı hı," dedi Wayne. "Kesin başıma bela açmak istediğindendir."

Ne?" dedi MeLaan, eğlenmiş gibiydi. "Kendini öldürterek mi?"

"Tabii," dedi Wayne. "Dallama, akşamki afili partisine gitmemi de yasaklamıştı, sonra beni atlatıp kaçtı. Beni gözüne kestirmiş. Kendini öldürtecek ve beni de Wax'e 'Kusura bakma, birader. Evcil politikacının ikiye ayrılmasına göz yumdum, ' diye açıklama yapmaya mecbur bırakacak. Wax de bana ters ters bakacak, hem de benim hiçbir suçum olmadığı hâlde. Wax çok pis ters bakar."

MeLaan, Wayne'in karşısında yere oturdu ve sırıttı. "Atına olan bu muydu?"

"Bu konuyu niye tekrar açıyorsun?" diye sordu Wayne, rahat bir duruş bulmak için kımıldanarak yerleşirken ve şapkasını gözlerinin önüne indirdi. "*Gerçekten* benim suçum değildi. O esnada ben ahırda yaralıydım."

"Ahır..."

"Evet," dedi Wayne. "At ısırığına baktırıyordum." Arkasına yaslanarak gözlerini kapattı, dinledi. Hizmetkârlar binanın içinde dolanıyordu. Haberciler yollarına gidiyordu. Önemli tipler hemen yan odada görüşlerini tartışıyordu.

Herkes konuşuyordu. Herkes konuşmak zorundaydı. İnsanlar bir şeyi düşündükleriyle yetinmeyi bir türlü beceremiyordu, bunu bir de *anlatmak* zorundalardı. Wayne de aynıydı. Ne de olsa o da insandı.

Bu katil, bu kandra, o da insandı. Wax'le konuşmuştu. Konuşmak *zorundaydı*.

Wax büyük ihtimalle onu yakalayacaktı. Böyle şeyleri hep yapıyor, kim-

senin yapabileceğine inanmadığı imkânsız işleri beceriyordu. Ama olur da yapamazsa diye, Wayne dinledi. Konuşma şekillerine bakarak insanlar hakkında pek çok şey öğrenebilirdin. Geçmişlerini, çocukluklarını, isteklerini görürdün; hepsi kullandıkları kelimelerin içindeydi. Bu kandra... eninde sonunda o da hata yapacak ve yanlış kelimeyi kullanacaktı. Şenlikli bir meyhanenin ortasında süt içen bir herif gibi göze batacak bir kelime.

İlk başta hiçbir şey duymadı, gerçi garip bir şekilde MeLaan'ın kendi kendine fısıldadığını fark *etmişti*. Wayne dinlerken o sesini değiştirdi, daha kalınlaştırdı. Gerçi hâlâ kadın sesiydi. Kendi kendine birkaç kelime tekrarladı.

"İkigil olacaktı," diye belirtti Wayne gözleri hâlâ kapalı olarak.

"Ne?" dedi MeLaan.

"Kemiklerin," dedi Wayne. "Şimdi büründüğün kadın. İkigil. İkinci Oktantlı. Kenar mahallelerde büyümüş."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu MeLaan.

"Ona yardım ederken küfrettiğini duymuştum," dedi Wayne içinde bir pişmanlık sızısı hissederek. Kadın sadece işini yapıyordu, birilerinin öldürülmesine engel olmaya çalışmıştı.

Gerçi hâlâ işini yapıyor, diye düşündü Wayne bir gözünü aralayarak MeLaan'a bakarken. *En azından kemikleriyle.* Wayne eğer önemli bir şey yapmaya çalışırken ölürse kendi kemiklerinin de kalkıp işin sonunu getirmesini tercih ederdi. Birkaç kandra arkadaşı olsa, öbür tarafa gittikten çok sonraları bile Steris'i gıcık etmeye devam edebilirdi.

"Böyle mi?" dedi MeLaan. "İkinci Oktant, biraz da agave* çiftçisi?"

"Güzel," dedi Wayne. "Cümlelerinin sonlarını uzat, daha alçak tonla söyle. O sese iyice bir ikigillik kat."

"Bu daha iyi mi?"

"Aslında evet," dedi Wayne doğrulup oturarak. "Hem de epey iyi."

"TenSoon olsa gurur duyardı," dedi MeLaan. "Gerektiği zaman hâlâ zorlu bir aksanı iyi kullanabiliyorum."

"Zorlu mu?" dedi Wayne. "İkigil aksanı mı?"

"Agave çiftçisiyle birlikte."

"Sıradan bir şey," dedi Wayne. "Bir keresinde benim kuzeybatı kıyısında sağır, sadece arada bir konuşan aileyle büyümüş bir herifi taklit etmem gerekmişti. Dağlardaki tutucu Terrislilerin yanına yerleşmişler."

---

* Sabırgiller familyasından etli bir tür bitki. (çn)

Çarşaf taşıyan bir hizmetçi aceleyle aralarından geçerken MeLaan kaşlarını çattı. İdari personelden bazıları geceyi burada geçirecekti (artık gecenin ne kadarı kaldıysa) ve misafir odalarının hazırlanması gerekiyordu. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi MeLaan yavaş, dikkatli bir şekilde konuşarak, biraz Terris aksanının izi ve pek çok uzatılmış kelime vardı. "Ama kulağa eğlenceli gibi geliyor."

"Hah!" dedi Wayne de aksana geçerek, aslında kelimeler MeLaan'ın yaptığından daha kısa kesiliyordu. "Güzel ama fazla zorluyorsun. Ailesinin kulaklarının duymaması, elemanı aptal yapmaz. Sadece dünyaya farklı bakıyor, anladın?"

"Fena değil," dedi MeLaan. Aralarından geçen sonraki hizmetçi koridorun ortasına uzattıkları bacaklarının üzerinden atlamak zorunda kaldığı için onlara ters ters bakmıştı.

"Bir şapkam olduğu zaman daha iyi oluyor," dedi Wayne.

"Şapka..."

"Tabii," dedi Wayne. "Şapka, *beyin* için kıyafettir. Son takan kişi gibi düşünmene yardım eder. Adamı tanımak mı istiyorsun? Şapkasını takacaksın."

"Kimse sana şaşırtıcı derecede bilge olduğunu söyledi mi?" diye sordu MeLaan.

"Gece gündüz hem de."

"Salak onlar. Sen bilge falan değilsin, herkesle kafa buluyorsun. İnadına yapıyorsun." Sırıttı. "Beğendim."

Wayne şapkasını öne eğerek selam verdi ve gülümseyerek tekrar arkasına yaslandı. "Şapka konusunda yalan söylemiyorum ama. Cidden yardım ediyor."

"Tabii," dedi MeLaan. "Kemikler gibi."

Wayne ona bir gözünü araladı. "Sen hiç... rahatsız olmuyor musun? Sonsuza kadar yaşayabileceğini bildiğinden?"

"Rahatsız mı? Niye rahatsız olayım? Ölümsüzlük gayet faydalı."

"Onu bilmem," dedi Wayne. "Bana bir gün sonunda *bitirmek* iyi olurmuş gibi geliyor, anladın? Bu böyle... bir koşu yarışı gibi ve sonunun tam olarak nerede olduğunu bilmiyorsun, ama kabaca bir fikrin var. Sadece oraya kadar gitmen yetecek. Onu yapabilirim, diye düşünüyorum. Ama sen, senin bir sonun yok."

"Sanki ölmeyi *istermiş* gibi konuşuyorsun."

"Bir gün," dedi Wayne. "Vay. Belki ben de politikaya atılmalıyım."

MeLaan başını iki yana salladı, şaşırmış görünüyordu. "Ahenk'in görmesi gereken şekilde sonsuzluğu düşünmek göz korkutucu olabilir," diye itiraf etti kısa bir süre sonra. "Ama sıkıldığım zaman kolayca başka bir hayat yaşayabilirim."

"Yeni bir şapka da takarsın," dedi Wayne. "Başka biri olursun."

"Değiştiririm. Çekingen olacağıma cesur olurum. Saygılı değil, kaba olurum. Hayatı ilginçleştirir, tatlandırır." Durakladı. "Bir şey daha var. Biz de *ölebiliyoruz*, eğer istersek."

"Ne, öylece mi?"

"Biraz," dedi MeLaan. "Kayıtları okudun mu bilmem. Zaten bu konu hakkında net değiller ama Kül Dünyası'nın sonuna doğru Harap, kandraları ele geçirmeye çalıştı. Doğrudan kontrol etmeye. Eh, TenSoon ve öbür eskiler, onlar bundan *cidden* çok korkuyordu. O yüzden plan yaptılar ve hepimiz konuştuk. Külkıyamet'ten yaklaşık yüzyıl sonra, kendi hayatlarımızı bitirmenin bir yolunu bulduk. Biraz konsantre olmak gerekiyor ama bedenin basitçe... duracağı bir tepkime başlatıyor."

"İyiymiş," dedi Wayne başıyla onaylayarak. "Çok mantıklı bu. Her zaman bir kaçış yolunu hazır tutacaksın. Ha, 'a'ların hâlâ olmuyor; kendi aksanınla söylüyorsun. Yeteri kadar genizden değiller. Eğer gerçek bir ikigil gibi olmak istiyorsan daha uzat."

MeLaan başını bir yana yatırarak ona baktı. "Yeteneklerin düşünüldüğünde, boşa gidiyorsun."

"I-ıh," dedi Wayne. "Kaç saattir koşturup duruyorum, biraz dinlenmeden bir yere gitmem."

"Öyle değil, demek istediğim..."

Wayne sırıtınca durdu, sonra o da gülümseyerek karşılık verdi. Wayne şapkasını ona doğru eğdi, sonra gözlerini kapattı ve dinlemeye devam etti. Kısa bir süre sonra MeLaan ayağa kalktı ve koridorda volta atmaya başladı, Wayne onun kendi kendine yürürken "a" sesli şeyler söylediğini duyabiliyordu.

Epey uzun bir süre hiçbir anormal şey yakalamadan dinledi, gerçi o sağlık müdürü herifin eğitimi konusunda yalan söylediğinden oldukça emindi. Bu eleman üniversiteye hiç gitmemişti, ya da eğer gittiyse bile, doğru kelimeleri kapacak kadar uzun süre kalmamıştı. Wayne konağın ön tarafından bir şey duyduğu zaman bunun üzerinde düşünüyordu. Birinin sesiydi, hafifti ama karıştırılacak gibi değildi.

MeLaan'ın irkilmesine neden olarak ayağa fırladı.

"Gidyom," dedi. "Salağkoru."

"Ama..."

"Gelcemmen," dedi Wayne şapkasını kavrayıp koridordan aşağı doğru koşarken, uzun Yabanlar usulü paltosu yanlarından dalgalanıyordu. Süratle köşeyi döndü ve konağın ön tarafına doğru fırladı.

"Buraya getirmemi söylüyordu, ben de getirdim," diyordu kadın uşağa. "Basit bir işti, sadece bir şeyler yaptırması gerekiyormuş. Beni uyandırmaya değmezdi..."

Kadın Wayne'e döndü. Müthiş, harika bir kadındı, sağlam bir Yabanlar çiti gibiydi; sadece gerektiği kadar uzun, ince ama sert. Saçları koyu renkliydi, Wayne birkaç sefer midilli kuyruğuyla kıyaslamıştı ve buna sinirlenmesi de hiç adil değildi, kuyruk şeklinde toplayan kendisiydi bir kere. Pantolon giyiyordu çünkü etek saçmaydı ve çizmeliydi çünkü bir şeylerin tekmelenmesi gerekliydi.

Bütün dünyadaki her şey yanlış gidebilirdi ama onu görmek Wayne'in unutmasını sağlıyordu. Sırıttı.

Karşılığında o da Wayne'e özel somurtmasını gönderdi, sadece Wayne için olanı. Onun da sevdiğini Wayne buradan anlıyordu. Bir bu, bir de Wayne'e vurduğu zamanlar fazla acıtmayan yerleri hedef almaya meyilli olmasından.

"O benimle," dedi Wayne koşarak yaklaşıp.

"Hadi be ordan," dedi Ranette ama Wayne'in onu uşaktan uzaklaştırmasına engel olmamıştı.

"Bir de Vali Bey'in hayatı nasıl tehlikede olabilir diye merak ediyorlar," dedi uşak arkalarından. "Şehirdeki her farenin elini kolunu sallayarak gelip..."

Ranette elinde tabancasıyla hızla dönerken sustu. Wayne ateş etmesine engel olmak için kolunu zamanında yakaladı.

"Fare..." diye mırıldandı Ranette.

"En son ne zaman banyo yaptın?" dedi Wayne. Sonra yüzünü buruşturdu. "Sırf meraktan soruyorum. Öylesine."

"Silahlar kokmarnı umursamıyor, Wayne. Yapacak işlerim var. Ayrıca emir almaktan *hoşlanmam*." Sol elindeki küçük kumaş keseyi salladı. Arkalarında uşağın benzi iyice atmıştı.

Wayne onu oturma odasına soktu. Dediğinin aksine, kokmuyordu. Üzerinde yağ ve barut kokusu vardı. İyi kokulardı. Ranette kokularıydı.

"Bu ne?" diye sordu Wayne uşağın görüş alanından çıkınca keseyi kaparak.

"Wax'in yapmamı istediği bir şey," dedi Ranette. "Orada kim öldürüldü?" Sığınak odasına inen açık kalmış gizli kapıya doğru işaret etti. Cinayet her zaman dikkatini çekerdi, sadece cesetleri görmek ve mermilerin eti ne kadar iyi parçaladığını tartmak için de olsa.

Wayne kesenin içindeki küçük metal bir cismi yuvarlayarak avcuna düşürdü.

Bir mermi.

Eli titremeye başladı.

"Öf, hay Ahenk'in adına," dedi Ranette düşüremeden önce mermiyi elinden kaparken. "Bu bir tabanca değil, geri zekâlı."

"Parçası ama," dedi Wayne elini cebine sokarak ve derin nefesler alırken. Bir mermiye dokunabilirdi. Bunu her zaman yapıyordu, Wax için. Titremeler azaldı. Yine de o mermide garip bir şeyler varmış gibiydi.

"O zaman sana bir tahta kıymığı versem ve bir zamanlar bir tüfeğin kabzası olduğunu söylesem, yine darmadağın olacak mısın?"

"Bilmem," dedi Wayne. "Beynimin nasıl çalıştığını anladığımı mı sanıyorsun?"

"Bu cümlede bence bir mantık hatası var," dedi Ranette. "Belki iki." Mermiyi tekrar kesenin içine koydu. "Wax burada mı?"

"Yok. 'Dedektiflemeye' gitti."

"O zaman bunu senin alman gerekecek," dedi Ranette keseyi ona verirken. "Notunda önemli olduğu konusunda ısrar ediyordu. İstediği gibi yarım barutlu, delici mermi, parçalanmayacak şekilde imal edilmiş."

Wayne bir mermiye *dokunabilirdi*. Aldı ve anında paltosunun cebine tıktı. Bak, gördün mü?

"Öyleyse, ee, gidip bir şeyler içmek ister misin?" dedi. "Yani, şehirde güvenlik sağlandıktan sonra. Ya da belki önce? Biz içerken meyhanede yangın çıkmasının benim için sakıncası yok."

Ranette, iç çekerek, "Kendimi vurmayı tercih edeceğimi biliyorsun, Wayne," dedi. "Aslında bir düşününce, şans eseri gelecek olsaydım Misra da beni vururdu."

Wayne'in yüzü asıldı. Şu anki hâli, onun normalde saçtığı zehrin *yanına bile* yaklaşmıyordu. "Sorun ne?" diye sordu.

Ranette girişe doğru bir bakış atarken başını iki yana salladı. "Dışarısı kötü, Wayne. İnsanlar hâlâ sokaklarda, bağırıyor, bir araya toplanıyor. Böyle kalabalıkları daha önce de gördüm, Yabanlar'da. Çoğu zaman bir adamın sallandırılmasından hemen önce, kanuni olsun ya da olmasın. O

kasabalarda beşer yüz kişi olurdu. Öyle davranmaya başlayan *beş milyon* kişi olduğu zaman ne olur..."

"Büyük ihtimalle Kül Dünyası geri döner," dedi Wayne. "Uzun zamandır bir kükürt fıçısının içiymiş gibi kokmanı hiç umursamayan, yakışıklı bir elemandan gizlemeye çalıştığın aşkını en sonunda itiraf etmek için daha iyi bir zaman olabilir mi?"

Ranette yine o somurtuşunu gösterdi. Wayne sırıttı. Ama sonrasında Wayne'i vurmadı. Hatta yumruk bile atmadı. Durum *o kadar* kötüydü demek.

"Dışarıda toplanmaya başlıyorlar," dedi Ranette dikkati başka yerde. "Vali hakkında sloganlar atıyorlar."

"Ona bir bakmam gerek," diye karar verdi Wayne. Eğer vali Wayne'in içeri girip onu yakından korumasına izin vermeyecekse, belki o kalabalığın içinde Bleeder'ın planları hakkında bir şeyler öğrenebilirdi. "Evine geri dön, kapıları kilitle ve silahlarını hazır tut."

Ranette'in sislere açılan kapıya doğru yürürken emir vermesine en ufak bir itiraz bile göstermemesi çok fenaydı.

* * *

Komutan Aradel valinin talimatnamesine çok sevilen bir aile üyesinin vasiyetnamesiymiş gibi bakıyordu: hem hürmet hem de gözle görülür bir rahatsızlıkla.

"Beni lord başkomutan atamış," dedi Aradel. "Ama... hay pas tutası, ben lord filan değilim." Başını kaldırıp Reddi ve diğer teğmenlerine baktı.

"Belki atama bir unvanı da içeriyordur, amirim," dedi Reddi.

"Vali kimseyi öylece soyluluğa atayamaz," dedi Marasi. "Yeni bir soyluluk unvanının şehirdeki büyük hane temsilcilerinden yeterli çoğunluğun katıldığı bir meclis tarafından onaylanması gerekir." Bunu söyler söylemez dudağını ısırdı. İtiraz etmek istememişti.

Aradel'in umurundaymış gibi görünmüyordu. Emri dikkatlice katladı ve ceket cebine koydu. Marasi onu merkezin önünde polis memurlarından oluşmuş oldukça büyük bir kuvveti toplarken bulmuştu, ayaklanmacıları bastırmaya ve yakınlarda yaşayan insanlara bu gece en azından birilerinin devriye gezdiğini haber vermek için polis çanlarını çalmaya hazırlanıyorlardı. Sislerin içinde hayaletler gibi sesler uçuşuyordu. Uzak bağrışlar. Çınlamalar. Çığlıklar. Sanki karanlık ve sisten oluşmuş bir perde tarafından gizlenen cehennemin kendisi etraflarını sarmış gibi geliyordu.

"Amirim," dedi Marasi. "Vali sizden iki şeyi yapmanızı istediğini söylemişti. Birincisi, şehirdeki ayaklanmayı zorla bastırmak için bir birlik göndermenizi. İkincisi de, vali konağın yakınlarında toplanan halka seslenirken onu korumak için daha küçük bir grup getirmenizi. Oradaki kalabalıkları geri çevirmeyeceksiniz ama şehrin diğer yerlerinde... amirim, sizin sert davranmanızı önerdi. Çok sert."

"Pas tutası sersemlerin hakkıdır," dedi Teğmen Mereline, kısa sarı saçlı bir kadındı.

"Kana susamışlığın gereği yok, teğmen," dedi Aradel. "Senin de nispeten düzenli olarak Hasting ailesine küfrettiğini hatırlar gibiyim."

"Şehri ateşe verdiğim anlamına gelmiyor," dedi Mereline. "Büyük evlerin puşt olmaları, bizim de puştluk yapmamızı gerektirmez. Amirim."

"Eh, vali konağı karargah olarak yeteri kadar iyi gibi görünüyor," dedi Aradel. "Chip, sen ve haberciler öbür polis komutanlarına gidin ve onlardan yanlarında memurlarıyla birlikte benimle konakta buluşmalarını iste. Şehirdeki sıkıyönetimi oradan koordine edeceğiz. Diğer herkes, hızla yola çıkıyoruz. Vali Bey halka hitap etmek istiyorsa onunla seçmenleri arasında güzel, *kalın* bir polis duvarı olmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Grup aceleyle harekete geçti, çancılar önden gidiyor, haberciler dağılıyordu. Hatta bir tanesi de göğe yükselmişti, Chip, Sikkecilerden biriydi. Diğer polis memurları yürüyüşe geçtiler. Asker olmadıkları için uygun adım gitmiyorlardı ama azimlerinde eksiklik yoktu.

"Amirim, size söylemem gereken başka bir şey daha var," dedi Marasi hızla yürüyüp Aradel'in yanına giderken. "Eğer bir dakikanız varsa."

"Ne kadar önemli?" diye sordu Aradel grubun yanında duraklayarak.

"Çok."

Reddi arkalarında boğazını temizledi. "Belki bunu konağa giderken konuşmalısınız, amirim. Eğer vali gerçekten de kalabalıkların karşısında konuşmaya niyetliyse..."

"Evet," dedi Aradel. "Innate bir anda beni lord başkomutan atadı, bu benim anında bu gece daha başka ne fevri hareketler yapabileceği hakkında endişelenmeme neden oluyor. Bunu yolda yapalım, Colms. Reddi, herkesi elinden geldiğince çabuk konağa getir. Ben önden gidiyorum."

Marasi başını sallayarak onayladı. Bahsetmek istediği şeylerin bir arabanın mahremiyeti içinde konuşulması en iyisi olurdu.

Yalnız...

Salak, diye düşündü Aradel dizginleri bir onbaşının elinde olan, emni-

yet güçlerinin renklerine bürünmüş bir grup atın yanına doğru giderken. Marasi'nin gözüne kestirdiği at arabası çekip gitti, büyük ihtimalle teçhizatla doldurulmuştu. Reddi, kendini beğenmişçesine sırıttı ona.

Marasi içini çekti. Bu gece ağırbaşlılığını koruyabilmeyi umut etmişti. Eh neyse. İlerledi ve bir atın dizginlerini kavradı.

Aradel eyerine çıkmıştı bile. Marasi'ye bir bakış attı, sonra bir elini alnına koydu. "Ah, tabii. Aklıma hiç..."

Marasi eteğinin bacaklarının arasında rahatsız bir şekilde buruşmasına neden olarak eyere tırmandı, bacağının büyük bir kısmını açıkta bırakmıştı. "Aklıma gelmişken, amirim, bence memure üniformalarının çok daha pratik bir şekilde yapılmaları mümkündü," diye belirtti.

"Bunu... bir kenara yazarız, Teğmen Colms." Aradel uzaklaşan at arabasına doğru baktı. "İstersen..."

"Amirim, şehir *yanıyor*," dedi Marasi. "İffet ve adap hakkında belki başka bir zaman konuşabiliriz?"

"Elbette." Aradel başını salladı ve nal sesleri eşliğinde yola çıktılar, eyerlerindeki kılıfların içinde tüfekleri olan iki onbaşı da arkalarından takip ediyordu. Dört at, sislerin içinde ilerlerken büyük polis grubunu ve hatta at arabasını kısa süre içinde geride bırakmıştı.

Marasi şiddetli kızarışını gizlediği için karanlığa minnettardı. Reddi'nin telefi amaçlı yaptığı şey karşısında afallayıp kalmış, şok içindeki surat ifadesinin hatırasını kazanmıştı.

Hem neden bacaklarını *göstermemesi* gerekiyordu ki? Tarihi örnekler ve basit uygulamalar kadınların bütün meslekleri yapabilmelerine izin veriyordu. Hangi lord sadece göğüsleri var diye bir Haydut ya da Altınilik'in muhafızlarına katılmasını reddederdi? Hangi polis karakolu bulabildikleri her Kalaygöz ya da Sikkeci'yi işe alma şansını geri teperdi? Hangi banka bakırakılları olan Terrisli bir kadını bulduğu zaman havada kapmazdı?

Öte yandan, kadın polis memurlarının *ayrıca* hanım hanımcık davranışların timsali olmaları bekleniyordu. Eski günlerin, Leydi Allrianne Ladrian'ın Külkıyamet'ten kısa süre sonraki konuşmalarıyla da desteklenen bir kalıntısıydı. Bu işini yaparken bir yandan da dişil kalmak için çabalaman gerektiği şeklindeki küt beklenti vardı. Ağır bir çifte standarttı. Bazı zamanlarda Marasi'nin umurunda olmuyordu. O elbiseleri ve güzel saçı ile sorunları surata yumruk patlatmak yerine dikkatli birkaç kelimeyle çözmeyi *seviyordu*. Marasi için hem bir polis memuru, hem de dişil olmak tamamen mantıklı bir şeydi. Ama erkeklerin işlerini yaparken yeterli derecede

erkeksi davranmak hakkında endişe etmelerine hiç gerek oluyor muydu?

Bir seferde bir sosyal sorun, Marasi, diye azarladı kendi kendini Aradel'in yanında at sürerken. Pas tutası bir pantolon satın *alacaktı* ama. Böyle at sürmek *üşütüyordu.*

"Ata iyi biniyorsun," diye seslendi Aradel öbürlerinden uzaklaşmak için ilk hızlanmalarından sonra hafifçe yavaşlarlarken. Bir kanal köprüsünden geçerlerken başı çekiyordu, İkinci Oktant'a ulaşmak için Üçüncü'nün ortasından dümdüz gideceklerdi.

"Oldukça pratik şansım oldu," dedi Marasi.

"Bugünlerde şehirde bu ender," diye belirtti Aradel. "Hobi mi?"

"Öyle de diyebilirsiniz," dedi Marasi, küçüklüğündeki Yabanlar, kanun adamları ve Allomanser Jak hikâyelerine karşı olan düşkünlüğünü hatırlarken kızararak. Arkadaşlarına, ee, tanıdıklarına, doğum günlerinde yeni ceketler verilirken, kendisi bir Yabanlar paltosu ve şapkası için yalvarırdı.

Yaptığı tam anlamıyla sersemlikti. Marasi artık tamamen büyümüş ve bunları geride bırakmıştı.

"Bana söylemek istediğin neydi?" diye seslendi Aradel.

"Bir süre için yavaşlayabilir miyiz?"

Aradel başını sallayarak onayladı ve yavaşladı, atlar tempolu yürüyüş hızına kadar inmişti. Marasi omzunun üzerine attığı çantasını açtı ve mektupları Aradel'in suratına doğru uzattı. Bilinçaltında, temsil ettikleri sorumluluğun sadece kendisine ait olmayı bırakması için bunları başka birilerine vermeyi ne kadar fazla istediğini şimdiye kadar fark etmemişti.

Aradel belgeleri aldı. "Bu ne?" diye sordu sessizce.

"Fırsatını bulursam valinin konağında etrafı araştırmamı söylediğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Sana gözlerini açık tutmanı, büyük bir ihtiyatlılıkla, söylediğimi hatırlıyorum, teğmen."

"Öyle yaptım, amirim. Ellerimi de 'açık' tuttum. İçlerine kanıt teşkil edecek bir şeyler *kazara* düşecek olursa diye."

"Hay Ahenk. Ne buldun?"

"Mektuplar," dedi Marasi. "Innate ile şehirdeki çeşitli lord ve leydilerin arasında, politik kayırmaların ve istemedikleri kanunların engellenmesini ayarlayan mektuplar. Amirim, kendi el yazısıyla notlar eklemiş ve benim kayıtlarımda görünen, valilik süresi boyunca gerçekleşmiş şüpheli olaylarla da örtüşüyorlar. Size izni getirirken yolda bunları okudum ve valinin de en az kardeşi kadar suçlu olduğuna ikna oldum."

Aradel ne öfkelenmiş ne de rahatlamış gibiydi. Gözle görünür bir tepki vermedi. Sessizlik içinde at sürmeye devam etti, mektupları sıkı sıkı kavramıştı, gözleri ilerideydi.

"Amirim?" dedi Marasi en sonunda.

"Beni zor bir konuma sokuyorsun, teğmen."

"Amirim, bence sizi o konuma sokan vali, ben değilim."

"Bunları ne kadar kanuni yoldan ele geçirdin?"

"Bu, mahkemenin suç işlendiği yönünde makul şüphe olduğu zaman sizin sahibi olduğunuz araştırma yapma yetkisinin sınırı ve bana hareket etme yetkisi tanımakla ne derecede haklı olduğunuz konusuna getireceği yoruma bağlı olur," dedi Marasi.

"Başka bir değişle, bunları çaldın."

"Evet, amirim."

Aradel belgeleri cebine koydu.

"Bu, onu korumamamız gerektiği anlamına gelmez, amirim," diye belirtti Marasi. "Mahkemede suçlu olduğu kanıtlanana kadar, o hâlâ şehrin kanuni yöneticisi. Burası Yabanlar değil, birini çekip vurduktan *sonra* insanlara bunu neden yaptığımızı açıklayamayız."

"Sadece bunu belirtme ihtiyacını hissetmiş olduğun gerçeği bile, senin Sikkeci arkadaşınla çok fazla zaman geçirdiğin anlamına geliyor, Colms," dedi Aradel. "Görevimden kaçmayı düşünmüyorum. Sadece bütün o insanları ve ayaklanmalarını düşünüyorum. *Haklılar*. Sistem onları *gerçekten* soyuyor. Harabet... bizim bundan daha iyi olmamız gerekiyordu. Lord Sissoylu şu anda bizi görebilseydi ne derdi acaba?"

"Tahminime göre, bu durum hakkında bir şeyler yapmamızı söylerdi."

Aradel kısaca başını salladı. Başka bir yorum yapmayınca, Marasi de atını mahmuzlayarak hızlandırdı ve lord başkomutan da onu takip etti.

* * *

Gelenekler bugünkü Yenidoğum Parkı'nın görünüşünün, yüzyıllar önceki o insanoğlunun Ahenk'in yarattığı taştan rahimlerden dışarı çıktığı günle tam olarak aynı olduğunu iddia ediyordu. Her ne kadar şehir etraflarındaki her yeri kaplamış olsa da, bu hoş çimenler ve ufak tepelerden oluşan merkezi halka, başka bir çağın abidesi olarak dokunulmadan bırakılmıştı.

O, esnek zemin boyunca yürüyerek ilerlerken, Mare çiçekleri Wax'in sispaltosuna takılıyordu. Bu noktanın hiç değişmediğini iddia eden gelenek aptallıktan ibaretti. Breeze ve Hammond tırmanarak dışarı çıktıklarında,

kusursuz bir şekilde biçilmiş çimenler ya da dümdüz sıralar hâlinde yetişen çiçekler bulmadıkları kesindi. Bu geleneklerden bahseden insanlar bankları ve taşlı yolları öylece görmezden mi geliyordu? Binaları? Ahenk çayırın üstüne ziyaretçiler için *tuvaletler* koyacak değildi ya?

En büyük tepenin ortasında Son İmparator ve Miraç Savaşçısı'nın mezarlarını koruyan yarı müze, yarı mozole bina vardı. Tepesinde dev heykeller yükseliyor, bütün bölgeye tepeden bakıyordu. Wax yaklaşırken alçak binadaki ışıkların çiçekler ve çimenlerin üstüne düştüğünü görerek şaşırdı. Kapıyı koruyan bir çift polis memuru vardı.

"Arkanı dönüp git ve sorun çıkarma," diye seslendi bir tanesi Wax yaklaşırken.

Wax emri görmezden gelip yürüyerek sislerin içinden çıktı ve adamların yanına geldi. "Sizi görevliler çağırmıştır, diye tahmin ediyorum."

İki memur onu inceledi, sonra gönülsüzce selam verdiler. Bu adamlarda Birinci Oktant arması olsa da, Wax'in namı biliniyordu. Sık sık uğradığı bir bölge değildi ama geceleri bacağında pompalı tüfek kılıfı ve sispaltosuyla gezen başka kim olabilirdi ki?

"Yağmacılardan endişelenmişlerdi," dedi memurlardan bir tanesi, ağzının etrafında kısa sakalı olan tıknaz bir tipti. "I, amirim."

"Mantıklı," dedi Wax, yürüyerek yanlarından geçti ve kapıyı itip açarak mozoleye girdi.

"Ee, amirim? Bize kimseyi içeri..." dedi bir memur. "Amirim?"

İki memur onu durdurmalarının gerekip gerekmediği hakkında tartışmaya başlarken Wax kapıyı kapattı. Kökendaşların fresklerinin olduğu antreyi gözleriyle taradı. Hammond, Lord Sissoylu, Leydi Hakikat, Wax'in kendi atası Edgard Ladrian. Tombul ve kendini beğenmişti, portresinde elinde bir kadeh şarapla resmediliyordu. Wax'in gördüğü anda bir tane patlatmayı isteyeceği türden biri gibi görünüyordu. *Bir şeylerden* suçlu olduğu kesindi.

Wax, Kül Dünyası'ndan kalma çeşitli andaçların olduğu sergileri görmezden geldi, Miraç Savaşçısı ile kocasının istirahat yerlerinin olduğu odaya da girmedi, gerçi selamlamak için tabancasını kaldırıp silindirini onlara doğru döndürmüştü. Bu, Yabanlar'da ölüleri anma amaçlı bir âdetti.

"Ne oluyor?" Gözleri uykulu bir kadın yakınlardaki bir odadan dışarı çıktı, görünüşe göre müzeci için küçük bir barınaktı. "İçeriye kimse alınmayacaktı!"

"Rutin inceleme," dedi Wax bakmadan yürüyüp yanından geçerken.

"Gecenin ortasında ne rutini?"

"Polisi siz çağırmışsınız," dedi Wax. "Kurallar gereği, merkezden koruma istediğiniz zaman, kaçak mal saklanmadığına dair inceleme yapmamız gerekiyor."

"Kaçak mal mı? Burası *Kökendaşların Mezarı*!"

"Sadece işimi yapıyorum," dedi Wax. "İsterseniz, dışarıdaki amirlerimle konuşun."

Wax, andaçlar ya da plaketlerle süslenmemiş küçük bir odaya girerken, kadın da öfkeyle ön kapılara doğru yürüdü. İçerideki tek şey yerdeki delikti.

Meraklı çocukların içine düşmesini engelleyen bir parmaklıkla çevrelenmiş açık bir çukurdu. Bir merdiven vardı ama Wax içeri bir mermi kovanı attı ve atladı, kendini yavaşlatmadan önce kısa bir süre düştü ve dipteki karanlık, cam gibi taş zeminin üzerine kondu.

Tavandan sallanan birkaç lamba vardı, pekmez damlaları gibilerdi. Yakınlardaki bir ışık düğmesini İtti ve bu devasa mağaranın içine döşenmiş lambaların kırpışarak yanmalarını sağladı. Gençliğinde burayı ziyaret etmişti; her özel öğretmen öğrencilerini getirirdi ve Wax'in bildiği kadarıyla bu devlet okulları için de geçerliydi. Şimdi büyük, alçak tavanlı mağarada tek başına dururken farklı gelmişti. Atmosferi dağıtacak ya da geçmişin görüntülerini kovalayacak geveze turistler yoktu. Uzaklarda nehrin aktığı yerden gelen su sesini çok daha net duyabiliyordu. Mağaraların bazı kısımlarının zamanla su altında kaldığı söylenirdi. Tur sırasında öbür kısımların neden kuru kaldığı hakkında yaptıkları açıklamaları sadece hayal meyal hatırlayabiliyordu.

Mağaranın içine yürüdü, dışarıdaki dünya ölürken bu mağaralardan birine sığınmanın, geri kalan kısa hayatını karanlığın içinde hapis kalarak mı geçireceğini merak etmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyordu. Köşeleri dönerken parmaklarını taş duvarların üstünde gezdirdi. Burası geniş ve açıktı ama ayrıca yanda bir dizi daha küçük, yuvarlak oda da vardı. Çoğu müzenin parçalarıydı ve Kökendaşlar'dan alıntıları içeren plaketleri içeriyordu, metal üzerine yazılmışlardı. Öbürlerinde dünyanın yeniden inşa edilişinin betimlemeleri ya da Ahenk'in Kol Bantları ile Matem Bantları'nın kopyaları gibi başka andaçlar vardı.

Bütün bir oda Kuruluş Kitapları'na ayrılmıştı. Ahenk'in kitapları, ilmi, bilgileri ve Kül Dünyası'nda neler olduğundan bahseden kendi kutsal anlatısıydı. Bir diğer oda diğer Kökendaşlar tarafından yazılmış ciltleri içeri-

yordu; bunların bazıları şu ya da bu hizip tarafından kutsal kitaplara dâhil olarak kabul edilirken, Docksithium gibi bazıları da kimseden kabul görmüyordu. Wax bir keresine onu okumaya kalkmıştı. Telif hakkı sayfaları bile daha ilginçti.

Firari'ye adanmış bir odada bir süre oyalandı. Odada Firari'nin çeşitli sanatçılar tarafından yapılmış yüz tane farklı betimlemesi vardı ve bunlardan bazıları modern, bazıları ise antikti. Her ne kadar Ahenk'in kendisi bunları Saklı Ölümsüz'lere atfediyor olsa da son günler esnasında "ölümden dönerek insanlara görünmesi" hararetli bir hayranlıkla karşılanıyordu.

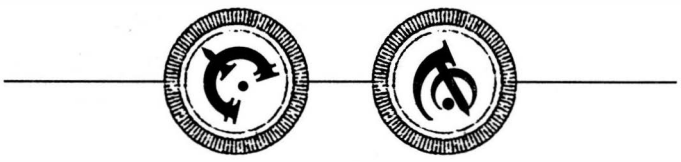
Arkasından yankılanarak gelen sesler Wax'in hızla devam etmesine neden oldu. Wayne burada olsa, büyük ihtimalle ne yaptığını söylemek yerine zavallı insanların kafasını karıştırdığı için demediğini bırakmazdı. Elbette Wayne burada olsa, onları büyük ihtimalle Lord Hükümdar olduğuna ikna eder, sonra da kendine yemek getirtirdi. O yüzden Wax, Wayne'in ahlak anlayışını örnek almamaya çalışıyordu.

Wax metallere adanmış odaları sayarak geçip, sonunda atiyumun sembolüne ulaştı. Bu küçük odada mitolojik metal hakkındaki belgeler ve söylentiler toplanmıştı; Wax'in onları okuyacak zamanı yoktu. Onun yerine çelikgörüşünün gösterdiği mavi çizgileri takip etti, yan duvara işaret ediyorlardı. Buradaki bir parça dekoratif ahşap kaplamayı söktü ve bir kolu iterek bir kapının açılmasını sağladı, arkasında bir mağara vardı.

İçeri girdi, duvardaki bir yağ fenerini indirdi ve kapıyı kapattıktan sonra zifiri karanlığın içinde çömeldi, silah kemerini yoklayarak kibrit arıyordu. O kibritleri çıkarırken, hırıltılı bir ses karanlığın içinden konuştu.

"Seni bekliyordum."

20

Wax karanlığın içinde hiç kımıldamadan durdu. Çeliğini harladı, rahatlatıcı ateşin içinde rehberlik arıyordu. Mavi çizgiler sadece arkasına doğru işaret ediyordu, bunlar gizli kapıyı ve duvardaki çivileri işaret ediyordu. Başka hiçbir şey yoktu.

Ama... Belki zar zor seçebildiği başka bir şey mi vardı? Bir örümcek ağının ipleri kadar minik olan iki solgun çizgi. Metalini harladı, zorlandı, İtti. Çizgiler karanlığın içinde titreşti. Sonra kayboldular.

Wax Sterrion'ını çekti, çizgilerin ötesine doğrulttu ve hızla üç el ateş etti. Barutun patlaması odayı şimşek gibi aydınlatırken, Wax öbür silahını mavi çizgilere ve sesin kaynağına çevirdi.

O şimşekler çakarken, karanlığın içinde, yakınlarda bir yere çökmüş bir şeyleri seçmişti. İnsanlık dışıydı, hayvani gözleri ve bembeyaz dişleri vardı. *Pas ve Harap*. Silahını kavrayan parmakları terlemiş Wax geriye çekildi, ateş etmeye hazırdı.

Tetiği çekmedi. Bir şeyi seninle konuştu diye vurmazdın.

"Epey gergin bir tipmişsin," diye hırladı ses.

"Kimsin sen?" *Nesin sen?*

"Fenerini yak, insan," dedi ses. "Ve o kapıyı kilitle. Birileri silah seslerine bakmak için gelmeden önce buradan gitmiş olalım."

Wax nefesini toplamak ve sinilerini yatıştırmak için durakladı ama so-

nunda tabancalarını tekrar kılıflarına koydu. Bu her neyse, konuşmak yerine ona saldırabilirdi de. Wax'i öldürmek istemiyordu.

Küçük feneri yaktı ama kaldırdığı zaman, yaratık koridorda sadece bir gölgeden ibaret olacağı kadar uzaklaşmıştı bile. Hâlâ gergin olan Wax duvarda bulduğu mandalları çevirerek gizli kapıyı içeriden kilitledi.

"Gel," dedi ses.

Wax fenerini kaldırıp, dört ayak üzerinde yürüyen gölgeyi takip ederken, "Siz de onlardansınız," diye fısıldadı. "Kandrasınız."

"Evet."

Wax yetişmek için koşturdu, fenerinin ışığı en sonunda yol arkadaşını net olarak görebilmesini sağlıyordu. Bir kurt köpeğiydi, alacalı gri bir rengi vardı, kesinlikle Wax'in gördüklerinin en büyüğüydü. Postu ona sisleri hatırlatıyordu.

"Sizi okumuştum," dedi Wax.

"Ne güzel," diye homurdandı kandra. "Sazed'in sarhoş insanlar adımla küfredebilsin diye küçük kitapçığında bana da yer vermesinden o kadar mutluyum ki."

"Bunu... yapıyorlar mı?"

"Evet." Kurt köpeği boğazının derinliklerinden sessizce hırladı. "Bir de... oyuncaklar var."

"Ha, evet," dedi Wax. "Soonie köpecikleri. Onlardan görmüştüm."

Hırıltı daha da yükseldi ve Wax'in gerginliği geri döndü. Ölümsüz köpeğe sataşmamak en iyisiydi. Wax bu yaratık hakkındaki efsanelerin ne kadarının doğru olduğunu bilmiyordu ama sadece yüzde biri bile gerçekleri temel alıyorsa...

"Ee," dedi Wax. "Bekçi. Beni mi bekliyordunuz?"

"Bir insanın bu mağaralarda tek başına dolanmasına izin vermenin akıllıca olmayacağına karar verildi," dedi kandra. "Ben de kendim geldim. Diğerleri meşguldü."

"Bleeder'ı mı kovalıyorlar?"

"Ona karşılık veriyorlar," dedi kandra Wax'i bir yol ayrımına götürürken, sonra sağ tarafa döndü.

Wax boğazını temizlemeden önce kısa bir süre sessizlik içinde yürüdüler. "Ee... bunun ne anlama geldiğini açıklayabilir misiniz?"

Köpek iç çekti, rahatsız edici bir sesti. Konuşan bir köpek garipti ama o iç çekme o kadar *insaniydi* ki.

"Bugünlerde pek konuşmuyorum," dedi kandra. "Görünüşe göre ant-

renmansız kalmışım. Paalm, bizzat Lord Hükümdar'dan öğrendiği becerileri kullanarak devrim yapmaya çalışıyor. Ama o, tek bir kandra. Geri kalanlarımızı küçümsüyor ve bu yüzden bizi aynı oranda hafife alıyor. Onun yaptığını biz de yapabiliriz, insanları taklit edip, sokaklarda görülebiliriz. Çünkü canavarlık yaptırdığı her 'rahip' için bu gece düzinelerce dışarıda olacak, sakinlik ve huzurdan bahsedip, insanlara söylentilere aldanmamalarını salık verecek."

"Akıllıca," dedi Wax. Bleeder'ın izini sürdüklerini varsaymanın dışında diğer kandraların ne yapıyor olabileceğini düşünmemişti. Bu mantıklıydı. Wax de bunu bir şekilde araştırmasında kullanabilir miydi?

Wax, mağaralarda daha da derinlerle ilerlerken, kayaların üzerinde yetişen kabuksu beyaz bir maddeyi fark etti, Bleeder'ın giysilerinde bulduğu toz kalıntısının kaynağıydı. Eğer fenerini söndürürse parıltıyı görebileceğini tahmin etti. Fenere ihtiyacı bile olmayabilirdi ama onu çevreleyen, yukarılarındaki sislerden ayıran bütün bu taşları düşündüğü zaman içinden söndürmek gelmiyordu.

Tüneller ağı Wax'in beklediğinden çok daha genişti. Buranın sadece mezarların altındaki bir mağara olduğunu düşünürdü ama hiç de öyle değildi. Ahenk dünyayı yeniden yaparken insanoğlunun pek çok farklı sığınağını bir araya getirmiş, hepsini birden şu anda Elendel olan aynı bölgeye koymuştu. Bu tüneller şehrin ne kadarının altından uzayıp gidiyordu? Su basmış olan birkaç tanesinin yanından geçmişti, onlarla kuru kalanların arasındaki fark neydi ki?

Tünellerin içinde yürürlerken başka bir büyük mağaraya açılan bir girişin yanından geçtiler. Wax buna bir göz atmak için fenerini kaldırdı, sonra yerinde donup kaldı. Fener, pürüzlü doğal kayalar yerine, tozlu döşemeler ve sütunları aydınlatıyordu, zemin yer yer parçalanmıştı. Onların ötesinde sanki küçük bir *kulübeymiş* gibi görünen bir şey vardı.

Wax, kandra ilerlemeye devam ederken, "TenSoon?" diye seslendi.

"Benimle gel, insan."

"Burası..."

"Evet, Kredik Shaw. Lord Hükümdar'ın sarayının bodrumlarında çok kişi saklanmıştı. Sazed onu da diğer tüm sığınma mağaraları gibi buraya getirdi."

Wax, canlanmış tarihe, hayır *mitolojiye* bakakalırken yerinden kımıldayamadı. Lord Hükümdar'ın sarayı. Firari ve takipçilerinin yürüdüğü mekânlar.

Hay Harabet... *Miraç Kuyusu* bile orada olmalıydı.

"İnsan," dedi kandra, ısrarcıydı. "Görmeni istediğim bir şey var. Gel."

Wax, kayıp Kredik Shaw'ın girişine arkasını dönerken, *başka bir zaman*, diye düşündü ve TenSoon'u takip etti. "MeLaan kandraların buraya sık gelmediklerini söylemişti. Neden? Burası sizin eviniz değil mi?"

"Burası kutsal bir yer," dedi kurt köpeği. "Evet, burası evimiz ama ayrıca bir hapishane. Ve çok daha fazlası. Lord Hükümdar'ın zamanında, buraya kendimiz olabilmek için, özgürlüğümüz için ihtiyacımız vardı. Dışarıda kontrol ediliyorduk, insanların kölesi oluyorduk."

Kızgın, diye düşündü Wax. Yüzlerce yıl sonra bile, yaşadığı hayat bu yaratığa acı veriyordu. O insanoğlunu suçluyor muydu? Peki ya Bleeder?

"Buraya istediğimiz zaman geliriz," dedi TenSoon. "Çoğu zaman yalnız başımıza ve seyrek geliriz. Yukarıda artık görüşebileceğimiz, kendimiz olabileceğimiz mekânlar var. Evler. Hayatlar. Genç nesiller neredeyse hiçbir zaman burayı ziyaret etmezler. Şu anda sahip oldukları hayatları tercih ediyor ve geçmişi hatırlamayı istemiyorlar. Sanırım ben de öyleyim, gerçi farklı nedenlerim var."

Wax başını sallayarak onayladı, Anayurt'un dolambaçlı tünellerinde gittikçe daha da derinlerle ilerlerken kandranın yanında yürüdü. Pek çok boş odanın yanından geçtiler ama bazılarında garip şeyler vardı, iki tanesindeki eski sepetler ve zemine saçılmış bazı kemikler gibi.

Wax, Yabanlar'dayken epey bir tünel görmüştü ama pek çoğu insan yapımı madenlerdi. Bu mağaralar farklıydı. Onlar toz ve toprak kokardı ama burası her nasılsa *canlıymış* gibi geliyordu. Suyun ve mantarın kokusu vardı. Sabrın.

Tüneller eğri büğrü ama pürüzsüzdü, uzun süre yanık kalmış bir mumun akmış kısımları gibi. Wax'in bildiği kadarıyla dünyadaki diğer her şey Külkıyamet sırasında tamamen yeniden yaratılmıştı. Ama bu mağaralar tarihin başlangıcına kadar geri gidiyordu, insanoğlunun kendisi kadar. Hatta daha da eskiye.

Neden sonra pek de öbürleri kadar doğal görünmeyen küçük bir odaya ulaştılar. Bir şekilde kandra elleri tarafından mı şekillendirilmişti? TenSoon odanın girişinde durup oturdu. Wax'in ışığı bir dizi çukur şeklinde çöküntüleri olan zeminin pürüzsüz kayalığının üzerinde parlıyordu. Belki bir buçuk metre çapları vardı, Yabanlar'da şuursuzca metal arayan madencilerin açtığı çukurlara benziyorlardı.

Wax TenSoon'a hızlıca bir bakış attı.

"Seninle buluşmaya gelirken buranın yanından geçmiştim," dedi kandra hırıltılı, yarı insan sesiyle. "Yanlış bir koku vardı."

Yanlış koku mu? Wax'in burnuna garip hiçbir koku çalınmamıştı ama buranın kokusu ona genel olarak garip geliyordu. Odanın içine girdi, sonra bir şey fark etti. Küçük çukurlardan biri doluydu. Bunlar kâğıttan sayfalar mıydı?

Evet, öylelerdi. Wax çukurun kenarında diz çökerken içinde yüzlerce sayfa kâğıt bulduğu için şaşırmıştı, sanki bir kitaptan yırtılmışlar gibi hepsinin birer kenarı tırtıklıydı. Numaralandırılmış dizeleri olan küçük yazılarla dolulardı. Kuruluş Kitapları.

Normal yazıların yanında, birileri bunların hepsinin üzerine kahverengimsi kırmızı mürekkeple bir şeyler karalamıştı.

Kan, diye düşündü Wax. *Bu kan.*

Fenerini yere koydu, sonra aşağı uzandı ve bir sayfayı aldı. Kitap seksen, dize yirmi yediden elliye kadar. Ahenk'in Gerçek'i arayışı hakkındaki dizelerdi.

Birileri, büyük ihtimalle Bleeder, hepsinin üzerine *Yalan, yalan, yalan* yazmıştı.

Wax başka sayfaları da aldı. Çoğunun üzerine yazılmış bir şeyler vardı, bir kelime ya da bir cümle, gerçi pek çoğu sadece kanla lekelenmişti. Bütün bunlarda Wax'i rahatsız eden, gözünün seğirmesine neden olan bir şeyler vardı. Bunun ne olduğunu çıkaramıyordu.

Ben oradaydım, yazıyordu bir sayfada. *Kimse*, diyordu bir diğeri. Öyleydi, diyordu bir başkası. Bunları yere dizmeye başladı. Wax'in neredeyse unuttuğu TenSoon kapının ağzında burnunu çekti.

Wax dönüp ona doğru baktı. "Bunları görmüş müydünüz?"

"Evet," dedi TenSoon.

"Sizce ne anlama geliyorlar?"

"Ben... fazla uzun kalmadım," dedi kandra, sonra başını yana çevirdi. "Zamanımı bu odada geçirmiyorum, insan. Buradan pek hoşlanmam."

Bu oda... Wax ürperdiğini hissetti. Bu TenSoon'un kemikleri olmadan kilit altında tutulduğu, idamı beklerken hapsedildiği oda mıydı?

Pas tutası. Wax, dünyanın kaderinin belirlendiği yerde oturuyordu.

Wax aşağı uzanarak daha fazla sayfa aldı. Görünüşe göre Bleeder bütün Kuruluş Kitapları setini parçalamıştı, kısaltılmamış sürüm olmalıydı. Matbaa baskısı değil, el yazımı olduğuna bakılırsa epey de eski olmalıydı.

"Siz Miraç Savaşçısı'nı gerçekten tanıyordunuz, değil mi?" diye sordu Wax.

"Tanıyordum," dedi TenSoon alçak sesle. "Sona doğru, bir saatten uzun süreyi iğnelerim olmadan geçirdim ve bu yüzden hatıralarım bozuldu. Ama kaybettiğim şeylerin çoğu iğnesiz kalmamdan hemen önceki zamana ait. Onu içeren hatıralarımın büyük kısmı net."

Wax elindeki kâğıt desteleriyle duraksadı. "Nasıl biriydi? Kişisel olarak, demek istiyorum."

"Aynı anda hem güçlü, hem de korunmasızdı," diye fısıldadı TenSoon. "O benim son efendimdi ve en büyüğüydü. Tüm varlığını yaptığı işlere adardı. Dövüştüğü zaman, bıçağın kendisiydi. Sevdiği zaman ise aşkın kendisi. O açıdan, Vin benim tanıdığım diğer herkesten daha... fazla insandı."

Wax kendini başını sallayarak onaylarken buldu, sayfaları üzerlerinde yazı olup olmamasına göre desteler hâlinde etrafında yere diziyordu. Üzerlerinde parmak izleri olanlar ayrı bir yığındaydı. Belki bir işe yararlardı. Büyük ihtimalle yaramayacaklardı. Ne de olsa Bleeder bedenini *değiştirebiliyordu*.

TenSoon en sonunda yürüyerek Wax'e yaklaştı. "Eğer hepsini bir sıraya dizersen bir şeyler anlatacaklarmış gibi görünüyor," dedi kâğıtları inceleyen TenSoon.

"Öyle," dedi Wax memnuniyetsizlik içinde.

"Sorun ne?"

"Bu çok fazla," dedi Wax elini kâğıtlara doğru sallayarak. "Fazla çapraşık, fazla sansasyonel. Neden bir dizi sayfanın üzerine yazı yazıp, sonra da onları parçalayarak burada böyle bıraksın?"

"Çünkü delirdi."

"Hayır," dedi Wax. "O türden deli değil. Yaptığı şeyler fazla bilinçli, fazla odaklı. *Amaçları* delice olabilir ama *yöntemleri* dikkatli." Wax bunu nasıl açıklayabilirdi? Bu vaka içgüdülerinin çelişmesine neden oluyordu.

Tekrar denedi. "Biri geride böyle bir şey bıraktığında, iki anlama gelebilir. Ya beceriksizdir ya da fazla abartıyordur. O beceriksiz değil ama arkasında ipuçları bırakarak ve oyunlar oynayarak sevimlilik yapmaya çalıştığını da düşünmüyorum. Onunla konuştuğum zaman..."

"Paalm'la *konuştun* mu?" diye sordu TenSoon kulakları dikilerek. "Ne zaman?"

"Bu gece," dedi Wax. "Pişmanmış gibi bir havası vardı. Oyun oynamadığını iddia etmişti ama bu bir oyuna benziyor. Tekrar birleştirildiği zaman bir ipucuna dönüşecek bin parçalanmış sayfa?" Başını olumsuzca salladı. "Yutmadım. Deli ya da değil, diğer kandraların bunu eninde sonunda bulacağını bilmesi gerekirdi."

"Pekâlâ," dedi TenSoon geri oturarak. "Ama seninle *kendisi* olarak mı konuştu, bir rolü oynar şekilde değil miydi?"

"Evet. Bu garip mi? Şu anda siz de öyle yapıyorsunuz ve MeLaan da belli bir rolü oynuyormuş gibi görünmüyordu."

"Biz Paalm değiliz," dedi TenSoon. "Onu bildim bileli, Paalm rollerin esiri olmuştur. Ben de öyleydim, yıllar önce. Birilerini taklit etmediğim zamanlarda kim olduğumu bilemiyordum."

Wax kâğıtların üzerinde göz gezdirdi. Özgürlük, diyordu bir tanesinin üzerinde büyük bir karalama. *İsteseniz de, istemeseniz de, size özgürlüğünüzü*, diyordu bir diğeri, bir düşüncenin sadece yarısıydı.

"Bleeder nasıl biriydi?" diye sordu Wax. "O *kimdir*, Bekçi?"

"Söylemesi zor," diye cevap verdi TenSoon. "Paalm, Lord Hükümdar'ın evcil kandrasıydı, onun iradesinin ve onunla yaptığımız anlaşmanın kölesiydi. Kül Dünyası'nın sonunu getiren olayları görmezden gelmişti; ortadan kayboldu, Anayurt'a geri dönmedi. Kurtulanlar arasında belirene kadar ben de öldüğünü sanıyordum. O zaman bile kendini bizlerden ayrı tutuyordu, gerçi hepimiz gibi Ahenk'e hizmet etti. Ta ki... Yokluk. Kayıp."

"Özgürlük," dedi Wax eliyle sayfaya dokunarak. "Benimle özgürlük hakkında konuşmuştu. Ne demek bu?"

"Bilmiyorum," dedi TenSoon, sesi daha önce olduğundan bile daha fazla hırlama şeklindeydi. "Temsil ettiğimiz her şeye ihanet etti. Ama öte yandan, ben de etmiştim. O yüzden belki biz çiftizdir, o ve ben. Şimdi İkinciler'in çoğu kendi hayatlarını bitirerek kaçmayı seçtikleri için, bu gezegende kalmış en eski iki canavarızdır."

"Özgürlük..." diye fısıldadı Wax. "Bizleri başka biri oynatıyor... Vali konağında bana bir mesaj bırakmıştı. Bir politikacının dilini kesti, yalanlarını susturmak için. Bir rahibin gözlerini oyarak öldürdü, bakmasını engellemek için. Görmesini. Kimin? Neden?"

Bleeder, Lord Hükümdar'ın kandrasıydı, onun emirleriyle hareket eder, onun tarafından oynatılırdı. Sonra da... Ahenk'in hizmetkârı olmuştu, değil mi? Kafasının içinde O'nun sesiyle yaşadı, her zaman O'nun kontrolünü ele alabileceğini bilerek. Bu nasıl bir his olurdu?

İğnelerinden birini çıkarmaya mı iterdi? Aynı özgürlüğü herkese de getirmeye mi çalışırdı? Deliliğin pençesinde, dünyanın kurtarılmaya ihtiyacının olduğunu mu düşünürdü?

Wax yavaş yavaş doğrulup kalktı. "Konu Ahenk."

"Kanun adamı?"

"O, Tanrı'yı devirmeye çalışıyor."

"Delilik."

"Evet," dedi Wax kandraya doğru dönerek. "Öyle." Küçük odanın içinde volta atmaya başladı. "Ahenk'le konuşup, benim için bir şeyi öğrenin. Bleeder'ın ilk ortadan kayboluşu herhangi bir noktada Ahenk'in onun kontrolünü almaya çalışmasından sonra mı oldu? Onu tetikleyen bu muydu?"

Bir anlık sessizlik. "Evet," diye cevap verdi TenSoon. "Ahenk onu doğrudan kontrol etmeye çalışmadığını söylüyor ama onu yapmak istemediği bir şeyi yapması için çok fazla zorlamış."

"Bu bütün insanların kontrol edildiği fikrinde ısrar ediyor." *Ahenk adına... Kanlı Tan de o muydu? O zaman onun bedenine mi bürünmüştü? Lessie'yi vurduğum zaman, o da mı oradaydı?* "O, herkesin Ahenk'in kuklası olduğuna inanıyor; ona göre, politikacılar O'nun ağzı. Hükûmeti bu nedenle yıkmaya çalışıyor. Din ise Ahenk'in gözleri, insanoğlunu izlemek için. Dini gruplar arasında çatışma yaratarak bunu baltalamaya çalışıyor."

"Evet..." dedi TenSoon. "Bir açıdan, bu İlk Ahit'in sürdürülmesi gibi görülebilir. Lord Hükümdar'a hizmet et. Onun yenmeye çalıştığı güce karşı savaş. Bu, Ahenk'in yarısı."

"Ama benim bunda ne rolüm var?" diye devam etti, TenSoon'u sadece yarım kulakla dinliyordu. "Neden ben? Bleeder neden çabalarını..."

Hayır, yanlış soru.

Bundan sonra ne yapacaktı? Gözler, dil... belki kulaklar? *Senden bir adım önde olduğunu varsay*, dedi Wax kendi kendine. *En kötü ihtimale karşı hazırlık yap.*

Bir kere daha yerdeki kâğıt sayfalarına baktı. Wax'in ayak altından çekilmesini istiyordu. Karmaşık bir bilmece mi? Bu bir zaman kaybıydı, bir tür dikkat dağıtıcı unsurdu. Bu kâğıtları Wax'le oyun oynamak için değil, planının sonraki aşamasını tamamlamasına yetecek kadar süre için araştırmasını yavaşlatmak amacıyla yırtmıştı. Wax'e buranın yolunu cübbesindeki tozla *o göstermişti.* Tozu oraya yerleştirmesinin amacı buydu.

"O biliyor," dedi Wax alçak sesle. "Sizin ne yapacağınızı biliyor, TenSoon. Ne *yaptığınızı*." Ürperdi ve kandranın insan olmayan gözlerinin içine baktı. "O sizin kandralarınızı dışarı göndereceğinizi, halkı yatıştırmaya ve sakinleştirmeye çalışacağınızı *planlamıştı.* Bu sizleri savunmasız bırakıyor. Sonraki adımı kandraları vurmak."

* * *

Wayne iki ateşin arasından geçiyordu. Birinin içinde masa ve sandalye bacakları keskin çizgiler çiziyordu, yakılan cesetlerin gölgeli kol ve bacakları gibiydi. Sisler ateşlere fazla yaklaşmıyordu, gerçi duman gecenin karanlığında onları epey iyi taklit edebiliyordu. Sadece epey bir yakınına gidip kokusunu iyice alınca gerçekte ne olduğunu fark edebildiğin, süslü püslü giyinmiş bir dilenci gibi.

Wayne purosunu yakmak için ateşlerden birine doğru eğildi, gerçi bu hareketi, yanan kolunun derisini iyileştirmesini gerektirmişti. Kolunda yanan kıllarının yanında ateşin de kokusunu alabiliyordu. Cilalı mobilyalar temiz ve yanmazdı. Isıyı hissetmekten hoşlanıyordu ama. Kendini canlı hissetmesini sağlıyordu.

Metalakıllarını doldurmayı bırakmıştı, yaklaşan olaylar için yeteri kadar sağlığının olduğunu umuyordu. Şu anda zayıf ya da hasta olmayı kaldıramazdı. Bütün bu yaşananların ortasında olmazdı.

Alevlerden geriye çekildi ve puroyu dişlerinin arasına kıstırdı. Afili türdendi, valinin kendi gizli zulasından. Wayne pas tutası şeylerden nefret ettiğini hatırlamadan önce uzun bir nefes çekti. Eh, neyse. Onu iyi bir şeyle takas etmemişti zaten. Sadece Wax'in çatallarından biriydi.

Bu meydanda toplanan grup, Wayne'in bu gece gördüklerinin içinde en büyüğüydü. Bir leşin etrafına toplanan kuzgun sürüsü gibi, ellerinde meşalelerle yığılmışlardı. Kalabalığın arka tarafına doğru yaklaştı ve purosunu oradaki birine verdi. Kadın orada afallamış hâlde dururken, Wayne de kalabalığın içine daldı.

Bu kadar büyük bir kalabalığın *arasında* hareket edilmezdi, kalabalıkla *birlikte* hareket edecektin. Kalabalığı üstüne şöyle sağlam bir ceket gibi geçirecektin, sıkı sıkı oturtacaktın, sonra kumaşın çektiği yöne doğru gidecektin. İnsanlar ilerlediği zaman Wayne ilerliyordu ve uygun noktalarda konuşmasına tam ayarında sarhoş peltekliği katarak bağırıyordu. Birisi onu dürttüğü zaman dost canlısı bir dirseklemeyle karşılık veriyordu ve fazla uzun süre geçmeden ön tarafa yaklaşmıştı. Burada, diğer herkesin yukarısında ayakta duran gömleksiz ve pantolonu askılı bir eleman vardı, bir fıskiye heykelinin üzerine çıkmış, destek almak için Firari'nin mızrağını kavramıştı ve öbür yumruğunu da kalabalığa doğru kaldırıyordu.

"Bizi soyup soğana çeviriyorlar!" diye bağırdı adam.

Hı hı, orası doğru, diye düşündü Wayne kalabalığın onaylayan kükreyişine bağırarak katılırken.

"Her gün uzun saatler boyunca çalışmamızı bekliyorlar ama işlerine

gelmediği zaman, bizi öylece kapının önüne koyuyorlar ve açlıktan ölsek umurlarında olmuyor."

Evet, aynen öyle yapıyorlar, diye düşündü Wayne bağrışlara ve küfürlere katılırken.

"Birbirlerine kıyak yapıyorlar," diye kükredi adam. "Kanımızı emip kurutuyorlar, sonra da toplaşıp müsrif partiler veriyorlar!"

O *partilere gittim,* diye düşündü Wayne. *Sandviçler güzel.*

"Firari buna katlanır mıydı?"

Büyük ihtimalle katlanmazdı, diye itiraf etti Wayne. Kalabalık etrafında galeyana gelirken, Wayne kollarını kavuşturdu ve düşündü. Tamam, ölümsüz bir katili yakalamak falan da önemliydi ama, *hay pas tutası,* bu aynasızlar ve soylularla takılırken görülmek için iyi bir zaman değildi. Bu konuşmayı dinlerken neredeyse *kendi kendini* ipe çekesi geliyordu ki, bu çok rahatsız ediciydi. Çünkü Wayne genelde sadece sabahları intihara meyilli olurdu.

Tam dönüp bu konuda MeLaan'la konuşmak üzere konağa doğru akmaya başlayacakken, bir şeyler değişti. Yeni bir suret heykelin üzerine tırmanmıştı. Askılıdan daha yaşlı, kelleşmekte olan bir adamdı ve belinin etrafı biraz fazla kalındı, ama böyle arkadaş canlısı bir şekilde. Aşağısı bir sispaltosu gibi şeritlere ayrılan süslü cübbeler giyiyordu. Bir Firarist rahibi miydi?

Toplu adam ricacı bir şekilde bir elini kaldırdı ve bağıran eleman başını eğerek selam verdi ve geriye çekildi. Firari'nin devasa tasvirinin altında rahibinin sözü dinlenirdi. Wayne içinde bir rahatsızlığın çalkalandığını hissetti, sanki midesi onu biraz önce bir dizi çürük elmayla doldurduğunu fark ediyordu. Din Wayne'i endişelendirirdi. İnsanlardan bıraksan hiçbir zaman yapmayacakları şeyleri isteyebiliyordu.

"Sizlere anlayış ve sevgi içinde geliyorum," dedi rahip karanlığın içine doğru. "Ama sizlere yalvarıyorum, Firari'nin adını yıkım ve yağma için anmayın. Mücadele etmenin bir yolu var ve bunda sizlere ben de katılacağım, ama bunlar Lord Hükümdar'ın zulmünün günleri değil. Sesinizi duyurabilme beceriniz var. Adınıza hükûmete temsilciler gönderebilirsiniz."

Kalabalık sessizleşti. Birkaç adam küfredip, valiye tam olarak ne yapmak istediklerini bağırarak açıkladı, ama çoğu kişi susmuştu.

"Firari gülümsememiz gerektiğini söylemişti," dedi rahip. "O, hayat ne kadar kötü olursa olsun, üzüntülerimizin bizi yıkmasına izin vermemeyi öğretti."

Kalabalığın havası değişiyordu. Bağırmak yerine yerlerinde kımıldanıyorlardı. Wayne rahatladı. Eh, belki din süslü giysiler ve acayip şapkalardan *başka* bir işe de yarayabiliyordu. Eğer o rahip bu grubu dağıtabilirse, Wayne ona bir içki ısmarlayacaktı, kesin. Ve rahiplere içki ısmarlamak müthişti, çünkü çoğu zaman kendilerininkini içmiyorlardı ve böylece ikisi de sana...

Bekle. Demin konuşan askılı herif neden gizli gizli rahibe arkadan yaklaşıyordu? Elini kaldırırken sanki...

"Dur!" diye bağırdı Wayne kalabalığı iterek fıskiyeye doğru giderken. Zamanı durdurdu, bu da etrafındaki insanlarda epey büyük bir şaşkınlığa neden oldu, ama pek bir faydası yoktu. Eline geçen tek şey, rahibin kurtarılamayacak kadar uzakta olduğunun farkına varmak ve çaresiz hissederek orada kalakalmak oldu. Askılı eleman nazik yaşlı adamın hemen arkasında duruyordu, elini kaldırmıştı, bıçak, ateş ışığında parlıyordu.

Yalnız, o bıçak filan değildi. Bir *şırıngaydı*.

Wayne hız baloncuğunu bıraktı. Şırınga aşağı doğru saplanarak rahibi sırtından vurdu. Adamın yuvarlak yüzü yukarı doğru seğirdi ve sonra yüzü *erimeye* başladı. Şeffaflaştı, gözleri akarak yuvalarından aşağı sarktı, içindeki kristal kemikler ateşlerin ışığıyla parıldadı.

"Bakın!" dedi üstü çıplak adam. "Bakın sizi yatıştırmak için ne gönderiyorlar? Saklı Ölümsüzler de soylulara hizmet ediyor! Bu rahip falan değil, onların bir uşağı. Özgür olduğunuza inanmanızı istiyorlar, onların demokrasisinin size de faydası olduğuna inanmanızı, ama sizin etrafınızı çeviren tek şey yalanlar!"

Rahip, hayır, kandra; dik durmak ve konuşmak için çabalarken Wayne ağzı açık bakakaldı. Ama bu işi daha da kötüleştirmişti. Protestocular bağırdı, Wayne'in yakınındakiler dışında kabadayılıkları daha da güçlü geri dönmüştü, buradaki insanlar hâlâ neden zamanın onlar için durduğunu çözmeye çalışıyorlardı.

Eteği kirli bir kadın ona dik dik baktı. "Hey, sen şu Yabanlar'dan gelen adam değil misin?"

Wayne yüzünü buruşturarak geri çekildi. Fıskiyenin üstündeki lider onu fark etti ve nutuğunu yarıda kesti. Eliyle doğrudan Wayne'i işaret etti. "Bir tanesi de burada!" diye bağırdı. "Aramıza polisleri gönderiyorlar! Her taraftalar, sizi kontrol ediyorlar!"

Kalabalığın tamamına yakını Wayne'e bakmak için döndü.

Lanet olsun.

Yatırımcı Aranıyor. Elektriğe yatırım yapmak zenginliğinizi büyütecek. İletişim S. T., Stranat Sk. No 15.

Bahisler ve boxing alışverisinin başlaması da uzun sürmedi ve gençler önceden belirlenen saatlerde polis memurlarını özellikle bu sokak yarışlarına başladı.

En ağır darbe paralel yolları ve uzun düz sokakları olan 3. Oktant'a iniyor ve bir aydan daha kısa bir süre içinde genç eski panayır alanında sadece otomobiller için olan bir yarış pisti açıyor.

(Devamı arka sayfada.)

balodaki herhangi bir kişiye denk olacağımı biliyordum. Eltania Çukurları'ndaki kabileleri ben yenmemiş miydim? Küldağlarının eteklerinin şimdi bitkilerle yemyeşil olduğunun haberini ilk getiren ben değil miydim? Ve Kaermeron Ovaları'nın efsanevi uzun boyunlu atlarını ehlileştiren de ben değil miydim?

"Sen suçlarının cezasını çekene kadar bu silahı indirmeyeceğim," dedi adam.

Güçlenmiş duyularım adamın konuşmasında hafif bir titreşimi seçmişti. Gözlerinin sağa ve sola neredeyse fark edilemeyecek kadar hafifçe kaydığını fark ediyordum. Bu ilk başta düşündüğüm gibi Kaldırımloncacıları'nın uşaklarından birisi değildi. O intikam peşinde olan bir adamdı ve öcünü tam olarak kimden alması gerektiğinden de emin değildi.

"Gelin barışçıl bir şekilde konuşalım," diye önerdim. Kolumu Leydi Lavont'un titreyen parmaklarından nazikçe kurtardım. "Her şey çözülecek, leydim," dedim, kısacık bir an için parmaklarım onunkilere dokunurken nefesindeki minik bir kesilmeyi fark ederek.

Bıyıklı sırtını dikleştirdi. "Üç yıl önce Yabanlar'da kardeşimi öldürdün, Covingtar yakınlarında," dedi.

Suçlaması hakkında düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, o yüzden de öne doğru bir adım attım, ellerimi havaya kaldırdım, ve dedim ki, "Görebildiğin gibi, silahsızım." Kendi çevremde dönerek kalabalığa gerçekten de üzerimde tabanca olmadığını gösterdim. Ve evet, arkamı cesurca Bıyıklı'ya dönmüştüm, kim olduğum konusundaki güvensizliğine güveniyordum.

Dönerken, bir yandan da içinde olduğum durumu düşünüyordum. Üç yıl kadar önce kendimi Covingtar'ın yakınlarında bulduğum doğruydu. Ancak orada birilerinin kardeşini mi öldürmüştüm? Pek çok adamı kardeşsiz bıraktığıma hiç şüphe yoktu ancak asla özel olarak değil. Bir adamı, özellikle başka bir adamı kardeşsiz bırakmak amacıyla öldürmenin düşüncesi bile benim için tiksinti verici.

"Aradığın adam ben değilim," dedim bir yudum daha almak için kadehimi kaldırırken, çünkü eğer öleceksem bile, bunu kaliteli bir Chamblis Montreau 328 içerken yapacaktım.

Tabancanın namlusu daha da fazla titredi. Eğer planım başarısız olursa, kaslı karnımda bir diğer kurşun yarası izi daha olacaktı. Deri ile kaslar iyileşirdi ancak kaliteli gömleğim, yüksek sosyetedeki modayı yakından takip eden kişilerin seçkin ve zevkli gömlek terzisi olan (Kanton Bulvarı ile Troncheau Yolu'nun köşesindeki) Gilles ve Gilles'in sahibinin kızından bir hediyeydi. Soylu kanımla lekelenmesini arzu etmiyordum.

"Kimsin o zaman?" diye sordu Bıyıklı tabancasının namlusu daha da aşağı inerken. Tehlike anı daha tamamen geçmemişti ancak kendi nefesim rahatladı. Güçlenmiş duyularım Bıyıklı'nın ceylan hızındaki kalp atışlarının daha makul bir tempoya indiğini seçebiliyordu.

"Centilmen Jak," dedim alçakgönüllülükle. "Mutlaka adımı duymuşsundur."

"Yani sen o Waxillium Ladrian denen herif değil misin?"

"Firari adına, hayır!" Öfkem birden bire yükseliverdi. Pek çok adam böylesi bir söz yüzünden yumruklarımın yanlış tarafıyla tanışmıştı ancak burada, Dış Şehirler'in medeniyetten nasibini almamış uçlarında, sersemliği için bu hödüğü cezalandırmamam gerektiğini biliyordum.

"Hayır, güzel kardeşim," dedim daha sakince ve cömert bir kahkaha attım. Adam titreyen tabancasını kılıfına geri koydu. O bıçak benzeri bıyıklarının altında çarpık bir gülümseme belirmeye başlıyordu. Adama bir çayır aslanına yaklaşacağım şekilde yaklaştım ama birkaç kalp atışı içinde eski bir dostummuş gibi sırtına vuruyordum (ve bıyık uçlarından bir tanesinin sağ kulağımı delmesinden ise kıl payı kaçınıyordum, gerçi böyle bir delik hiç kuşku yok ki saygıdeğer Handerwym'in oraya asabileceğim metalakılları kıskanmasına neden olurdu).

"Bir içki!" diye kükredim. "Arkadaşım için bir içki! Çünkü ben de karşıma çıksaydı Waxillium Ladrian'a silah çekerdim!"

Tehlike geçmişti, Leydi Lavont tekrardan yanıma geldi, dudaklarında bir gülüşün çınlaması vardı. Kalabalığın üzerinde sallanan ve derhal Handerwym'e ait olduklarını tanıdığım bir çift kolu ondan sonra fark ettim. Salondaki yoğun kalabalığın içinden dikkatimi çekebilmek için kollarını o kadar fena bir şekilde sallıyordu ki, metalakıllarından bir tanesi bileğinden uçtu ve Dış Şehirlerden bir şelale dalgıcı gibi köpüklü punçun içine konarak, Leydi Lavont'un pastel renkli saten tuvaletinin üzerine kırmızı beneklerden bir desen saçtı.

Güvenilir vekilharcımın çırpınmaları sadece bir şekilde yorumlanabilirdi. Bıyıklı'yla meşgul olduğum sırada, Lord Sissoylu'dan kalan son düğmeler ayırt edilemeyecek taklitleriyle değiştirilerek çalınmışveneben, nedeHanderwym suçluları engelleyebilecek bir konumda olamamıştık.

Hırsızları aramak için güçlendirilmiş duyularıma ihtiyacım olacaktı ancak son kalay kırıntılarımı da Bıyıklı'nın beni Demirgöz'le yüzleşmeye gönderme arzusunu yatıştırmak için kullanmıştım. Kalabalığı iterek salondaki tek güvenilecek kalay kaynağına doğru ilerledim. Şimdi sahte olduklarını bildiğim Lord Sissoylu'nun düğmelerine...

—Gelecek hafta devam edecek!!—

HAVZA'NIN EN İYİSİ!

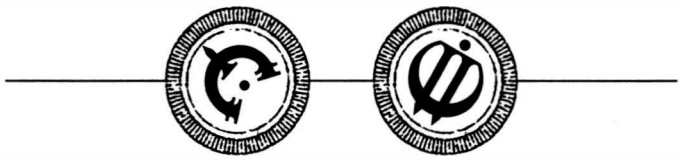
Centilmen Jak

Chamblis 328'in yanında bir kutu Doxonar Marka Puro öneriyor

Centilmen Jak'ın Tüm Maceraları, Ev Tutanağı'nın sayfaları için sadık Terrisli katibi tarafından ilk kez olarak derlenmekte ve aktarılmaktadır. Her oktanttaki büyük kitap dükkanlarında hemen şimdi bulabilirsiniz!

21

"Kül yağmuru!" dedi TenSoon Wax'in yanında, kandra Anayurdu'nun tünelleri içinde koşuyorlardı. "Ahenk'e kardeşlerime haber iletmesini söyledim. Çalışmalarımızı anında durduracağız ama O, artık çok geç olabileceğini söylüyor."

Wax başını sallayarak onayladı, fenerini yukarı kaldırmıştı ve zorlanarak nefes alıyordu.

"Biz, Ahenk'in kulaklarıyız," diye hırladı TenSoon. "Bu onun desenine uyuyor, değil mi? Dinliyoruz, aranızda dolaşıyoruz ve Tanrı'ya bilgi veriyoruz. Paalm, O'nu sağır etmeye çalışacak."

Wax tekrar başıyla onayladı.

"Bu anlamsız!" dedi TenSoon. "O, Ahenk'i durduramaz. Bütün bunların hepsiyle bile yapamaz, taş atarak bir *dağı* hareket ettirmeye çalışan bir çocuk o."

"Evet," dedi Wax bir parça molozun üzerinden atlarken. Kandra Anayurdu'nun bazı kısımlarının Külkıyamet sırasında toprağın altın da itilip kakılmak yüzünden hasar gördüğü belliydi. Duvarlar yıkılmış, sonra böyle parçalanmış hâlde yüzlerce yıl kalmıştı. "Ama o aslında Tanrı'yı *öldürmeye* filan çalışmıyor. Sadece kendi çarpık yöntemiyle, insanları O'nun kontrolünden kurtarmaya çalışıyor."

"İnsanları kurtarmak mı?" dedi TenSoon. Bir süre için sessiz kaldı. "Duygu. Mesele bu, değil mi? Vin, kolossları güçlü duygular hissetmelerini

sağlayarak kontrolden kurtarmıştı. Bu, ruhlarına açılan bir boşluk yaratmış, üzerlerindeki diğer kontrolü kırarak yaratıkları onun ele geçirmesini sağlamıştı."

"Eski hikâyelerin söylediği bu," diye cevap verdi Wax. "Teyit etmek iyi oldu."

"İnsanlar kolosslar gibi Hemalurjik yaratıklar değil ki. Güçlü duygular onları Ahenk'in 'kontrolünden' kurtarmayacak."

"Elbette kurtaracak," dedi Wax. "En azından Bleeder'ın bakış açısına göre. Eğer öfkeye kapılmışsak Ahenk'in dikkatli planlarına uymuyoruz demektir. Kontrolden çıkmışızdır. Bu şehri kurtarmak adına delice bir hareketle yıkıma sürükleyecek."

"Hay Harabet!" TenSoon hırladı. "Seni geride bırakmam gerekebilir, kanun adamı. Halkıma çabucak ulaşmalı ve olanlar hakkında onlarla konuşmalıyım."

"Peki," dedi Wax. "Destek alacak bir şeyler bulabilirsem tahmin ettiğinizden daha iyi ayak uydur..."

Tiz bir uluma koridorun içinde yankılandı, o kadar dehşet vericiydi ki Wax durdu. Vindication'ı çekti, feneri sol elinde iyice yukarı kaldırmıştı. Ulumaya başkaları da katıldı, korkunç bir gürültüydü, her ses öbürleriyle çakışıyordu.

TenSoon ayaklarının üstünde eğildi, ulumalar azalırken hırladı.

"Bu ne be?" dedi Wax.

"Benzerini hiç duymadım, insan."

"Siz bin yaşından büyük değil misiniz?"

"Öyle bir şey," dedi TenSoon.

"Vay *Harap*," dedi Wax. "Başka çıkış var mı?"

Kandra fırlayarak Wax'i geldikleri yoldan geriye götürdü. Ulumalar tekrar başladı, daha yükselmişlerdi. Dar tüneller ve düzensiz taş zemin bir anda çok daha hapsedici görünür olmuştu.

Wax koştu ve biraz önceki atıp tutmasının aksine, TenSoon'a ayak uydurmakta gerçekten çok zorlanıyordu. Etraflarındaki taşların içinde hiç metal yoktu, en azından Wax'in İtmesine yetecek kadar saf değillerdi. Dahası, tünel uzun İtmeler için fazlasıyla dönemeçli ve dolambaçlıydı.

Bu yüzden, fenerini terli parmaklarla tutarken koştu, dinlenmek için durduğu anlarda arkalarındaki şeylerin sesi gittikçe daha da fazla heyecanlanıyormuş gibi geliyordu. Dikkati o kadar dağılmıştı ki, tünelin ortasında hareketsizce duran TenSoon'a çarpıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Wax nefes nefese.

"İlerisi yanlış kokuyor," dedi TenSoon. "Bizi bekliyorlar."

"Harika," dedi Wax. "Ne bunlar?"

"Kokuları insan gibi," diye cevap verdi TenSoon.

Arkalarından daha fazla uluma geldi.

"*Bunlar* mı insan?" dedi Wax.

"Gel," diyen TenSoon döndü ve hızla koştu, patileri taşların üzerinde tıkırdıyordu.

Wax takip etti. "Başka çıkış var mı?" diye tekrar sordu.

TenSoon cevap vermedi, bunun yerine Wax'i koşa koşa küçük mağaraların içinden geçiriyordu, köşeleri döndüler ve tünellerden ilerlediler. Bir kavşakta durdular, TenSoon seçeneklerini düşünürken Wax gergince parmağıyla tabancasını yokluyordu. Arkalarında kalan tünelin içinde bir şeyin hareket ettiğini görebildiğine yemin edebilirdi, TenSoon'un bir pusuyu fark ettiğini iddia ettiği yerde.

"TenSoon..." dedi gergince.

"Bu taraftan," dedi kandra fırlayarak.

Wax takip etti, daha uzun bir tünele girdiler. Mükemmel. Wax yavaşlayıp geride kalarak fenerini yukarı kaldırdı, takip eden şey her neyse bir görmeye çalışıyordu.

Işığı gölgelerin içindeki gözlerden yansıdı. İyice yere eğilmiş dört ayak üstünde koşan silüetlerdi, hareket etme şekillerinin insansı olmadığı açıktı. Ter basan Wax bir mermi kovanını yere attı ve ayağıyla bunu taşların içindeki bir çatlağa soktu. İtti ve kendini koridor boyunca fırlatarak TenSoon'a yetişti, bir köşeyi hızla dönmelerinden hemen önce yere konmuştu.

"Bunlar insan *değil*," dedi Wax. "En azından tam olarak."

"Hemalurji," dedi TenSoon. "Bu çok kötü. Paalm... Düşündüğümden daha öteye gitmiş. Sadece öldürmüyor. 'Harap' ediyor."

"Neredeyse yetiştiler," dedi Wax tabancasını ve fenerini sıkı sıkı tutarken. "Nereye kaçıyoruz?"

"Kaçmıyoruz," dedi TenSoon yana dönerken ve küçük bir odanın içine girdi. "Savaşıyoruz."

Wax takip etti ama kapının ağzında durdu, tabancası hazırdı. Bu odanın önünden daha önce geçmişlerdi, ya da bir benzerinin. Küçük sepetlerle doluydu; onlara şimdi bir göz attığında, Wax kemiklerle dolu olduklarını gördü.

Onları kovalayan şeyler ciyaklamaya başlamıştı ama Wax yaklaşırlarken

taşların üzerindeki ayak seslerini duyabiliyordu, heyecan içinde ve nefes nefese olduklarını duyabiliyordu.

Odanın içinde TenSoon değişti.

Kandranın derisi köpek kemiklerinin üzerinden bir hamlede sıyrılarak, mutfakta boşaltılan bir kova bulaşık suyu gibi şapırtıyla yere düştü. Kaslar ve eriyen deri sepetlerden birine vurdu, devirdi ve kemikleri dışarı döktü.

MeLaan onun hızlı olduğunu söylemişti ama bu kelime kemikleri soğururken TenSoon'un ansız hareketini tarif etmenin yanına bile yaklaşamıyordu. Kütlesinin yanlarından dışarı kollar fırlayıp yere dayandı ve daha altındaki kalın, bir güreşçininkilere benzeyen bacaklar oluşmayı bitiremeden havaya kaldırdı. Suyun içindeki bir kabarcık gibi yükselen bir kafatası dışarı çıktı, gergin kaslar kemiğin üstünü kapatarak kaplıyor, bir çene kemiği yerine yerleşiyordu.

Saniyeler içinde kısa boylu ama yapılı bir şekil odanın içinde belirmişti. Gergin kas ve deriden oluşmuş yüzü Wax'e bir kolossu hatırlatıyordu ama önkolları çekiç gibiydi ve göğüs kasları da insan ötesiydi. Çıplaktı ama bacaklarının arasında herhangi bir türden cinsel organ yoktu.

Wax dışarıdaki koridordan aşağı baktı ve tabancasını kaldırdı, terliyordu. Avlanan şeyler yaklaşmıştı. Karanlığın içinden kafalar belirdi, insan hatları çarpıtılarak daha köpeksi bir şeye dönüşmüş yüzler vardı. Beş tane saydı. Bu yaratıklar artık iki ayaklı değildi ama insanlığın izleri her taraflarında görünüyordu; fazla uzun parmaklar, başparmağı olan eller. Eklemler dizlerinde ve dirseklerinde yanlış yöne bükülüyordu ve gözleri... gözleri ölüydü. Simsiyahtı.

"Size ne yaptı böyle?" diye fısıldadı Wax onlara.

Yaratıklar cevap vermedi. Ya düşünemiyor, ya konuşamıyor ya da zahmet etmiyorlardı. Wax yukarı ateş etti, sesin yaratıkları korkutup tekrar karanlığın içine kaçırmasını umuyordu.

Ama daha çok kalmalarını ve işlerini bitirebilmeyi umuyordu.

Tek el silah sesi tünelin içinde yüksek sesle yankılandı ama yaratıklar kaçmadı. Bunun yerine öne fırladılar, tereddütleri yerini çılgınlığa bırakmıştı. Wax, Vindication'ı doğrulttu ve kafataslarına nişan alarak ilk yaratıkların üstüne ateş açtı. Her ne kadar mermiler derilerini yarsa ve kanlı kaslardan çizgiler bıraksa da, yaratıkların hiçbiri düşmemişti.

Wax tekrar odanın içine çekildi, Vindication'ı kılıfına yerleştirdi ve fenerini bir çıkıntının üzerine koydu. "Kafatasları kalınlaştırılmış," diye bağırdı Sterrion'ına uzanırken TenSoon'a.

Kandra yürüyerek yanından geçti, hem zarif, hem de kuvvetliydi. Wax derinin altındaki güçlü kasların kasılışlarını neredeyse duyabiliyordu. İlk yaratık içeri girerken TenSoon kafasının yan tarafına bir darbe indirerek bir eliyle duvara yapıştırdı. Sonra geriye çekildi ve kafatasını taşların üzerinde *kırmak* için ayağını kaldırdı.

Öbürleri TenSoon'un üzerine atlayarak yere devirdiler, etini ısırıyorlardı. Bir tanesini arka ayaklarından kavradı ve koparak fırlatıp attı. Wax gözlerine nişan alarak ateş etti.

"Seninle dövüşmek için yaratılmışlar," diye hırladı TenSoon yerde yaratıklardan biriyle güreşirken, öbürleri etini parçalıyordu. "Kaç. Burada modern silahların işe yaramaz, kanun adamı!"

Nasıl yaramazmış? diye düşündü Wax Sterrion'ını bırakırken ve baldırındaki büyük kılıfa uzanıp, kısa namlulu pompalı tüfeğini çekti. Bir avuç tüfek fişeği çıkardı ve yağmur gibi bir sesle yere attı. Sonra arbedeye daldı, ilk üstüne gelen canavarın suratını tüfeğiyle tokatladı. Yaratık irkildi, sonra düzensiz dişlerini göstererek uludu.

Wax pompalı tüfeği ağzının içine bastırdı ve ateş etti.

Canavarın parçaları duvarı boyadı ve debelenerek yere düşerken sepetleri devirip, kemikleri taş zemine saçtı. Bu yaratığın ölümü öbürlerinin dikkatini çekti, onlar da kan içindeki TenSoon'a arkalarını döndüler ve Wax'in üstüne saldırdılar.

Wax normalde tabancayı tercih ederdi. Tabanca, insanın dikkatinin uzantısı olan bir hassasiyet silahıydı, aynı yeşilöncesinde fırlatılan sikkeler gibi. Sikkeci'nin ruhu, iradesinin dışavurumuydu.

Pompalı tüfek başka bir şeydi; dikkatin ya da iradenin uzantısı değildi ama öfkesini temsil etmekte iyi iş çıkarıyordu.

Wax haykırdı, tüfeğini bir yaratığın suratına çarparken namluyu da İtti, savurmasına inanılmaz bir momentum eklemişti. Darbe o yaratığı kenara fırlatırken Wax döndü ve el kundağını çekti, sonra tüfekle bir sonrakini vurdu, yaratığın kolunu omzundan koparıp attı ve o da yüz üstü yere yıkıldı.

Wax yerdeki bir mermiyi destek alıp İterek üzerine gelen sonraki yaratığın üzerinden atladı. Tüfeğiyle yaratığın sırtına bir tane sıkarak duraklattı, sonra ağırlığını katlayarak bir çatırtıyla üzerine indi.

Bir diğeri boğazına doğru atlarken, altındaki canavar debeleniyor ve kıvranıyordu. Tüfeğine yeni bir fişek sürerek yaratığın kafasına ateş etti, sonra fişeği İtti. Metalaklını şiddetli bir hızla tüketerek ağırlığını hâlâ yüksek

tutuyordu; bu mermi öncekiler gibi kafatasında durmadı. Kemiği geçti ve canavarın beynini dağıttı.

Wax, ceset yanında devrilirken kenara çekildi, sonra tüfeğini yukarı savurarak üzerine gelen son yaratığın kafasına vurdu. Geriye savruldu ve karnı açığa çıktı.

Wax üç el ateş ederek pompalı tüfeği boşalttı. Karnı, umduğu gibi yumuşaktı. Yaratık düştü.

Derin derin nefes alarak durdu, dövüşün ritmine kapılmıştı. Yakınlarında, TenSoon yerde yuvarlandı, kollarındaki ve yanlarındaki yaralar kapanıyordu. Canavarlardan birini daha ikiye bölerek öldürmüştü. Wax'e bakarken gözleri iyice açıktı. Kanlı yüzü, az önce savaştıkları yaratıklar kadar insanlıktan uzak görünüyordu.

TenSoon doğrularak kalktı ve dağınıklığı inceledi. Fener hâlâ sakince yanıyor, yere dağılmış kemikleri ve bir zamanlar dehşet verecek kadar insansı olan, ama şimdi sadece seğiren yığınları aydınlatıyordu. Wax kendini berbat hissediyordu. Kafasının içinde bunlara "canavarlar" demişti ama onlar bir zamanlar insandı. TenSoon haklıydı. Bleeder'ın burada yaptığı şey bir şekilde cinayetlerinden bile daha kötüydü.

"Ahenk'e, bu gün öldürmekle O'nu hayal kırıklığına uğrattım mı diye sormam gerekecek," dedi TenSoon. Sesi kurt köpeği bedeninde olduğu zamankiyle aynı, hırıltılı sesti.

"Neden umurunda olsun?" diye sordu Wax, hâlâ kötü hissediyordu. "Öldürmek için beni her zaman kullanıyor."

"Sen O'nun Harap'ısın," dedi TenSoon. "Ben de Muhafaza'sı."

Wax tüfeğini indirdi ve ölüler ile ölmekte olanların arasında sessizlik içinde dikildi, duyduğu ani *içerleme* hissini bastırmaya çalışıyordu. Ahenk için bundan mı ibaretti? Bir katil miydi? Bir tetikçi?

"Gerçi Ahenk'in yaptığım şeye itiraz edeceğini düşünmüyorum," dedi TenSoon adımına dikkat ederek odayı geçerken sanki şimdi ettiği hakaretin farkında değilmiş gibi. "Bu zavallılar..." Diz çöktü ve Wax'in öldürdüğü cesetlerden birini kurcaladı.

Elinde ince bir metal parçasıyla kalktı, gümüşsü ve belki bir parmak kadar uzundu. Üzerinde kırmızı bir ton mu vardı, yoksa bu sadece kan mıydı? Wax çelikgörüşünü kullandı ve iğneyi görebilse de, çizgisinin olması gerektiğinden daha solgun olduğunu keşfetti. Hemalurji.

"Bir iğne," dedi TenSoon elindekini çevirirken. "Daha fazlası olsa, Ahenk'in bu yaratıkları kontrol etmesi mümkün olabilirdi. Böylesine bir

değişim tek bir iğne ile nasıl yaratılabilir? Bu benim anlayışımın ötesindeki bir Hemalurji seviyesi, kanun adamı."

Wax başını salladı, yaratıkları kontrol ediyordu. Hâlâ bir tehdit oluşturuyorlar mı diye bakmak için değil, bir tanesini burada yavaş bir ölüme terk etmediğinden emin olmak içindi. Bir kadının hâlâ canlı olduğunu fark etti. Wax sırtından vurunca felç olmuştu. Wax'i şekli bir insanınkilere benzeyen, ama yabancı ve karanlık gözleriyle izliyordu. Bu insanların başına ne gelmiş olursa olsun, gözlerinin onlara bırakılmış olması gerekirdi.

Silahını kadının gözüne dayadı ve ateş etti, mermi beyninin içine kadar gitti. Wax gözlerini kapattı ve bir... ne yapacaktı? Ahenk'e dua mı edecekti? Ahenk bu insanlara yardım etmemişti ki.

Yardım etmek için bir şey yaptım... Kelimeler ona geçmişten fısıldıyordu. Ahenk'in onunla ilk konuştuğu zamanın bir hatırası. *Seni gönderdim.*

Wax bu sefer bunun yeterli olacağından emin değildi.

"Bana bu insanların gömüleceğini söyle," dedi Wax.

"Gömülecekler," dedi TenSoon uzaklardan bir uluma sesi gelirken. "Daha fazlası geliyor. Burada savaşacak mıyız, yoksa kaçalım mı?"

"Bizi dışarı çıkarabilir misin?" diye sordu Wax pompalı tüfeğini tekrar doldururken.

"Belki. Alışılmış bir yöntemle değil ama bir yol olabilir."

"O zaman gidelim," dedi Wax. "Bu da başka bir oyalama taktiği, TenSoon. Bu yaratıklar sadece öbür odadan çıktığımız için peşimize düştü."

TenSoon başını sallayarak onayladı, bedenini yere attı ve kurt köpeğinin kemiklerini tekrar soğurdu. Kılları dışında eski hâline gelmesi için sadece saniyeler yetmişti. Onlar da TenSoon kapıya ilerlerken derisinden dışarı fışkırmaya başladılar, kandranın bedeni, kılları düzenler ve dışarı iterken dalgalar hâlinde geliyorlardı.

Wax fenerini kavradı ve koştular, TenSoon yine önden gidiyordu.

* * *

"İşte gidiyor, millet!" diye bağırdı Wayne karanlığın içine doğru işaret ederken. "Pis aynasızı şurada gördüm. Siz buradan gidin, ben dolanıp öbür taraftan geliyim, arada sıkıştıralım!"

Yanındaki somun anahtarları ve süpürgelerle donanmış küçük silahlı adam grubu bağrışan, gümbür gümbür bir intikam yığını hâlinde fırlayıp gitti. Wayne de geri geri diğer yöne koşarken seslenerek onlara tezahürat yapıyordu. Neden sonra yavaşladı, en sonunda yalnız kalmıştı ve başını

olumsuzca salladı. Hepsini toplasan tuğla kadar akılları olsa bile elemanlar kötü değillerdi.

Wayne parmaklarının arasında bir düello değneği çevirerek bir ara sokağın içinden dolaştı ve vali konağının yakınlarından çıktı. Ön tarafa doğru gitmedi, orada gittikçe daha çok sayıda kızgın vatandaş toplanıyordu ve bazıları Wayne'i hatırlayabilirdi. Başında gazete satan oğlanlarınkilerden bir şapka vardı, öbür şapkası yol üzerindeki bir çalının içine dikkatli bir şekilde gizlenmişti. Bu sorun değildi, yeni şapkasından da yeteri kadar memnundu ama kendini başka bir açıdan çıplak hissediyordu; serobendi bitmişti. Hepsini tüketmişti.

Bu kötüydü. Eğer Wax'in onun için fazladan bir şişeciği yoksa artık zamanı durduramayacaktı. Çoğu zaman olurdu gerçi.

Wayne konağın etrafından dolanarak arka kapılara doğru ilerledi, korumaların onu içeri alacaklarını umut ediyordu. O kalabalıktan kurtulmak için fazla zaman harcamıştı, çok fazla. Herkesin önünde eriyen o zavallı kandranın görüntüsü aklından çıkmıyordu.

Hay pas. Wayne tartışmanın hangi tarafını tutacağından emin değildi ama en azından o gösteri olsun diye milleti eritmiyordu. Dahası, şu an için onu özellikle öldürmeye *çalışmayan* tarafı seçmesi daha mantıklı olacak gibiydi.

Yürüyerek devam etti ve ağzına yeni bir top ciklet attı. Sonra tereddüt etti, sisler etrafında dönüyordu, her tarafı beyazlarla parlayan konak Yabanlar'dan fırlamış bir tepe gibi önünde yükseliyordu. Wayne konuşan birinin sesini duydu.

Aksan yanlıştı. Sadece *birazcık* yanlıştı ama büyük bir yanlışlıktı.

Ve bir anda Bleeder'ın kimin kılığına girdiğini anladı.

* * *

Ulumalar Wax'ten uzaktaydı ama şimdi sesin nelerden çıktığını bildiği için, onu ilk kaçışları sırasında duyduklarından daha fazla rahatsız ediyorlardı. Buradan sağ çıkabilirse, Wax'in bu yaratıklar için bir şeyler yapması gerekecekti.

TenSoon onları Anayurt'un bağırsaklarının içinden geçirerek, en sonunda çatlaklarla dolu bir duvarın önüne getirdi. Wax fenerini kaldırarak duvarı inceledi. Yanındaki kurt köpeğinin postunda yer yer eksiklikler vardı.

"Ee?" dedi Wax çıkmaz tüneli inceleyerek.

"Bu noktayı izliyorduk," dedi TenSoon. "Uzun zaman önce çatlamıştı

ve geçen yıllarla çatlaklar daha da genişliyormuş gibi görünüyordu. Eğer açılırsa, Anayurt'un içine giden yeni bir yol oluşacak ve bunların hepsinden haberimizin olmasını istiyoruz."

Wax parmaklarını taş duvardaki çatlakların üzerinde gezdirdi. *İçlerinden hava geçiyor*, diye düşündü daha... çürük bir şeylerin kokusunu yakalarken. Tanıdığı şehrin benzeriydi. Hem tanıdık hem de iğrençti.

Metalaklına erişerek ağırlığını artırdı, sonra omzuyla duvara yüklendi. Bu zor işti, çünkü kendi bedenini hareket ettirebilme ve ağırlaşmış kaslarını kımıldatabilme becerisinin dışında gücü artmış değildi. Bu, ona biraz güç veriyordu ama bedenen yapması gereken şey büyük ölçüde duvara yüklenmekten çok, duvarın *üzerine düşmekti*.

En sonunda doğru açıyı yakalayarak çatlamış taşları devirdi ve büyük bir çatırtıya neden oldu. Aynı Yabanlar'da suyun oyduğu o ince kanyonlara benzeyen dar bir yarığın içinden geçmeyi başardı. Duvarlar suyla ıslanmıştı ve bu yeraltı dünyasının büyük bir kısmı gibi yamru yumruydu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Wax.

"Şimdi tırmanacağız, insan," dedi TenSoon. Tekrar eriyerek kemiklerini ve kıllarını yere attı, kas yığını bir kütle hâline geldi. Bu dar alanlarda içinde bu bir avantajdı. TenSoon iki duvarı birden itebiliyordu ve çatlaktan yukarı doğru yükselmeye başladı, kütlesiyle delikleri ve girintileri dolduruyor, sonra kaslarını kullanarak kendisini yukarıya doğru itiyordu. Köpek kemiklerinin etrafında mideye benzeyen bir torba oluşmuştu ve TenSoon onları arkasından çekip götürüyordu.

Tiksindirici ancak büyüleyiciydi. Kandranın doğal hâli buydu, arada bir insan numarası yapan hamur benzeri bir kas yığını.

Gerçi ben arada bir ayağa kalkıp yürüyen bir et ve kan yığınından başka neyim ki? diye düşündü Wax tırmanmaya başlarken.

Bu tırmanış zorluydu, özellikle de fenerle birlikte. Gerçi ağırlığını azaltmanın oldukça fazla yardımı oluyordu. Sadece kısa bir süre sonra yaratıkların geldiğini duydu, uluyor ve koşturuyorlardı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı ama tırmanma konusunda pek başarılı görünmüyorlardı. Yukarı doğru yavaş yavaş ilerlemeye devam etti, ama sonunda tutacak bulmadaki acelesi yüzünden feneri tutamadı ve düşürdü.

Fener, taşlara çarpa çarpa aşağı düştü ve parçalandı. Işık söndü.

O anda Wax toprağın içinde gömülü olduğunu fark etti, karanlığın içinde taşlara yapışmış duruyordu. Duvarlar etrafını sarıyor ve aşağıda onu öldürmek isteyen çarpık canavarlar uluyordu. Ani bir panikle nefesi kesildi.

Sonra gözleri alıştı ve yumuşak mavi bir ışık etrafındaki dünyayı aydınlattı. Wax karanlıkta kısılı değildi. Yukarıda bir çıkış vardı. Her şeye yumuşak bir ışık veren, duvarlarda yetişmiş mavi mantarların ışıltısıyla bunu görebiliyordu.

"Ahenk onları burada özellikle yetiştirdi," dedi TenSoon'un sesi yukarıdan. "Bir daha kimsenin buradaki karanlığın içinde kısılı kalmayacağından emin olmak istiyordu."

Wax kendini tırmanmaya devam etmeye zorladı. Burayı şimdi hikâyelerden tanımıştı. Tutacak olarak kullandığı duvarlardaki deliklerin içinde bir zamanlar kristaller yetişirdi ve içlerinde kayıp metalden bir boncuk olurdu. Efsanevi atiyum.

Wax, Hathsin Çukurları'na tırmanıyordu.

"Rahatla, kanun adamı," dedi yukarıdan TenSoon. "Tırmanmaya devam et."

Wax'in nefesinin hızlanmasını mı duymuştu? Sakinleşti ve devam etti. Burası artık bir hapishane değildi. Artık Firari'nin kollarına yaptığı gibi kesmiyor ve yaralamıyordu. Aslında bütün o delikler sayesinde tırmanması kolaydı. Aşağıda sesler azaldı.

En sonunda, delikten dışarı insan yapımı bir tünele emekleyerek çıktı. Şehir lağımlarından biriydi; arkasındaki çatlak sadece taşların içindeki ince bir yarıktan ibaretti, antik kökenine ilişkin hiçbir ipucu vermiyordu. Wax, lağımın iğrenç kokusunu içine çekerken titredi ama yine de çıktığı için mutluydu. Yakınlarındaki TenSoon bir kütle hâlinde seğiriyordu, sonra tekrar kurt köpeğine dönüştü. "Paalm'ın halkımın onun tuzağına yakalanmasını engellemeyeyim diye beni meşgul etmesini anlayabilirim," dedi. "Ama aşağıda olanlar, onlar benim için değil, senin içindi insan. Seni niye meşgul etmeye çalışıyordu?"

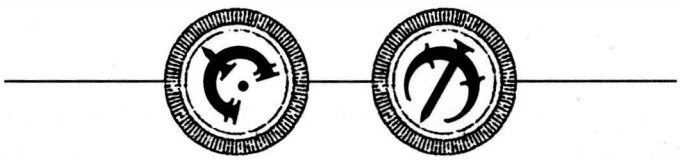
Wax cevap vermedi ama aklına sadece tek bir sebep gelmişti. Bleeder kandralarla işini bitirdikten sonra planı son adımlar için hazır olacaktı. Şehir halkını daha da fazla kışkırtması, Elendel'i yok etmeleri için nefret ve öfkeyle dolu bir güruha dönüştürmesi gerekiyordu, kendi düşüncesiyle onları özgür bırakmak için.

Vali, halka hitap etmeyi planlıyordu. Bleeder daha onu öldürmeyi başaramamıştı ve Wax bunun nedenini bildiğinden şüpheleniyordu.

Çünkü Bleeder, valiyi herkesin gözü önünde öldürmek istiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

22

Gecenin içindeki sis, güneşin önündeki bulutlar gibiydi, sanki yanıyordu. Wax aniden vali konağının merdivenlerine konduğunda oradaki muhafızları şaşırtmıştı. Üniformalarına bakılırsa sıradan korumalar değil, polis memurlarıydı. Güzel. Zira ellerinde fazla polis kalmamıştı.

Wax doğruldu, döndü ve konağın önünde toplanan kalabalığa bir göz attı. Tüfekli polisler onlarla binanın arasında tedirgin bir engel oluşturuyorlardı. Wax'in yakınlarında basamakların üzerinde küçük bir sahne kuran işçiler vardı. Aradel bunları denetliyordu, gerçi somurtkan yüz ifadesine bakılırsa valinin planından pek de memnun değildi.

Wax katılıyordu. Kalabalığa hitap etmek tam da Bleeder'ın istediği şeyi yapmaktı. Polislerden birini tuttu. "Valinin hayatına karşı başka bir saldırı oldu mu?"

"Hayır amirim," dedi polis. "Çalışma odasında, amirim."

Wax başını sallayarak onayladı ve arkasından sis iplikçiklerini sürükleyerek konağın içine daldı. Arka bölüme doğru uzun adımlarla yürüdü ve koridorda Marasi onu kolundan tutarak durdurdu. "Koloss kanlı," dedi kandra olmadığını kanıtlamak için Wax'in ona verdiği parolayla.

"Gece vakit yazı," diye karşılık verdi Wax kendini kanıtlamak için. "O kalabalık konusunda bir şeyler yapmanız gerekiyor, Marasi. Bu şehri yerle bir edecekler."

"Uğraşıyoruz. Wayne'i gördün mü?"

"Hayır. Neden?"

"MeLaan protestocuları yoklamak için dışarı çıktığını söylüyor. Yarım saatten fazla olmuş. O zamandan beri kimse görmemiş."

"Çıkar bir yerlerden," dedi Wax. "Valiyle konuşmam gerek."

Marasi başını sallayarak onayladı ama çalışma odasına doğru yürümeye çalıştığı zaman Wax'i kolundan tutarak durdurdu. "Wax," dedi alçak sesle. "Vali de yozlaşmış. Hem de *çok*. Kanıtım var."

Wax derin bir nefes aldı. "Bu geceden bir sağ çıkalım. Onun hakkında da bir şeyler yaparız."

"Ben de aynı kanıdayım, sanırım Bleeder bizi zor bir duruma sokmaya çalışıyor," dedi Marasi. "Bizi valinin katline izin vermeye zorlamak istiyor olabilir."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Wax. "Onu mahkeme önüne çıkarabiliriz, ama linç edilmesine göz yummayacağız. Kardeşini kontrol ettin mi?"

"Hayır," dedi Marasi. "Ama niyetim vardı."

"Kontrol et," dedi Wax. "Ben de valiyle konuştuktan sonra babana bakacağım. Beklenmedik rehineler olarak ortaya çıkmalarını istemiyorum."

"Bir kere de ben olmamış olurum," dedi Marasi yüzünü asarak. "MeLaan kolu sargılı korumanın bedenini giyiyor. Vali onu ve diğerlerini içeri almadığı için çok kızgın. Wayne'i bulabilir miyim diye bir bakacağım; kalabalığın en ön sırasında çıkarsa hiç şaşırmam."

Wax'in kolunu bıraktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Marasi," diye sesledi Wax arkasından.

"Hı?"

"Üniforma sana yakıştı," dedi. "Bunu söylemeye fırsat buldum mu, hatırlamıyorum."

Marasi kızardı, ne de olsa *Marasi*'ydi, sonra yoluna devam etti. Wax döndü ve valinin çalışma odasına doğru koridorda yürümeye başladı. MeLaan orada diğer üç korumayla birlikte dikiliyordu.

"Kimse içeri alınmayacak, kanun adamı," dedi bir tanesi kızgın bir ses tonuyla. "Vali konuşmasını hazırlıyor ve bir saattir içeride. Rahatsız edil..."

Wax yürüyerek yanlarından geçti ve kapının kolunu çevirdi, kilitliydi. Konuşmasının üzerinden geçen Innate'in sesini duyabiliyordu. Ağırlığını artırdı ve Allomansiyle çerçevesini çatlatarak kapıyı savurup açtı. Innate içeride, elinde bir tomar kâğıtla volta atarak konuşuyordu. Adımının ortasında donarak hızla Wax'e döndü, sonra gözle görülür şekilde rahatladı.

"Kapıyı tıklatabilirdin," dedi vali.

"Ama tıklatmayı duymazdan gelebilirdin," dedi Wax içeri girip arkasından kapıyı kapatmak için iterek. Kapı, Wax'in yaptığından sonra elbette tam kapanmıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun, Innate? Burada tek başınayken sessizce öldürülebilirdin, kimse de yardıma gelemezdi."

"Peki onlar ne yapacaklardı?" diye tersledi Innate tomarını masasının üstüne fırlatarak. Yaklaştı, sonra daha alçak sesle konuştu: "Rüzgârın fısıltısı."

"Sarhoş buhar," diye karşılık verdi Wax, en yeni parolaları onaylanmıştı. Innate gerçekti. "Korumaları dışarı kilitlemek çılgınlıktı. Senin için dövüşür, seni korurlardı. Bleeder'ı bir kere kovaladık."

"Onu *sen* kovaladın," dedi Innate, masasına doğru geri yürüdü ve kâğıtlarını aldı. "Başka kimse bir işe yaramadı. Zavallı Drim bile." Volta atmaya geri döndü, konuşmasından cümleleri kendi kendine tekrarlıyor ve vurgu alıştırması yapıyordu.

Wax burnundan soludu, kendini görmezden gelinmiş hissediyordu. Korumak için savaştıkları adam bu muydu? Pencereye doğru yürüdü. Şaşırtıcı bir şekilde açıktı, sisten ipliklerin içeri girmesine izin veriyordu. Fazla ilerlemiyorlardı. Wax efsanelerde sislerin odaların içini doldurduğunu duymuştu ama bu gerçekte nadiren olurdu.

Pencereye yaslanarak dışarıdaki karanlığa baktı, yarım kulakla Innate'in konuşmasını dinliyordu. Kışkırtıcı ve kibirliydi. Halkın sıkıntılarını hissettiğini iddia ediyor ama onlara ayak takımı diyordu.

Bu sadece işleri daha da kötü yapardı. *Bleeder da bunu istiyor*, diye düşündü Wax. O *şehri kızdırarak Ahenk'in kontrolünden kurtarmak istiyor.*

Innate'in ne diyeceğini biliyor olmalıydı. *Elbette* biliyordu. En başından beri hepsini tasmalarından tutarak yönlendiren oydu. Wax'in şimdiye kadar bulabildiği ipuçlarının her biri, bulunması için dikkatlice bırakılmıştı. Peki ne yapacaktı? Innate'in konuşma yapmasını mı engelleyecekti? Ama ya kandranın istediği *buysa*?

Parmağıyla pencerenin pervazında tempo tuttu. Tık. Tık.

Pıt.

Wax aşağı baktı, sonra gözlerini kırptı. Buraya yapıştırılmış bir top çiğnenmiş ciklet vardı. Wax parmağını kaldırdı ve bunu incelerken bir şeyler yerine oturmaya başladı. Gözden kaçırdığı bir şeyler. Her şeyi en başından beri Bleeder hazırlıyordu.

Wax'in şüphelerinin başlama sebebi, Kanlı Tan'in yüzünü giyerek özellikle Wax'e haber vermesi olmuştu. Bu, Bleeder'ın kasıtlı yaptığı bir ham-

leydi, şenliği başlatmanın bir yolu. Her şey onun çizelgesi üzerinden hareket ediyordu.

Bu gece geldiği zaman Bleeder her şeyi zaten ayarlamış olacaktı. Bunu uzun zamandır planlıyordu. Wax'in tahmin ettiğinden çok daha uzun zamandır.

O zaman saklanmak için en iyi yer neresiydi?

Hay Harabet.

Wax hızla dönerken silahına uzandı.

Kendini ufak bir tabanca çıkarıp ona doğrultmuş Vali Innate ile karşı karşıya buldu. "Birkaç dakika daha beklesen işi halledecektim, Wax. Fazla akıllısın. Her zaman *birazcık* fazla akıllı oldun."

Wax eli silahının üstünde dondu. Valinin gözlerinin içine baktı ve yavaşça tıslayarak nefesini bıraktı. "Parolayı biliyordun," diye fısıldadı Wax. "Elbette bilecektin. Sana kendim verdim. Onu ne zaman öldürdün? Bu şehir ne kadar zamandır bir taklitçi tarafından yönetiliyor?"

"Yeteri kadar uzun zamandır."

"Hedefin vali değildi. Daha büyük düşünüyorsun, anlamam gerekirdi. Ama Drim... İçeri girdiğinde sığınak odasındaydı. Onu bu yüzden mi öldürdün? Hayır. Gittiğinden haberi olurdu."

"O en baştan beri biliyordu," dedi Bleeder. "O, benimdi. Ama onu bu gece senin yüzünden öldürdüm Wax. Beni delik deşik ettiğin için..."

"Pelerinin altında valinin giysilerini giyiyordun," dedi Wax. "Hay pas! Üstünü kana bulamıştım. O yüzden valinin kanla kaplı olması için bir sebebe ihtiyacın vardı, yaranın üstünü kapatmak için gömleğini çıkarmanı sağlayacak bir bahaneye."

Bleeder'ın tabancası Wax'in üzerinde kımıldamadan duruyordu. Silah Allomansiyle görünmüyordu. Alüminyum. Hazırlıklıydı elbette. Ama kararsız görünüyordu. Wax'i öldürmek istemiyordu. Her nedense, Wax'i öldürmeyi hiçbir zaman istememişti.

O yüzden Wax bağırarak yardım çağırdı.

Riskliydi ama silahını üstüne doğrultmuş kişiye itaat ettiğin zaman hiçbir şeyin sonu iyi olmazdı. Şüphelendiği gibi, kapı savrularak açılırken Bleeder onu vurmadı. Wax tabancasını çekti ve MeLaan'ın verdiği son şırınga için silah kemerini yoklarken dikkatini dağıtmaya çalışarak Bleeder'a ateş etti.

Korumalar silahlarını Wax'e çevirdi ve ateş etmeye başladılar.

Salak, diye düşündü kendini siper almak için valinin masasına doğru fırlatırken. Elbette böyle yapacaklardı. "Durun!" dedi. "Bu vali değil. Onu..."

Bleeder korumaları vurdu. Wax yuvarlanarak masanın arkasına girmişti ama yine de şok içinde bağıran sesleri duydu, bildikleri kadarıyla kendi valileri tarafından katlediliyorlardı. Wax irkilerek küfretti. Bu ölümler onun suçuydu.

"Herhâlde polislerin geri kalanı da yakında başımıza üşüşür," dedi Bleeder. "Onlar daha özgür değiller. Sen de değilsin, ne kadar çok uğraşsam da..."

Wax masanın üzerinden bir göz attı, sonra Bleeder silahını ona çevirirken tekrar aşağı eğildi. Valinin yüzü öfke ve hüsranla çarpılmış bir maskeydi.

"Bana niye biraz daha zaman vermedin?" diye hesap sordu. "O kadar yaklaşmıştım ki. Şimdi seni öldürüp, kandra olduğunu ve korumalarımı vurduğunu iddia etmem gerekecek. Böylece hâlâ kalabalığa hitap edebilir, onları özgür bırakabilirim..."

Ama gelip Wax'i öldürmüyordu. Hâlâ mutsuzmuş gibi görünüyordu. Bundan faydalanmak en iyisi olacaktı.

"MeLaan, haydi!" diye bağırdı Wax, sonra zemindeki çivileri İterek kendini havaya fırlattı.

Bleeder'ın ayağının altında yatan cesetlerden biri onu bacaklarından yakaladı.

Wax duvarı İterek Bleeder'a doğru atıldı. Kandra hırladı, sonra Wax yere inerken eline vurarak şırıngayı uçurdu. Pas tutası, *kuvvetliydi*. Wax yerdeki şırıngaya doğru atılırken MeLaan'ı tekmeleyerek bacaklarını kurtardı.

Bleeder bir bulanıklığa dönüştü. Wax şırıngayı almaya çalışırken Bleeder kaptı ve hızla dönüp MeLaan'ın omzuna sapladı. Her şey göz açıp kapayana kadar bitmişti.

Sonra yalpalanarak durdu. Hareket onu sarsmış gibi görünüyordu. Metalakıl stoğu en sonunda boşalmıştı.

Wax tabancasını çekti ve ateş etti, sırtı yerde, yatıyordu. Mermiler kandranın derisini deldi ama başka hiçbir şey olmadı. MeLaan'ın yakınlarındaki sureti çarpılmıştı, yüzü eriyor ve derisi şeffaflaşıyordu.

Wax, yattığı yerde durdu, boş tabancası derisi kurşun yaralarının üzerine tekrar kapanan Bleeder'a çevrilmişti. Dışarıdaki koridordan gelen ayak sesleri Bleeder'ın küfretmesi ve sonra pencereye doğru fırlamasına neden olmadan önce çok uzun bir an boyunca karşılıklı bakıştılar. Wax, diğer tabancasını kavrayarak takip etti, sonra dışarıdan silah sesleri gelince kendini yere attı.

Bir an bekledi, sonra dışarı bir bakış attı ama sislerin içinde onu göremedi. Wax küfrederek kolunu yokladı. Pas tutası. Gecenin erken saatlerinde aldığı o kurşun yarası yine kanıyordu ve acısı geri dönüyordu. Oysa bunu engellemeye yetecek kadar fazla ağrı kesici yuttuğunu düşünmüştü.

"İyi misin?" diye sordu doğrulup oturmayı başarmış olan MeLaan'a.

"Evet," dedi kandra, gerçi erimiş yüzü yüzünden kelimeleri bozuluyordu. "Bir keresinde denemek için bunu kendime yaptırmıştım. Birkaç dakika içinde düzelirim."

Wax, çelikgörüşüyle gizli bölmeleri kontrol etmek için odayı tararken, "Kurtardığın için sağ ol," dedi. Dolabın içinde titreşen çizgiler vardı. Wax bu kadar şanslı olabilir miydi? Hızla atıldı ve asılıp kapağı açtı.

Sıkı sıkı bağlanmış ve ağzı kapatılmış olan Wayne dışarı yuvarlandı ve bir gümlemeyle yere yıkıldı. Ahenk'e şükür hayattaydı. Wax diz çöktü, rahatlamayla iç çekti ve ağız bağını gevşetti. Wayne bacağından bıçaklanmış gibi görünüyordu ve iyileşememesi için metalakılları çıkarılmıştı ama hayattaydı.

"Wax!" dedi Wayne. "Valinin kılığına girmiş. Şerefsizin 'a'ları MeLaan'ınkilerle aynı!"

"Biliyorum," dedi Wax. "Şanslısın. Büyük ihtimalle kazıklarla senin Metalsoylu becerilerini almak istiyordu, aksi hâlde seni doğrudan öldürürdü. Neden kimseyi uyarmadın?"

"Uyaracaktım ama önce kontrol etmem gerekiyordu. Pencereye fazla yaklaştım ve pas tutası birden üstüme geliverdi. Daha gözümü kırpamadan kafama bir tane patlatıp, metalakıllarımı çıkarıp, beni omzunun üzerine atmıştı. Sonra sinsi sinsi buraya tıkıştırdı. Onu hakladın mı?"

"Hayır," dedi Wax Wayne'in bağlarını çözmeye çalışırken. "Kaçtı."

Dışarıdan silah sesleri geldi.

"Onu kovalamıyor musun?"

"Önce sana bir bakmam lazımdı."

"Ben iyiyim," dedi Wayne. "Beni çözmeyi bırak da cebime bak."

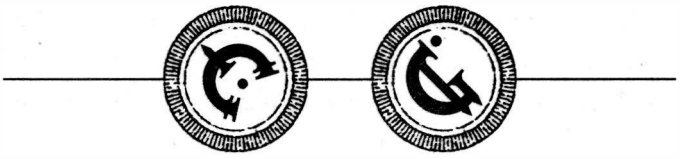
Wax Wayne'in cebini yokladı ve küçük bir kese çıkardı.

"Ranette'den," dedi Wayne.

Wax keseden tek bir mermi çıkardı. Başlarında Marasi'yle gergin bir grup polis odanın içine doluşurken mermiyi yukarı kaldırdı.

Yeni gelenler bir açıklama istiyordu. Wax onları Wayne'i sorgulamaları için geride bıraktı ve tekrar sislerin içine atıldı.

23

Wax gecenin içindeki bir mermi gibiydi, sislerin içinden hızla uçarken geçişiyle onları dalgalandırıyordu. Av değil, avcı olmuştu, gerçi bu rol değişimi için artık çok geç olabilirdi. Bölgeyi iyice bir görebilmek için önce yükseklere sıçradı. Gittikçe artan kalabalık vali konağının etrafını tamamen çevrelemişti. Bağırıyorlardı. Değişim ya da sadece kan istiyorlardı.

Bleeder'ı yense bile şehri yok edip onun kazandığını mı görecekti?

Şu anda bunun için endişe edemezdi. Bunun yerine işaretler, ipuçları, bir hikâye aradı. Kimse arkasında bir iz bırakmadan hareket edemezdi, gecenin karanlığında bile. Bu izler belki Wax'in göremeyeceği kadar silik olacaktı ama olacaktı.

Orada. Bir grup insan konağa doğru yığılmak yerine, *uzağa* doğru çekiliyordu. Wax fırtına gibi indi, sispaltosu dalgalandı. Burası konağın bahçesiydi, büyük bir işçi kulübesinin yakınındaydı. Wax, uzaklaşan insanların oluşturduğu deseni inceledi.

Deminki silah sesleri, diye düşündü. *Birilerini öldürmek için değil, kalabalığı dağıtmak içindi.* Ferusimyasal hızı tükenmişti, telaşla kaçıyordu ve bu insan grubunu dağıtmak için havaya ateş açmıştı. Dinlerken şaşkın bağrışları işitti, bazı insanlar polisin halka ateş açtığını iddia ediyordu. Başkaları ise valiyi kaçarken gördüklerini, konaktan uzaklaşmaya çalıştığını iddia ediyordu.

Wax, Ranette'in gönderdiği tek mermiyi Vindication'a yerleştirdi. Mermi, istediği zaman doğrudan çevirebileceği özel yataktaydı. Sonra kulübenin kapısını dürtükleyerek açtı, silüeti görünmesin diye kapının yanında diz çökmüştü. Bu gece sisler meşale ışıklarıyla parlıyordu ama o ışık kulübenin içine nüfuz edemiyordu. Wax bir şey görene kadar gölgeleri taradı.

Bir kemik miydi? Evet... Üzerine bir kumaş serilmişti. Yerde duran bir kravat çarptı gözüne, beyaz bir gömlek... Valinin kıyafeti. Bleeder buraya başka bir beden gizlemiş olmalıydı ve şekil değişmek için kaçmıştı. Ne kadar hızlıydı? MeLaan Bleeder'ın kendisinden daha hızlı değişebildiğini, ama kimsenin TenSoon'dan daha hızlı olmadığını söylemişti.

Bu, Wax için pek bir anlam ifade etmiyordu. MeLaan'ın değişimi dakikalarca sürüyordu, TenSoon'un ise saniyeler. Wax, Vindication'ı başının yanına kaldırdı ve kapı ağzından içeri süzüldü. Bleeder'ı değişirken yakalayabilirse...

"Hâlâ seni kurtarabilirim," diye fısıldadı bir ses karanlığın içinden. "Şehri kaybetmiş olabilirim, ama onlar için değil, senin için geldim."

Wax, karanlığı tararken, "Neden ben?" diye şiddetle sordu. Vindication'ı tutan avucu terliyordu. "Lanet yaratık, *neden ben*?"

"Onu sağır ettim," diye fısıldadı Bleeder. "Dilini kestim, gözlerini oydum ama hâlâ hareket edebiliyor. Sen onun ellerisin, Waxillium Ladrian. O sağır, kör ve dilsiz olabilir... ama yine de, sen varken, piyonlarını oynatabiliyor."

"Benim kendi iradem var, Bleeder," dedi Wax, en sonunda silüeti olduğunu düşündüğü bir şeyi seçmişti, tozlu odanın arkasındaki bir kürek rafının yanında çömelmişti. "Belki Ahenk'e hizmet ediyorum ama bunu kendim istediğim için yapıyorum."

"Ah," diye fısıldadı kandra. "Seni ne kadar uzun zamandır yetiştirdiğini biliyor musun, Wax? Ne kadar zamandır oynattığını, iplerini çektiğini? İyice yıllandığın zaman geri çekebilsin diye sertleşmen için seni Yabanlar'a nasıl gönderdiğini, seni deri gibi işlediğini..."

Wax Vindication'ı doğrulttu ama binanın yan tarafı dışarı doğru patlayarak çimenliğin üstüne tahta parçaları saçtı. Wax ona nişan almaya çalıştı ama ateş etmedi ve Bleeder dışarı atıldı. Wax'in bu atışına çok dikkat etmesi gerekiyordu. Ranette sadece tek bir mermi göndermişti ve bu çatışmanın akıbetini bu mermi belirleyecekti.

Bleeder koşarak karanlığa karıştı ve havaya fırladı. Duvarın parçalanması bir ipucuydu ama bu kanıttı. Depoladığı hız bittiğine göre metalaklı artık

işe yaramazdı. Metalaklı yere, valinin kemiklerinin yanına bırakmış ve bir Sikkeci'ye dönüşmüştü.

Wax birkaç çiviyi İterek kendini gökyüzüne fırlattı ve takibe başladı. Bleeder'ın neden Sikkeci olmayı seçtiğini anlayabiliyordu; Çelikitme insana müthiş bir hareket kabiliyeti ve hız verirdi. Bu da ona kaçmak için en iyi şansı veriyordu.

Burada bir kusur vardı, elbette.

Çelik *Wax*'ten sorulurdu.

* * *

Küçük kulübenin zeminindeki kemik yığını en azından bir kişinin gecesinin Wayne'inkinden daha kötü geçtiğini kanıtlıyordu. Ayak ucuyla yığını dürtükledi, sonra yaralı bacağı sebebiyle yüzünü buruşturdu. Pas tutası şey çok münasebetsizdi. Destek almak için duvarı tutmak zorunda kaldı.

Marasi'ye baktı. "Valinin çoktan ölmesi yaptığımız işin müthiş mi yoksa berbat mı olduğu anlamına geliyor, karar veremiyorum."

"Bunu berbattan *başka* bir şey olarak değerlendirmeyi nasıl başarabilirsin?" diye cevap verdi cesedin yanında diz çöken Marasi.

"Eh, öldürüldüğü sırada işi onu canlı tutmak olanlar biz değildik ya." Wayne omzunu silkti. "Galiba ne zaman bir ceset bulsam ve suçlusu ben olmasam bir parça rahatlıyorum."

MeLaan kulübeden içeri girdi, hâlâ korumanın bedenini giyiyordu; gerçi kendi sesiyle konuşmaya geri dönmüştü. "Dışarıda durum kötüye gidiyor. Yakında konağa geri dönmek isteyebiliriz."

Marasi Wayne'in feneri tarafından aydınlatılan kemiklerin yanında diz çökmeye devam etti. Wayne'in bilekleri onu bağlayan ipler yüzünden hâlâ kaşınıyordu ve bacağı fena acıyordu. Pas tutası kandra. Wayne'in nasıl haklanabileceğini tam olarak biliyordu: çabucak bir hız patlaması, bacaklarını birbirine bağla, ağzını tıka, metalakıllarını çıkar. Sanki bağlı olduğu zaman ne kadar hızla iyileşebileceğinin bir önemi varmış gibi.

Tabii, odadan içeriye sürüklerken Wayne'in ellerinde ciklet var mı diye kontrol etmesi de gerekirdi.

"Vali ölmüş," diye fısıldadı Marasi.

"Hı hı," dedi Wayne. "Adamın iskeletini sökünce genelde öyle oluyor."

"Şimdi ne olacak?" dedi Marasi kulübenin yan tarafından Wax'in gittiğini gördükleri yöne doğru bakarak.

"Bu hafta dans kursuna gidemeyecek..."

"Wayne?"

"Hı?"

"Kes be."

"Emredersiniz amirim."

Marasi gözlerini kapattı, Wayne de arkasındaki duvara yaslandı, dışarıdaki kalabalığa bakıyordu. Kızgınlardı, valinin konuşma yapmasını bekliyorlardı. Büyün bu olanları bitirmesi gereken konuşmayı.

"Bleeder onları galeyana getirmeyi planlıyordu," dedi MeLaan. "Konuşmasının birazını duydum. Bir şekilde dağılmalarını sağlayabilir miyiz?"

"Hayır," dedi Marasi ayağa kalkarak. "Daha iyisini yapabiliriz." MeLaan'a döndü, sonra ayağıyla valinin kafatasını dürtükledi. "Onun şekline girmen ne kadar sürer?"

"Cesedini ben yemedim; ayrıca bana öyle bakma, ırkınızın yenilebilir olması benim suçum değil. Eğer kendini iyi hissedeceksen, tadınız iğrenç, iyice dinlendirildiğiniz zaman bile. Neyse, zor iş olacak. TenSoon bir kafatasından yüz yaratmakta epey iyidir ama benim tecrübem çok daha az."

Wayne hiçbir şey demedi. Kendini tutabilirdi. Gerektiği zaman tabii tutabilirdi. Söylenmek için resmen *yalvaran* laflar olduğu zaman bile.

"Yardım etmek için biz buradayız," dedi Marasi MeLaan'a. "Hava da karanlık olacak. Ayrıca Innate'in annesini değil, sadece kalabalık bir vatandaş grubunu ikna etmeniz gerekecek, büyük bir kısmının onu yakından görmediğine eminim."

MeLaan kollarını kavuşturup cesedi inceledi. "İyi. Eğer söylediğimde o kalabalığı yatıştıracak sözler bulabileceğini düşünüyorsan, bunu yaparız."

Wayne çenesini sıkmış duruyordu. *Bariz olan... ee, şeylerin hakkında laf etmek yok*. Dahası biraz önce çok daha kötü bir şey öğrenmişti. Hiç de gülünecek bir tarafı olmayan bir şey.

Marasi ona baktı, sonra kaşlarını çattı. "Wayne, ne oldu?"

Wayne başını olumsuzca sallayarak oturdu.

"Wayne?" dedi Marasi ayağa kalkarken, sesi gerçekten de endişeli geliyordu. "Sana patlamak istememiştim. Sadece..."

"Konu o değil," dedi Wayne.

"Ne oldu o zaman?"

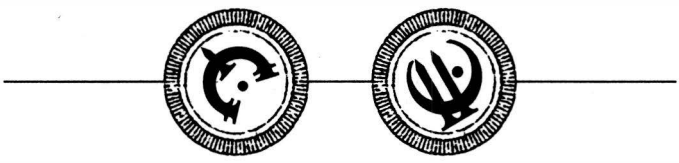
"Hep düşünmüştüm ki..." dedi MeLaan'a doğru bakarak. "Ee... bilirsin... insanların tadı *harika* olmalı."

"Yok," dedi MeLaan.

"Gururumu çok fena incitiyorsun bak," dedi Wayne. "Belki ben farklıyımdır. Şöyle kolumdan biraz kemirsene? Hemencecik geri çıkar, ya da en azından o canavarın metalakıllarımı ne yaptığını bulduğumuz zaman..."

Marasi yüksek sesle iç çekti. "MeLaan, siz kemiklerle ilgilenmeye başlayın. Benim konuşmayı baştan yazmam gerek..."

24

Bleeder'ın çelikte antrenmanlı olduğu belliydi. Güzergâhını ayarlamak için yanından geçtiği lamba direklerini ve pencere mandallarını nasıl İteceğini biliyordu. Kendine yatay hız kazandırmak için park etmiş otomobilleri İtmeden önce nasıl iyice alçalacağını biliyordu, sadece kendisini daha yükseklere İtmiyordu. Yetenekliydi.

Wax ise daha iyiydi. Bir gölge gibi takip ediyordu, hiçbir zaman onun yarım sıçramadan daha gerisinde kalmıyordu. Wax'ten kurtulmak için kendini İterken çeliğini harlamasından Bleeder'ın hareketlerinde gittikçe artan bir ümitsizlik hissediyordu.

Wax, ilk önce izin verdi, ona çeliğini tükettirmeye çalışıyordu. Sislerin içindeki iki nehir gibi şehir boyunca akarak gittiler. Öfkeli isyancıların kapattığı yolların üzerinden atladılar, kapalı pencereler ve söndürülmüş ışıklarla dolu orta sınıf mahallelerini aştılar, kapılarının önünde gergin bir şekilde bekleyen ve bu cehennem gecesinin sona ermesini uman güvenlik güçlerinin koruduğu zengin bahçelerini geçtiler.

Uçarlarken Wax kendi kendini Marksman'ın Bleeder olmadığı konusunda ikna etti. Daha önce onun maskelerinden birini takmıştı ve şimdi Wax'in o yanan bir binanın yanından geçtiği sırada atabildiği bakışa göre, görünüşe göre yine öyle yapıyordu. Ama bunu Wax'i rahatsız etmek ve şaşırtmak için yapıyordu. Marksman kaçarken binaların içlerine girmiş, pusu kurmaya çalışmıştı. Bleeder ise sanki kapalı yerlerden korkuyormuş gibi

açık alanlarda kalıyordu. Gökdelenlere doğru kaçmıyor, kenar mahallelerin dar sokaklarını hedeflemiyordu. Bunun yerine, vali konağından doğruca doğuya yol alıyordu, şehrin dışındaki açık ovalara doğru.

Oralarda buradaki kadar metal olmayacaktı. Bu, Bleeder'ın kaçmasını zorlaştırsa da Wax'in avantajının da bir kısmını ortadan kaldıracaktı. Buna izin veremezdi.

Wax, geç vakit kalkan bir trenin arkasında devam eden kovalamaca esnasında çabalarını ikiye katladı. Bleeder'ın dönerek treni takibi bırakacağını ve sanayi mahallesine doğru gideceğini öngördü. Yana saptı, birkaç saniye kazanmıştı. O, yanan alçak bir binanın üzerinden atlarken, Wax de yan binayla arasındaki sokaktan uçarak ustalıklı bir dönüşle etrafından dolaştı. Aşağıdan ona taş atan protestocuların üzerinden geçiyordu. Kaynar dumanların arasından geçti ve Bleeder daha zarif bir yay çizerek yukarıdan aşağı inerken, Wax silahı elinde önüne fırladı.

Bleeder, onu görünce bir küfür savurdu. Kendini bir sokak boyunca fırlattı, yanından geçtiği her lambayı İtmek için kullanıyor, hızını artırıyordu. Bunu usta bir şekilde yapıyordu ama Wax'in bir avantajı vardı. Ağırlığını azaltarak metalaklını doldurdu. Bu sayede, her zamanki gibi hızını artırdı. Eğer hareket hâlindeyken ağırlığını azaltırsa biraz hızlanıyordu. Nedenini bilmiyordu.

Yanından geçtikleri her lambayı İttikleri bunun gibi bir kovalamacada, böyle küçük avantajlar üst üste binerdi. Her kestirme, dikkatle ölçülmüş her atlama, anlık yere inişten sonra gelen çabuk bir hızlanma Wax'i Bleeder'a daha da yaklaştırıyordu. Arayı o kadar kapatmıştı ki, Bleeder, şehrin kıyısına yaklaştıkları zaman dönüp baktığında, Wax'in neredeyse topuklarından yakalamak üzere olduğunu görmüştü.

Haykırdı, şaşkın bir kadının çığlığıydı. Kendini yana İtti, nehrin üzerinden geçti ve destek kablolarından birini kavrayarak Doğu Köprüsü'nün otomobil yolu kısmına konmayı başardı.

Wax elinde tabancasıyla zarif bir şekilde önüne kondu. "Benden kaçamazsın, Bleeder. İğneni çıkarıp seni tutuklamama izin ver. Belki bir gün, birileri senin deliliğini iyileştirmenin bir yolunu bulabilir."

"Yine bir köle mi olayım? diye fısıldadı Bleeder kırmızı beyaz maskesinin arkasından. "Kelepçeleri kendi eline isteyerek takar mıydın?"

"Eğer yaptığın korkunç şeyleri ben yapsaydım, evet. Tutuklanmayı isterdim."

"Peki ya hizmet ettiğin tanrı? Ahenk *kendi* cezasını ne zaman kabul

edecek? Ölmesine izin verdiği insanların cezasını, ölmelerine *neden olduğu* insanların cezasını?"

Wax silahını kaldırdı ama Bleeder kendini yukarı İtti.

Wax silahıyla onu takip etti ama Bleeder devasa köprü destek kirişlerinin arasında ileri geri sıçrayarak yükseliyordu, Wax ateş etmedi. Onun yerine bir İtmeyle kendini fırlattı, paltosu dalgalanarak köprüyü tutan kulelerinden birinin tepesine kadar uçtu. Bleeder burada zirvede durmuş bekliyordu, gömleği ve pantolonu kırmızıydı, gevşek bir pelerin etrafında dalgalanıyordu.

Wax kondu ve silahını doğrulttu.

Bleeder'ın maskesi düştü.

Altındaki yüz Lessie'nindi.

* * *

Marasi diğer polislere Innate hakkındaki gerçeği söylememişti, Aradel'e bile. Ne diyecekti ki? "Pardon, katil aslında bizim koruduğumuz adammış" mı? "Ha, bir de şehir Ahenk bilir ne zamandan beri deli bir kandra tarafından *yönetiliyormuş*" mu? Bunu nasıl açıklayacağına karar verdiği zaman bir rapor yazacaktı ama şu an için vakti yoktu. Şehri kurtarması gerekiyordu.

Yine de basamakların önündeki uyduruk sahnenin yanında durduğu yerden Komutan Aradel'in yanından geçişini izlerken kendini suçlu hissediyordu. Lord başkomutan volta atarken gözle görülür bir şekilde rahatsızdı. Marasi'nin onu içine soktuğu çıkmaz yüzünden çok sıkıntılıydı, valinin bir dolandırıcı olduğunu düşünüyordu.

MeLaan kalabalığa seslenmek için sahnenin üzerine çıktı. Her ne kadar kendi eksikliklerini epey bir eleştirse de, Marasi'nin değerlendirmesine göre valiyi mükemmel bir şekilde taklit ediyordu.

Kalabalık sessizleşti. Marasi kaşlarını çattı. Bunu bir şekilde Aradel'in adamları mı sağlamıştı? Hayır... polis memurları kalabalıkla konağın arasında sıkı bir hat oluşturmuşlardı ama kalabalığı sessizleştirmek için herhangi bir şey yapmıyorlardı.

Çok garipti. Birkaç yuhalama gelse de herkes büyük ölçüde sessizleşmiş, şimdi konağın önündeki meydanın etrafına yerleştirilmiş ışıklar yüzünden daha önce olduklarından daha seyrek görünen sislerin içinden izliyorlardı. Az önceki asiler samimiyetle valinin diyeceklerini duymak istiyorlardı. Eh, neden *dinlemesinler* ki?

Marasi onların havasını hissedebiliyordu, düşmani bir meraktı. Bir

sükûnet de hissediyordu. MeLaan'ın konuşması işe yarayacaktı. Her şey yolundaydı. Daha önce neden o kadar endişelenmişti ki? Hiç sorun...

Pas tutası. Teskin ediliyordu.

Silkinerek dikkat kesildi, birden gerilmişti. Marasi kalabalıklardan anlardı. Kitle dinamiklerini incelemişti. Bu onun uzmanlık alanıydı ve burada bir şeylerin yanlış olduğunu görebiliyordu, hem de kolaylıkla. Ama Teskin eden kimdi? Neden? Nerede?

Smokin, diye düşündü. Waxillium, Küme'nin işin içinde olduğunu söylemişti. Amcasının Allomanserlere erişimi vardı ve Bleeder'ın planlarının başarılı olduğunu görmek istermiş gibiydi. Marasi'nin MeLaan'ın söylemesi için ne yazdığının bir önemi yoktu; Smokin'in adamları "vali"nin senaryodan saptığını fark ettikleri zaman kalabalığı ayaklandıracaklardı.

Birden telaşlanan Marasi, MeLaan'ın konuşmasının başlangıcını dinlemedi. Aradel'e ulaşabilir miydi? Hayır, o pas tutası sahnenin üstünde duruyordu, MeLaan'ın yakınlarındaydı. Yarasına rağmen bir şeyi yokmuş gibi yapmaya çalışan Wayne de ikisinin yanında durmuştu, bir şeyler yanlış giderse yardım etmeye hazırdı.

Marasi'nin hızla ve sessizce hareket etmesi gerekiyordu, Küme'yi uyandırmamalıydı. Basamakların dibinde durmuş, kollarını kavuşturarak kalabalığı izleyen Reddi'yi fark etti. Marasi aceleyle ona doğru koşturdu ve kolunu yakaladı.

"Reddi," dedi Marasi. "Bu kalabalığın içinde bir yerlerde bir Teskinci var."

"Ne?" diye sordu Reddi dikkatsizce ona doğru bir göz atarak. "Hmm?"

"Teskinci," dedi Marasi. "Duygularımızı bastırıyor. Büyük ihtimalle konuşmayı dinlemelerinden sonra kalabalığı ayaklandırmak için bekleyen bir Körükçü de vardır."

"Saçmalama," dedi Reddi bir esnemeyle. "Her şey yolunda, teğmen."

"Reddi," dedi Marasi kavrayışını sıkılaştırarak. "Nasılsın?"

"İyi."

"Bana gıcık olmuyor musun?" diye devam etti. "Senin olması gereken konumda olduğum için kızgın değil misin? Hiç kıskançlık hissetmiyor musun?"

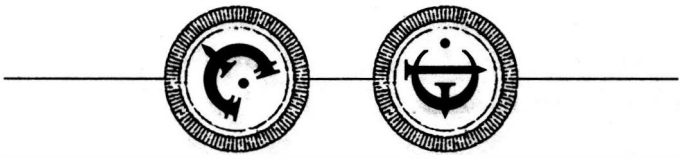
Adam ona ters ters baktı, sonra başını yana eğdi. Sonra sessizce tıslayarak nefesini verdi. "Haklısın be. Normalde senden *nefret* ederim ama hissettiğim tek şey hafif bir antipati. Birisi duygularımla oynuyor." Durakladı. "Kusura bakma."

"Bakamıyorum," dedi Marasi. "Telaş ya da herhangi bir güçlü duygu hissetmeyi beceremiyorum. Ama Reddi, onları durdurmak *zorundayız*."

"Bir birlik toplayayım," dedi. "Ama onları nasıl bulacağız? Her yerde olabilirler."

"Hayır," dedi Marasi gözleriyle kalabalığı tarayarak. Valinin meydanının karşısındaki küçük bir ara sokağın içinde, kolayca görülmeyecek şekilde park edilmiş bir at arabasını fark etti. "Her yerde olmaz. Galeyana getirmeyi planladıkları kalabalıkların arasına karışmak istemezler. Çok tehlikeli olur. Gel."

25

Wax, Lessie'nin yüzünü görünce, ilkel, boğuk bir sesle inledi. Karnına sert bir yumruk yemiş bir adamın sesiydi. Silahı Bleeder'ın üzerinde tutmaya devam etti ama eli titriyor ve görüşü bulanıyordu.

Bu o değil. Bu o değil.

"Yine mi tabanca?" dedi Bleeder alçak sesle. Pas tutası! Bu Lessie'nin sesiydi. "Onlara çok fazla bel bağlıyorsun, Wax. Sikkeci'sin sen. Kaç kere söyleyeceğim?"

"Onun cesedini mi çıkardın?" diye sordu Wax yalvaran bir sesle. Düzgün görmeyi başaramıyordu. "Canavar. Onun *cesedini mi çıkardın?*"

"Keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydım," dedi Les... *Bleeder*. "Ama güçlü duygular bizi onun elinden kurtarıyor Wax. Tek yol bu."

Tabancaya hiç umursamadan bakıyordu. Elbette öyle yapacaktı. O kandraydı. Wax'in bunu kendi kendine zorlanarak hatırlatması gerekti. Tabancanın ona karşı hiçbir anlamı yoktu.

Lessie... Wax o sesi tekrar duymanın rüyasını kaç kere görmüştü? Onu sevdiğini son bir kere daha söyleyebilmenin arzusuyla ağlamıştı. Onun ölümüyle geride kalan deliği, bir pompalı tüfeğin yarası gibi kanayan yarayı anlatmayı.

Özür dilemeyi.

Ahenk. Onu bir daha vuramam.

Demek sonunda Bleeder onu yenmişti.

"Tan'in bedenini kullandığım için endişelenmiştim," dedi Lessie ona doğru bir adım atarak. "Gerçekten kim olduğumu anlamana neden olacağından endişelenmiştim."

"Sen Lessie *değilsin*."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, bu doğru. Hiçbir zaman Lessie değildim. Hep kandra Paalm'dım. Ama Lessie olabilmeyi *istedim*. Bunun bir kıymeti var mı?"

Pas tutası... Bleeder Lessie'nin karakterini tamı tamına tutturmuştu. MeLaan onun iyi olduğunu söylemişti ama bu o kadar gerçek, o kadar *inanılırdı* ki. Wax kendini tabancasını indirirken buldu, umut ederken. Umudu...

Ahenk? diye dua etti.

Ama küpesi kulağında değildi.

* * *

Marasi ve Reddi, bir sokak öteden dolaşarak şüpheli arabanın arka tarafından yaklaştı. Marasi'nin isteyeceği kadar büyük bir kuvvet toplamayı başaramamışlardı; sadece Teskinci'nin hareketliliği fark etmesinden değil, Reddi'nin kalabalığı izleyen polisleri de sayıca fazla az bırakmayı istememesi yüzündendi.

MeLaan'ın sesi hoparlörlerden yayılıyordu, Marasi ve on bir polisten oluşan ekibi arabanın beklediği ara sokağın arkasında yerlerini alırken bile duyulabiliyordu. Küme oyuna getirildiğini anlayana kadar ne kadar zamanları vardı? Büyük ihtimalle fazla değildi. Marasi Innate'ten *o kadar da* farklı görünmemesi için konuşmanın başlangıcının bir kısmını değiştirmeden bırakmıştı, ama konuşma çok kısa süre sonra beklemedikleri bir tarafa dönecekti.

Reddi polis miğferini başından çıkardı, Marasi'nin miğferi ise saçının üzerine bastıran rahatsız edici bir ağırlıktı. Karanlıkta diğerlerine başını sallayarak onay verdi. Reddi, Teskinci'nin dokunuşunu burada, alüminyum astarlı miğferi olmadan kalabalığın içinde olduğundan çok daha güçlü bir şekilde hissedebiliyordu. Kaynağı gerçekten de bu arabaydı.

Miğferini geri taktı. Merkezde bunlardan sadece bir düzine vardı, hepsi de Waxillium tarafından bağışlanmıştı. Reddi'nin namı, onları taşıyan özel birliğe tahsis etmeye zar zor yetmişti. Miğferini sıkıca bağladı, sonra yan tarafına uzanarak ucunda bir topuzu olan kalın bir düello değneği çekti. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Sivil kalabalığın bu kadar yakınlarında ateşli silah kullanılamazdı.

"Hızlı ve sessiz bir şekilde saldıracağız," diye fısıldadı Reddi ekibe. "Ahenk'e dua edin de yanlarında Sikkeci olmasın. Miğferlerinizi başınızda tutun. O Teskinci'nin hiçbirinizi kontrol etmesini istemiyorum."

Marasi bir kaşını kaldırdı. Teskinciler insanları kontrol edemezdi, gerçi pek çok kişi bunu yanlış biliyordu. Kuruluş Kitapları'nın üstü kapalıca kandra ve kolossların Allomansi ile kontrol edilmesinden bahsetmesinin de payı vardı ama Marasi artık bunun sadece Hemalurjik kazıkları olan birisinin üzerinde mümkün olduğunu biliyordu.

"Colms," dedi Reddi. Hâlâ alçak sesle konuşuyordu. "Sen geride kal. Bir saha memuru değilsin. Yaralanmanı ya da ayağımıza dolaşmanı istemiyorum."

"Peki," dedi Marasi.

Reddi alçak sesle saydı. On dediği zaman, polis grubu sisli ara sokağın içine atıldı. Marasi ellerini arkasında kavuşturmuş, gerilerinde kalarak yürüyordu. Polisler neredeyse sokağa girdikleri anda durdu. Ara sokaktaki bir kapıdan dışarıya koyu giysili adamlardan bir kuvvet çıkmış, küçük at arabasına yaklaşmalarını engelliyordu.

İki grup birbirini izlerken Marasi'nin kalbi küt küt attı. En azından araba konusunda haklı olduğunu kanıtlıyordu. Çıkan adamların birkaçında silah vardı ama koyu giysililerden birinden gelen sert bir talimatla bunları indirdiler.

Kalabalığın dikkatini konuşmadan uzaklaştırmak istemiyorlar, diye düşündü Marasi. *Hâlâ valinin söylediklerinin onların planlarına uyacağını düşünüyorlar.*

Bu çatışmanın sessiz kalması iki tarafın da işine gelecekti. İki grup gerginlikle durup bekledi, sonra Reddi düello değneğini salladı.

İki grup birbirlerine girdi.

* * *

Bleeder sislerin içinden Wax'e yaklaştı. Bu yüksek platformun, bu köprü kulesinin üzerinde, sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibiydi. Sanki denizden yükselen çelikten minik bir adanın üzerindelerdi. Her taraf griydi, karanlık yukarıdaki enginliğe doğru uzayıp gidiyordu.

"Belki de sana gelmeliydim," dedi Lessie'nin sesi. "Gelmeli ve planımda yardım almalıydım. Ama o izliyordu. O *her zaman* izliyor. Küpeyi çıkardığın için mutluyum. En azından sözlerim senin için bir şeyler ifade etmiş."

"Kes," diye fısıldadı Wax. "Lütfen."

"Neyi keseyim?" diye sordu Lessie, Wax'ten sadece birkaç santim uzaktaydı. "Yürümeyi mi keseyim? Konuşmayı mı keseyim? Seni sevmeyi mi keseyim? *Sevmeyi bırakabilseydim* hayatım çok daha kolay olacaktı."

Wax boş eliyle onu yakaladı, boğazından kavramıştı, başparmağı çenesinin üstündeydi. Kandra gözlerinin içine baktı ve Wax o gözlerdeki acıma hissini gördü.

"Belki," dedi Lessie. "Sana gelmememin Ahenk'le hiçbir bağlantısı yoktu. Bunun seni inciteceğini biliyordum. Üzgünüm."

Hayır, diye düşündü Wax.

"Seninle ilgili bir şeyler yapmam gerekecek," dedi Lessie. "Seni yolumdan çekmem gerekiyor ama bir şekilde de güvende tutmalıyım. Seni incitmek zorunda kalabilirim, Wax. Kendi iyiliğin için."

Hayır, bu gerçek değil.

"Wayne'i ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum," diye devam etti. "Onu öldürmeye elim varmadı, zavallı ahmak. Seni takip etti, sana yardım etmek için buraya kadar geldi. Bu yüzden onu seviyorum. Ama o da Ahenk'e ait ve bu yüzden büyük ihtimalle ölüm, bu hâlde kalmasından iyidir."

HAYIR!

Wax onu geriye iterek Vindication'ı tekrar kaldırdı. Ancak tabanca parmaklarından uçup gitti, Bleeder İtmişti. Sislerin içine yuvarlanıp gitti.

Wax hırlayıp, kuleden aşağı atmaya çalışarak omzunu Bleeder'a gömdü. Wax vurduğunda Bleeder onu yakaladı ve ikilinin dengesi bozuldu.

Birlikte devrilirlerken, alüminyum tabancasını kaldırdı ve Wax'i bacağından vurdu.

Kuleden düşerlerken Wax haykırdı. Aşağıdaki köprüyü aceleyle İtmesi Wax'i yavaşlattı ama yere konduğunda bacağı dayanmadı ve çığlık atarak bir dizinin üzerine düştü.

Tabanca. Tabancayı bul.

Bu tarafa düşmüştü. Pas tutası. Bu kadar yüksekten düştükten sonra çalışacak mıydı ki? Wax yere çarptığını duymamıştı. Bu suya düştüğü anlamına mı geliyordu?

Bleeder yakınlarına sertçe inmişti. Hızla ona döndü, etraf şimdi köprünün otomobil yolu boyunca dizilmiş parlak elektrikli ışıklarıyla aydınlanıyordu. Yolda herhangi bir araba ya da otomobil yoktu ve Bleeder'ın arkasında, şehrin yukarısında asılı duran daha büyük bir ışık vardı. Kırmızı, vahşi bir ışık, sanki sisleri yakıyor gibi görünüyordu.

Wax, şehirden dışarı baktığında, karanlık ve huzur görüyordu. Ama iç tarafta, Elendel yanıyordu.

* * *

Marasi savaş meydanının kenarından hafif hafif ilerliyordu.

Bu. Çok *küçük* bir savaş meydanıydı, doğru, ama çatışmanın vahşeti karşısında afallamıştı. Kül Savaşı sırasında yaşamanın nasıl bir şey olacağını ilk kez hayal edebiliyordu.

Ama o savaşlar daha planlı, daha ölçülü olmalıydı. Bu birbirlerine vuran, kemik kıran, küfreden, yere düşenin üzerine basan karışık silüetler kitlesi gibi değillerdi. Bunu izlemek Marasi'yi endişelendiriyor, rahatsız ediyordu. Küme'nin haydutlarını yarıp geçmek için savaşan adamlar onun meslektaşlarıydı. Bütün gece durup şehrin etraflarında dağılmasını izlemeye zorlanmışlardı, onlar çaresizliklerini yaşarken durum daha da kötüleşmişti.

Bu ise savaşabilecekleri bir şeydi, savaşıyorlardı da; düşmanlarına yükleniyor, kafa kırıyor, pis ve karanlık ara sokakta ilerleyebilmek için homurdanarak at arabasına ulaşmak için savaşıyorlardı. Şanslarına, Küme'nin buradaki kuvvetlerinin arasında Sikkeci ya da Haydut varmış gibi görünmüyordu.

Marasi'nin adamları sayıca azdı ve bütün kararlılıklarına rağmen, fazla ilerleme kaydedemiyorlardı. Ara sokağın dışında kalabalık huzursuzlanmaya başlamıştı. Kandranın konuşması Marasi'nin ona yazdığı sözlere gelmişti; sosyal reformlar, mesai saatlerini azaltacak ve fabrikalardaki çalışma koşullarını iyileştirecek yasalar vaat ediyordu. Marasi'nin yankılanan sesten duyabildiği şey ise, ne yazık ki, bir çaresizlik hissiydi. Kulağa sahte ve samimiyetsiz geliyordu.

Bu, MeLaan'ın suçu değildi. Bu role düzgünce hazırlanmak için zamanının olmadığını söylemişti ve uzmanlık alanı bu değildi. Pas tutası. Kalabalık bağırmaya, valinin yalanlarına küfretmeye başlıyordu. MeLaan'ın sesi tekledi. Bu kalabalığı galeyana getiren Körükçü müydü? Yoksa insanlar o kadar kızgınlardı ki, Allomansinin etkisini yenmeye mi başlamışlardı?

Marasi, adamları çarpışır ve düşer, kalabalık iyice isyana yaklaşırken ümitsizlik hissetmeden edemiyordu. Ara sokağın kenarı boyunca ilerledi, o arabaya ulaşabilirse bir işe yarayabileceğini umut ediyordu. Ne yazık ki, sokağın genişliği çok sınırlıydı ve dövüşenler yolu tamamen kapatıyordu. Marasi'nin adamlarından yarısı şimdiden yerdeydi. Dövüşenler hortlaklar

gibi görünüyordu, sislerin içinde kayıyor ve dalgalanıyorlardı. Gölgeleri yutmaya çalışan gölgeler.

İki taraftan da kimse ona dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu. Bu olağandı. Marasi'nin babası, hayatının büyük bir kısmı boyunca, onun kaybolup gitmesini dilemişti. Yüksek sosyetenin üyeleri o yokmuş gibi davranmakta çok iyilerdi. Bazı zamanlarda Waxillium bile Marasi'nin yanlarında olduğunu unutuyormuş gibi görünüyordu.

Eh, öyle olsun. Derin bir nefes aldı ve doğrudan kavganın içine yürüdü. Dövüşen iki adama yaklaşırken sanki yardım etmek için bir şey yapmaya çalışıyormuş gibi eğildi, sonra sanki darbe almış gibi kendini yana doğru fırlattı. Düşüncesine göre fena bir taklit değildi.

Reddi'nin ara sokağın içinde bir yerlerden ona küfrettiğini duydu ama kimse onun yardımına koşmadı. Son derece gayretli bir şekilde birbirlerini öldürmeye çalışmaya devam ediyorlardı ve Marasi de bu sayede zemin boyunca sürünerek ilerledi, arabaya yaklaşana kadar gölgelerin içinden emekledi.

Burada duran iki muhafız vardı. Lalet. Marasi'nin onları atlatması gerekiyordu. Nasıl?

Dönüp çarpışmaya baktı. Sokakta daha geriye gitmişti, polis memurları sayı üstünlüğünün karşısında geri çekilmek zorunda kalıyorlardı. Büyük ihtimalle Marasi'nin çaresizce bir şeyler deneyebileceği kadar uzaktalardı.

Allomansisini kullandı.

Kısa bir an için, kendisini ve sadece iki muhafızı kapsayacak bir hız baloncuğu yarattı. Metalini anında söndürmüştü. Dışarıda sadece saniyeler geçmişti.

Yine de sarsıcıydı. Etraflarındaki sisler bir anda hızlandı ve dövüşenlerin hareketleri yalpaladı. İki muhafız şaşkınlıkla sıçrayarak etraflarına bakındı. Marasi hayatında yaptığı en iyi ceset taklidini yaptı.

Sonra Allomansisini bir daha kullandı.

"Harap!" dedi muhafızlardan bir tanesi. "Onu gördün mü?"

"İçlerinde Metalsoylu var," dedi diğeri. İkisinin de sesi çok gergin geliyordu.

Marasi onları çarpıtılmış zamanla bir daha dürttü. İki muhafız alçak sesli ama aceleci bir tartışmaya girişti; sonra arabanın kapısını tıklattılar ve pencereden içeriye konuştular. Marasi bekledi, terliyordu, sinirleri gerilmişti. Adamlarının fazla zamanı yoktu...

İki muhafız koşarak ara sokaktan aşağı ilerledi, diğerlerine Metalsoylu-

lara karşı dikkatli olmalarını söyleyen emirleri götürerek arabadan uzaklaştılar. Marasi ayağa kalktı ve arabanın sürücüsü olmayan öbür tarafına dolaştı, sonra kapıyı çekip açtı ve içeri süzülerek oturdu.

İçerideki bankta oturan tıknaz bir kadın vardı, üç ipek katlı lüks bir tuvalet giyiyordu. Yanında bir eli, bileğini tutan bir adam oturuyordu, gözleri kapalıydı, takım elbisesi çok şık ve moderndi. Öte yandan Marasi'nin onlara doğrulttuğu tabanca son derece gelenekseldi. Oldukça da işlevsel.

Kadın gözlerini kırpıştırdı, Marasi'ye dehşetle bakarken konsantrasyonu bozuldu. Adamı dürtükledi, o da irkilerek gözlerini açtı. Bir Teskinci, bir de Körükçü, diye tahmin ediyordu Marasi.

"Bir teorim var," dedi Marasi onlara. "Bir hanımefendinin hiçbir zaman amaçlarına ulaşmak için şiddet gibi barbarca bir şey kullanmasına gerek olmamalıdır. Sizce de öyle değil mi?"

İkili hızla başlarını sallayarak onayladılar.

"Evet, gerçekten de öyle," dedi Marasi. "Gerçek bir hanımefendi şiddeti *tehdit olarak* kullanır. Çok daha medenice." Silahın horozunu kurdu. "Şu sokaktaki lehimkafaların arkadaşlarıma saldırmalarını durdurun. Sonra bu kalabalıkla ne yapacağımızı konuşacağız..."

* * *

"Kes, Wax!" diye bağırdı Bleeder. "Ona itaat etmeyi kes!"

İşte. Vindication! Wax tabancayı Bleeder'ın yakınlarında fark etmişti, yolun kenarındaki bir oluktan ucu görünüyordu.

Wax silaha doğru atladı, ileri kaymak için yuvarlanarak kendini İterken yarasının üzerine acılı bir şekilde yüklenmişti. Bleeder silahını ona doğrulttu ama ateş etmedi. Belki de, derinliklerde bir yerlerde, yaratığın bir parçası, büründüğü bedenin duygularını hissediyordu. Belki de artık zihniyle yüzünün arasındaki farkı ayırt edemiyordu.

Wax Vindication'ı kaptı.

"Lütfen," diye fısıldadı Bleeder. "Dinle."

"Hakkımda yanılıyorsun," dedi Wax parmağı tetikte silindiri çevirerek, tabancanın hâlâ sağlam olduğunu umuyordu. Başını kaldırıp Bleeder'a baktı ve silahı doğrulttu.

Namlunun ucundan ona bakan Lessie'yi gördü. Midesi tekrar kalktı.

"Nasıl yanılıyorum?" diye sordu Bleeder.

Hay pas, ağlıyordu.

"Ben Ahenk'in elleri değilim," diye fısıldadı. "Ben, O'nun kılıcıyım."

Ateş etti.

Bleeder kaçmadı. Neden kaçacaktı ki? Tabancalar onu sadece biraz rahatsız ediyordu. Bu mermi onu tam alnından vurdu. Darbeyle başı sallansa da, Bleeder düşmedi, neredeyse hareket bile etmemişti.

Gözlerini Wax'e dikti, küçük bir kan sızıntısı burnunun köprüsünün yanından aşağı dudaklarına doğru akıyordu. Sonra gözleri iyice açıldı.

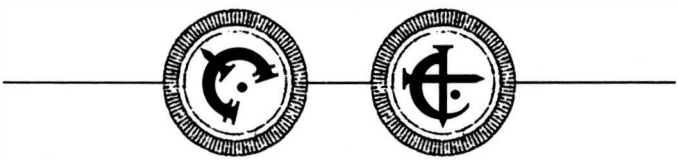
Silahı titreyen parmaklarından düştü.

Biz diğer Hemalurjik yaratıklardan daha zayıfız, demişti MeLaan. Wax ayağa kalkmak için zorlandı, destek için köprünün duvarına tutunuyordu. *Sadece iki iğne bizi ele geçirmeye yetiyor.*

"Hayır!" Bleeder feryat ederek dizlerinin üzerine çöktü. "*Olamaz*!"

Bir iğne ona bilinç veriyordu. Wax'in küpesinden yapılmış bir mermi şeklinde kafatasına eklenen ikinci bir iğne de, Ahenk'in onun kontrolünü tekrar ele geçirmesini sağlıyordu.

26

Marasi, Teskinci kadını arkasından sürükledi, bir eliyle kadının yakasını, öbürüyle de silahını tutuyordu. Yanlarında, onlara eşlik eden kafasındaki beresiyle Reddi vardı, kabaran kalabalığı memnuniyetsizlikle izliyordu. Diğer tutukluları polislerin yanında bırakmışlardı ve Marasi işi fazlasıyla şansa bırakmış olmamalarını umuyordu.

"Durdur onları," diye tısladı Marasi kadına kalabalığın kıyısına ulaşırlarken, sahneye bir şeyler fırlatmaya başlamışlardı. Zavallı MeLaan konuşmasına inatla devam ediyor, dinlememeleri sebebiyle gittikçe daha da fazla huysuzlaşıyordu.

"Deniyorum!" diye sızlandı Teskinci. "Beni *boğmasaydın* daha kolay olabilirdi!"

"Teskin et!" dedi Reddi düello değneğini kaldırarak.

"Zihinlerini kontrol edemem, aptal adam!" dedi Teskinci. "Ayrıca beni dövmenin de bir faydası olmayacak. Avukatımla ne zaman konuşabileceğim? Hiçbir kanunu çiğnemedim. Sadece olayları ilgiyle izliyordum."

Marasi, Reddi'nin öfkeli cevabını görmezden gelerek, kalabalığa odaklandı. MeLaan önlerinde duruyordu, sahne, arka tarafta yanan elektrik ışıklarıyla aydınlanıyordu ama önünde yanan ateşler vardı. Kalabalığın öfkesi bir alev gibiydi, yeni dünyanın soğukluğuna karşı parlıyordu.

"Müteşekkir olmanız gerekir!" diye bağırdı MeLaan kalabalığa. "Sizinle konuşmaya bizzat geldim!"

Yanlış sözler, diye düşündü Marasi. Huysuzluğu konuşmadan sapmasına neden oluyordu.

"Dinliyorum ya!" diye bağırdı MeLaan kalabalığın üzerinden. "Ama sizin de beni dinlemeniz gerek, serseriler!"

Aynı Innate gibi konuşuyor. Belki biraz fazla. MeLaan *rol yapıyordu.* O valiydi, Marasi'nin ona verdiği roldü. Görünüşe göre kandra tepkilerini şeklinin yönlendirmesine izin veriyordu. Hay pas... Kötü iş çıkarıyor değildi. MeLaan iyi oynuyordu, Innate'i oynuyordu. Ne yazık ki, Innate halkı anlamakta her zaman zorluk çekmişti.

"Tamam," dedi MeLaan bir elini sallayarak. "Yakın şehri! Bakalım sabah gidecek eviniz olmayınca ne yapacaksınız?"

Marasi gözlerini kapattı ve inledi. Hay pas tutası, yorulmuştu. Saat kaç olmuştu?

Kalabalık vahşileşiyordu. MeLaan ve Wayne'i alıp gitmenin zamanı gelmişti. Zaten en başından beri şansları çok azdı, belki de yoktu. Bu kalabalık kan istiyordu. Ve...

Kalabalık yeni bir dizi yuhalamayla bağrıştı. Marasi gözlerini açarak kaşlarını çattı. Kalabalığın güney kıyısında duruyordu, ateşlerden birine yakındı ve sahneye Polis Komutanı Aradel'in MeLaan'ın yanına geldiğini görebilecek kadar yakındı. Büyük ihtimalle, "valiyi" güvenli bir yere götürmeye geliyordu.

Aradel silahını çekti ve *valiye doğrulttu.*

Marasi bir an aval aval baktı. Sonra Teskinci'ye döndü. "Teskin et!" dedi "Hemen. Bütün gücünle. Bunu yaparsan sana bu gece yaptıkların için dokunulmazlık vereceğim."

Kadın Marasi'ye dik dik baktı, deminki sızlanmalarıyla çelişen bir kurnazlık görünüyordu. Öneriyi tartar gibiydi.

"Firari'nin mızrağı üzerine yemin ederim," dedi Marasi.

Kadın başını sallayarak onayladı ve kalabalığın arasında bir dalga yayıldı, ani bir sessizlik. Onları tamamen susturmamıştı ama Aradel konuştuğu zaman sesi duyuldu.

"Replar Innate," dedi Aradel. "Bu şehrin halkı adına ve lord başkomutan konumumun bana verdiği yetkiye dayanarak, seni yolsuzluk, bu şehrin kaynaklarını kendi çıkarların için kullanmak ve bir kamu görevlisi olarak ettiğin yeminleri çiğnemek suçlarıyla tutukluyorum."

Kalabalık en sonunda tamamen sessizleşti.

"Ne saçmalı..." diye başladı MeLaan.

"Dikkat! Geriye dön!" dedi Aradel. Aşağıdaki polis memurlarına baktı. "Geriye *dön*."

Hâlsiz polisler sırası gönülsüzce ona bakmak için döndü, sırtlarını kalabalığa vermişlerdi.

"Ne yapıyor?" diye sordu Reddi.

"Dâhiyane bir şey," dedi Marasi.

Aradel, silahı hâlâ valinin üstünde kalabalığa baktı. "Bu gece, bu şehirde sıkıyönetimi vali ilan etti. Bu, başlarında vali olmak üzere komutanın, emniyet teşkilatı mensubu olduğu anlamına gelir. Ne yazık ki, valimiz yalancı şerefsizin biriymiş."

Halktan bazıları tereddütle bağırarak onaylamaya başladı.

"Artık kontrol onda değil," dedi Aradel. "Görebildiğim kadarıyla, kontrol *sizde*. O yüzden istiyorsanız polis teşkilatı bu gece yanınızda olacak.

"Buraya bir ayaklanma çıkarmak için geldiniz. Dinleyin! Bağırmayın. Ayaklanma ya da yağmalamaya göz yummayacağım. Bu şehri yakmaya başlarsanız sizinle son nefesime kadar savaşırım. Duyuyor musunuz? *Biz isyancı değiliz.*"

Kalabalık içinden, "Neyiz o zaman?" diye bir soru duyuldu.

"Elendel halkıyız ve bir fare sürüsü tarafından yönetilmekten sıkıldık," diye bağırdı Aradel. "Elimde en azından yedi hane lordunun yolsuzluk yaptıklarının kanıtı var. Onları tutuklamaya niyetliyim. Hem de bu gece." Aradel tereddüt etti, sonra daha yüksek sesle devam etti. "Bana yardım edecek bir ordu olsa iyi olur, tabii kabul ediyorsanız."

Kalabalık kükreyerek onaylarken, MeLaan'ı yakınlarda bekleyen iki onbaşıya doğru itti. Tamamen afallamış gibi görünüyorlardı. Aslına bakılırsa, Aradel'in kendi de az önce yaptığı şey karşısında biraz şaşkın görünüyordu.

"Saf Muhafaza," diye küfretti Reddi alçak sesle ve heyecanlı kalabalığı gözden geçirdi. "Linç güruhlarına dönüşecekler."

"Hayır," dedi Marasi. "Dönüşmeyecekler."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü bir nehri yönlendirmek durdurmaktan daha kolaydır, Reddi," dedi Marasi.

Bu işe yarayabilirdi. Marasi'nin Aradel'in tutuklamayı istediği hane lord ve leydilerini tutma konusunda pek umudu yoktu ama bizzat vali... O mektuplar ve MeLaan'ın rolü oynamasıyla... Evet, *gerçekten işe yarayabilirdi.*

Teskinci'yi bıraktı. "Özgürsün, kaybol. Smokin'e de söyle, önümüzdeki günlerde uzun süreli bir tatile çıkmak isteyebilir."

* * *

Wax köprüyü topallayarak geçti. Hayat ona işini bitirdiğini düşündüğü bir düşmanı hafife almaması gerektiğini öğretmişti. Bir eli kanayan bacağında, silahını yerde kıvranan şeklin üzerinde tutarak gelip, ayağıyla Bleeder'ın tabancasını uzaklaştırdı. Sonra sağlam dizinin üzerine çöktü ve başka bir silahı saklamadığından emin olmak için yerdeki şekli çevirdi.

Gözlerinden akan yaşlar buldu, mermi yarasından sızan kana karışıyorlardı. "Yine kafamın içinde, Wax," diye fısıldadı, titriyordu. "Ah, *Harap*, kafamın içinde. Beni alıyor. Ona geri dönmeyeceğim."

"Şşt," dedi Wax kandranın belinden ikinci bir silahı çekip bir kenara atarken. "Bir şey yok."

"Hayır," diye haykırdı Wax'in kolunu kavrayarak. "Hayır, var. Tekrar onun olmayacağım! Sonunda, ***kendim ölacağım***!"

Bleeder'ın titremesi arttı, Wax'in kolunu tutarken bedeni kasılıyordu. Ağlayarak ve titreyerek kaldırdığı başını yukarıda tutuyor, Wax'in gözlerinin içine bakıyordu. Debeleniyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Wax.

"Ölüyorum. Karar verdik! Yine yakalanmayacağız. Bir kaçış bulduk." Artık Wax'in gözlerinin içine bakamıyordu ve kasılarak geriye doğru devrildi. Göz bebekleri hızla genişliyor, derisi kemiklerinin üzerinde titriyordu.

Wax dehşet içinde izledi. Kolunu kavradı. Nabız yoktu. *Gerçekten* ölüyordu. Kendini öldürüyordu.

Onu durdurabilir miydi?

Neden durdurmak isteyecekti ki? O bir katildi, onca kişiyi öldürmüştü. Bu uygun bir sondu. Aslında, Wax onu anlıyordu. Ahenk'in kontrolü altında acı çekmesindense, bu yoldan giderdi. Tereddüt içinde, ama bu zavallı yaratık için yapabileceği başka bir şey olmadığını hissederek, onu kaldırdı ve kucakladı. Birilerinin kollarında ölebilirdi. Tüm yaptıklarından sonra, bunu yapmak Wax'i tiksindiriyordu. Ama lanet olsun ki, *doğru* olan buydu.

Bleeder başını ona çevirdi ve sarsılırken yüz ifadesi yumuşadı, kanlı dudaklarının arasından gülümsedi. "Sen... sen dans edebilen bir... eşek kadar şaşırtıcısın, Kravat Bey."

Wax'in kanı dondu. "Bunu nereden duydun? Bu sözleri nasıl biliyorsun?"

"Sanırım sana daha o gün âşık olmuştum," dedi. "Kiralık kanun adamı.

Öyle saçma ama öyle... samimiydin ki. Korumacılık taslamadın ama etkilemeye o kadar hevesliydin ki... Amacı olan bir lord."

"Sana o günden kim bahsetti, Bleeder?" diye hesap sordu Wax. "Kim?"

"Ahenk'e sor," dedi titremesi daha da şiddetlenirken. "Sor ona, Wax! Neden o kadar yıl önce seni koruması için bir kandra göndermiş. Sana âşık olacağımı bilmiyor muymuş, *sor ona*!"

"Hayır..."

"Bizi oynatıyordu, o zaman bile!" diye fısıldadı. "Reddettim. Seni Elendel'e geri dönmen için kandırmayacaktım! Oraları çok seviyordun. Onun piyonu olasın diye seni geri getirmeyecektim..."

"Lessie?" Ahenk, bu *oydu*.

Bu *oydu*.

"Sor ona... Wax," dedi. "Sor ona... madem her şeyi biliyorsa... beni öldürmene neden izin vermiş..." Hareketsizleşti.

"Lessie?" dedi Wax. "Lessie!"

Ölmüştü. Kucağındaydı, Wax onun cesedine bakıyordu. Şeklini korudu. Kendi şeklini. Wax onu kavradı ve bedeninin en derinlerinden gelen boğuk bir ulumayı serbest bıraktı, gecenin içinde yankılanarak uzaklaşan saf bir çığlık.

Sisleri geri püskürtür gibi görünmüştü.

Bir saat sonra, sislerin arasından koşarak dört ayak üzerinde yaklaşan bir şekil belirdiğinde Wax hâlâ orada diz çökmüş, cesedi tutuyordu. Kandra TenSoon, Miraç Savaşçısı'nın Bekçi'si, hürmetkâr adımlarla yaklaştı, kurt köpeğinin başı eğilmişti.

Wax kucağında bir ceset tutarak o girdaplanan sise bakıyor, anlamsızca, ısısının onu sıcak tutmasını umut ediyordu.

"Söyle," dedi Wax, sesi bağırmaktan katılaşmış ve çatlaktı. "*Söyle*, kandra."

TenSoon, "O sana uzun zaman önce gönderilmişti," dedi. "Lessie olarak tanıdığın kadın her zaman bizlerden biriydi."

Hayır...

"Ahenk Yabanlar'dayken senin için endişeleniyordu, kanun adamı," dedi TenSoon. "Bir koruman olmasını istemişti. Paalm, geri kalanlarımızın kutsal kabul ettiği yasakları delmeye gönüllü olduğunu önceden göstermişti. Ahenk birbiriniz için uygun olacağınızı umut etmişti."

"Bana söylemedin!" dedi Wax tükürür gibi, elleri sıkılıydı. Nefret. Daha önce hiç o anda hissettiği kadar yoğun bir *nefret* hissettiğini düşünmüyordu.

"Yasaklanmıştı," dedi TenSoon. "MeLaan'ın haberi yoktu; bana da birkaç gün önce haber verildi. Ahenk, kimi avladığını bilirsen bir felaket olacağını öngördü."

"Peki bu bir felaket *değil* mi, kandra?"

TenSoon başını çevirdi. Orada, o boş köprünün üzerinde oturdular, elektrik ışıkları sisin içinde aydınlık lekeleri yaratıyordu, Wax'in kucağında ölü bir kadın vardı.

"Onu öldürdüm," diye fısıldadı Wax gözlerini sıkı sıkı kapatarak. "Onu *bir daha* öldürdüm."

SONDEYİŞ

Wax insanlarla dolu bir odada yalnız başına oturuyordu. Onu rahat ettirmek için her şeyi yapmışlardı. Şöminede sıcak bir ateş, yanındaki masanın üstünde küçük bir fener, çünkü Steris onun ateşi elektriğe tercih ettiğini biliyordu. Uzun zaman önce soğumuş bir kupa çayın yanında katlı gazeteler dokunulmamış olarak duruyordu.

Konuşuyor ve kutlama yapıyorlardı, gülen ve her şeydeki küçük rolü hakkında övünüp duran Lord Harms başı çekiyordu. Bir felaket engellenmişti. Yeni bir vali vardı, soylu kanından gelmiyordu ve bu anlamda bir ilkti. Uzun zaman önceki Lord Sissoylu bile kısmen soyluydu. Son İmparator tam soyluydu, Firari ise yarı soyluydu. Hepsi çok büyük insanlardı, herkes buna katılıyordu, övülmeye layıklardı.

Ama Claude Aradel'in bu soylarla hiçbir bağlantısı yoktu. Damarlarında bir damla bile soylu kanı akmıyordu. Partidekiler sıradan biri hakkında olumlu konuşacak kadar ilerici oldukları için birbirlerinin sırtını sıvazlıyordu.

Wax'in gözleri ateşe dikiliydi, tıraşsız çenesini parmağıyla yokluyordu. Sadece zorunlu olduğunda konuşuyordu, zaten hepsi onun huzurunu bozmamaya gayret gösteriyorlardı. Steris, insanlara, "Wax yorgunluktan tükendi," diyordu. Gördüğü korkunç şeyler yüzünden bitkin düşmüştü. İnsanları elinden geldiğince Wax'ten uzaklaştırıyor, kaçamayacağı sorular karşısında ise Wax'in dinlenmek üzere kısa bir tatil yapabilmesi için düğünü ertelemeye karar verdiklerini söylüyordu.

Etkinliğin ortasında koltuk değnekleriyle tembel tembel gezen Wayne geldi. Daha fazla sağlık depolamadan iyileşemezdi ve yarası iyileşirken bunu yapamazdı, yoksa bir anlamı olmazdı. Şu an için, tıpkı sıradan bir insan gibi, bedeninin kırılganlığıyla başa çıkması gerekiyordu.

Hepimiz ne kadar kırılganız, düşündüğün zaman, diye düşündü Wax. *Küçücük bir şey ters gidiyor ve kırılıyoruz.*

"Hişt, birader," dedi Wayne Wax'in ayaklarının yanındaki tabureye otururken. "Benim niye pas tutası bir dâhi olduğumu duymak ister misin?"

"Söyle," diye fısıldadı Wax.

Wayne öne doğru eğildi, ellerini dramatik bir şekilde önünde açtı. "*Herkesi* sarhoş edeceğim."

Kalabalık, muhabbetine devam etti. Çoğunluğu polis memuruydu. Bazıları Wax'in politik müttefikiydi. Şehirdeki daha saygıdeğer kişilerle iş yapmayı seçmişti, o yüzden Aradel'in lordları ayıklaması Wax'in hanesine zarar vermemişti. Bu, müthiş bir politik zafer olarak kabul ediliyordu.

"Bak, ben şöyle bir plan yaptım," dedi Wayne yandan başına vurarak. "Bu şehirdeki halk var ya, onların dertleri var. Fabrikalarda çalışanlar kendilerine ait daha çok zamanları olmasının dertlerine derman olacağını düşünüyorlar ama o zamanla bir şeyler *yapmaları* gerek. Benim bir fikrim var. Her şeyi çözecek."

"Ahenk adına, Wayne," dedi Wax. "Şehri zehirlemiyorsun, değil mi?"

"I ıh," dedi Wayne. "En azından fiziksel olarak değil." Sırıttı. "Gör bak. Bu işe yarayacak. *İnanılmaz* bir iş olacak." Ayağa kalktı ve tökezledi, neredeyse düşüyordu. Şaşkınlıkla bacağına baktı, sanki yarayı unutmuş gibiydi. Sonra başını olumsuzca salladı, koltuk değneğini aldı ve ayağa kalktı.

Ayağa kalktığında durakladı, sonra aşağı eğildi. "Geçecek, birader," dedi. "Babam bir keresinde bana, 'Kafayı kullanmayı bilicen oğlum, ' demişti. Yani işler kötüye giderse kafanı duvarlara vurabilirsin. Bende işe yarıyor. En azından yaradığını düşünüyorum. Tam hatırlamıyorum gerçi, beyin sarsıntısı yüzünden olsa gerek."

Sırıttı. Wax alevlere bakmaya devam etti. Wayne'in yüzü asıldı.

"Onu durdurmanı isterdi, biliyorsun," dedi Wayne alçak sesle. "Seninle konuşabilseydi, düzgün düşünebilseydi onu öldürmeni kendi isterdi. Tıpkı benim de isteyeceğim gibi. Tıpkı bakırını kaybetmiş olsan senin de isteyeceğin gibi. Yapman gerekeni yaptın, birader. İyi de yaptın."

Wax'e doğru yumruğunu kaldırdı, başını salladı, sonra topallayarak

uzaklaştı; uzun, altın rengi saçları olan kısa boylu bir kadına doğru gidiyordu. Genç bir kız mıydı bu? Wax onu tanımıyordu.

"Seni tanıyorum, değil mi?" dedi Wayne. "Remmingtel Tarcsel'in kızı mısın? Akkor ışığı icat eden adamın, değil mi?"

Kızın ağzı açık kaldı. "Onu tanıyor musunuz?" Wayne'i kollarından yakaladı. "Babamı duydunuz mu?"

"Duydum tabii!" dedi Wayne. "Resmen soydular adamı. Dâhiydi. Diyorlar ki, sen de bir o kadar zekiymişsin. Konuşma yapmak için kıvırdığın şu aletler epey bir güzel."

Kız Wayne'e baktı, sonra öne eğildi. "Bu sadece başlangıç. Evlerinin içine kadar getirdiler. Görüyor musunuz? Her tarafta."

"Ne?" dedi Wayne.

"Elektrik," dedi kız. "Ve onu ilk kullanan ben olacağım."

"Ya," dedi Wayne. "Para lazım mı?"

"Bana..." Wayne'i tutup çekerek partinden uzaklaştırdı, yüzü ışıldıyordu, o kadar hızla konuşuyordu ki, Wax sözlerini seçemiyordu.

Seçmeye de çalışmıyordu. Sadece ateşe bakıyordu.

Misafirler umursamazlığıyla partiyi harap ettiğini ima etmeyecek kadar kibardı. Clotide yanından geçti, soğuk çay kupasını sıcak bir tanesiyle değiştirmişti. Bu lüks koltuk yerine sert bir bank da olsa Wax'in umurunda olmazdı. Ne onu ne ateşin sıcaklığını, ne de zaferin sevincini hissetmiyordu.

Fırtınanın ortasında vızıldayan bir arıyı nasıl duyabilirdi?

Misafirler eninde sonunda gitmek için bahaneler buldular, ağırbaşlı şenlikleri tamamlanmıştı. Bazıları ona veda etti. Bazıları etmedi. Partinin uzatmalı bölümünün ortalarına doğru, Marasi ayak taburesine oturdu. Polis üniformasını giyiyordu. Parti için garip bir kıyafetti, gerçi Wax düşündüğü zaman, teşkilattaki erkeklerin bunu sürekli yaptığını fark etti.

Marasi onun çayını aldı ve yudumladı, sonra masada kupanın olduğu yere başka bir şey yerleştirdi. Wax'in gözleri buna kaydı. Bir tür gümüşsü metalden yapılmış, paslı kısımlara benzeyen koyu kırmızı benekleri olan küçük bir iğneydi, bir parmak kadar uzundu.

"Bu onun kullandığı iğnelerden biriydi, Waxillium," dedi Marasi alçak sesle. "MeLaan sana göstermemi istedi."

Wax gözlerini kapattı. Onlar böyle bir şeyi *görmeyi* isteyeceğini mi düşünmüşlerdi?

"Waxillium," dedi Marasi. "Metali teşhis edemiyoruz. Daha önce gördüklerimize benzemiyor. Kesinlikle orijinal iğnelerinden biri değil. Bunun

anlamı ikisini de çıkardığı ve yerlerine bunun gibi bir tane taktığı. Bunları nereden buldu? Ona kim verdi?"

"Umurumda değil," diye fısıldadı Wax gözlerini açarak.

Marasi sessizleşti. "Wax..."

"Onu bana gönderdi, Marasi. Beni *baştan çıkarması* için bir *kandra* gönderdi."

"Hayır," dedi Marasi, sertti. "Yabanlar'da sana göz kulak olması için bir koruma gönderdi. TenSoon'la konuştum. Baştan çıkarma onun fikriymiş. Ve tahminen senin."

"Ahenk biliyordu," dedi Wax çatlak bir sesle. "Bunun olacağını görmüştü."

"Belki görmemiştir."

"O zaman O nasıl Tanrı? O'nun gibi bir Tanrı'nın ne *faydası* var, Marasi? Bana bunu söyle."

Marasi kımıldandı, sonra iç çekti ve garip iğneyi geri aldı. Ayağa kalkarken masaya onun yerine başka bir şey bıraktı. Küçük bir küpeydi, sadece arkası bükülen bir iğne. "Bunu sana gönderdiler."

Wax ona bakmadı. Marasi vedalaşır ve partiden ayrılırken o küpeyi olduğu yerde bıraktı. Başkaları gelip yavan sözler söylediler, bir kartın üzerine yazılabilecek türden sözlerdi.

Wax başını salladı, ama dinlemedi.

* * *

Marasi, Ladrian Malikânesi'ndeki partiden evine dönerken polis merkezine uğradı, Lord Sissoylu'nun Hemalurji kitabının kendi nüshasını almaya niyetliydi, çekmecesinde kilitli duruyordu. Ofisler karanlık ve sessizdi, birkaç gece önceki kargaşanın tam tersiydi. Her ne kadar bazı memurlar devriyeye çıkmış olsalar da, çoğuna izin verilmişti. Sadece nezarethane memurları görev başında olacaktı.

O yüzden ana salonun arka tarafında ışıkların yandığını gördüğü zaman şaşırmıştı. Yürüyerek gitti ve kapının çerçevesine yaslanarak Aradel'e baktı, bir tomar kâğıt çıkarmış ve mum ışığında çalışıyordu.

"Valinin iş başındaki ilk gününde, hazırlanacak gider raporlarından daha iyi bir işinin olmamasını inanılır bulmuyorum," diye belirtti Marasi. "İtiraz ettiğimden değil. Onları... ne zamandır görmezden geliyordunuz?"

Aradel'in yüz ifadesi tatsızlaştı. "Ben vali değilim," dedi. "Gerçek vali değilim."

"'Geçici Vali' unvanının içinde 'Vali' kelimesi geçiyor, amirim."

"Gelecek ayki olağan toplantıda oylamayla başka birini seçerler."

"Dürüst olmak gerekirse, amirim, hiç sanmıyorum."

Aradel bir imzalanmış ve mühürlenmiş bir sayfayı vurarak tomarın üstüne koydu, sonra gözlerini ona dikerek orada öylece oturdu. En sonunda bir elini saçlarının içinden geçirdi. "Ah, Muhafaza. Ben ne yaptım? Ne halt etmeye beni durdurmadınız?"

Marasi gülümsedi. "Bize pek fazla bir şans vermediniz, amirim."

"Kaçarım," dedi Aradel. "Atamayı reddederim. Benim..." Başını kaldırıp Marasi'ye baktı, sonra iç çekti. "O koltukta mutlu olamam, Colms."

"Koltukta mutlu olanlar şanslarını kullandılar, amirim. Ben bundan sonra ne olacağını görmeyi hevesle bekliyorum. Siz dünyayı değiştirdiniz."

"Bunu istemedim."

"Önemli değil," dedi Marasi karanlık salonda hareket eden başka biri yaklaşırken yan tarafa doğru bir göz atarak. İşlerini yetiştirmeye gelen bir diğer polis miydi? "Ah, olamaz."

Vali Innate elinde bir kemerle kapıya geldi. "İçinizde bunların nasıl düğümleneceğini bilen var mı?" dedi eski vali, MeLaan'ın sesiyle.

"Kemerler düğümlenmez, Hazretleri," dedi Aradel. "Tokadan geçireceksiniz."

"Yok yok," dedi MeLaan sıkıca çekerek. "İlmik yapmak için diyorum. İnsanlar hep kendilerini hücresinde asan heriflerden bahsediyor ama ben bir türlü kıvıramadım. En az on dakika asılı vaziyette bekledim, ama bunun en çelimsiz ölümlüyü bile öldürmeyeceğine eminim. Bir şeyleri yanlış yaptım herhâlde."

Başını kaldırıp ikisine baktı, sonra dehşete düşmüş yüz ifadeleri görüp kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Kendini asmak mı?" diye kekeledi Marasi en sonunda konuşmayı becererek. "Sen bizim kilit tanığımızsın!"

"Ahenk'in benim mahkemede oturup, hiç tanımadığım kişiler hakkında yalancı tanıklık yapmama izin vereceğini mi düşünüyorsun?" dedi MeLaan kuru kuru. "Adaletin her türlüsüne ters olur, çocuklar."

"Hayır," dedi Marasi. "Elimizde mektuplar var. Gerçeği biliyoruz."

"Biliyor musunuz?" diye sordu MeLaan kemeri bir kere daha sıkıca çekerek bağlarken. "O mektupları Paalm'ın ya da Paalm onu öldürmeden önce Innate'in uydurmadığını kesin olarak biliyor musunuz? O lordların ve leydilerin son anda geri çekilmek yerine planlara uyduklarını biliyor musunuz? Sadece olasılıklardan bahsetmediklerini biliyor musunuz?"

"Elimizde sağlam davalar var, kutsal ölümsüz," dedi Aradel. "Teğmen Colms araştırmasını iyi yapmış. Bunların hepsinin doğru olduğundan oldukça eminiz."

"O zaman yargıcı ve jüriyi ikna edin," dedi MeLaan omuz silkerek. "Biz böyle şeyler yapmayız. İnsanların adalete güvenebilmeleri gerekir; pek çok şey yapmış olabilirim ama doğru kanıtları bulduğunuzdan 'oldukça emin' olsanız bile birilerini mahkûm ettirmek için yalancı şahitlik yapan ilk kandra ben *olmayacağım*."

Marasi kollarını kavuşturarak dişlerini gıcırdattı. Aradel sorgularcasına ona baktı.

"O olmazsa sıyrılıp gidecekler," dedi Marasi. "Onları hapiste tutmayı başaramayız. Tekrar şehrin başına bela olacaklar." İçini çekti. "Ama... Lalet. Büyük ihtimalle haklı, amirim. Eğer yeteri kadar uzun düşünseydim, benim de aklıma gelirdi. Davamız ne kadar haklı olursa olsun, sahte kanıtlar uyduramayız."

Aradel başını sallayarak onayladı. "Onları zaten içeride tutamayacaktık, Colms. Şu anda bile çok güçlüler. Suçları yardımcıların üzerine yıkar, mahkûmiyetten kaçmanın bir yolunu bulurlardı." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Birileri bu konuda bir şey yapmazsa vali koltuğu yine onların olacak. Bunu gerçekten yapmak zorundayım, değil mi?"

"Üzgünüm, amirim," dedi Marasi.

"Eh, en azından ilk önce masamdaki kırtasiye işlerini bitirebilirim," dedi kararlılıkla öne eğilerek. "Polis komutanı olarak yerime geçecek kişi konusunda bir öneri var mı?"

"Reddi," dedi Marasi.

"Senden nefret ediyor."

"Kötü bir aynasız olduğu anlamına gelmez, amirim," dedi Marasi. "Kendi deyiminizle, 'Birileri gözünü onun üstünde tuttuğu sürece.' Bunu ben yapabilirim. Bence işin hakkını verecektir."

Aradel başını sallayarak onayladı, sonra bir elini MeLaan'a doğru kaldırdı. Kandra kemeri ona attı ve o da bir ilmik şeklinde bağladı.

"Bu kısım boynunuzun etrafına gelecek, Hazretleri," dedi. "Doğru görünmesi için derinizi bereleyin, bir V şeklinde. Boğularak öldürülmüş birinin nasıl görüneceğini biliyor musunuz?"

"Evet," dedi MeLaan. "Maalesef."

"On beş dakika sonra gelip sizi indireceğim," dedi Aradel. "Adli tıp memurunu kandırmanız gerekecek."

"Sorun değil," dedi MeLaan. "Akciğerler yerine bir trake sistemiyle nefes alabilirim. Cesedin yakılmasını ayarlayın, bana bir pencere açın, kemikleri bırakıp tüyerim, siz de onları yakabilirsiniz. Gayet temiz."

"Tamam," dedi Aradel, midesi bulanmış gibi görünüyordu.

MeLaan ona veda ederek tekrar hücrelere doğru yürümeye başladı. Aradel'e görmediği bir selam verdikten sonra Marasi de ona katıldı.

"Dışarıya nasıl çıktın?" diye sordu Marasi MeLaan'a yetişerek.

"Kilide parmağımı soktum ve biraz ittirdim," dedi MeLaan. "Normal beden şekilleriyle sınırlı olmadığın zaman yapabileceğin şeyler müthiş."

Birlikte binanın nezarethane kısmına doğru yürüdüler. MeLaan'ın memurlardan nasıl kaçındığını sormayacaktı. Marasi onlara zarar vermediğini umuyordu.

"Ahenk biliyor, değil mi?" diye sordu Marasi MeLaan'a kapıda oyalanırken. "Bu insanların suçlu olup olmadıklarını?"

"Biliyor."

"Öyleyse O'na bunları hapse atmanın adil olup olmadığını sorabilirsin. Evet derse bunu yapabiliriz. Bu konuda vicdanımın rahat olması için Tanrı'nın sözü yeterli olur."

"Yine de kurallarımıza aykırı," dedi MeLaan. "Ayrıca Ahenk de büyük ihtimalle söylemeyecektir."

"Neden?" dedi Marasi. "Tüm bunların Waxillium'a ne yaptığının farkındasın, değil mi?"

"Atlatacak."

"Buna mecbur kalmamalıydı."

"Peki Ahenk ne yapsaydı be kadın? Bütün cevapları versin mi? Paalm'ın yaptığı gibi tasmalarımızdan tutup gezdirsin mi? Eğlencesi için oyun taşlarına mı çevirsin bizi?"

Marasi geri çekildi. MeLaan'dan böyle bir tonu hiç duymamıştı.

"Ya da belki öbür türlüsünü istiyorsundur?" diye tersledi MeLaan. "Bizi rahat mı bıraksın? Hiç mi karışmasın?"

"Hayır benim..."

"Nasıl bir şey olduğunu hayal edebilir misin? Yaptığın her hareketin birilerine yardım ederken, daha başkalarına zarar verdiğini bilmenin? Şimdi bir adamın hayatını kurtarınca, ileride ondan yayılacak hastalıkla bir çocuğun ölmesine izin vereceksin. Ahenk elinden gelenin en iyisini yapıyor; yapılması *mümkün olanın* en iyisini. Evet, Wax'i incitti. Wax'i fena incitti. Ama O acıyı kaldırılabileceğini bildiği yere veriyor.

Marasi kızardı, sonra kendi kendine kızarak çantasını karıştırdı ve garip iğneyi çıkardı. "Ya bu?"

"Bildiğimiz bir metal değil."

"TenSoon da öyle demişti. Ama Ahenk..."

"*Ahenk*'in bildiği bir metal değil," dedi MeLaan.

Marasi bir ürperti hissetti. "O zaman... bu O'ndan değil mi? Eski hikâyelerindeki atiyum ve lerasiyum gibi onun vücudundan değil mi?"

"Değil," dedi MeLaan. "Başka bir yerden. Bu garip iğneleri bizim bilmediğimiz özellikleri çalmak için kullandı. Belki bu yüzden başka kandralar yapamazken, o çalıntı Allomansi ve Ferusimyayı kullanabiliyordu. Neden olursa olsun, Ahenk'in Bleeder'ı neden göremediğini merak etmedin mi? Onu neden takip edemediğini, neden öngöremediğini? Bir tanrıyı ne durdurabilir, Marasi Colms, tahminin var mı?"

"Başka bir tanrı," diye fısıldadı Marasi.

"Tebrikler," dedi MeLaan kapıyı çekip açarak. "Bizi dehşete düşüren bir şeyin kanıtını buldun. Ahenk'i ya da kandraları herhangi bir şeylerle suçlamadan önce biraz bunları düşün. Şimdi kusura bakmazsan gidip kendimi düzgün bir şekilde asmam gerekiyor."

Kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Başka bir tanrı, diye düşündü Marasi karanlığın içinde dikilerek. Ahenk değil, Harap değil, Muhafaza değil.

Ellerindeki küçük iğneye baktı ve bir yıl önce duyduğu bir ismi hatırladı, ölürken Yüzcanlı Miles tarafından söylenen bir isim. Eski günlerden bir tanrının ismi. Marasi ismi öylesine bir araştırmıştı, o sıralar Demirgöz'le karşılaşması kafasını çok daha fazla meşgul ediyordu.

Ama şimdi kayıtlara geri dönmeye ve cevapları bulmaya kararlıydı.

Bu *Trell* kim ya da neydi?

* * *

Oda büyük ihtimalle Wax'in yalnız olduğunu fark etmesinden uzun süre önce sessizleşmişti. Ateş sönmek üzereydi. Bununla ilgili bir şeyler yapması gerekecekti.

Yapmadı.

Steris yaklaştı ve yeni bir kütük yerleştirdi, sonra korları karıştırdı. Demek yalnız değildi. Steris şömine demirini yerine yerleştirdi, sonra Wax'e baktı. Wax onun konuşmasını bekliyordu.

Bir şey demedi. Steris tabureyi koltuğunun yanına gelene kadar sürükledi. Düzgünce oturdu, elleri kucağındaydı.

İkisi öylece oturdular, tek kelime etmiyorlardı. Sonra Steris elini onunkinin üzerine koydu. Ateş Wax'e soğuk geliyordu, hava çok soğuktu ama Steris'in eli sıcaktı.

En sonunda yana döndü, başını onun omzuna koydu ve ağladı.

ARS ARCANUM

METAL REFERANS TABLOSU

METAL	ALLOMANTİK GÜCÜ	FERUSİMYASAL GÜCÜ
Demir	Yakınlardaki metal kaynaklarını Çeker	Fiziksel ağırlık depolar
Çelik	Yakınlardaki metal kaynaklarını İter	Fiziksel hız depolar
Kalay	Duyguları güçlendirir	Duyuları depolar
Lehim	Fiziksel özellikleri güçlendirir	Fiziksel güç depolar
Çinko	Duyguları Körükler (alevlendirir)	Zihinsel hız depolar
Pirinç	Duyguları Teskin eder (bastırır)	Isı depolar
Bakır	Allomantik titreşimleri gizler	Hatıraları depolar
Tunç	Allomantik titreşimlerin hissedilmesini sağlar	Uyanıklık depolar
Kadmiyum	Zamanı yavaşlatır	Soluk depolar
Serobent	Zamanı hızlandırır	Enerji depolar
Altın	Kişinin geçmişini gösterir	Sağlık depolar
Elektrum	Kişinin geleceğini gösterir	Bilinmiyor
Krom	Hedefin Allomantik rezervlerini tüketir	Talih depolar
Nicrosil	Hedefin Allomantik yanışını güçlendirir	Kuşam depolar
Alüminyum	Allomanserler'in rezervlerini yok eder	Bilinmiyor
Duralümin	Sıradaki yakılacak metali artırır	Bilinmiyor

METALLER LİSTESİ

ALTIN: Müneccim Siskanlar altın yakarak geçmiş hâllerinin ya da geçmişte farklı seçimler yapmış olsalar olabilecekleri kişinin bir görüsünü görürler. Altınilik Ferukanlar altın bir metalakılda sağlık depolayabilirler, aktif depolama esnasında sağlıklarını kaybederler ve daha sonra çabucak iyileşmek ya da bedenin normal becerisinin ötesinde bir iyileşme sağlamak için buna erişebilirler.

ALÜMİNYUM: Alüminyum yakan bir Sissoylu'nun bütün metalleri, hiçbir etki ortaya çıkarmadan harcanır ve tüm Allomantik rezervleri yok olur. Alüminyum yakan Siskanlara, bu yeteneğin kendi başına herhangi bir işe yaramamasından ötürü Alüminyum Biti denir. Özben Ferukanlar ruhsal benliklerini alüminyum bir metalakılda depolayabilirler. Bu Terris toplulukları dışında, hatta onlar arasında bile çok az konuşulan bir sanattır ve henüz tam olarak anlaşılmamıştır. Alüminyumun kendisi ve bazı alaşımları Allomantik olarak atıldır; İtilemez ya da Çekilemezler ve kişiyi duygusal Allomansiye karşı korumakta kullanılabilirler.

BAKIR: Bakırbulut Siskanlar (Dumancı olarak da bilinirler) çevrelerinde, yakınlardaki tüm Allomanserlerin bir Arayıcı tarafından tespit edilmesini önleyen ve kendilerini de duygusal Allomansinin etkisinden koruyan görünmez bir bulut oluşturmak üzere bakır yakarlar. Arşivci Ferukanlar anılarını bir metalakılda (bakırakıl) depolayabilirler; anılar depolandıkları zaman kendi zihinlerinden silinir ve daha sonra kusursuz olarak hatırlanacak şekilde geri alınabilir.

ÇELİK: Çelik yakan Sikkeci Siskanlar yakınlardaki metal kaynaklarını İtebilirler. İtmeler doğrudan Sikkeci'nin kütle merkezinden öteye olur. Çelikadım Ferukanlar, çelik bir metalakılda fiziksel hız saklayabilir; aktif olarak depolama yaptıklarında yavaşlarlar ve daha sonra hızlarını arttırmak için buna erişebilirler.

ÇİNKO: Körükçü Siskanlar yakındaki bireylerin duygularını körüklemek (coşturmak) için çinko yakarlar. Bu tek bir kişiye ya da genel bir alana yöneltilebilir, ayrıca Körükçü belirli duygulara odaklanabilir. Çakıncı Fe-

rukanlar, çinko bir metalakılda zihinsel hız depolayabilirler; aktif olarak depolama esnasında düşünme ve akıl yürütme becerileri körelir ve daha sonra daha hızlı düşünüp akıl yürütmek için buna erişebilirler.

DEMİR: Demir yakan Yalpacı Siskanlar çevrelerindeki metal kaynaklarını Çekebilirler. Çekmeler doğrudan Yalpacı'nın kütle merkezine doğru olur. Fireci Ferukanlar demir bir metalakılda fiziksel ağırlık depolayabilirler; aktif depolama esnasında etkin ağırlıklarını azaltıp, daha sonraki bir zamanda etkin ağırlıklarını arttırmak için buna erişebilirler.

DURALÜMİN: Düralümin yakmak, bir Sissoylu'nun o anda yakıyor olduğu bütün metalleri tamamen tüketerek, o metallerin güçlerinin büyük bir patlama hâlinde açığa çıkmasına neden olur. Duralümin yakan Siskanlara, bu yeteneğin kendi başına herhangi bir işe yaramamasından ötürü Duralümin Biti denir. İrtibatçı Ferukanlar düralümin bir metalakılda ruhsal bağlantı depolayabilirler; aktif depolama esnasında diğer insanların onlara karşı olan duyarlılıklarını ve arkadaşlık duygularını azaltarak, daha sonra başkalarıyla hızla güven ilişkisi kurmak üzere buna erişebilirler.

ELEKTRUM: Kâhin Siskanlar elektrum yakarak geleceklerinin olası gidişatını gösteren görüler görebilirler. Bu genellikle birkaç saniye ile sınırlıdır. Doruk Ferukanlar elektrum bir metalakılda kararlılık depolayabilirler; aktif depolama esnasında depresif bir hâle girip, daha sonra metalakıllarına erişerek manik bir hâle bürünebilirler.

KADMİYUM: Savsakçı Siskanlar çevrelerindeki bir baloncukta zamanı yayıp, baloncuğun içinde zamanın daha yavaş geçmesini sağlamak için kadmiyum yakarlar. Bu baloncuğun dışındaki olayların, Savsakçının bakış açısına göre çok hızlı bir biçimde akmasına sebep olur. Solukçu Ferukanlar kadmiyumdan bir metalakla soluk depolayabilirler; aktif depolama esnasında bedenlerinin yeterince hava alması için hızlı ve derin nefes almak zorundadırlar. Bu soluk daha sonra metalakıllara erişerek geri alınıp, ciğerleri kullanarak soluk alma ihtiyacını ortadan kaldırabilir ya da azaltabilir. Ayrıca kanlarındaki oksijen düzeyini yüksek derecede arttırabilirler.

KALAY: Kalay yakan Kalaygöz Siskanlar beş duyularının hassaslığını arttırır. Tüm duyular aynı anda hassaslaşır. Yelduyar Ferukanlar beş duyuların-

dan birinin hassaslığını kalay bir metalakılda depolayabilirler, her duyu için ayrı bir kalay metalakıl kullanılmalıdır. Depolama esnasında o duyularının hassasiyeti azalır, metalakıla erişildiğinde ise bu duyu keskinleşir.

KROM: Krom yakan Asalak Siskanlar, başka bir Allomansere dokununca o Allomanserin metal rezervlerini tüketirler. Yazıtura Ferukanlar krom bir metalakılda talih depolayabilirler; aktif depolama esnasında şansız olurlar ve daha sonra, şanslarını arttırmak için metalakıllarına erişebilirler.

LEHİM: Lehimkol Siskanlar (Haydut olarak da bilinirler) fiziksel güçlerini, hızlarını ve dayanıklılıklarını arttırmak, ayrıca bedenlerinin iyileşme becerisini arttırmak için lehim yakarlar. Yabani Ferukanlar lehim bir metalakılda fiziksel güç depolayabilirler; aktif olarak depolama yaparken zayıflarlar ve daha sonra metalakıllarına fiziksel güçlerini arttırmak için erişebilirler.

NİKROSİL: Nikrosil yakan Nikroyak Siskanlar, başka bir Allomansere dokununca o Allomanser tarafından yakılmakta olan tüm metalleri tüketerek, bu metallerin güçlerinin büyük (ve belki de beklenmedik) bir patlama hâlinde o Allomanserde açığa çıkmasına sebep olurlar. Ruhyük Ferukanlar, nikrosil bir metalakılda Kuşam'ı depolayabilirler. Bu pek az kişinin hakkında herhangi bir şey bildiği bir güçtür. Gerçekten de, ben Terris halkının bu gücü kullanırken tam olarak ne yaptıklarını bilmediklerinden eminim.

PİRİNÇ: Teskinci Siskanlar yakındaki kimselerin duygularını teskin etmek (köreltmek) için pirinç yakarlar. Bu tek bir kişiye ya da genel bir alana yöneltilebilir, ayrıca Teskinci belirli duygulara odaklanabilir. Ateşruh Ferukanlar bir metalakılda ısı depolayarak, aktif olarak depolama yaptıkları esnada kendilerini soğutabilirler. Daha sonra metalakıllarına kendilerini ısıtmak için erişebilirler.

SEROBENT: Kırpıkçı Siskanlar çevrelerinde bir baloncuk hâlinde zamanı sıkıştırıp, içeride daha hızlı akmasını sağlamak için serobent yakarlar. Bu baloncuğun dışındaki olayların, Kırpıkçının bakış açısına göre çok yavaş bir biçimde akmasına sebep olur. Obur Ferukanlar serobentten bir metalakılda gıda ve kalori depolayabilirler; doymadan ya da kilo almadan aktif depolama süresince büyük miktarlarda yemek yiyebilir, sonrasında ise metalakıllarına erişerek yemek yeme ihtiyacı olmadan devam edebilirler.

Farklı bir serobent metalakıl da aynı şekilde sıvı alımını düzenlemek için kullanılabilir.

TUNÇ: Arayıcı Siskanlar, metal yakan diğer Allomanserlerin yaydığı titreşimleri "duyabilmek" için tunç yakarlar. Farklı metaller farklı titreşimler yayar. Nöbetçi Ferukanlar aktif olarak depolama yaptıkları esnada uykulu bir hâle girerek tunç bir metalakılda uyanıklık depolayabilirler. Daha sonra, uyku ihtiyaçlarını gidermek ya da farkındalıklarını arttırmak için metalakla erişebilirler.

ÜÇ METAL SANATI ÜZERİNE

Scadrial'de Kuşam kendisini üç temel biçimde tecelli eder. Yerel olarak, bunlara "Metal Sanatları" denir, ancak başka biçimlerde de adlandırılırlar.

Allomansi üçü içinde en yaygın olanıdır. Benim terminolojime göre pozitif-uçludur; bu da uygulayan kimsenin dış bir kaynaktan güç çektiği anlamına gelir. Ardından beden bunu filtreleyerek çeşitli şekillere sokar. (Gücün asıl çıkış şekli uygulayıcı tarafından seçilmez, doğrudan Ruhağı'na işlenmiştir.) Bu güçten faydalanmanın anahtarı, belirli orantıların gerekli olduğu çeşitli metal türleridir. Bu süreçte metal tüketiliyor olsa da, gücün kendisi metalden gelmez. Metal, bir bakıma Kuşam'ı başlatan ve onu çalıştıran bir katalizördür diyebiliriz.

Aslında bu Sel'de gözlemlenen biçim-tabanlı Kuşam'lardan pek farklı değildir; ancak burada etkileşimler daha kısıtlıdır. Yine de, Allomansinin saf gücü reddedilemez. Sel'deki biçim-tabanlı Kuşam'ların büyük miktarlarda araştırma ve antrenman gerektirmesinin aksine, bu uygulayıcı için içgüdüsel ve sezgiseldir.

Allomansi şiddetli, ham ve güçlüdür. İşe yarayan on altı temel metal vardır, ancak yerel olarak İlahi Metaller diye adlandırılan iki farklı metal daha bulunmaktadır. Bunlar, tamamen farklı on altı başka metalden oluşmuş iki diğer grup daha türetmek için alaşımlar hâlinde kullanılabilir. İlahi Metaller artık yaygın olarak bulunmadığından, diğer metaller de yaygın olarak kullanılmazlar.

Ferusimya şu anda hâlâ Scadrial'de yaygın olarak bilinir ve kullanılır. Hatta bugün, sadece uzak Terris ülkesiyle sınırlı olduğu ya da Sırdaşlar tarafından gizli tutulduğu pek çok geçmiş döneme kıyasla, çok daha yaygın olarak kullanıldığı bile söylenebilir.

Ferusimya nötr-uçlu bir sanattır; bu da gücün ne kazanıldığı, ne de kaybedildiği anlamına gelir. Bu sanat da odaklanmak için metal gerektirir ama metal tüketilmek yerine, uygulayıcının hâlihazırda sahip olduğu özelliklerin zamanın içinde hareket ettirilmesi için kullanılan ortamı oluşturur. Bir gün güç bu metale aktarılıp, başka bir gün o güç metalden çekilebilir. Kapsamlı bir sanattır; kimi uygulamaları Fiziksel'de, kimisi Bilinçsel'de ve hatta kimisi de Ruhsal'dadır. Bu en son çeşit güçler Terris halkı tarafından yoğun bir deney sürecine tabii tutulmaktadır ve yabancılara bunlardan bahsetmezler.

Ferusimyacıların genel nüfusa karışarak üremesi gücü bazı açılardan zayıflatmıştır. Artık insanların Ferusimyasal yeteneklerden yalnızca bir tanesiyle doğması yaygın görülen bir olaydır. Eğer İlahi Metallerin alaşımlarından metalakıllar yapılacak olursa, diğer yeteneklerin de keşfedilebileceği tahmin edilmektedir.

Hemalurji Scadrial'in günümüz dünyasında genel olarak bilinmez. Sırları, dünyanın yeniden doğuşundan kurtulanlarca saklanmıştır ve bu sanatın bilinen tek uygulayıcıları (çoğunlukla) Ahenk'e hizmet eden kandralardır.

Hemalurji negatif-uçlu bir sanattır. Uygulanmasının sonucunda bir miktar güç kaybolur. Tarih boyunca pek çokları bunu "kötücül" bir sanat olarak görmüş olsa da, aslında Kuşam'lardan hiçbiri kötü değildir. Özünde Hemalurji yetenekleri ya da özellikleri bir kişiden alıp, diğerine verme işlemidir. Temel olarak Ruhsal Âlem ile ilgilidir ve benim açımdan en ilgi çekici olanıdır. Eğer bu üç sanat içinde Kozmer'i ilgilendiren bir sanat varsa, o da budur. Kullanım alanlarında çok büyük potansiyel olduğunu düşünüyorum.

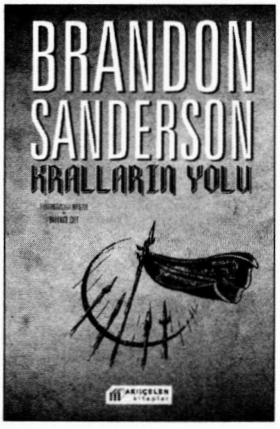
KARIŞIMLAR

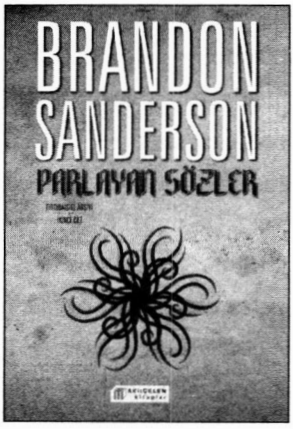
Scadrial'da hem Allomansi hem de Ferusimya becerilerine erişim sahibi olacak şekilde doğmak mümkün. Bu son zamanlarda benim ilgimi özellikle çekiyor, çünkü farklı Kuşam türlerini karıştırmanın ilginç etkileri var. Bunu görmek için sadece Roshar'da olanlara bakmak yeterli; iki güç karıştırıldığı zaman kimyasal bir tepkimeye giriyorlar. Tam olarak eldekilerin toplamı yerine, ortaya yeni bir şey çıkıyor.

Scadrial'da Allomantik ve Ferusimyasal güce sahip olanlara "Çiftsoylu" deniliyor. Buradaki etkiler Roshar'daki Dalga'ların karışımından daha incelikli ama her farklı karışımın bambaşka bir şey yarattığından eminim. Sadece iki güç değil; iki güç ve bir de etki söz konusu. Bunun daha çok incelenmesi gerek.

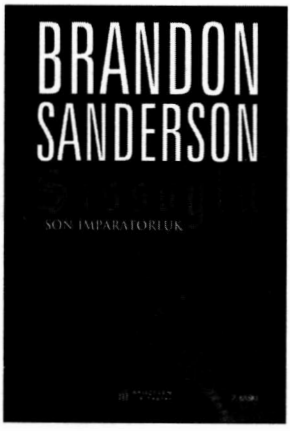
Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanmış
diğer Brandon Sanderson kitapları

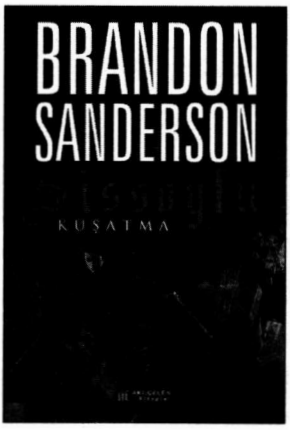
FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ

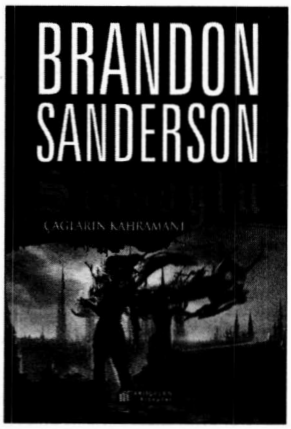

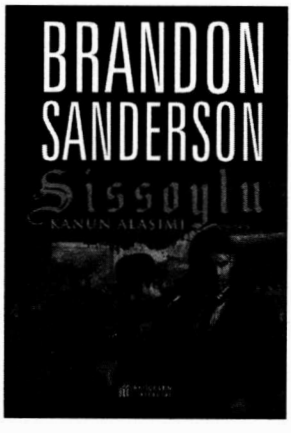

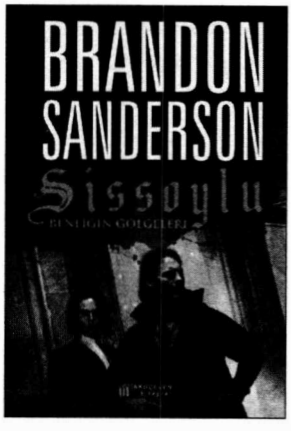
SİSSOYLU

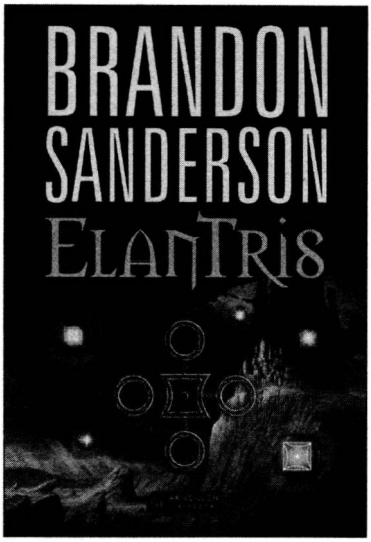

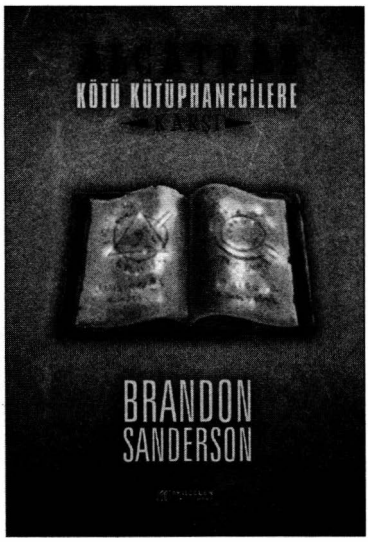

ALCATRAZ (5 Kitap)

LEJYON (2 Kitap)

